

Giới thiệu Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi

Cô là nữ sinh viên 'đặc công' nông thôn đang học đại học bốn vách, nhà che, một nghèo hai trắng, cả người trên dưới đáng tiền nhất đích chính là tài liệu tin tức mười mấy năm tương lai trong đầu. Anh là đời sau của quân nhân, là lãnh tụ tinh thần Chiến Thần ba quân, tay trái cầm quyền, tay phải cầm tiền, là chàng trai độc thân kim cương mà vô số cô gái mơ ước. Một lần 'va chạm' ngoài ý muốn, thói quen tốt của cô phát huy nhanh, chính xác, ngoan, ôn, 'một bước lấy được', để cho hai người vốn không có một chút quan hệ trong cuộc sống từ đó đến với nhau. Cô anh tinh, cao ngạo, giáo hoạt, chỉ thẳng thắn, ôn nhu, lệ thuộc vào đối vớ anh. Anh cường thế, cơ trí, khó tính, phúc hắc, chỉ cung chịu, tỉ mỉ, thể thiết đối với cô. Lời đồn đãi anh không gần nữ sắc, là một người lính đầu gối ngửa trong tình cảm. Lời này người nào truyền ra, đầu bị lừa đá rồi sao? Cô gái: Người kia? Đẹp trai, đáng đáp anh thật giống như lão công tương lai của tôi nha! Chàng trai: Ừ, rất nhiều cô gái cũng nói như vậy. Cô gái: Không quan hệ, em phụ trách 'giết người diệt khẩu'. Chàng trai: Muốn hủy thi diệt tích không? Cô gái: Có khác nhau sao? Chàng trai: Muốn thì lấy em. Không muốn..., đằng sau quay, bước đều đi! Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi là chuyện về một đặc công trọng sinh dốc lòng cố gắng theo đuổi cuộc sống phú quý an nhàn. Đây là một chuyện ngôn tình hay kể về cô gái nông thôn nghèo, học ngành nông nghiệp trên con đường từng bước làm giàu. Đây là một chuyện tình yêu ngọt ngào nữ tập kích nam, nam sủng nữ, nam mạnh mẽ cũng mạnh, nhất trí đối phó với kẻ địch bằng quả đấm. Đây là một chuyện mạnh mẽ đấu với Tiểu Tam vô sỉ, tiêu diệt kẻ cực phẩm vô lương, nhàn rỗi không chuyện gì làm không có niềm vui thì tìm vui tiêu khiển. Bên cạnh khám phá tác phẩm này thì Em Là Ánh Sáng Của Đời Anh cũng là tựa truyện mang lại nhiều xúc cảm. Mời các bạn theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Đặc Công Trọng Sinh

"13 giờ 53 phút 34 giây ngày 18 tháng 1 năm 2001, người bị thương Trương Tôn Ngưng cấp cứu không có hiệu quả, xác nhận tử vong." Nam bác sĩ hơn ba mươi tuổi tuyên bố xong, lập tức bước nhanh ra khỏi phòng cấp cứu, tất cả ba hộ sĩ mặt không thay đổi trước sau đi ra ngoài theo bác sĩ.

Bệnh viện nhân dân X thị, phòng cấp cứu thứ nhất lúc trước còn khăn trương bận rộn, giờ phút này lại là một mảnh tĩnh mịch, phảng phất giống như bị Thần chết bao phủ, dụng cụ lạnh như băng đứng im lẽ lói, giống như sứ giả bị Thần chết sai tới trước dẫn dắt linh hồn người chết.

Đột nhiên, thi thể động.

'Rầm' một cái, 'Thi thể' trên giường bật dậy, đột nhiên mở hai mắt ra, giống như laser bắn càn quét về bốn phía, cho đến khi xác nhận an toàn, mới thu hồi ánh mắt.

Đây là nơi nào? Bệnh viện? bệnh viện chỗ nào mà lạc hậu như vậy? Mình làm thế nào lại có thể ở bệnh viện?

Chẳng lẽ không có bị nổ chết!

Không! Không thể nào! Thuốc nổ cực mạnh ở mỗi điểm nổ đều là do mình tự tay chôn xuống, uy lực nổ tung mạnh như thế nào, cô là người rõ ràng nhất, có thể khiến núi cao 4000 m san thành bình địa trong khoảnh khắc, phàm là thứ ở bên trong bán kính sát thương tuyệt đối không có khả năng còn lại.

Coi như, có lẽ như, cũng sẽ không có người đưa cô đi chạy chữa, dù sao cô là cái người khiến người khác không ưa thích. Không chỉ có không ưa thích, hơn nữa còn là người làm người ta chán ghét oán hận cực độ. Mặc dù không có thống kê qua, nhưng cô khẳng định, trên thế giới có thật nhiều người không có lúc nào là mong cô chết, cô bị chết càng thảm bọn họ càng thống khoái.

Bởi vì, chỉ cần cô còn sống, chính là cơn ác mộng vĩnh viễn vẫn chưa tỉnh lại được của bọn họ.

Ngân Nguyệt, là của danh hiệu của cô, cũng là tên của cô. Cô là đặc công vua của quốc gia, là mũi nhọn trên lưỡi dao. Cô cao quý thanh cao, mặt như trăng rằm, giống như Quảng Hàn tiên tử, có gương mặt tuyệt đại xinh đẹp, lại hóa thân thành bi ngạn, vừa đến gần là tử vong.

Cô không có bạn bè, không có người thân, trung thành quốc gia, không nên nói không nên hỏi không nên nghe không nên nhìn không nên chất vấn. Thực lực cường đại đến kinh khủng, không ai biết được cực hạn của cô là ở đâu còn thiếu sót là ở chỗ nào.

Bắt đầu từ lúc mười lăm tuổi thi hành nhiệm vụ một mình, ám sát, xúi giục, nằm vùng, phá hư, trộm cắp... , chưa từng thất bại. Cô cũng không phải là 'cỗ máy' 'chính trị' chỉ biết lạnh như băng thi hành nhiệm vụ, do đây chuyện sản xuất của đám lãnh đạo cao cấp 'sản xuất' ra, cô có tính tình của mình, an tĩnh, cao ngạo, giáo hoạt, biến đổi thất thường, cho dù không làm cái gì, cũng có thể đạt thành nhiệm vụ, vì vậy lại được gọi là 'Thiên Diện Tử Thần'.

Ba tháng trước, cô biết được mình bị khối u bên trong tủy sống, hơn nữa là u ác tính, bệnh ung thư loại này bởi vì sinh trưởng ở trong tủy sống, cho dù là lành cũng không có thể cắt bỏ hoàn toàn, chứ đừng nói tới ác tính.

U sẽ ép dây thần kinh xương sống và đưa tới tứ chi vận động cảm giác chướng ngại, cái này không thể nghi ngờ là thông điệp tử vong đối với một đặc công. Không có giá trị đặc công sẽ trở thành đồ bỏ, cô không muốn rơi vào hoàn cảnh bị xử tử bí mật, kết cục thăm đăm biển mất không có tiếng động, cho nên cô tự thân xin thi hành nhiệm vụ ám sát cấp bậc khó khăn nhất, cùng lúc nhận giấy bảo đảm thực hiện quân lệnh.

Ti mi bỏ cục ba tháng, lấy mình làm mỗi như, rốt cục thành công, mà cô cũng sẽ trở thành đặc công vua được giới đặc công vĩnh viễn khắc ghi, là anh hùng vô danh của quốc gia.

Cho nên, giờ phút này cô khẳng định, thân thể của Ngân Nguyệt cô đã chết, chết ở trong trận nổ do mình thiết kế.

Cúi đầu, quan sát thân thể, vóc người này, so với kiếp trước của cô nhỏ hơn một vòng, cũng vô cùng gầy gò. Quần áo cũ rách, hai tay hiện lên đầy vết chai không tương xứng với số tuổi, không phải là do hàng năm cầm vũ khí gây ra, mà là do làm việc nặng nề lại.

Chợt, trong đầu một trận căng thẳng, ngất xỉu, có chút trí nhớ xa lạ tràn vào, không hết sức rõ ràng, có lẽ phải nhìn người, chuyện, vật thêm mới có thể nhớ lại lần nữa.

Lại có thể sống lại!

Thời gian hiện tại là ngày 18 tháng 1, năm 2001 thân thể sống lại tên là Trương Tôn Ngưng, 18 tuổi, sinh viên đại học nghèo khó xuất thân từ trong hốc núi, đã học tới Đại học nông nghiệp Đế Hoa là trường đại học lớn danh tiếng nhất Trung Hoa.

Trong nhà còn có mẹ và một em trai sinh đôi, nghe nói cha ruột đã 'Qua đời', căn bản không có ấn tượng. Tính tình mẹ dịu dàng, lại chịu khó, nhưng mềm yếu dễ ức hiếp. Em trai khéo léo, hiểu chuyện, thông minh, nhưng lại có một đôi chân tàn tật, không thể đi đường, cùng học tại Đại học nông nghiệp Đế Hoa với cô. Cô không khỏi có chút nghi ngờ, tàn tật làm sao có thể lên được trường học của người bình thường? Trí nhớ liên quan vô cùng mơ hồ, suy đoán tất nhiên là mất một phen khổ công.

Bởi vì trong nhà tương đối túng quẫn, thường thường quần áo rách rưới, cho nên đã đến kì nghỉ đông, cô còn cố gắng ở lại X thị làm việc ngoài giờ. Buổi trưa hôm nay, lúc đang qua đường thì gặp tai nạn xe cộ mà bỏ mạng. Bất quá, trí nhớ chi tiết về vụ tai nạn xe cộ lưu lại trong cơ thể này lại rất mơ hồ.

Yên tâm đi, tôi sẽ thay cô tiếp tục sống thật tốt, bắt đầu từ bây giờ, bản thân tôi chính là một nhân vật nhỏ, cùng với nữ sinh viên đại học nghèo khó chăm chỉ trước kia là một.

Kiếp trước cô đã từng ngây thơ ảo tưởng nếu như còn có cơ hội sống lại, cô nguyện 'Thái cực Đông Ly hạ, Du Nhiên kiến Sơn Nam' (hái cúc dưới bờ rào đông, nhân nhĩ nhìn núi nam) trồng vài mẫu đất cằn, chăm sóc mấy cây ăn quả, nuôi mấy bồn hoa cỏ, chưng cất rượu, đánh đàn..., sống cả đời theo ý mình.

Hôm nay, mơ ước đã trở thành sự thật.

Cuộc sống thật là kỳ diệu, rõ ràng một giây trước còn là vua đặc công làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, vì ích lợi quốc gia đấu tranh anh dũng, nháy mắt đã chuyển đổi thân phận, thành cô bé thôn núi, ai có thể nghĩ tới được đây?

Cũng trong lúc đó, bên ngoài phòng cấp cứu.

"Anh, vì sao phải đi theo tôi đây nha, chết sống của cô ta quan hệ gì với chúng ta chứ?"

Một thiếu nữ trẻ mặc trang phục màu hồng quệt mồm, hai tay ôm ngực, hét lên hết sức không vui. Thầy thuốc, hộ sĩ, thân nhân đi qua hành lang nghe được đều không khỏi nhìn sang, ánh mắt phức tạp, khinh thường, chán ghét.

Trương Tôn Như Ca sắc mặt có chút lạnh lẽo, bởi vì ánh mắt khác thường của mọi người, cũng bởi vì đứa em gái từ nhỏ bị nuông chiều hư này của mình. Làm việc không chịu suy tính hậu quả, cũng không muốn nghĩ tới nguyên nhân thực sự khiến Trương Tôn Ngưng nằm ở bên trong kia.

"Y Y, đừng làm rộn, dù gì cô ấy cũng là con gái của cô."

Anh là con trai của cậu Trương Tôn Ngưng, đã học tới đại học năm 3 học viện kinh tế, đại học Đế Hoa. Em gái ruột Trương Tôn Y Y của anh sinh nhật so với em họ Trương Tôn Ngưng nhỏ hơn một tháng, thành tích một loại, đi học ở trường học X thị, cách Đại học Đế Hoa chỉ có một con đường. Đã tới kỳ nghỉ đông, lần này bọn họ là đặc biệt đến X thị chơi.

"Hừ, mẹ nào thì có con đó, hai mẹ con đều hèn hạ giống nhau, cũng không soi gương xem lại bản thân mình, muốn gương mặt không có gương mặt, muốn vóc người không có vóc người, muốn gia thế không có gia thế, cả nhà nghèo chỉ còn lại người sống, còn vọng tưởng theo đuôi anh Thuộc Ninh, phi!" Trương tôn Y Y giận dữ vừa nói, ánh mắt lại vô tình hay cố ý liếc về phía nam sinh bên cạnh đang dựa tường nhắm mắt dưỡng thần, trên mặt phỉm hồng.

Nam sinh kia một thân quần áo mùa đông màu lam Versace mới, chung quanh bao quanh bởi khí lạnh từ chổi người ngàn dặm. Anh ta tên là Thuộc Ninh, giống nhau đã học tới ĐH năm 3 học viện kinh tế đại học Đế Hoa, cùng lớp với Trương Tôn Như Ca, coi như là bạn bè quan hệ không tệ.

Anh ta là con út của tổng giám đốc tập đoàn Thuộc Thị, bên ngoài, tất cả mọi người đều gọi anh một tiếng Ninh thiếu, ở Đế Hoa, chúng nữ sinh cũng thích gọi anh là băng vương tử. Anh không chỉ có dung mạo tuyệt vời, hơn nữa lại có sức quyến rũ vừa vô tình vừa thâm sâu đặc biệt không người nào có thể cản, không ít nữ sinh vì một cái mắt của anh, chết cũng cam tâm tình nguyện.

"Câm miệng, còn ngại không đủ mất mặt."

Trương Tôn Như Ca trách cứ, không phải bởi vì em gái chửi bới em họ, mà là vì mặt mũi. Trương Tôn Y Y không cam lòng, hừ lạnh một tiếng, xoay

người đứng đối diện anh trai, trong lòng không nhận được nguyên rửa Trương Tôn Ngưng mau mau chết đi.

"Như Ca, Y Y nói cũng không sai, em họ này của cậu cho tới bây giờ thật không có tự biết rõ bản thân."

Quách Huy một tay để ở trước ngực, một tay vuốt cằm nói, trên mặt mang theo nụ cười chiều bái của mình. Anh cũng đang học Đại học kinh tế Đế Hoa ở đây, con trai độc nhất của tổng giám đốc tập đoàn Đăng Sơn Quách Trường Nghĩa, con người đào hoa, nổi tiếng gần xa là công tử phong lưu quần là áo lượt, đối phụ nữ so thay quần áo còn nhanh hơn, là bạn tốt của Trương Tôn Như Ca và Thuộc Ninh.

"Nếu không phải các người gây chuyện, có thể có chuyện như hôm nay sao? Còn phải suy nghĩ một chút nếu cô ấy thật sự gặp chuyện không may nên tự hối đi."

Trương Tôn Như Ca thỉnh thoảng nhìn về phía phòng cấp cứu, anh gấp gáp, nếu thật gặp chuyện không may, trở về phải giải thích như thế nào với cha, giao phó với cô. Mặc dù rất không thích tính tình Trương Tôn Ngưng ba quyền đánh không ra một câu nói, nhưng đối với chấp nhất bền bỉ của cô trong lòng cũng bội phục mấy phần, chẳng qua là Quách Huy và Thuộc Ninh ai anh cũng không đặc tội nổi.

"Tự hối? Rau trộn thôi." Quách Huy nhún vai cười cười không sao cả, trong từ điển của anh cũng chưa có chuyện gì tiền không giải quyết được.

Đang nói, cửa phòng cấp cứu bỗng mở ra, bác sĩ vừa mở cửa lập tức hỏi, "Ai là thân nhân của người bị thương?"

Trương Tôn Như Ca, Trương Tôn Y Y, Thuộc Ninh, Quách Huy nhìn nhau, đang muốn xúm lại tiến lên, đột nhiên một bóng người bỗng nhảy ra trước, cánh tay cản đường Trương Tôn Y Y một cái, suýt nữa hất ngã cô ta. Trương Tôn Y Y trở tay liền muốn kéo tóc người đó lại nhưng bị Trương Tôn Như Ca nhanh tay ngăn lại.

"Bác sĩ, bạn của tôi hiện tại như thế nào?" Giọng nói Liễu Diệp vội vàng, hai tay nắm lấy cánh tay bác sĩ.

Cô là bạn bè thật tâm đối Trương Tôn Ngưng, kiêm bạn cùng phòng, cha cô là trưởng phòng, phòng nông nghiệp tỉnh L, ông nội là giáo sư ở đại học nông nghiệp Đế Hoa, là một chuyên gia nông nghiệp.

Từ nhỏ đã đi theo ông nội và cha Liễu Đại Sơn chạy tới đồng ruộng, bị không khí chất phác tu dưỡng ăn sâu, tuy là con gái nhà giàu, nhưng trên người không có chút tính khí kiêu căng bất hảo của loại thiếu gia tiểu thư nhà giàu nào, tính tình sáng khoái, chính trực, nghĩa khí, thường hay bất bình thay kẻ khác.

Lúc mới quen Trương Tôn Ngưng ở Đế Hoa, cô đã tuyên bố rằng sau này Trương Tôn Ngưng sẽ do cô bảo bọc, người nào làm khó dễ Trương Tôn Ngưng, chính là làm khó dễ Liễu đại tiểu thư cô. Hôm nay cô tự hỏi với bạn học trung học cấp hai cũ, nghe nói Trương Tôn Ngưng xảy ra tai nạn xe cộ, lập tức đề đầu xuống chạy tới. Đầu tóc có chút xóc xếch, quanh thân lãnh khí bao bọc.

Bác sĩ quan sát người vừa lao ra Liễu Diệp, mặc kệ rồi rầm trong lúc gặp người nhà bệnh nhân, bỏ lại một câu: "Chúng tôi đã cố gắng hết sức." Dẫn hộ sĩ vội vã rời đi.

Cái gì? Không thể nào! Tiểu Ngưng... , Liễu Diệp còn muốn nhờ cậy bác sĩ cố gắng nghĩ biện pháp, nhưng người ta đã đi xa.

"Tiểu Ngưng mà chết, hết thấy các người cũng đừng mong sống tốt." Liễu Diệp xoay người lại hung hăng để lại một câu rồi vọt vào phòng cấp cứu, mặc dù cô không biết vì sao Trương Tôn Ngưng đột nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, nhưng trực giác cảm thấy thoát không khỏi liên quan tới mấy kẻ hỗn tạp này.

Thuộc Ninh bình tĩnh tự nhiên, Quách Huy cười hề hề thờ ơ, Trương Tôn Như Ca sắc mặt hốt hoảng thấp thòm, Trương Tôn Y Y mặt mày đác ý, bốn người cũng đi theo tiến vào phòng cấp cứu.

Trong phòng cấp cứu Trương Tôn Ngưng vừa tỉnh lại tiếp nhận thân phận mới, cũng nghe đi đôi thoại của mấy người bên ngoài, đã xác định đây cũng không phải tai nạn xe cộ đơn thuần, có liên quan tới mấy người bên ngoài, nhưng cô không muốn so đo quá nhiều, dù sao cũng là tai nạn xe cộ để cho cô trọng sinh. Bất quá, cơ hội chỉ có lần này, sau này còn chộc tới cô nữa, cũng đừng trách cô không khách khí.

Cửa bị đẩy ra, năm người trước sau đi vào, đối diện với ánh mắt Trương Tôn Ngưng đang nhìn sang.

Kìa là ánh mắt như thế nào? Trong suốt, sâu thẳm, nhưng cũng không phải là ngu ngốc cái gì cũng không hiểu, mà là nhìn hết phù hoa hồng trần, mà lắng đọng ra, ánh mắt không vui không giận không bi không ai. Giống như một cái giếng cổ, không sóng không gió, trong lòng tự có Càn Khôn. Lại phảng phất như bảo kính có thể nhìn thấu linh hồn, tra hỏi linh hồn, gọn sóng không sợ hãi, làm người ta sợ.

Không phải bác sĩ chẩn đoán chính xác cô đã chết rồi sao, vì sao còn ngồi ở chỗ đó, nhìn qua cũng không quá tệ, là đoán nhầm, hay là xác chết vùng dậy?

"Người không phải chết sao!" Trương Tôn Y Y là người cuối cùng vào cửa, lại lên tiếng đầu tiên, âm lượng có thể từ Tứ Xuyên bốn địa bay đến đến cao nguyên Thanh Tạng.

"Tôi đã nói rồi, chỉ bắt quá đùng một cái mà thôi, sao có thể dễ dàng chết như vậy." Quách Huy ngăn ra, cười đùa phụ họa, mạng người ở trong mắt của anh ta còn không bằng con kiến hôi trên đất.

Trương Tôn Như Ca cùng Thuộc Ninh cũng ngậm miệng không nói, bình tĩnh nhìn tựa hồ không quá giống với Trương Tôn Ngưng trước giờ, tâm không khỏi run lên một cái, không, xác thực mà nói, là linh hồn hung hăng run rẩy một cái.

"Tiểu Ngưng cậu không có sao, thật tốt quá, làm mình sợ muốn chết, cái đồ chết tiệt này." Liễu Diệp vô cùng kích động, ánh mắt ngập nước, nhào tới trước ôm lấy Trương Tôn Ngưng, nhìn trên nhìn dưới, cẩn thận quan sát, xác định chỉ là gãy xương cánh tay trái mới thở ra một hơi:

"Hô ~ làm mình sợ muốn chết. Mới vừa rồi tên bác sĩ lang băm đó, chờ lão nương tìm viện trưởng tố cáo ông ta."

Trong lòng dâng lên một dòng nước ấm, hoặc giả đây cũng là cảm giác được quan tâm, cô rất xa lạ, nhưng tình nghĩa này trong tâm ghi tạc.

"Minh không sao." Giọng nói nhàn nhạt không có tâm tình, lại làm người tin phục.

Cô không có thói quen tiếp xúc cùng người khác, không dấu vết lù thân thể ra.

Xuống giường, nhặt lên ba lô vải cũ đáng bỏ đi bị vứt trên mặt đất, đi tới trước mặt bốn người Trương Tôn Như Ca, hơi dương đầu, đậm táo một cái, khe hở môi mỏng,

"Là người nào đạo diễn, tự đem cục diện rồi rắm xử lý cho xong." Giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ, rất giống đối bụng đến phải không có hơi sức, cũng không cho tiếp tục cự tuyệt.

Một câu nói, hung hăng đánh vào trái tim bốn người, phảng phất như cô hiểu rõ Càn Khôn, tất cả mọi chuyện đều rõ ràng. Trương Tôn Như Ca muốn nói lại thôi, Trương Tôn Y Y cắn môi dưới, sắc mặt trắng bệch, không cam lòng cực độ, Thuộc Ninh nghi ngờ nhú mày, ánh mắt đánh giá quan sát Trương Tôn Ngưng, không nói gì như cũ, ngay cả Quách Huy cả lo phát phờ cũng nghiêm nghị không có lên tiếng.

Trương Tôn Ngưng không có ý định ở lâu, đi tới cửa xoay người lại bỏ sung một câu,

"Minh về nhà, tự trường gặp, đừng nhớ!" Lời này rõ ràng là nói với Liễu Diệp, nói xong lập tức rời đi.

Đây là Trương Tôn Ngưng nhát gan ít nói sao? không phải là cô thích Thuộc Ninh sao, Thuộc Ninh không đi, cô lại đi trước, mới vừa rồi dường như ngay cả cái khóe mắt cũng còn không để lại cho anh, quái!

"Ai, các cậu nói, sẽ không phải đầu óc xảy ra vấn đề đi?" Quách Huy hài hước nói, nhìn về phía Thuộc Ninh.

"Đầu óc cậu mới có vấn đề, cả nhà các cậu đầu óc cũng có vấn đề." Liễu Diệp phản thần đánh nhau, mắng cho Quách Huy phần nộ câm miệng, Liễu đại tiểu thư anh ta trêu chọc không nổi. Liễu gia mặc dù đều làm nông nghiệp, nhưng Hoa Hạ là nước nông nghiệp, địa vị hết sức quan trọng, hơn nữa Liễu gia bao che nổi tiếng xa gần, đặc tội một người Liễu gia, thì đồng nghĩa với đặc tội cả nhà Liễu gia.

"Các người tốt nhất đừng hoang mang một chút, nếu không đừng trách lão nương không khách khí." Liễu Diệp tự nhiên không kềm chế được, tính tình có vài phần nhanh nhẹn đừng mảnh cay cú, cảnh cáo xong lập tức đuổi theo rời bệnh viện.

Cảm giác Trương Tôn Ngưng không giống trước, trở nên tự tin, bình tĩnh, thâm thúy, biến hóa như thế cô rất thích. Chờ cô đuổi kịp ra cửa bệnh viện, đã sớm không thấy bóng dáng Trương Tôn Ngưng, đứng giữa trời nhìn chung quanh, không thể làm gì khác hơn là về nhà.

Liễu Diệp và Trương Tôn Ngưng không có chú ý đến, chỗ tối có hai con người sâu thẳm, thu hết thảy những chuyện vừa xảy ra vào đáy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Xui Xẻo Đến Liên Tục...

Gió bắc gào thét, lạnh như băng thấu xương.

Trương Tôn Ngưng vừa bước ra khỏi cửa lớn bệnh viện, một cơn gió lạnh bỗng 'vèo' từ cổ áo chui vào trong quần áo, tựa như cố ý đối nghịch với cô, thổi lạnh thấu tim từ đầu đến chân. Đi ở trên đường, bước chân của cô có chút phù phiếm lảng lảng. Thân thể giống như ngâm ở trong khối băng, hàm răng run lên, run lay bầy, áo bông đơn bạc che kín như thế nào đi nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Sờ sờ trên người, không có một phân tiền, lại móc móc trong túi bên trong ba lô cũ kĩ quê mùa, có tất cả năm trăm nguyên, là đi làm một tháng ở tiệm bánh thu vào. Ông chủ tiệm bánh muốn gấp rút về sớm với ông bà qua lễ mừng năm mới, buổi trưa ngày hôm qua liền cho kết toán tiền lương, đuổi các nhân viên trở về nhà.

Trương Tôn Ngưng không có mua vé xe đến ngày đó, lại tiếc tiền ở nhà trọ, mới ở công viên cây cối trong 'ngủ' một đêm giống như tên ăn mày, đông lạnh cảm mạo nóng rần lên. Nhưng mặc dù bị bệnh, 'cô' cũng chưa từng động qua ý định mua thuốc, ở trong mắt 'Trương Tôn Ngưng', năm trăm đồng tiền trong tay, là sinh hoạt phí học kỳ sau của 'cô' và em trai, không thể phung phí một phần. Cộng thêm hôm nay lại chịu đại kiếp khổ, nghiêm trọng hơn, cả người không có khí lực.

Trưởng Tôn Ngưng rất muốn tặng cho 'cô' hai chữ, cực phẩm! Nếu không có mạng, tiền còn có thể dùng sao? Kiếp trước, cô không thiếu tiền, chưa từng thể nghiệm qua tư vị không có tiền mà. Đột nhiên chuyển đổi thân phận, cô vẫn không thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà hiểu suy nghĩ của người nghèo.

Nhưng cô hiểu một đạo lý đơn giản: Tiền vĩnh viễn kiếm không xong, mạng lại chỉ có một cái. Tiền kiếm tới tay chính là vì xài, không xài, tự nó cũng không sinh được tiền tới, không chừng ngày nào đó sẽ mất giá, thành một đồng giấy vụn. Lấy năm trăm đồng tiền này mà nói, hơn mười năm trước nữa, ngay cả một thùng sữa bột trẻ con tốt cũng không mua được.

Dân lấy ăn làm đầu, Trưởng Tôn Ngưng quả quyết quyết định: Trước lấp đầy bụng rồi hãy nói.

Cửa hàng ven đường rực rỡ muôn màu, cửa hàng thức ăn nhanh cũng không ít, nhà nhà một mảnh không khí ngày lễ. Đây cửa một tiệm thức ăn tầm trung ra, vừa định bước vào, lại gặp phải một cô gái chừng hai mươi tuổi. Mắt to, thất hai cái bím tóc, mắng cô xoi xá:

"Ai ai ai, tên ăn mày thối này từ đâu tới, đi ra ngoài, cút nhanh lên! Đi đâu thì đi đi, đừng làm trở ngại bọn tao làm ăn." Một bên mắng, một bên đẩy Trưởng Tôn Ngưng ra ngoài cửa, 'phanh' đóng cửa lại.

Vừa nãy vốc người thể trọng cô gái này vẫn không thể khống chế hành động một cách hết sức linh hoạt, cũng không ngờ tới cô gái đó không có tư cách như vậy, động một cái liền động thủ. Hơn nữa tay trái vốn gãy xương, nóng rần lên hư phù vô lực, bị đẩy bất ngờ, trượt chân té xuống bậc thang. Cũng may bậc thang chỉ có năm bậc, cũng không có thương càng thêm thương.

Dựa vào! Đây chính là nói hồ lạc đồng bằng bị chó lẩn sao?

Trưởng Tôn Ngưng ở ngoài đường phố bị mắng đến lải mề đề lải con, cảm thấy hai đời mặt mũi cũng bị vớt sạch. Đã từng, người nào nhìn thấy cô mà không cung kính xưng một tiếng lão Đại, hoặc là Ngân Nguyệt. Mới vừa chuyển đổi thân phận thời gian, mà ngay cả một nhân viên phục vụ trong cửa hàng cũng dám động chạm tới cô, phàn cô. Khó khăn đứng dậy, muốn đi đòi công đạo, nhưng suy nghĩ lại chuyển động, nghĩ thầm tính, con gái bảo thủ mười năm không muốn.

Cô đã không còn là đặc công vua, mà là một nữ sinh viên đại học nghèo kiệt hủ lậu, ở thành phố X không có chỗ nương tựa, ở trước lúc có thực lực tốt hơn vẫn nên tránh dây vào rắc rối. Hướng chỉ lấy trạng thái thân thể mình bây giờ, tứ chi vô lực, mắt nổ đom đóm, gọi người ai cũng có thể đánh ngã. Cũng không biết là vì đói, còn là bệnh, còn lấy cái gì hà tiện giúp mình? Thật vất vả sống lại một lần, cô phải hảo hảo quý trọng.

Cũng không tin, nhà nào cũng có thể lực như vậy, cô đường đường là vua đặc công sẽ luân lạc tới trình độ không ăn được cơm. Nơi này, cô nhất định sẽ trở lại, rửa sạch cái nhục ngày hôm nay.

Vậy mà, khi Trưởng Tôn Ngưng nhất nhất đi tới mấy tiệm khác cũng bị dụ dỗ dẫn ra cửa sau, rốt cục lần đầu tiên trong đời biết đến tư vị chua xót khổ sở trong lòng. Đạt được thân phận mới, vốn là một chuyện vui, nhưng giờ phút này cô tuyệt không cảm động và nhớ nhung trời xanh.

Người nói người nếu để cho bà đây trọng sinh, thân thể là cái quỷ nghèo coi như xong, tiền bà cô đây sẽ mình kiếm. Cảm mạo nóng rần lên, tai nạn xe cộ vào bệnh viện, có tiền ăn không được cơm, trên đường cái bị người xem thương, chuyện xui xẻo nào cũng hướng thân thể này của cô ủa tới. Người không phải là ngại bà cô đây chết một lần không đủ vốn, có ý cho bà cô đây trọng sinh rồi lại ngược chết bà cô đây chắc!

Dựa vào! Thật mụ nội nó tổn hại.

Còn có những thứ người trong quán ăn kia, há mồm đều mắng cô là tên ăn mày, cùng lắm là mặc quần áo học trò có chút nghèo khổ, tóc có chút xóc xếch, tạo hình có chút bị thảm, trừ mấy cái đó ra, có chỗ nào lớn lên giống tên ăn mày? Từng cái ánh mắt đều là đèn điện pháo, quang sáng lên, không bằng lửa.

Cô không tin tã, một người sống còn có thể bởi vì không ăn được cơm mà đói chết sao tiếp tục tìm quán ăn.

Rốt cục, công phu: thời gian không phụ lòng người, Trưởng Tôn Ngưng đi tới phố sau, ở một quán cơm nhỏ do hai vợ chồng già mở, gọi được cơm nóng để ăn. Lúc bà chủ quán bưng com chiên thơm ngào ngạt cùng dưa muối nhỏ ngon miệng đến trước mặt cô, lần đầu tiên trong đời, cô chân thực cảm nhận được cái gì là cảm giác lệ nóng doanh tròng, đây là lần đầu tiên thứ hai trong một ngày trọng sinh của cô.

Mặc dù, làm đặc công không lo áo cơm, còn được hưởng thụ đặc quyền, nhưng luôn có nhiệm vụ không ngừng, diệt tà ác mãi không hết. Mỗi ngày đều sống ở trong âm mưu hoặc bị người tính kế giống như đang đứng trên miếng băng mỏng, không dám lơ là cảnh giác dù chỉ một giây, trên thực tế chưa từng được sống an ổn. Giống như bây giờ ngồi ở trong quán cơm nhỏ, yên tâm lớn mật ăn cơm, càng thêm làm gì cũng không cần suy nghĩ quả thực chưa từng có.

Nhân vật nhỏ có thể sẽ không ngừng phiền não, công việc không thuận lợi, bài vở và bài tập gặp khó khăn, gia đình không hòa thuận, nhưng cuối cùng đều có thể giải quyết ổn thỏa. Cố gắng tranh thủ những gì mình muốn lấy được, sẽ có thu hoạch, có thể trong cuộc sống có chua cay ngọt đắng, nhưng đáng giá ở chỗ có thể được sống chân thật như ý mình.

Nuốt món cơm chiên trứng mà kiếp trước mình cực kì khinh thường xuống bụng, Trưởng Tôn Ngưng mới biết cái gì là cảm giác còn sống. Mặc dù nhân vật nhỏ có chua xót của nhân vật nhỏ, nhưng cô tự tin có thể làm một nhân vật nhỏ không có phiền não, không khỏi đối với cuộc sống tương lai tràn đầy mong đợi.

Đời này, cô phải làm một người Phú Quý nhân rồi.

Khôi phục chút sức lực, Trương Tôn Ngưng đi từ quán cơm nhỏ ra ngoài, mặt trời đã ngã về tây, tầng mây thật dày chất chồng phía chân trời, như có một cơn bão tuyết lớn bùng xuống.

Trên đường cái, bước chân của người đi đường vội vã, hoặc cả nhà đồng hành, hoặc kêu gọi bạn bè, kết bạn ba năm người, mỗi người giơ lên tất cả hàng hóa nắm mới trong tay, chỉ có Trương Tôn Ngưng cô đơn chiếc bóng, giống như một mảnh lá khô cô độc, nhánh cây không giữ lại, gió cũng không theo đuổi, không biết nên đi nơi nào?

Về nhà trước đi, sắp qua năm mới.

Hôm nay vé xe đã trở thành phế thải, không biết còn có thể mua được vé xe lửa trước năm hay không. Mặc dù năm 2001 không đến nỗi một vé khó cầu, nhưng trong lúc vận chuyển mùa xuân cũng tương đối đông đúc, thử vận khí một chút đi, không có vé thì nghĩ biện pháp khác.

Suy nghĩ, bằng trí nhớ của cô, hướng tới trạm xe buýt đi thẳng đến trạm xe lửa. Không ngờ, còn đi chưa được mấy bước, một bóng người từ đầu hẻm bên cạnh đột nhiên xông tới, đoạt túi vải rách trên tay cô, nghiêng đầu lập tức chạy về phía ngõ hẻm vắng vẻ.

Sắp tới thời điểm cuối năm, yêu ma quỷ quái gì cũng ra ngoài làm loạn, còn chưa xong, chuyện xui xẻo tổ chức thành đoàn mà đâm tới, ngược người chết không đền mạng thì thế nào? Từ Thần xúc phạm người cũng có giới hạn, chán sống rồi à. Cô nói cô chính là Trương Tôn Ngưng, cũng không nói mình vẫn còn là cái thôn cô trung thực đó.

Đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Cô “Đen Ăn Đen”

Mới vừa khôi phục một chút thể lực, dù sao vẫn còn đang sốt, linh hồn cùng thân thể vừa mới vừa kết hợp lại. Đuổi theo chân tên cướp mặc dù không chậm, nhưng toàn là dựa vào kỹ xảo đuổi bắt kiếp trước của cô.

"Đứng lại."

Mất mặt a! Xui xẻo a! Đây là một ngày từ khi cô xuất đạo tới nay, cuộc sống u ám nhất. Đường đường là vua đặc công, không chỉ có bị tên cướp nhai nhép cướp bóc thành công, còn đuổi theo ba con ngõ hẻm ngay cả cọng tóc cũng không đụng được.

Nếu là bị những tên kiếp trước kia biết, khẳng định phải bị chọc tức chết! Lòng bàn chân vô lực, một bước nặng, một bước nhẹ, mỗi bước đều giống như giẫm ở trên nền hoa.

"Đứng lại, túi của ta." Trương Tôn Ngưng đè huyết Thái Dương đang căng đau, thở hồng hộc, trán đổ mồ hôi lạnh.

Thật ra thì, tiền mặt trong túi xách, cô đã để ở trên người, chỉ có một tấm thẻ căn cước, cùng một quyển《Bản thảo cương mục》mới mua, đó là lễ vật 'Trương Tôn Ngưng' trước kia để lại cho em trai Trương Tôn Mặc, có ý nghĩa rất quan trọng, cho nên cô mới liều mạng đuổi theo giành lại.

"A!"

Đột nhiên, tên cướp chạy ở trước mặt kêu thảm thiết, ngã xuống đất, chân bị trật, không thể chạy tiếp.

Trương Tôn Ngưng ở dưới tình thế cấp bách còi giầy làm 'lưu đạn' khiến cho bắp đùi tên cướp bị đập trúng tê dại, một chân đột nhiên mất lực, lúc ngã quỵ đập đến cục đá làm chân bị thương.

"Bảo người chạy, người chạy nữa đi a!" Trương Tôn Ngưng chân không chạm đất, nhảy tiến lên, mang giày xong, đoạt lại túi của mình một phát, hung hăng đá tên cướp mấy đá. Hên là độ chuẩn xác ở kiếp trước vẫn còn, chẳng qua là lực lượng thân thể không đủ, nếu không không phải trực tiếp phế bỏ một chân là không thể, thật ghê tởm!

"Mi chạy a, có bản lãnh chạy nữa a, bà cô đây hôm nay đã xui xẻo đủ, mi còn tới gây chuyện, muốn thêm vào nữa!" Vừa nói, vừa ngoan độc đập mấy đập cho hả giận, cô đang nổi giận trong bụng vì không có nơi sức, coi là tên này là bao cát trút giận.

Trương Tôn Ngưng đang làm động tác thô lỗ, lại ưu nhã sáng ngời như vậy, con người lóng lánh sâu thẳm giống như đá quý đen, trong suốt lại tiết độ không ngừng.

"Đau . . . Tha mạng, đừng đá, tha mạng, a... ." Tên cướp ôm đầu lăn lộn đầy đất, gào khóc quái dị.

Trương Tôn Ngưng không có lực, nhưng mỗi một chân cũng đá vào trên huyết vị, hiểu biết huyết cực kì tinh chuẩn, nhưng lại hơn cả thầy thuốc Trung y, cho nên tên cướp mới đau thảm đến như vậy. Nơi này vắng vẻ, căn bản không lo có người nghe được tiếng động.

"Tha cho mi? Có can đảm động tới đồ của bà cô này, phải có năng lực gánh hậu quả." Trương Tôn Ngưng ánh mắt lạnh nhạt, an tĩnh giống như Thiên Sứ, lại làm ra hành vi tàn bạo như ma quỷ. Mặc dù vậy, huyết vị bị đá phải, đều không lưu lại bất cứ dấu vết gì, cô làm việc luôn có thói quen cẩn thận.

"Bà cô của tôi, tha cho tôi đi, van cầu cô tha cho tôi đi, tôi cũng vì có nỗi khổ tâm." Tên cướp cầu khẩn, cũng tự động sửa lại cách gọi, run rẩy bầy nhìn Trương Tôn Ngưng.

"Có nỗi khổ tâm nói với Thượng Đế đi, bà cô đây đưa mi đi gặp Thượng Đế, miễn phí." Chưa từng có người nào có thể ức hiếp đến trên đầu cô mà không phải trả giá thật lớn, trước kia không có, hiện tại không thể có, tương lai cũng sẽ không có.

Cô quyết tâm làm một nhân vật nhỏ, nhưng điều kiện tiên quyết là người khác không thể ức hiếp đến trên đầu cô, nếu là có người không có mắt, cô bị một sẽ hoàn trả gấp mười gấp trăm lần trở lại.

"Đừng có giết tôi, van cầu bà cô, đừng có giết tôi, cùng lắm thì . . Cùng lắm thì tôi đưa tất cả tiền cướp được cho cô, cầu xin cô bỏ qua cho tôi lần này đi!" Sợ chết là bản năng, ngay cả con kiến hôi còn sống trộm, huống chi là người? Tên cướp cũng sợ chết, có ý đồ muốn dùng tiền tới bảo vệ tánh mạng.

"Roi vào trong tay bà cô, vốn là đều là của bà cô này." Chuyện "đen ăn đen", trước kia cô đã làm không ít. Trương Tôn Ngưng vừa nói, vừa chính xác không lầm lạc soát ra tất cả tiền mặt trên người tên cướp, tổng cộng một vạn tám ngàn ngàn nguyên.

"Mi cũng thật có bản lĩnh." Cướp nhiều như vậy, chỉ tiếc, toàn bộ đều là thay cô làm giá y (ý chỉ công sức của một bị người khác dành mất).

Ở năm 2001, hơn một vạn nguyên không coi là nhiều, nhưng đối với người bình thường nhà mà nói cũng không tính là ít, vừa đúng lúc có thể giúp Trương Tôn Ngưng trong lúc khẩn cấp, dù sao trên tiền mặt cũng không có tên, ở trong tay người nào là của người đó.

"Cô. . . Bà cô của tôi, tiền cũng là của cô rồi, tha cho tôi một mạng đi." Mắt tên cướp thấy thủ pháp thuần thực của Trương Tôn Ngưng, cũng biết lần này đụng nhằm người rồi, nhưng ai có thể nghĩ đến, cô gái học trò nghèo như thế nhưng lại che giấu tài năng đây?

Tên cướp không phải là người tốt, rõ ràng, người trên đường mạng căn bản không đáng tiền, lần này hối hận không thôi, hối đến xanh ruột, hận mình có mắt không trông, nhưng mà trên đời không có thuốc hối hận, thời gian cũng không thể quay ngược lại. Tên cướp bởi vì sợ mà run rẩy lợi hại, bị dọa cho sợ đến nỗi không khống chế được nước tiểu, trên đất ướt một mảnh.

Dọa cho sợ đến tè ra quần, thứ người như thế còn dám lấn lộn ngoài đời, thật làm cho người trên đường mất thể diện.

Trương Tôn Ngưng khinh bỉ, đáy mắt thoáng qua chán ghét, nhìn như tùy ý đá cục đá lên, lại lấy một góc độ xảo quyết đánh trúng một góc não bộ của tên cướp, nhỏ giọng ngả xuống đất.

Cầm tiền của người, cũng để lại cho người một mạng, nếu không phải cần thiết, cuộc đời này Trương Tôn Ngưng không muốn nhuộm máu nhiều, nhưng từ đó tên cướp sẽ lâm vào hôn mê, có thể sống nữa hay không, toàn bộ đành phải xem tạo hóa của chính mình.

Vật có bản tính cạnh tranh, người thích sinh tồn, ra ngoài lăn lộn, sớm muộn cũng có ngày gặp hạn, quả đấm không đủ cứng rắn, bị cá lớn ăn hết, đáng đời! Đó là số mệnh!

Không nghĩ tới bản thân gặp họa đặc phúc, tâm tình không tệ, xem ra vận xấu của mình sắp chấm dứt, kế tiếp nhất định sẽ có chuyện tốt. Mặt mũi như thiên sứ, hành động như ma quỷ, ánh mắt cô từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh sâu thẳm như cũ, không dậy nổi một chút sóng gió, phảng phất như trên thế gian này chuyện có thể làm cô kinh ngạc đã sớm không còn.

Trương Tôn Ngưng theo đường cũ trở về, thần kinh căng thẳng thoáng buông lỏng, đột nhiên cảm giác đầu bực phát choáng váng dữ dội, không thể không một tay đỡ tường, miễn cưỡng chống đỡ. Đáng chết, mới vừa rồi chỉ lo đuổi theo tên cướp, đuổi theo ra một thân mồ hôi, hiện tại mồ hôi rơi xuống, gió lạnh thổi, con sốt càng dữ dội hơn. Không được, phải tìm chỗ mua thuốc, nghỉ ngơi thật tốt, nếu không cứ như vậy mà chạy về nhà, không bảo đảm cô sẽ không gục ngã ở trên đường.

Đều nói bệnh tới như núi sập, cô đường đường vua đặc công, thân thể mạnh khỏe so được với con báo, cuối cùng không thắng được vi khuẩn bệnh ung thư (virus), roi vào kết quả chết trong cạm bẫy do mình thiết kế. Không nghĩ tới mới vừa trọng sinh, bệnh cảm vặt nhỏ nhoi lại rút đi gần nửa cái mạng của mình.

Chợt, trái tim bỗng xôn lên thương cảm, loài người thật sự rất nhỏ bé, rất đáng buồn. Bất luận là người vĩ đại có địa vị cao thượng, tướng quân chiến công lẫy lừng, tài chủ phú giáp thiên hạ, hay là ăn xin lang thang đầu đường, ở dưới thiên tai, hay là trước mặt vi khuẩn bệnh ung thư nhỏ nhỏ cũng đều không thể kháng cự.

Trước kia, cô cũng sẽ không nghĩ những thứ này, cũng không có thời gian nghĩ, có lẽ là bởi vì sốt cao, khiến suy nghĩ của cô có chút hỗn loạn, trong đầu giống như ngựa thần lướt gió, cảm giác lâng lâng, bản thân lại cũng bắt đầu đa sầu đa cảm.

Ủa? Chỗ khúc quanh kia vì sao bỗng nhiên mọc ra gốc cây tùng lớn, còn cao thẳng to lớn, mình miễn cưỡng mới có thể ôm được, nhưng rõ ràng thời điểm mình tới không có thấy a? Thật là quá không đáng tin, ngay cả cây tùng lớn như thế cũng không nhìn thấy. Tuy nhiên, nhìn qua giống như mọc không tệ, dựa vào khẳng định rất thoải mái, mặc kệ, trước tiên cứ dựa vào đã rồi nói sau.

Vì vậy, cô lê mười bước, từng bước hướng về phía 'cây tùng' đi tới.

Chương 4: Đụng Ngã cây Tùng'

"Ủa? Sao lại là thân cây trống trơn không mọc lá, kỳ quái! ?" Trường Tôn Ngưng sốt cao, ý thức đã mất sạch, bắt đầu nói năng loạn xạ, lê đến trước mặt 'cây tùng', bàn tay nhỏ bé vừa sờ vừa nói thầm một mình. "Còn nóng hổi, giống cái gì? Thật tốt, chờ trời sáng . . Lấy. . . Mấy cây trồng trước cửa lớn nhà mình, ha ha... ." Cô cười đến ngây ngốc, nhưng vẫn rất khả ái, hơi ngẩng đầu, mắt to nhảy nhót giống như con mèo con đang làm nũng với chủ nhân.

Hoa tử ngang lui thân thể ra kéo dần khoảng cách với Trường Tôn Ngưng, đầu không khỏi mọc đầy vạch đen. Anh vốn tới xem nào nhiệt, sao lại gặp gỡ cái 'Kẻ điên' này? Khó khăn lắm mới được nghỉ phép, vốn là đi bệnh viện thăm một người bạn từ nhỏ, nhưng khi đi ngang qua phòng cấp cứu, liếc thấy một màn phát sinh bên trong, lại bị khơi dậy hứng thú. Cô bé có một đôi mắt tinh xảo đặc biệt như vậy sẽ là một người như thế nào?

Lập tức quên chuyện thăm bạn lên chín tầng mây, đuổi theo cô. Thấy cô liên tục bị mấy quán cơm đuổi ra, xấu hổ, ủy khuất, tức giận, nhần nhục, lại cố gắng không bỏ cuộc, trái tim đã tĩnh lặng gần ba mươi năm của anh bỗng chốc dần dần có nhiệt độ, muốn đưa cánh tay ra bảo vệ cho cô.

Sau lại thấy cô đen ăn đen, giống như ngựa quen đường cũ cầm tiền làm của mình, thân thủ lưu loát mà người bình thường tuyệt đối không thể có, bỗng nhiên cảm thấy có hứng thú với cô đồng thời còn có mấy phần tìm tòi nghiên cứu, cảnh giác.

Không ngờ tới, cô ngã trái ngã phải bước qua, trong miệng lẩm bẩm, còn coi mình như cây tùng. Vóc người này, khí chất này, phong độ này của anh có chỗ nào giống như cây tùng, có cây tùng nhà ai lớn lên đẹp trai khí phách như anh? Chỉ ra đây, anh lập tức chém.

"Này, tỉnh tỉnh!"

"Ủ? Biết chạy? Còn biết nói? Bảo bối nha!" Trường Tôn Ngưng nghe tiếng nói, điều chỉnh phương hướng, tay nhỏ bé vừa rơi xuống lại tiếp tục đưa về phía Hoa Tử Ngang, ôm lấy cánh tay anh: "Hắc hắc... ."

"Cười ngốc cái gì?" Hoa Tử Ngang nghiêm mặt, anh rất ít khi tiếp xúc với phái nữ, cánh tay bị ôm, cả người cảm giác không được tự nhiên, bứt rứt khó chịu, lại không hiểu vì sao không có hất cô ra.

Ngay cả anh là người hay là cây cô cũng không phân biệt rõ ràng, sao còn có thể phản ra sắc mặt gì, dùng sức bắt được cánh tay anh, nhắc chân hướng trên người ôm lấy, "Ha ha. . . , bắt được rồi, bảo bối là của ta."

"... ." Cô gái này... Chẳng lẽ là đầu óc có bệnh?"Này, tỉnh táo một chút!"

"Ặc! ? Không đúng, không phải là cây tùng, phải. A. . . Đẹp trai! Không. . . Quân nhân. . . Quân nhân đẹp trai!" Mặt Trường Tôn Ngưng gần như dính trên mặt Hoa Tử Ngang, ý thức hỗn loạn, căn bản không biết mình đang nói cái gì, "Anh chàng. . . quân nhân đẹp trai, . . . Đáng đáp của anh thật giống như . . . lão công Tương lai của tôi nha, ha ha. . ."

Mồ hôi! Hoa tử ngang im lặng chup ọt, con gái hiện tại đều mạnh mẽ như vậy sao, nhào lên là lập tức nhận làm lão công? Anh đường đường là quan chỉ huy 'Ngọa Long' của chiến đội bộ đội đặc chủng trực thuộc trung ương, lữ trưởng chiến lữ đặc biệt, nhân vật cấp Chiến thần toàn quân, giữ mình trong sạch gần ba mươi năm, tới cái xó này lại bị cô gái 'Đầu óc có vấn đề' dụ dỗ, quả nhiên tò mò hại chết người a! Nói ra, anh cũng không có mặt mũi làm người nữa.

"Tôi... ."

Hoa Tử Ngang vừa định giải thích, ngón tay Trường Tôn Ngưng đã để lên môi của anh: "Hư! Để cho tôi. . . Dựa vào một lát, thật khó chịu!" Nói xong, ngã 'phịch' vào trong ngực anh.

A. . . , nóng như vậy! ? Ôm cô giống như đang ôm một miếng thịt trên lò nướng vậy, chẳng lẽ này giờ ăn nói lung tung là,...còn sốt cao thêm nữa không phải là nóng hổng đầu luôn sao! Bệnh thành như vậy còn ra ngoài chạy loạn, đơn giản chính là đứm ngốc.

Không chút do dự, Hoa Tử Ngang ngồi xuống ôm lấy Trường Tôn Ngưng, chạy về phía xe của mình.

Trời dần sáng, gió dừng lại, bão tuyết bay xuống như lông ngỗng.

Một đoạn chuyện xưa vì vậy mà kéo ra tới tận đại mạc...

Khi Trường Tôn Ngưng tỉnh lại lần nữa, đã là chuyện của buổi chiều ngày hôm sau.

Từ từ mở mắt ra, giờ tay lên sờ sờ đầu, không nóng, cảm giác đầu óc tỉnh táo không ít, theo thói quen quan sát hoàn cảnh nơi này. Căn phòng xa lạ, rộng rãi sáng ngời, điều hòa mở ấm áp thích hợp. Trang hoàng theo phong cách hai màu đen trắng đơn giản phóng khoáng, tương tự căn phòng kiếp trước của mình. Căn phòng được dọn dẹp phải hết sức gọn gàng, trong nhà trừ những vật phẩm cần thiết, không có một món trang trí dư thừa nào.

Có thể chắc chắn, chủ nhân phòng ngủ chỗ này, là một người nghiêm túc, cao quý, mạnh mẽ, tinh táo, lưu loát, hơn nữa còn là người đàn ông yêu thích sạch sẽ.

Từ từ, đàn ông? Tại sao mình lại ở trong căn phòng của đàn ông? Chuyện này quá kinh khủng!

Chỉ nhớ rõ có một tên cướp đoạt ba lô của cô, cô đuổi theo, giải quyết tên cướp, lấy tiền của tên đó, trên đường trở về, sốt cao phải kịch liệt, trí nhớ rất mơ hồ, giống như nhìn thấy một gốc cây cây tùng. . . a không đúng, là người đàn ông, sau đó... Suy nghĩ hồi lâu, Trương Tôn Ngưng cũng không nghĩ ra tiếp sau xảy ra chuyện gì. Làm sao tới nơi này? Nơi đây lại là nơi nào? Là nhà của người đàn ông kia sao?

Dựa vào! Chẳng lẽ gặp phải kẻ háo sắc, thừa dịp cô bệnh nghiêm trọng, tay trái gà không chặt, ý thức không rõ xách về nhà, ăn hết xương cốt vào bụng đi!

Cả gan, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, người cần bả!

Hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu!

Quan trọng nhất là, cô căn bản là không có cảm giác a! Thua thiệt quá lớn rồi!

Trương Tôn Ngưng vội vàng vén lên chăn kiểm tra, không nhìn còn đỡ, cúi đầu vừa nhìn, đập vào mắt đầu tiên là hai cái đùi đẹp trắng nõn thon dài, trên người chỉ mặc duy nhất một cái áo sơ mi đàn ông lớn, miễn cưỡng có thể che kín bắp đùi, không cẩn thận sẽ lộ ra màu hồng đỏ lót bên trong. Trước ngực áo sơ mi bị chống đỡ phình lên, đưa tay vừa sờ, kinh ngạc.

Wa, đáng kinh ngạc!

Lúc vừa sống lại, bị bộ đồ đáng bỏ đi che kín, thân thể lại không thoải mái, vốn cũng không có để ý tới. Bây giờ vừa sờ không khỏi vui mừng, đừng xem thân thể này gầy nhỏ, một trận gió là có thể thổi bay, nhưng nhẹ nhàng nắm chặt, có ít nhất cỡ E, ôm trọn vênh lên, là cái loại đàn ông thấy chảy nước miếng đó.

Kiểm tra một phen, trên người cũng không có dấu vết đáng ngờ, cũng không có chuyện hậu di chứng gì, xem ra chính mình còn là thân thể trong sạch, còn may! Thế nhưng, đối mặt với một con mồi mê người như vậy, cũng không cảm giác vậy có còn là đàn ông sao?

Ai nha! Mặc kệ nó? Trương Tôn Ngưng phát hiện mình sau khi sống lại, vô tình, càng ngày càng giống như cô gái nhỏ. Mặc kệ, nơi này không nên ở lâu, rời đi trước hãy nói, quần áo đâu?

Ngồi ở trên giường, mọi nơi nhìn hồi lâu, cũng không thấy món quần áo thực sự không muốn mặc lên người đó của mình, quá thể! Ngoại trừ cô là đặc công vua bên ngoài, bản thân vẫn là kiểu người phóng khoáng lạc quan, kêu cô mặc loại quần áo mười mấy năm trước, còn là kiểu của bác gái trung niên, đó không phải là nhỏ cả một thân lông chim Phượng Hoàng xinh đẹp của cô, mà cắm vào lông gà sao? Muốn chết!

Rối rắm không giải quyết được vấn đề, Trương Tôn Ngưng từ trước đến nay thuộc phái hành động, xuống giường, đi chân trần tới trước tủ treo quần áo, kéo cánh cửa tủ ra.

Quần trang, duy nhất một bộ.

Không có thứ gì khác.

Ặc... , người có tiền ở phòng ốc tốt như vậy, thì không thể chuẩn bị thêm mấy bộ đồ thường sao?

Vậy bây giờ làm sao! Quần trang? Trên người mình cũng đang mặc áo sơ mi quần trang, trong đầu có chút hình ảnh từ từ hiện lên, dường như cô nhớ lại, trước khi mất đi ý thức thấy người đàn ông là một quân nhân, mình còn kêu anh ta...

Lão công tương lai!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lão Công Tương Lai

Lão công tương lai?

Dựa vào! Sao lại không đáng tin cậy đến mức này!

Lần đầu tiên bị sốt cao, ngay cả mắt mũi người ta cũng không thấy rõ, nhào tới đã kêu lão công, chơi vừa thấy đã yêu cũng phải thấy rõ chất lượng chứ,

đúng là khôi hài! Này nguyên chủ sao còn có bệnh mê trai nghiêm trọng như thế?

Trưởng Tôn Ngưng tự nhiên đem hành động hoang đường này đẩy lên chủ cũ của thân thể này, cũng không nghĩ Trưởng Tôn Ngưng trước kia tính tình mềm yếu, trầm mặc ít nói, có người thích sao dám nói ra khỏi miệng? Rõ ràng là sau khi cô đến thân thể người ta, xảy ra phản ứng kỳ quái, mới làm ra loại chuyện đó.

Nhìn bộ quần trang duy nhất treo phẳng phiu, cẩn thận, tỉ mỉ trong tủ, cô đành từ bỏ đóng tủ cửa. Nếu cô mặc bộ quần trang kia vào, chắc chắn sẽ giống như đứa trẻ trộm quần áo người lớn, trông cực kỳ tức cười.

Căn nhà này có ba phòng hai sảnh, cộng thêm phòng bếp, ban công, rất rộng rãi, chẳng qua so với biệt thự hào hoa của cô lại là gập sụ phụ.

Quay một vòng, ngay cả mỗi góc căn phòng cũng quét dọn đến mức không nhiễm một hạt bụi, nhưng trừ cô ra, không phát hiện sinh vật thứ hai, hơn nữa cũng không tìm được quần áo của mình.

Chuyện gì đây? Chẳng lẽ bảo mình trần truồng đi ra ngoài!

Thuận tiện đến phòng vệ sinh soi gương, sau khi sống lại biết được bản thân là một thôn cô, vốn không hề ôm ảo tưởng, nhưng mà sau khi phát hiện vóc người đáng kiêu ngạo của thân thể này lại sinh ra mấy phần mong đợi đối với vẻ bề ngoài. Mặt trái xoan, da phát vàng. Tính tế nhìn, ngũ quan cũng coi như thanh tú, đặc biệt là ánh mắt trong suốt sáng ngời thật giống như lưu ly, trong suốt sáng long lanh, càng mê người, cô rất hài lòng.

Ủa? Mùi gì thơm như vậy! Trưởng Tôn Ngưng theo hướng mùi thơm đẩy cửa phòng bếp ra, mới vừa bận suy nghĩ chuyện quần áo, không có vào chỗ này, đâu có người nào lại đem quần áo để trong phòng bếp, chẳng lẽ nấu tới ăn?

Trong phòng bếp, nồi nhỏ trên bếp đang không ngừng bốc hơi nóng, mùi thơm phát ra từ chỗ đó. Nghe thấy mùi thơm, Trưởng Tôn Ngưng không khỏi cảm giác bụng trống rỗng, suy nghĩ một chút ngày hôm qua chỉ có buổi trưa ăn phần cơm rang kia, đầu tranh với vị-rút lâu như vậy, năng lượng sớm tiêu hao sạch.

Cầm lên mảnh vải sạch sẽ bên cạnh mở nắp nồi nhỏ ra, Wa ! Cháo gà đen cao cấp, nước canh nấu đậm đà mà không ngấy, thịt gà tươi mới, thơm quá, thật tốt, ăn trước rồi hãy nói.

Sau khi quan sát một vòng ánh mắt lợi hại của Trưởng Tôn Ngưng tìm được chính xác chén, muỗng, thìa. Một tay gấp khăn, cô dứt khoát cầm cái nồi ăn luôn nghĩ thầm dù sao vẫn ăn hết đỡ phải phiền toái. Đánh chết cô cũng sẽ không thừa nhận là sau khi mình nếm thử, muốn ngừng mà không được, muốn ăn nhiều một hơn nữa.

Lúc Hoa Tử Ngang từ bên ngoài trở về, lập tức thấy một màn như vậy: cô gái giống như mèo vùi ở trong ghế sa lon, sợi tóc hơi xốc xếch, mang theo vài phần biếng nhác, cầm trên tay quả táo đã ăn hết một nửa, chỉ còn lại chén canh xương gà đặt ở trên khay trà, đang thoải mái xem tivi, nghiêm nhiên là một bộ dáng nữ chủ nhà.

Đó là cảm giác đầu tiên của Hoa Tử Ngang, không phải trách móc, chỉ là cảm giác đầu tiên mà thôi.

"Anh đã về rồi." Trưởng Tôn Ngưng gần như là bật thốt lên, giống như vợ chồng già quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn nữa.

"Ừ." Đáp lại xong, Hoa Tử Ngang lập tức ngón ngang trong gió, chuyện này là như thế nào, bọn họ rất thân sao? Cục diện này, người như vậy. . . quả thực quá mập mờ mà? Hai chữ này cũng có ngày bị dùng ở trên người mình, thật kinh khủng a! Không khỏi bắt đầu nổi da gà cả người.

Ánh mắt trong suốt không có chút tạp chất nào như trẻ sơ sinh của Trưởng Tôn Ngưng nhìn sang, chăm chú ngắm nhìn Hoa Tử Ngang. Tuổi chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, tóc ngắn, lông mày lười mác đen như mực nhũn lại, lông mi tự nhiên dài mà tính tế vênh lên, làm thân là phái nữ như cô đều không khỏi hâm mộ một chút. Một đôi con ngươi mê người của nam chính trong truyện, ánh mắt thâm thúy, che giấu tất cả tâm tình. Ngũ quan góc cạnh rõ ràng, lập thể sinh động, phối hợp ở chung một chỗ lại giống như tác phẩm vô cùng khéo léo dưới tay Thượng Đế.

Năm nay vẫn chưa quá ba mươi, nhìn vào cấp bậc Thượng tá lóng lánh, không tiếng động thể hiện ra ra anh không tầm thường. Eo nhỏ vai rộng, kia một thân binh phục nguy trang mặc ở trên người anh, càng làm cho anh tăng thêm vẻ uy nghiêm, cương nghị, cứng chạc, mười phần mùi vị đàn ông. Hai chữ khái quát: Có hình. Một câu về thuận miệng, đẹp trai ngây người, khốc chết người, quả thực không cách nào so sánh được gì.

Một câu nói, không có có một cô gái nào nhìn thấy người đàn ông như vậy mà không động tâm, Trưởng Tôn Ngưng đột nhiên cảm giác được mình thật là quá sáng suốt, trực tiếp cho anh cái mác 'lão công tương lai'. Hiện tại 'thăm tra chính trị hợp lệ' nữa là hoàn toàn có thể đi bỏ đi hai chữ 'tương lai', đàn ông tốt trên đời này đều đã sắp tuyệt chủng, càng về đời sau, nhân phẩm càng kém, nhanh chóng xuống tay, chờ xong rồi thừa lại con gái, có khóc cũng trễ rồi.

Vào lúc này, Trưởng Tôn Ngưng rất không có tự trọng, ôm hành động hoang đường trước đó bản thân còn khinh thường thành công lao của mình.

"Cô cũng không hề bạc đãi mình." Hoa Tử Ngang phá vỡ bầu không khí yên lặng, quét mắt qua xương và chén không còn dư lại, ngồi vào bên kia ghế sa lon. Tiếng nói của anh hùng hậu, lộ ra khí thế mạnh mẽ cứng rắn, không chỉ có dễ nghe, hơn nữa làm người ta có nhiều cảm giác an toàn.

Trưởng Tôn Ngưng nháy con ngươi trong suốt, khẽ hé đôi môi đỏ mọng vô tội nói: "Tôi đói bụng."

Bây giờ anh lại không chống đỡ nổi ánh mắt thuần khiết như vậy, giống như anh là ông chú kì quái bắt nạt em gái nhỏ, ánh mắt đòi mạng. "Vốn chính là nấu cho cô." Anh cũng không biết tại sao mình lại làm như vậy, rõ ràng là bèo nước gặp gỡ, nhưng lại ma xui quỷ khiến làm.

"Lão công tương lai, a không, lão công, anh là tốt nhất." Đôi mắt đẹp của Trương Tôn Ngưng cong thành một đường trăng khuyết, cười ngọt ngào với anh.

Kiếp trước cô gặp qua vô số người, ánh mắt nhìn người tựa như Tôn Ngộ Không nhìn yêu tinh, đối với hành động của Hoa Tử Ngang vô cùng hài lòng. Anh không chỉ có đẹp trai phóng khoáng, phong thái hiên ngang, rộng lượng, liếc mắt một cái liền biết là nhân tài kiệt xuất, hơn nữa có lí tưởng thiêng liêng của bản thân cùng một trái tim kiên nghị, hoặc là vô tình, hoặc là si tình.

Vì vậy, Trương Tôn Ngưng làm ra quyết định trọng đại thứ nhất sau khi sống lại: Người đàn ông này cô muốn chắc rồi, người nào giành, diệt người đó!

Kiếp trước, cô mang tất cả tinh lực toàn bộ không cầu lợi dâng hiến cho quốc gia, tới lúc hai mươi tám tuổi hy sinh vẫn là người cô đơn, đời này, cô muốn làm người giàu có nhân rồi, mạnh mẽ theo đuổi hạnh phúc của mình.

Hoa Tử Ngang không biết mình đã bị một cô gái để ý, tiến lên đưa tay thăm dò một chút cái trán cô, lại sờ sờ mình:

"Không nóng, đầu nóng hồng rồi!?" Ánh mắt không khỏi lộ ra mấy phần thông cảm, nhìn Trương Tôn Ngưng.

"Anh, kia là cái ánh mắt gì, đầu óc tôi rất bình thường." Trương Tôn Ngưng nuốt một ngụm táo cuối cùng xuống, nói.

"Vây là tốt nhất." Hoa Tử Ngang giọng nói nhàn nhạt, anh độc thân hai mươi chín năm, đột nhiên đụng vào cái cô gái trong ngõ nhỏ lập tức bá đạo tước đoạt chủ quyền, mình cũng không đói khát đến loại trình độ đó.

"Lão công, anh tên gì?" Trương Tôn Ngưng rất nghiêm túc, nhận định chuyện rồi nên ra tay tức thì.

"Trước khi hỏi người khác, cô có nên tự giới thiệu trước hay không." Thật ra thì, anh sớm đã xem qua giấy chứng nhận của cô, cũng điều tra qua, một nữ sinh viên đại học, hèn yếu ít nói, bị người thiết kế suýt nữa bỏ mạng, nhưng những điều này cùng anh gặp gỡ lại là hai người hoàn toàn trái ngược, chẳng lẽ có hai mặt?

Trương Tôn Ngưng suy nghĩ một chút như vậy cũng là có lí mà, vì vậy đơn giản tự giới thiệu mình: "Tôi lượt anh."

"Hoa Tử Ngang." Một câu nói giới thiệu, đơn giản phải chỉ có ba chữ.

"Chiến thần ba quân, lão đại Ngọa Long!" Tám chữ bật thốt lên, lập tức ý thức không ổn, tay nhỏ bé che ở ngoài miệng, nhưng lời đã nói ra, giống như bát nước hắt đi, đã không thể lấy lại.

Kiếp trước, cô thuộc về nhân viên bí mật quốc gia, xuất thân quân nhân, đối với tình huống nội bộ trong quân đội hết sức quen thuộc, mặc dù không có tiếp xúc qua Hoa Tử Ngang, nhưng tên của anh tuyệt đối như sấm bên tai. Anh là cháu út của nguyên lão cấp cao Thượng tướng Hoa Tư Lệnh, 15 tuổi vào bộ đội, từ cơ sở thực lực giành được danh xưng Chiến thần, tự nhiên đã trở thành tấm gương học tập, lãnh tụ tinh thần toàn quân. Trước khi cô thiết kế tự tử, anh đã thành vị Trung tướng trẻ tuổi nhất, lại vẫn độc thân.

Tin đồn anh ít nói, cơ trí, mạnh mẽ, có thể lập kế sở trường về chặn đường, trước khi nhập ngũ nếu như anh là Hồn Thế tiểu Ma vương khiến người nghe tiếng đều nhúc nhúc, sau khi đầu quân mài mòn bớt ngây thơ, lại vẫn là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm im hơi lặng tiếng khiến kẻ địch mất mạng. 'Ngọa Long' là cấp bậc cao nhất trong bộ đội đặc chủng, bị nội bộ xưng là "thanh kiếm ngầm", sự tồn tại của anh thuộc về cơ mật cực kỳ bí mật cấp quốc gia, cô hôm nay chỉ là một nữ sinh bình thường lại có thể một lời vạch trần bí mật, chẳng phải tự nhiên nói cho người ta có vấn đề?

Lần này làm sao bây giờ, cô phải tự bào chữa như thế nào đây? Hoa Tử Ngang lại há lại là người có thể dùng mấy lí do lung tung lừa dối qua loa? Thảm! Thảm!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Hai Bên Giằng Co

Trong mắt Hoa Tử Ngang dâng lên ánh sáng lạnh nguy hiểm, bàn tay không chút thương tiếc bóp ở cổ Trương Tôn Ngưng. Chỉ cần Trương Tôn Ngưng có chút hành động, năm ngón tay hơi dùng sức, là có thể vận gãy cổ của cô.

"Cô rút cuộc là ai? Nói!" Thân thủ của cô, sớm đã khiến cho anh bắt đầu hoài nghi, không nghĩ tới cô vậy mà còn biết bí mật quốc gia.

"Khụ. . . Khụ. . . ." Hoa Tử Ngang ra tay không chút lưu tình, cái thân thể chưa hề trải qua huấn luyện này bây giờ chống đỡ không nổi, không nhịn được ho khan.

"Anh có thể đi điều tra." Cô nói nhiều hơn nữa, cũng không thể bằng kết quả điều tra của anh, cho nên cô không nói. Tin tưởng Hoa Tử Ngang đã sớm điều tra qua, nếu không làm sao có thể mang cô về nhà mình, còn đề cô ở nhà một mình, rõ ràng cũng không có đề phòng cô.

"Tôi dĩ nhiên sẽ điều tra." Anh điều tra, nhà cô chỉ có mẹ con ba người sống nương tựa lẫn nhau, người mẹ tính tình mềm yếu, em trai hai chân tàn tật, bản thân cô thì hèn yếu nhất gan, một nhà dân quê dang hoàng. Cuộc sống khó khăn, thường bị bắt nạt, không có chút chỗ đáng ngờ nào.

Nếu nói có điểm nghi ngờ, đó chính là cha ruột của cô, tài liệu điều tra cho thấy ông cũng đã hy sinh từ lúc cô còn rất nhỏ, nhưng theo anh biết, người này không chỉ có chưa chết, hơn nữa sống vô cùng tốt. Chẳng qua, một nhà họ vốn không biết chuyện ông ta còn sống. "Làm sao Cô biết chuyện 'Ngọa Long'?" Trương Tôn Ngưng tỉnh táo thần nhiên, khiến Hoa Tử Ngang càng cảnh giác. Đối thủ càng gian xảo, thường thường ẩn nấp càng sâu, chuyện có liên quan đến lâm nguy quốc gia, anh không thể lơ là dù chỉ một chút.

"Tôi chỉ có thể nói cho anh biết, chuyện 'Ngọa Long' là do tôi vô tình biết được. . . Khụ. . . , tôi mặc dù không phải loại người có tình cảm cao cả sâu đậm với tổ quốc, nhưng còn khinh thường làm chuyện bán cơ mật quốc gia. Nếu như tôi thực sự có ý đồ gây rối, làm sao có thể để cho anh biết? Anh chỉ cần tin tưởng lời nói của tôi là được, sau này tôi sẽ từ từ nói cho anh biết, nhưng không phải là hiện tại."

Phương pháp tự bào chữa tốt nhất chính là nói thật, nếu không cô dùng ngàn vạn lần lời nói dối tới làm cho luống cuống hôm nay trọn vẹn cũng tốt. Nhưng mà chỉ kéo dài được một lúc, tạm thời, cô mà nói chuyện mình sống lại ra, Hoa Tử Ngang không tức giận trực tiếp bắt giam cô vào bệnh viện thần kinh mới là lạ? Chờ sau này giữa bọn họ có tình cảm, tình huống lập tức không giống nhau, có lẽ đến lúc đó anh cũng sẽ không so đo chuyện này, mà cô lại tuyệt đối sẽ không làm chuyện bán nước, dĩ nhiên là không sao.

Lời nói của Trương Tôn Ngưng có đạo lý, nhưng sức lực Hoa Tử Ngang không hề giảm ngược lại còn gia tăng, khi anh nghe được, lí do này rõ ràng chính là lấy cớ trì hoãn thời gian, giữa hai lòng mảy không khỏi ngưng tụ lại ba phần sát khí. "Vì sao không phải là hiện tại?"

"Bây giờ nói chuyện của tôi ra, anh lại hoài nghi đầu óc tôi bị nóng hồng, đang nói bậy bạ." Những lời của Trương Tôn Ngưng là nói thật, nói xong cũng vô cùng bình tĩnh tự nhiên, trừ ho khan, hơi thở cũng chưa từng loạn một chút nào.

Hoa Tử Ngang tự nhiên cũng nhảy bén nhận ra được điểm này, sát khí từ từ chuyển hóa thành nghi ngờ thật sâu, nhưng anh không thể đánh cuộc, cũng không dám đánh cuộc. "Cô phải hiểu được, bí mật cô biết là cơ mật cực kỳ quan trọng của quốc gia, cô không hy vọng mẹ mình với em trai gặp chuyện không may chứ?"

"Yên tâm, tôi biết phải làm sao. Tôi đã nói sẽ không làm chuyện bán lợi ích quốc gia, thì nhất định sẽ không làm, đời này tôi chỉ muốn làm người rảnh rỗi không lo ăn uống." Giọng nói Trương Tôn Ngưng nghiêm túc, ánh mắt kiên định, sáng lấp lánh. Lời này của cô, cũng là mong muốn trong lòng, đây chính là mục tiêu kiếp này của cô.

Không hiểu sao, Hoa Tử Ngang cảm giác cô gái nhỏ bị mình bóp cổ trên bàn chất là cùng cùng một loại người với anh, cô biết rõ cô biết là cái gì, có quan hệ lợi hại như thế nào, cũng hiểu sự lo lắng của anh, cho nên không nói bừa, chỉ bảo đảm cô có thể làm được. Cô rõ ràng chẳng qua chỉ là một nữ sinh bình thường đến mức không thể bình thường hơn, làm sao anh lại cảm giác dường như cô biết rõ điều này, đây là vì sao?

"Anh thấy bây giờ không yên lòng, vậy giữ tôi ở bên người, ở bên cạnh giám sát là được rồi." Trương Tôn Ngưng đề nghị, cô cầu cũng không được.

"Còn có biện pháp tốt hơn, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã."

"Vậy anh lập tức dùng một phát súng bắn chết tôi, nhưng mà từ nay về sau, anh phải thay tôi chăm sóc người nhà đó." Dưới nách Hoa Tử Ngang còn có một khẩu súng lục quân dụng, theo như lời cô, cũng là ngầm thừa nhận phương thức xử lý thường dùng, cô không trách anh.

Trương Tôn Ngưng càng thần nhiên, hiểu sâu sắc nghĩa lớn như thế, Hoa Tử Ngang càng chậm chạp không dám chốt lại phán đoán, nhưng giống như ý muốn của anh lúc đầu, cân cân đã nghiêng về cô, hi vọng theo như lời cô đều là lời nói thật, mình như vậy rất kỳ quái.

"Đến gần tôi có mục đích gì?" Thiếu nữ mười chín tuổi lại bám lấy người đàn ông lớn hơn mình 10 tuổi gọi là công, anh làm sao cũng không thể tin cô không hề có bất kỳ mưu đồ gì vừa thấy đã yêu mình.

"Tất cả chỉ có tôi muốn làm lão bà của anh, chỉ đơn giản như vậy." Trương Tôn Ngưng từ trước đến nay vốn bụng dạ thẳng thắn, thích chính là thích, sẽ không căng thẳng giống như các cô gái khác.

Kiếp trước, áp lực tùy thời có thể mất mạng, làm cô hiểu hơn sự ngắn ngủi của sinh mạng, vui vẻ muốn mượn dịp hiện tại, cho nên càng quý trọng gấp đôi cơ hội sống lại, mặc dù biết nghèo rớt mồng tơi, cũng chưa từng hối hận, cô tin tưởng mình có thể sống một cuộc sống đặc sắc không giống như vậy.

"Cô cũng nói, muốn làm người người rảnh rỗi." Vị trí nhị thiếu phu nhân nhà họ Hoa bao nhiêu người nhìn chăm chăm, tuyệt đối không phải là vị trí tốt để ngồi rảnh rỗi. Bất quá, nghĩ thâm, lấy bản lĩnh của cô, ngồi cái chỗ đó cũng không có gì khó khăn.

"Khụ... ." Sức lực trên tay Hoa Tử Ngang giảm một chút, nhưng tay còn không có ý muốn lấy ra, tay phải Trương Tôn Ngưng nắm tay của anh, để cho mình hồ hập dễ dàng hơn một chút, "Cái này hoàn toàn không xung đột, bộ đội các anh cũng ở địa phương vắng vẻ không phải sao, tôi cũng đủ tư cách theo quân, tôi sẽ đi gần đó khai khẩn vài mẫu đất, trồng một ít lương thực rau dưa, đủ sống qua ngày, không chỉ có nhất cử lưỡng tiện, còn dễ dàng cho anh thời khắc giám thị có phải tôi có ý đồ gây rối hay không. Như thế nào, đề nghị này không tệ chứ, lão công anh đáp ứng tôi đi!"

Hoa Tử Ngang cũng không biết nên nói gì thì tốt, nhìn cặp con người trong suốt lông lánh kia của cô, biện pháp bình thường đối với những chiến sĩ kia anh lại không đành lòng dùng trên người cô. Trừ mẹ ra, anh cũng không hề đơn độc chung đụng với bất kỳ người phụ nữ nào thời gian dài như vậy, Trương Tôn Ngưng dấy dưa như vậy lại khiến cho trái tim phẳng lặng như mặt nước của anh rối loạn.

"Cô, người phụ nữ này... Thật đúng là đặc biệt." Xem nào nhiệt lại kiểm ra lão bà giống như anh vậy cũng là trên đời có một không hai.

"Lão công, người ta còn chưa phải phụ nữ đâu." Trương Tôn Ngưng vô tội chớp lông mi, sửa lại nói.

"... ." Hoa Từ Ngang không nói gì mà chống đỡ, cảm giác trên người có một cổ dòng điện mạnh mẽ chạy qua, phụ nữ hiện nay đều to gan thô lỗ như vậy? Hoa Từ Ngang còn không biết, to gan hơn còn đang chờ anh ở phía sau đây.

"Lão công, tay của anh có thể buông lỏng ra không? Còn nữa thân thể anh có thể đứng lên một chút xíu không? Thật nặng nề." Trương Tôn Ngưng mềm giọng nói, một tiếng một tiếng lão công vô cùng thân mật.

Cô không nói, anh còn không có phát hiện, cả thân thể mình dường như đều đè ở trên người người ta, bàn tay khóa cổ người ta lại, in lại dấu năm ngón tay hồng hồng, mặt cũng cách người ta không tới hai mươi cm, hơn nữa tư thế mập mờ không dứt. Lập tức lập tức lui người rồi đi, cũng may màu da anh là màu lúa mạch còn không nhìn ra hồng, nếu không lại càng xấu hổ.

"Xin lỗi."

Ha ha, không nghĩ tới một công tử cao quý như anh, nhưng lại vẫn ngây thơ như vậy. Nha! Hồng bét, kiếp trước anh vẫn độc thân, chẳng lẽ anh có vấn đề, hoặc là thích đàn ông?

Vậy không phải là mình nhảy vào hồ lửa sao, tuyệt đối không thể nha!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cố Ý Chọc Giận

Không được? Phải quyết định nghĩ biện pháp kiểm tra, mặc dù thấy bị nói trúng thật không may mắn nhưng mà mặt khác trong đó, sớm tính toán tới, tránh cho làm người, làm mình, làm cả đời.

"Lão công, quần áo của em đâu?" trong nhà mặc dù không lạnh, nhưng cô chỉ mặc mỗi một cái áo sơ mi lúc ẩn lúc hiện trên người vẫn chứng tai gai mắt, cô lại không có dám mê lộ thân thể ra ngoài. Không cần thận trọng không, bị Hoa Từ Ngang nhìn là nhỏ, nếu bị kẻ háo sắc nào khác nhìn coi chẳng phải thua thiệt lớn nữa sao!

"Ném." Hoa Từ Ngang nhìn Trương Tôn Ngưng một chút, khôi phục bình tĩnh tự nhiên, nói thật dứt khoát. Quần áo trên người cô ngay cả anh cũng nhìn không được, thật bội phục cô còn có dũng khí mặc đi ra cửa.

"A? Vậy em đây mặc cái gì?" Lời còn chưa dứt, Hoa Từ Ngang lấy ra cái túi bên người giống như giống như có ma thuật, bên trong có một bộ quần áo vải bông mới tinh, tuy là bộ đồ ở nhà, nhưng so bộ trước kia của cô, không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần. "Cảm ơn lão công, cũng biết anh tốt nhất." Trừ chiếm chút lợi trên đầu lưỡi, cô còn không dám ép Hoa Từ Ngang quá gấp, anh không phản bác, chẳng qua là không muốn so đo với cô thôi.

Cũng chỉ có cô biết vì một sự kiện 'Ngoại long' này, anh sẽ không dễ dàng để xuống ngăn cách như vậy, lại động tâm như thế nào? Anh chẳng phải là muốn lấy bất biến ứng với vạn biến, chấp nhận đề nghị 'Bên cạnh giám thị' của cô sao, đây chính là cơ hội tuyệt vời để bắt lấy công tử đẹp trai, tài giỏi, nhà giàu đó.

"Không cần." Anh là con em quân đội nhân dân, tôn chỉ chính là vì nhân dân phục vụ, một bộ quần áo mà thôi, coi như người xa lạ anh cũng sẽ không keo kiệt, trong lòng Hoa Từ Ngang nghĩ như vậy.

Ai? Không đúng nha! Quần áo bị ném, vậy tiền của cô đâu? "Lão công, vậy thì tiền của em đâu?" Thật vất vả mới thu được tiền đó vào tay, khoảng thời gian này cô toàn phải dựa vào tiền kia để sống.

"Sung công."

"Cái gì?" Trương Tôn Ngưng không bình tĩnh rồi, đây chính là thành quả lao động mà cô mang theo bệnh tật, mạo hiểm nguy hiểm tính mạng mới đoạt được. "Lão công, đó là tiền của em mà." Cô tội nghiệp nói.

"Đó là tiền cô vợ vét được, vốn không thuộc về cô." Hoa Từ Ngang nói lời lẽ chính đáng, ánh mắt rét lạnh, dọa cho Trương Tôn Ngưng sợ đến le lưỡi.

Nhưng mà, nhân quyền thiêng liêng không cho phép xâm phạm, kiên quyết không thỏa hiệp, bắn chết cô cũng không thừa nhận là mình luyến tiếc những tiền kia. Tâm tình đang kích động, cô mượn cơ hội lật người nhảy qua ngồi ở trên đùi Hoa Từ Ngang. "Lão công, người ta đó mới không gọi là vợ vét được, phải kêu là cướp của người giàu giúp người nghèo khó, đạo cũng có câu, tại sao anh có thể để người ngoài được lợi đây?" Vừa nói, tay cô còn không thành thật, lắc lư bả vai Hoa Từ Ngang liên tục, tư thế tạo hình của hai người trên ghế sa lon có chút giống như lúc làm chuyện gì đó, hết sức mập mờ.

Hoa Từ Ngang cầm tay Trương Tôn Ngưng, cường chế cô không được phép lộn xộn, có trời mới biết cô mà lộn xộn nữa sẽ phát sinh cái gì?" Cướp của người giàu? Giúp người nghèo? Cướp của người ta giúp cô! Cô, cái người phụ nữ này có biết hai chữ vô sỉ viết thế nào hay không?" Không phải là anh cô tình thâm chộc, thật sự là đối với cái cô gái quần mình làm lão công này, anh không biết nên làm thế nào mới tốt.

Trương Tôn Ngưng lắc đầu, trông mắt trong suốt lóe ra một chút tủi thân, không phải là cô không biết hai chữ vô sỉ viết như thế nào, mà là chuyện cô đã quyết nhất định sẽ không chừa thủ đoạn nào đạt được, tốt hơn so với việc cô không tiếc tự mình thiết kế tự tử để rồi được đời sau khắc ghi như kiếp trước, đàn ông tốt vô cùng hiếm có, khi nên ra tay không ra tay, lúc muốn ra tay nữa sẽ 'giành' không tới.

Cho nên vì kế hoạch hạnh phúc cả đời, cô đành liều mạng!

"Lão công, đã nói người ta còn chưa phải là phụ nữ mà." Cô chính là muốn đụng vào thân kinh nhạy cảm của Hoa Từ Ngang, để cho anh quen thuộc cô, quen với việc có cô bên cạnh, không thể rời bỏ cô.

"Tôi thấy dường như cô rất muốn trở thành phụ nữ." Hoa Từ Ngang vừa nói, chợt kéo người cô vào trong ngực mình, bàn tay khác vẫn còn đang giam cầm eo thon uyển chuyển của cô, anh không gần gũi sắc, nhưng cũng không có nghĩa là anh không có dục vọng, sẽ không nổi lên thú tính.

Trương Tôn Ngưng đang tìm kiếm cơ hội mà không được, không ngờ tới Hoa Từ Ngang lại đột nhiên trở nên bá đạo mạnh mẽ như thế, thân thể nhỏ gầy yếu của cô bị anh kéo một cái lập tức mất đi trọng tâm, đập vào lồng ngực của anh. Trước ngực mềm mại đụng vào lồng ngực bền chắc của anh, không khỏi khiến cô không thoải mái, buồn bực hừ một tiếng, "Đau. . ."

"Không phải cô muốn trở thành phụ nữ sao, một chút đau này cũng không chịu nổi." Tiếng nói của Hoa Từ Ngang vang lên từ trên đỉnh đầu Trương Tôn Ngưng, lộ ra nẩy phần khinh thường, nhưng dường như đang cố gắng đè nén cái gì đó?

"Lão công, anh thật là hư!" Trương Tôn Ngưng hờn dỗi nói, còn có ý cọ cọ bộ ngực no đủ của mình. Cánh tay dài của Hoa Từ Ngang lập tức co rúc lại, giam cầm cô càng chặt hơn, vốn là muốn cô đừng có lộn xộn nữa, lại giống như càng ép cô vào thân trong thể mình. Đối với anh mà nói đây là một cỗ cảm giác rất kỳ quái, làm tế bào toàn thân hưng phấn không thôi, ở trong người điên cuồng nhảy loạn lên, vội vàng muốn tìm người phát tiết ra ngoài.

"Tại sao phải làm lão bà của tôi?" Lần đầu tiên gặp anh ngay cả thần chí cũng không rõ ràng đã lập tức kêu lên 'lão công tương lai', hiện tại dứt khoát trực tiếp đổi thành gọi lão công. Lão bà tự nhiên từ trên trời rơi xuống, lại rơi vào trong ngực anh, hơn nữa bản lĩnh của cô, còn có việc cô biết bí mật của anh, có thể nào không làm cho anh nghi ngờ rằng cô có dụng ý khác?

"Bởi vì em thích anh." Trương Tôn Ngưng thật lòng thích Hoa Từ Ngang, có vài người, một cái nhìn thôi chính là cả đời, cô thích toàn bộ con người anh, không cần lý do. Cô sẽ không rụt rè, sẽ không che giấu, sẽ không do dự, thích chính là thích, dứt khoát tuyệt đối, rõ ràng sáng khoái.

"Những cô gái thích tôi có nhiều đếm không hết."

"Em chính là một người vui vẻ duy nhất trong đó." Chỉ cần anh thích cô, cho dù phụ nữ toàn thế giới thích anh, thì có sao đâu?

Thích? Hai bên đều không không quen biết, miễn cưỡng coi là biết, thế này đã nói thích, chẳng phải rất qua loa? Cô cái cô bé lừa đảo, biết cái gì là thích? Thích đơn thuần không cần trách nhiệm, nhưng nếu cô muốn vị trí Nhị thiếu phu nhân nhà họ Hoa chính là cam kết hôn nhân. Hôn nhân không phải là trò chơi của trẻ con, nó là kết quả của tình cảm giữa hai người, là chịu trách nhiệm đối với nhau, là trách nhiệm đối với người nhà.

Anh là quân nhân, cái thân phận này đã định trước cô gái gả cho anh phải gánh chịu những thứ cô gái bình thường không gánh nổi gánh nặng và lo lắng hãi hùng. Cô đơn, trống vắng, ngã bệnh, vui vẻ, không vui, anh cũng có thể không có cách nào ở bên người cô an ủi và chia sẻ với cô. Cô mới 19 tuổi, làm sao có thể khiến anh tin tưởng rằng cô có khả năng yên lặng gánh vác được quyết định của mình, gánh vác những thứ này, làm một người quân tử. Còn có, tính tình cô trước sau trái ngược, bản lĩnh, mưu trí của cô làm cho anh hiện tại không có cách nào an tâm tin tưởng.

"Tôi không tin." Giọng nói Hoa Từ Ngang vô cùng kiên định.

Trương Tôn Ngưng biết anh thật sự không tin, bản khoản và nghi ngờ của anh, tất cả cô đều hiểu. Nếu nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng, nhưng anh là người mà cô đã chọn, cô sẽ kiên quyết không buông tay.

"Làm sao anh mới có thể tin tưởng em?"

Hoa Từ Ngang nhớ mẹ mình từng nói, cô gái nguyện ý vì một người đàn ông sinh con đẻ cái, mới là thật lòng yêu người đàn ông đó, chỉ có cô gái đã làm mẹ, trái tim mới có thể an ổn. "Trừ khi cô tình nguyện sinh con đẻ cái cho tôi."

"Chỉ cần anh gieo giống vào là được, em sẽ lập tức sinh." Cô đã từng đảm nhiệm rất nhiều nhiệm vụ, cũng đã từng đóng vai rất nhiều thân phận, nhưng chỉ duy nhất không có cô nhân vật người mẹ. ~~đ~~đ☆L☆qđ Công việc đó nặng nhọc cả đời, nhưng cô sẵn lòng làm một người mẹ, cùng nhau nuôi dưỡng con cái với người đàn ông mình yêu thích.

"Đây chính là tự cô nói." Hoa Từ Ngang lật người ôm ngang Trương Tôn Ngưng lên, nhảy ba bước thành hai bước vào trong phòng ngủ chính, ném cô ở trên giường, cúi người...

Phản ứng của Hoa Từ Ngang rất cực để cho tảng đá trong lòng Trương Tôn Ngưng rơi xuống đất, cảm ơn trời đất, anh là người đàn ông bình thường. Cô đã nói rồi, mắt của cô luôn luôn sắc sảo, làm sao có thể chọn một người đàn ông không có năng lực đây?

Chương 8: Tranh Chấp Áo Lót

Trên giường lớn, Trương Tôn Ngưng đang vui ở trong góc, nút áo sơ mi chẳng biết từ lúc nào đã bung mở hai cái, bầu ngực no đủ mà vênh cao nửa lộ, như ẩn như hiện, Đồ lót trong áo cũng bung bình chạy ra rêu rao. Hai gò má cô ửng hồng, trông mắt trong suốt nhiệm vẻ mê ly, quyến rũ mà xinh đẹp, càng mê người.

Cô dụ dỗ Hoa Từ Ngang, lấy được đáp án hài lòng, Hoa Từ Ngang cũng hấp dẫn cô, lúc này cô giống như người du hành đang lạc đường trong sa mạc, đói khát khó nhịn, vội vã tìm kiếm dòng nước tới giải thoát cứu mình, cả người tản ra kiểu mỹ của phái nữ, làm người ta muốn ngừng mà không được.

"Ông xã... ." Trương Tôn Ngưng duyên dáng kêu to một tiếng.

Hoa Từ Ngang cúi người, nhìn chăm chăm nơi hấp dẫn của cô hồi lâu, cuối cùng quỳ chân sau ở trên giường, kéo chăn qua đắp kín cho cô, nhét kỹ góc chăn. "Chớ suy nghĩ lung tung, nghỉ ngơi cho thật tốt." Nói xong lập tức đứng dậy định đi.

Răng rắc! Sấm sét giữa trời quang.

A, người đàn ông này nhất định là có ý, rõ ràng bản thân hắn rất khổ cực, còn không quên tại đây chọc ghẹo cô một trận, cô vì chứng thực rõ ràng nghi ngờ trong lòng mà tìm đủ mọi cách dụ dỗ anh, anh lại có thể... , thật là phí của trời, phúc hắc mười phần, khiến người khác càng thêm buồn bực.

Nhưng mà, Trương Tôn Ngưng cũng thờ ra một hơi, hạnh phúc dễ dàng lấy được, cũng thường dễ dàng mất đi, đó không phải là kết quả mà cô muốn.

"Ông xã, tiền của em . . ?" Không phải trong mắt cô chỉ có tiền mà thật sự là hiện tại cô quá nghèo!

Hoa Từ Ngang kéo ngăn kéo trên đầu giường ra, sách, giấy tờ chứng nhận của cô đều ở đây, tiền mặt một phần cũng không thiếu. Sau đó anh bước nhanh vọt vào phòng tắm, tiếng nước chảy ào ào hồi lâu không ngừng.

Nghe tiếng nước chảy, giống như là khúc hát ru an bình, Trương Tôn Ngưng ngủ thiếp đi rất nhanh, lúc ngủ say giống như trẻ con, chu môi anh đào, đáng yêu lại mê người, làm cho người ta nhìn không được muốn cắn một cái.

Trương Tôn Ngưng bệnh tới nhanh, đi cũng nhanh, mới nghỉ ngơi một đêm, đã sinh khí dồi dào trở lại.

Ngày 23 tháng 1 là lễ mừng năm mới, hôm nay là ngày 21 tháng 1, Trương Tôn Ngưng cũng định sẵn, đi mua một ít đồ tết, sau đó mượn chiếc xe về nhà, dù sao trong túi cô cũng có một ít tiền, sẽ không uất ức bản thân.

Thật ra thì, Trương Tôn Ngưng không biết, tiền cô đoạt được từ tay tên cướp kia thực sự đã bị Hoa Từ Ngang nộp lên, những thứ trong ngăn kéo kia là anh móc tiền túi của mình bù vào.

Trong nhà Hoa Từ Ngang đã hối thúc nhiều lần, kêu anh về sớm một chút, Trương Tôn Ngưng cũng không tiện tiếp tục ý lại không đi nữa, một ngụm không thể ăn xong cái chức bà Hoa, phải từng bước từng bước tiến tới.

Càng gần ngày tết, cửa hàng càng rục rờ, người đến người đi rất náo nhiệt. Mặc dù không phồn hoa bằng mười mấy năm sau, nhưng mà cái gì cần có cũng đều có.

Trương Tôn Ngưng mặc quần áo Hoa Từ Ngang mua cho, trong lòng vui sướng, khí chất trong trẻo, hoạt bát, rục rờ như ánh mặt trời, hoàn toàn giống như thay đổi thành người khác. Cô tốn công sức thiết kế cho mình một kiểu tóc, chạy tới tận Ba cửa hiệu cắt tóc mới biến thành hiệu quả như cô mong đợi. Mái tóc dày, hoàn chỉnh, tóc mái ngang nhẹ nhàng bay bay, đáng vẻ thoát nhìn đáng yêu, ngây thơ đơn thuần, không mất nội liễm trang trọng, càng làm nổi bật lên trông mắt trong suốt, sâu thẳm, tinh xảo, đặc sắc như búp bê của cô, càng chọc người thương yêu.

Vừa vào cửa hàng, lập tức hấp dẫn ánh mắt của rất nhiều tên nhóc thanh niên, thấy thế trong lòng Hoa Từ Ngang thực không dễ chịu, đi qua chỗ có nhiều đàn ông, anh dứt khoát bá đạo ôm cô trực tiếp băng qua, chỉ chốc lát đã biết mất, hoàn toàn quên mất, giữa bọn họ coi như là có quan hệ bạn bè cũng rất miễn cưỡng.

"Ông xã, thật ra thì anh không cần theo em, dù sao người trong nhà anh cũng đã thúc giục nhiều lần."

"Không sao."

"Coi chừng mẹ anh trách anh có vợ quên mẹ, còn không phải lại gây thù cho em."

"Cô có cầu cũng không được." Mẹ anh suốt ngày cần nhằn kêu anh mau lấy vợ sinh con đến nỗi lỗ tai anh cũng sắp thành cái kén, trực tiếp ôm cháu đến trước mặt không chừng bà càng vui vẻ hơn đó.

"Chẳng lẽ anh sợ em bị trai đẹp khác lừa gạt đi mất hả?"

"Tôi mà sợ bọn họ?" Điểm này tự tin anh vẫn phải có.

"Vậy là anh lo sợ em lại gây sự phiền phức chứ gì?"

"Nếu cô dám làm, tôi cũng muốn nhìn thử xem." Trong thời gian sống chung gần gũi, Hoa Tử Ngang cũng hiểu rõ ít nhiều, Trương Tôn Ngưng là một bụng tâm địa gian xảo, và lại còn là một người có thể tuôn ra lời nói ác độc, độc chết người không đèn mạng, nhưng đến nay anh vẫn chưa hề phát hiện cô có ý xấu, vậy thì cứ giữ ở bên người, từ từ quan sát cũng được.

Hai người đầu chạm đầu, anh một lời, cô một lời, âm thanh chỉ có bọn họ nghe được, đáng vẻ cực kỳ thân mật, người không biết rõ chuyện trong đó còn cho rằng bọn họ là cặp vợ chồng trẻ mới cưới.

Sóng vai đi vào một cửa hàng đồ lót hàng đầu, trong cửa hàng đang tổ chức hoạt động, khách hàng không ít. Trước kia chắc chắn 'Cô' (Trương Tôn Ngưng thật) sẽ không tới chỗ như thế, nhưng kiếp trước vì để tiết kiệm thời gian, tất cả quần áo của cô đều chọn từ nhãn hiệu hàng đầu trong các cửa hàng cao cấp. Hoa Tử Ngang hơi cau mày, vẫn không nói gì đi theo cô vào. Trương Tôn Ngưng cũng không phải cố ý mang Hoa Tử Ngang đi dạo cửa hàng đồ lót, mà cô thật sự đang rất cần.

"Anh, chị, có gì cần giúp sao?" Cô gái nhân viên cửa hàng đã được huấn luyện nghiêm chỉnh nhiệt tình chào mời nói, còn không nhận được nhìn Hoa Tử Ngang thêm mấy lần. Anh chỉ có một thân quân trang kia, chính là vì thế, ở trong đồng người mua hàng càng nổi bật lên vẻ đẹp trai uy vũ.

Trương Tôn Ngưng giống như đang tuyên bố chủ quyền, ôm hông của anh, rất khách khí đối với cô gái nhân viên cửa hàng nói: "Tự chúng tôi xem rồi chọn, có yêu cầu gì sẽ gọi cô sau." Giọng nói của cô khách sáo, bình thản, xa cách, không có bất kỳ tâm tình gì, hoàn toàn không sống động giống như khi nói chuyện với Hoa Tử Ngang.

"Được." Cô gái nhân viên cửa hàng tiếp tục đi tiếp đón những khách hàng khác.

"Cô muốn mua cái gì?" Hoa Tử Ngang ngây ngốc hỏi, lúc vừa vào tiệm anh đã cảm thấy không được tự nhiên, đi dạo cửa hàng đồ lót với một cô gái, giống như là cô gái lên kiệu hoa, lần đầu tiên trong đời.

"Đương nhiên là mua đồ lót rồi." Trương Tôn Ngưng ngoài miệng vừa nói, ý định đã sớm nhào tới đủ loại đồ lót kiểu dáng khác nhau, vẻ mặt hăng hái, tay lại chặt chẽ lôi kéo Hoa Tử Ngang, chỉ sợ bị người ta giành mất.

Trước kia Trương Tôn Ngưng đã cảm thấy áo lót chính là bạn tốt thân mật nhất của phái nữ, chỉ có chọn đúng bạn tốt thích hợp nhất, mới có thể làm phái nữ xinh đẹp hơn. Đáng tiếc khi đó cô không có thời gian cũng không có tâm tình làm chuyện đi dạo phố, cũng may cuối cùng cô đã có cơ hội để đền bù những tiếc nuối lúc trước, đời này cô nhất định phải hưởng thụ thật tốt cuộc sống này.

"Cái này như thế nào?" Chợt, Trương Tôn Ngưng cầm lên một bộ áo ngực phối hợp hoa văn với Hoa Tử Ngang, màu trắng phối hợp hoa văn xanh nhạt, rất có cảm giác mùa xuân.

"Không tệ." Hoa Tử Ngang quét mắt nhìn qua rồi lại rất bình tĩnh dời đi, cảm giác hai gò má mình nóng rực.

"Cái gì đây? Anh đang trả lời có lẽ với em hả." Trương Tôn Ngưng phiến phiến miệng, bắt đầu mở ra cái kiểu dáng khác, nhưng bộ này vẫn đang cầm trong tay. "Cái này thì sao?" Lại cầm một cái cũng mang màu sắc ấm áp và phong cách gọi cảm khác lên hỏi Hoa Tử Ngang, hoàn toàn coi anh như người đàn ông thân mật nhất của mình, sớm quên mất chuyện mình sống chết dây dưa người ta lúc trước.

"Rất thích hợp với cô, nhưng cô xác định mình có thể mặc vừa nó sao??" Cảm giác được Trương Tôn Ngưng bắt đầu không vừa lòng, lúc này Hoa Tử Ngang rất nghiêm túc đưa ra đề nghị, chuyện gì cũng phải có lần đầu tiên mà? Anh cô đơn nhiều năm như vậy, chưa hề lại gần phái nữ nào trừ một lần 'Cởi sạch' cô gái nhỏ này, căng thẳng cái gì chứ? Cái ý niệm này đang ở trong đầu chợt lóe lên, nhưng lập tức lại khôi phục lý trí.

"Làm sao? Quá lớn hay là nhỏ?" Trương Tôn Ngưng cố ý hỏi, chính là muốn để cho Hoa Tử Ngang từ từ quen nếp với việc ở bên cô, nhớ những đặc điểm của cô từng cái từng cái một.

"Nhỏ."

"Thì ra là anh biết nhỏ hơn cỡ của em, còn tưởng rằng anh không biết đó." Trương Tôn Ngưng thân mật dán bên tai Hoa Tử Ngang nói.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tranh Chớp Áo Lót (Phần 2)

Ặc? Dù sao anh cũng có xuất thân là lính trinh sát, có cái gì có thể lừa gạt được ánh mắt anh? Đừng bảo là tiếp xúc qua thân thể, cho dù chỉ quét mắt một cái qua người xa lạ trên đường anh cũng có thể phán đoán chính xác, dđđ@n đđ☆n đđ@ quđđ đđnđđ cô gái nhỏ này rõ ràng là cố ý, không cho cô biết tay một chút, cái đuôi của cô chắc sẽ vênh lên tới trên trời.

"Cô quên, quần áo của cô chính là do tôi thay sao." Hoa Tử Ngang cười đến mức gian trá, cũng nhỏ giọng nói.

"Cô ơi, phiền toái tới đây một lát."

"Xin hỏi, tôi có thể giúp gì cho anh?" Vị nhân viên cửa hàng hơi lớn tuổi bước qua, lịch sự nhiệt tình hỏi.

"Hai bộ này trong tay cô ấy, còn có một hàng phía sau, mỗi màu lấy một bộ, tất cả đều phải là cỡ E."

"Tốt, tôi giúp anh bọc lại trước, anh cứ từ từ chọn tiếp nhé." Nhân viên cửa hàng thật vui vẻ, một lần bán ra nhiều như vậy, có thể có không ít phần trăm, vừa nhìn Trương Tôn Ngưng bằng ánh mắt hâm mộ sau đó lập tức vội vàng quay đi.

"Ai, anh mua nhiều như vậy, trở về mở show thời trang áo lót chắc?"

"Cô muốn mặc cho tôi nhìn, tôi cũng không ngại."

"Nói như vậy thì lão công, dường như anh rất hài lòng đối với vóc người của em thì phải!"

"Khụ. . . Tạm được." Hoa Tử Ngang sờ sờ lỗ mũi nói.

"A? Mối tạm được a? Vậy em đây phải bồi bổ thật tốt, tranh thủ lần tới toàn bộ đổi thành cỡ F." dđđ@n đđ☆n đđ@ quđđ đđnđđ Trương Tôn Ngưng thể son sứt, ngưỡng cao bộ ngực đáng kiêu ngạo của mình.

"Tốt nhất cô vẫn là đừng gia tăng gánh nặng cho Địa Cầu thì hơn."

"Nói về chính anh kia."

"Không có, tôi cầu còn không được."

Ặc? Người đàn ông này vốn cũng không phải là không hiểu phong tình, không gần nữ sắc, rõ ràng chính là tên hồ ly già che dấu rất sâu, trước sau không đồng nhất, diễn đàn lê quý đôn, nhìn một chút lời nói của anh đi, cao thủ tình trường cũng không hơn gì cỡ này. Chẳng lẽ việc mình sống lại, không chỉ thay đổi một chuyện, mà ngay cả tính tình Hoa Tử Ngang cũng thay đổi nữa?

"Nghĩ gì thế?" Thấy Trương Tôn Ngưng nhìn mình chằm chằm nửa ngày không nói, Hoa Tử Ngang đùng cô một cái.

Trương Tôn Ngưng phục hồi tinh thần, "Ặc. . . Em đang suy nghĩ nên mua cho anh cái gì." Cô quả thật cũng nghĩ đến cái này, nói xong, lập tức lôi kéo Hoa Tử Ngang đến khu chuyên bán quần lót nam, người ở đây tương đối ít, rất yên lặng, đa số là đàn ông độc thân đang chọn lựa.

"Tôi thấy không cần đâu." Quần áo bộ đội phát rất tốt, nhưng nửa câu sau anh chưa hề có ý nói ra.

"Dùng, dĩ nhiên dùng." Mới vừa rồi anh chọn một hơi nhiều đồ cho cô như vậy, một năm cũng không cần mua nữa, cô cũng nên 'Trả lễ lại' mới phải, huống chi đây chính là phúc lợi của lão bà dành riêng cho anh."Đàn ông các anh, cũng không biết quý trọng thân thể mình, chọn lựa đồ lót cũng phải có kiến thức, chọn tốt đối với thân thể có lợi, chọn không tốt sẽ sinh ra nhiều chỗ có hại hơn đó." Dáng vẻ Trương Tôn Ngưng huyền diệu mười phần giống như bà quản gia, lại làm cho người ta chán ghét không nổi, ngược lại, bị cô cầu nhàu trong lòng còn cảm thấy ảm vụ vu.

"Làm sao cô biết những thứ này?" Cô mới vừa 19 tuổi mà thôi, làm sao hiểu biết đối với đàn ông còn rõ ràng hơn chính bọn họ?

"Xem trên tạp chí." Nói xong, đột nhiên cảm giác được dường như lấy tuổi của cô bây giờ tuổi biết rõ những thứ này rất khó không khiến cho người ta phải suy nghĩ, gương mặt không khỏi nóng lên, cái đầu chôn vào lồng ngực Hoa Tử Ngang giả bộ đã điều.

"Sau này không cho xem." Cái tạp chí gì viết những thứ này, dạy trẻ con cũng không còn trong sáng nữa.

"Vâng." Ngoài miệng thì đồng ý, nhưng trong lòng Trương Tôn Ngưng lại đang không ngừng mắng anh là người đàn ông bá đạo hẹp hòi. "Vậy em giúp anh chọn tiếp nhé?" Cô ngửa đầu nhìn anh, hỏi thử.

"Ừ." Anh hơi giật mình gật đầu, hình như bắt đầu từ lúc mười tuổi, loại đồ riêng tư này đều là anh tự giải quyết một mình, lúc này đột nhiên xuất hiện một cô gái giúp anh mua, không khỏi cảm thấy ngượng ngùng mà lại có một ít mong đợi, rất lạ lẫm.

Trương Tôn Ngưng giống như đứa trẻ tò mò thường bị người lớn ngăn cấm, lập tức tươi cười rạng rỡ, qua lại không ngớt giữa một loạt cửa hàng quần lót, xem một chút không hài lòng cái này, lại không thấy vừa mắt cái đó, thật ra thì theo Hoa Tử Ngang thấy cũng không tệ lắm. Hai người vòng một vòng lớn, tới mức gần như mọi người trong khu đồ nam đều nhớ mặt bọn họ, Trương Tôn Ngưng mới dừng lại trước một cửa hàng quần lót hàng đầu ở tận cùng bên trong.

"Anh cảm giác cái này như thế nào?" Trương Tôn Ngưng cầm một cái quần lót từ gác bệ mặt siêu thoáng hỏi Hoa Từ Ngang.

"Cô thấy tốt là được rồi."

"Ai! Sao anh lại không có trách nhiệm đối với bản thân như vậy, may mắn anh nhặt được người tháo vát như em đây, nửa đêm len lén cười đi nhé."

Trương Tôn Ngưng lắc đầu, thật ra thì chẳng qua là đàn ông không chú ý đến những chi tiết này mà thôi. Cùng kiểu đáng lý bốn loại màu sắc đen, trắng, xám, xanh đậm mỗi kiểu đáng hai cái.

"Cô ơi, làm phiền gọi lại giúp tôi." Trương Tôn Ngưng gọi nhân viên cửa hàng.

"Mua nhiều như vậy làm gì? Những thứ này với cái khác đâu có khác nhau đâu?" Chẳng lẽ cũng muốn anh làm người mẫu quần lót? Mặc dù anh rất tự tin đối với dáng người của bản thân, nhưng anh không hề có loại đam mê đó.

"Đương nhiên là có, anh nhìn đi! Cái này có độ co giãn tốt, vừa gọi cảm lại vừa người, mặc vào không chỉ thoải mái, tính thông khí tốt, hơn nữa khả năng hút nước và tốc độ thoát hơi nước nó so với những loại vải bông bình thường cao hơn 50%. Đến lúc đó mang tới bộ đội mấy cái, đổi lại mặc, còn dư lại để ở nhà. Còn nữa, cái kích cỡ này cũng rất thích hợp với anh, anh phải biết rằng, nếu là quần lót quá lớn thì hiệu quả sẽ thấp hơn, không hề có bất kỳ tác dụng bảo vệ đối với bắp thịt. Nếu là quá nhỏ sẽ có cảm giác rất căng thẳng, áp bức trong thời gian dài sẽ gây trở ngại cho tuần hoàn máu, không tốt cho thân thể khỏe mạnh, rất có thể. . . Ừm . . ."

Dường như ý thức được hậu quả là cái gì, Hoa Từ Ngang vội vàng che miệng của cô lại, trợn mắt nhìn đám đàn ông rồi rít tiến đi lên nghe giảng giải miễn phí, giấu cô vào trong ngực giống như búp bê quý giá.

"Anh à, anh bà xã quá là người trong nghề, lại quan tâm anh như vậy, anh đúng thật là có phúc." Vừa đúng lúc nhân viên cửa hàng tới đây theo lời Trương Tôn Ngưng gọi, khen ngợi nói.

"Cảm ơn." Hoa Từ Ngang vui vẻ nhận lời khen, cúi đầu hỏi Trương Tôn Ngưng, "Còn muốn mua nữa không?"

Trương Tôn Ngưng lắc đầu, đồ lót bọn họ mua cũng đủ mặc một năm, còn mua nữa chẳng lẽ muốn mở cửa hàng à? Hóa đơn do Hoa Từ Ngang tính, sau đó Trương Tôn Ngưng lại đi mua chút gì đó cho mẹ với em trai, còn yêu cầu muốn thuê xe. Cô cũng muốn mua ít lễ vật cho Hoa Từ Ngang, khổ nỗi không có tiền, anh lại từ chối nên đành phải thôi, còn nhiều thời gian mà.

"Cô biết lái xe à?" Đang lái xe, Hoa Từ Ngang bỗng quay sang hỏi cô, không phải là kinh ngạc, mà là nghi ngờ, lấy bản lĩnh của Trương Tôn Ngưng mà suy đoán, cô biết lái xe chẳng có gì lạ, nhưng quan trọng là bản lĩnh của cô là học được từ đâu, chẳng lẽ điều này cũng có thể nói là trời sinh có sẵn chăng? Đúng là rắc rối.

"Trẻ em nhà nghèo sớm đã biết lo liệu việc nhà, anh chưa từng nghe qua sao?" Trương Tôn Ngưng hỏi ngược lại, biết trong lòng Hoa Từ Ngang có nghi ngờ, thực lòng cô cũng không muốn giấu giếm nhưng hiện tại cô vẫn chưa thể giải thích rõ ràng cho anh, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi!

Hoa Từ Ngang thật sự rất muốn theo tính khí bình thường ở bộ đội của mình mà trả lời một câu, gia cảnh nhà cô như vậy mà đòi lái xe đúng là nằm mơ giữa ban ngày, nhưng cuối cùng vẫn là không nhẫn tâm đã kích cô. "Cô có bằng lái chưa?"

"Không có, anh giúp em." Trương Tôn Ngưng không hề ngại ngần chút nào không coi Hoa Từ Ngang là người ngoài. Bản thân cô muốn thi bằng lái phải cần một ít thời gian, tin tưởng Hoa Từ Ngang có thể giải quyết dễ dàng.

"Cô cũng không ngại ngần chút nào nhì."

"Người một nhà mà ngại cái gì." Vừa nói, đôi mắt to trong suốt mê người của Trương Tôn Ngưng còn chớp chớp cười khê với anh.

"Trong nhà còn có chiếc xe, cô dùng trước đi." Không phải là loại xe cực tốt, nhưng tuyệt đối không phải hạng tầm thường, nói lời này, dường như anh cũng chưa hề coi Trương Tôn Ngưng là người ngoài.

"Thật tốt quá." Anh rộng rãi như vậy, có phải thể hiện rằng anh đã bắt đầu tiếp nhận mình hay không? Trái tim Trương Tôn Ngưng không khỏi kích động một trận nho nhỏ, thật sự là thật tốt quá. "Ông xã à, ngày mai em sẽ phải về nhà, không thể qua lễ mừng năm mới với anh, không bằng tối hôm nay em làm vài món thức ăn coi như ăn lễ mừng năm mới sớm với anh có được hay không?"

"Chỉ làm một bữa thôi hả?"

"Anh thấy còn muốn ăn, sau này ngày nào em cũng đều làm cho anh ăn."

Hoa Từ Ngang cong mắt lên cười, đột nhiên cảm thấy, trong nhà có một cô nhóc như vậy cũng rất tốt. Chuyển tay lái một cái, chạy thẳng tới chợ. Thật ra thì, từ khi làm lính tới nay, quan niệm ngày lễ anh cũng đã sớm quên đi, hàng năm lúc này anh đều đang thi hành nhiệm vụ. Chỉ có năm nay vừa nghỉ phép, lập tức đụng phải Trương Tôn Ngưng, chẳng lẽ đây là chỉ định trong số mệnh rồi?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chung Sống Âm Áp

Tối lúc hai người về đến nhà đã là giờ lên đèn, Hoa Từ Ngang xem những thứ trong phòng bếp, các loại nấm, đậu chất cao, trong khi một chút thức ăn mặn cũng không có mà buồn bực, chẳng lẽ cô xem anh là hòa thượng mà nuôi sao?

"Ông xã, anh đi ra ngoài trước đi, hôm nay phòng bếp là trận địa của em." Trương Tôn Ngưng thần thần bí bí đẩy Hoa Từ Ngang ra bên ngoài, đẩy tới cửa phòng bếp lại dường như nhớ tới cái gì, "Nếu là sợ em gian lận trong lúc nấu ăn, thì anh cứ xem cũng được, nhưng mà đừng quấy rầy em nhé."

Nói xong, lại không để ý tới Hoa Từ Ngang nữa, quay đầu lại tự mình rửa rau, xắt thức ăn, bận rộn không ngừng. dīn đ☆n I quđ đôn Trước kia lúc Trương Tôn Ngưng không có nhiệm vụ, thích nhất tự mình mân mê nấu gì đó, an ủi cái dạ dày của mình, cho nên cô rất có lòng tin đối với tài nấu nướng của mình.

Hoa Từ Ngang dựa vào khung cửa, cũng không phải anh muốn theo dõi Trương Tôn Ngưng. Chẳng qua là nghe tiếng hợp tấu hài hoà của nồi chén muổng chậu, cộng với xem cô gái nhỏ trong phòng bếp nấu vui vẻ, không ngừng qua lại, cử chỉ nhanh nhẹn giống như đang múa điệu múa tinh linh. Mặc dù chỉ dùng một tay cô cũng xử lý tự nhiên, diễn đàn lễ quý đôn, anh chưa từng thấy qua có người nấu cơm còn có thể đẹp đẽ như vậy, vừa nghĩ tới cô xuống bếp vì mình, trong lòng lại có loại xúc động hạnh phúc, sao có thể cam lòng rời đi?

Rất nhanh, thức ăn đã lên bàn, bốn mặn một canh, giá bào ngư chiên dầu, thịt sợi cá tuyết, sườn lợn kho, còn có La Hán toàn trai, thêm canh khổ qua, tất cả đều là đồ giả làm thức ăn mặn, đặc biệt khảo nghiệm kĩ thuật người nấu ăn.

"Nhìn cái gì?" Trương Tôn Ngưng ngồi vào bên cạnh Hoa Từ Ngang, cầm lên một chén canh nhỏ, lấy thêm một chén La Hán toàn trai nữa cho anh, đây chính là một trong những món ăn giả đồ ăn mặn đặc sắc nhất của cô, lúc đầu cô cũng đã mất rất nhiều công sức mới làm ra được. "Anh có muốn ném thử một chút không?"

Hoa Từ Ngang xuất thân nhà giàu, dĩ nhiên là biết hàng, ném một cái không khỏi kinh ngạc lần nữa, sắc hương vị đều đủ, mùi vị chính hiệu còn có thêm rất nhiều sáng tạo, món ăn ngon đến cực điểm. "Không nhìn ra, cô còn có bản lĩnh này."

"Dĩ nhiên, đã nói anh nhặt được báu vật." Trương Tôn Ngưng giống như đứa nhỏ được khích lệ, kiêu ngạo ngẩng cao đầu, diễn đàn, cô rót hai ly Bạch Cừu, đưa cho Hoa Từ Ngang một ly, "Có lẽ là rượu ngon, nhưng không cho mê rượu."

"Bình thường dưới tình huống này, không phải cô nên nói là hai ta uống tới say mới thôi, cô sẽ liều mình tiếp tôi sao?" Chuốc say anh rồi không phải càng dễ dàng cho cô làm việc, lên làm bà hoa sớm một chút sao, lễ quý đôn, tuy nhiên nửa đoạn sau Hoa Từ Ngang cũng sẽ không ngu ngốc nói ra khỏi miệng.

Lông mi Trương Tôn Ngưng chớp chớp, ánh mắt tinh khiết sâu thẳm dường như có thể hiểu rõ tất cả, thấy thế Hoa Từ Ngang có chút chột dạ, thật là ánh mắt muốn chết người mà, dīn đ☆n I quđ đôn. "Ông xã, chỉ có người tài giỏi không biết quý trọng thân thể mình mới có thể nói như vậy, rượu tổn thương thân thể nặng nề, sau này người đó mà còn nói với anh như vậy nữa, anh nhớ tuyệt giao với anh ta." Trương Tôn Ngưng phình quai hàm, đáng về giận dữ rất đáng yêu.

"Vậy những thứ này cũng đều là vì tốt cho tôi phải không?" Hoa Từ Ngang chỉ chỉ bàn đầy thức ăn, anh không phải là hòa thượng, cũng không phải là người theo chủ nghĩa đồ chay có được hay không?

"Ông xã anh thật thông minh! Toàn bộ những thức ăn này đều có dinh dưỡng phong phú, làm lợi tỳ khiến anh ăn ngon miệng, dưỡng sinh đẩy lùi bệnh tật. Em muốn nói, thời gian lễ mừng năm mới anh nhất định là có rất nhiều tiệc xã giao, em lại không thể ở bên cạnh anh, bỗng nhiên nghĩ tới làm món chay nhắc nhở anh, nhớ chú ý thân thể, không có gì là quan trọng hơn so với khỏe mạnh." Nhớ tới kiếp trước, cô có nhiều tiền như vậy, cũng rất có bản lĩnh, nhưng vẫn là ngăn cản không được con vì rút bệnh ung thư nhỏ nhỏ.

Sắc mặt Trương Tôn Ngưng đột nhiên xấu đi, Hoa Từ Ngang cho là cô nghĩ đến em trai của mình, không kìm lòng được đưa tay xoa xoa đầu cô, "Tôi sẽ chú ý, ăn cơm đi."

"Ừ."

Nếu rằng hỏi Trương Tôn Ngưng cô kém cỏi nhất loại bản lĩnh nào, sợ rằng không có mấy người biết, vì cô không bao giờ bộc lộ khuyết điểm với người khác. Chỉ có bản thân cô tự biết, trình độ uống rượu của cô tề đên mức trẻ con ba tuổi cũng cười nhạo. Một ly bia đã say khướt, hôm nay lại theo Hoa Từ Ngang uống một ly Bạch Cừu ừ hai mươi năm, kết quả không cần nói cũng biết.

"Ông xã, em . . . Thật chưa hề . . . Chưa hề có mục đích phá rối. . . Anh tin tưởng em . . . Có được hay không? Bí mật. . . Bí mật là em từ. . . Đòi trước. . . Cũng đã biết. . . " Thả Trương Tôn Ngưng vào trên giường, cô vẫn vô ý thức tự lảm bảm một mình, có chút âm thanh nghe được, có chút nghe không rõ. "Ông xã. . . Em sẽ không. . . Tồn thương anh. . . Sẽ không. . . "

Đòi trước? Quả nhiên là uống say, cho dù thực sự có luân hồi sinh tử, ai có thể nhớ chuyện đòi trước. Hoa Từ Ngang lắc đầu một cái, tắt đèn đi ra ngoài. Cũng may đạo đức khi say rượu của Trương Tôn Ngưng cũng coi như không tệ, chẳng qua là ăn nói lung tung gì đó, nửa đêm Hoa Từ Ngang còn đến xem cô mấy lần, mới an tâm đi qua phòng khách bên cạnh ngủ.

Ngày thứ hai, đã là ngày trước lễ mừng năm mới, Hoa Từ Ngang dậy sớm nấu cháo ngũ cốc. Dĩ nhiên, vẫn chuẩn bị canh giải rượu cho người nào đó. Không thể uống còn uống, rõ ràng dặn dò mình chú ý thân thể, cô cũng không biết tự quý trọng.

Sau khi ăn sáng, Trương Tôn Ngưng phải lên đường, không khỏi có chút thương cảm. Cô có thể ở lại Hoa Từ Ngang, lại không thể đến mức ý lại gia đình của anh, bây giờ còn không phải lúc, huống chi cô đã đồng ý với “Trương Tôn Ngưng” sẽ chăm sóc người nhà cô ấy, không thể bỏ bọn họ lại.

Chỗ nhà cô ở gọi là thôn Vĩnh An thôn, chịu sự quản lý hành chính của thị xã Phú Hoa thị trực thuộc huyện Dương Nhạc, mà cô ở thành phố X còn đó là tỉnh lỵ của thành phố L. dđ@n đ★n l@ qu↑ đôn Nhưng mà khoảng cách trực tiếp từ thành phố X đến huyện Dương Nhạc không tính là xa, ước chừng hơn ba giờ đường xe. Từ huyện Dương Nhạc tới thôn Vĩnh An bình thường không tới một giờ, tuyết rơi khiến đường xá không tốt, sợ rằng phải phí thêm chút thời gian.

"Ông xã, chờ em trở về rồi anh phải trở về bộ đội có phải hay không?" Trương Tôn Ngưng lôi kéo cánh tay Hoa Từ Ngang lưu luyến không rời, người đàn ông này là do cô chọn, cô đã gửi gắm thật lòng.

"Xem tình huống đã." Đây chính là cái bất đắc dĩ của người quân nhân, mãi mãi không có cách nào cho người nhà một cam kết chính xác, bất cứ lúc nào có chỉ thị, thì lúc đó anh phải lên đường. "Chìa khoá cô cầm đi, chờ nhập học muốn tới đây còn có thể đến." Mặc dù vẫn không có trực tiếp đồng ý cho Trương Tôn Ngưng dây dưa, nhưng trong lòng anh dường như đã bắt đầu quen thuộc cô rồi. "Tay cô có thể không?" Suy nghĩ một chút, Hoa Từ Ngang mở miệng có chút ân cần hỏi.

"OK, một tay lái xe là đủ rồi, anh nhớ phải chú ý thân thể nhé." Trương Tôn Ngưng khoát khoát tay, ngồi vào trong xe, Hoa Từ Ngang đã cho người chuẩn bị xong bằng lái cả đêm rồi đưa tới. "Bái bai, ông xã nhớ nhớ em." Trương Tôn Ngưng lưu lại một nụ cười rức rờ, nổ máy xe, chậm rãi đóng cửa xe lại, rồi đi.

Chiếc xe Mercedes-Benz màu đen dần biến mất ở trong giòng xe chạy, Hoa Từ Ngang đứng yên ở tại chỗ thật lâu, ánh mắt tối lại, ý định kín đáo. Anh không có nói, thật ra thì chỗ ở bộ đội của anh, ngay tại mặt khác của núi Ô Lan phía sau nhà cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11.1: Tới Cửa Ép Trả Nợ

Mùa đông năm nay đặc biệt rét lạnh, bão tuyết rơi xuống liên tục hết trận này đến trận khác, tuyết đọng khó tan. Đôi mắt nhìn lại, cả một vùng đất tuyết phủ kín mít, trắng xóa miên man.

Gió Bắc lớn gào thét, từng cơn gió giống như lưỡi hái, thổi qua mặt đau rát, ngay cả nhánh cây trụ đường như cũng không chịu nổi mà kêu két két.

Rời khỏi thành phố X, tình trạng mặt đường càng ngày càng tệ hại, cũng may kỹ thuật lái xe của Trương Tôn Ngưng cao siêu, cũng không làm lỡ mất bao nhiêu thời gian, nhanh chóng tới được huyện Dương Nhạc. Đến trạm xăng dầu lớn nhất đô đây đây, lại mua chút thức ăn mừng lễ mừng năm mới rồi mới lập tức tiếp tục lên đường.

Thật ra thì, cô sớm biết trên xe có một vật nhỏ đang làm việc, vốn không có ý định để ý tới, cũng làm như không biết, dù sao bản thân và gia đình cô đều trong sạch, chắc chắn vượt qua được kiểm tra. Cô cũng không trách Hoa Từ Ngang, bởi vì cho dù anh không làm như vậy, nếu cô muốn gả cho anh, thân phận của anh vẫn còn ở đó, cô cũng phải qua một cửa kiểm tra chính trị nữa.

Đường đi thông từ huyện Dương Nhạc đến thôn Vĩnh An gần như đều bị băng tuyết bao trùm, cả một đoạn đường Trương Tôn Ngưng đều vừa đùa giỡn vừa lái, vừa mạo hiểm lại kích thích, quá đủ nghiệm. Chừng hai giờ chiều, cuối cùng đã tới bên ngoài thôn Vĩnh An, không có vào thôn, dựa vào đường đi trong trí nhớ cứ thẳng một đường về hướng bắc tiến tới.

Dưới chân núi lớn, rãnh sườn dốc có một hang động, đó chính là nhà của cô sao?

Hàng rào rách nát vây quanh đất trống, coi như là sân, trừ mấy thứ nông cụ đơn giản không đồ vật nào khác nữa, miêng hang động treo mấy chuỗi hạt tiêu hồng đang đưa theo gió, có vẻ rất đột ngột, trên nóc hang tuyết đọng hòa tan rũ xuống kết thành băng nhũ, trong cơn gió Bắc, không chịu nổi sức nặng, thỉnh thoảng lại rớt xuống, vỡ vụn.

Trương Tôn Ngưng có chút không dám tin tưởng vào những thông tin trong trí nhớ, mặc dù cô đã chuẩn bị tâm lý xong, nhưng vẫn bị bất ngờ. Mẹ nó, ông trời, em gái ông (một câu chửi của người trung quốc)! Ông có thể tìm ra người nghèo hơn như thế này nữa không, thế kỷ hai mươi mốt, không phải là thế kỷ thứ hai. Dầu gì cũng phải cho cô một gian nhà lá che gió che mưa chứ, hang động, cũng thực đủ tự nhiên, đủ bảo vệ môi trường, đủ vườn tược đó. Mẹ nó, coi cô là cô gái từ trong núi ra sao!

Quá nghèo!

có thể hay không." Hoàng Thế Lương nhìn một nhà ba người giống như sói xám lớn thấy con cừu nhỏ, hung hăng cười to. "To xác, trọc đầu, lên cho tao. Lôi cô bé này đi cho tao, đồ gì có thể đập bể cũng đều đập bể cho tao, hơn nữa nhớ đốt lửa. Nhớ rõ, thêm nhiều củi hơn, lửa phải mạnh, phải lớn, như vậy năm sau mới có thể náo nhiệt rực rỡ."

Trưởng Tôn Ngưng thờ ơ lạnh nhạt quan sát hết thấy, cô đã sớm nhìn thấy ánh mắt thâm tà của Hoàng Thế Lương. Quả thực là khinh người quá đáng, coi Ngân Nguyệt đoạt hồn cô là quả hồng mềm thật sao, ánh mắt nhìn ba người Hoàng Thế Lương càng ngày càng lạnh.

Không ai có thể cười ở trên đầu cô, quá khứ không có, hiện tại không có, tương lai cũng sẽ không có, bởi vì cô là Ngân Nguyệt đoạt hồn.

"Không thể, các người không thể làm như vậy, các người đây là muốn chết bức chúng tôi, ép tôi đường cùng." Trưởng Tôn Thục Nhã muốn ngăn hai người đàn ông lại trước khi họ bắt được Trưởng Tôn Ngưng, nhưng năng lực lại cách quá xa, một người cũng không ngăn được, nhưng cho dù vậy bà vẫn chưa bỏ hi vọng muốn bảo vệ con gái. "Ngưng Nhi, chạy mau!"

"Người đàn bà góa chết tiết này, cắt ngay cho bỏ!" Hoàng Thế Lương một đá giẫm Trưởng Tôn Thục Nhã ngã xuống đất, tiến lên muốn túm tóc Trưởng Tôn Ngưng, nhưng bị cô nghiêng đầu nhẹ nhàng né tránh, không hề có chút sợ hãi nào.

"Tôi liều mạng với các người." Trưởng Tôn Thục Nhã bò dậy, nhặt tảng đá xông lên trước, nhưng khi đứng trước mặt hai người đàn ông vạm vỡ, Trưởng Tôn Thục Nhã trông nhỏ bé giống như cây đậu nành, nhưng bà vẫn liều chết xuống tay, thân thể lại nhanh nhẹn, làm cho ba người tiếc mạng bên này trong chốc lát bỗng luống cuống tay chân, gào khóc ôm đầu nhảy lên như chuột.

Tiếng đánh nhau không ngừng, tình cảnh hỗn loạn không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chương 12.1: Hung Ác Trừng Trị Lưu Mạnh

Ba người Hoàng Thế Lương là lưu manh vô lại nổi danh khắp mười dặm tám thôn, đánh lộn đánh lạo, bụng dạ độc ác. Bởi vì có một chút bối cảnh, ngay cả đồn công an cảnh sát nhân dân địa phương cũng không dám quản, còn phải thường xuyên bị bọn họ chèn ép. Trưởng Tôn Thục Nhã nào có thể là đối thủ của bọn họ đâu, dựa vào liều mạng đánh không hề có quy luật cũng chỉ có thể đánh cho người của bọn họ trở tay không kịp trong một lúc mà thôi. Chờ bọn họ phản ứng lại, ba đánh một, không khác gì giẫm đạp miếng thịt trên thớt. Đối phó với loại mặt hàng này, phải càng độc hơn, ác hơn, để cho bà ta phải sợ hãi từ trong lòng.

"Đánh cho bỏ mày, đánh cho chết, hung hăng đánh. To xác, đi xử tên bỏ đi kia, không phải đó là con trai quý báu của bà ta sao. Bỏ mày xem hôm nay bà ta có gan muốn đánh chết ông, sau đó bà ta tuyệt đối phải sống không bằng chết, khả khả... . Đầu hói, đi đốt lửa, đốt tất cả nơi này cho bỏ mày, mặt cộng lông cũng không được lưu lại con mẹ nó. Dám đánh bỏ mày, xem bỏ mày không đánh chết bà, đánh chết bà... ."

Trưởng Tôn Ngưng phen chán nản nhắm mắt lại, đôi mắt trong suốt tỏa ra sát khí, mặc dù cô không phải Trưởng Tôn Ngưng thật, nhưng nếu cô đã chiếm cỗ thân thể này, cô cũng không thể trở mặt nhìn thân nhân của mình bị đánh chết như vậy được.

"Dừng tay." Tiếng nói lạnh lẽo quát lên đồng thời thân hình như gió, chân quét một vòng cực đẹp, đá tên to xác với đầu hói ngã lăn xuống đất, hai người bất ngờ ngã xuống, hừ hừ không tự mình bò dậy nổi. Cô đã dùng toàn lực nhưng lại chỉ có thể đạt tới trình độ này, mặc dù thân thể này của Trưởng Tôn Ngưng không đến mức lung lay trong gió, nhưng lại vẫn không đủ mạnh mẽ. Ví như nếu lúc này vẫn là thân thể thực sự của Ngân Nguyệt mà nói, chỉ sợ hai người đã sớm ruột gan vỡ tan mà chết rồi.

"Con bé thói tha, muốn chết." Mới vừa rồi Hoàng Thế Lương cách khá xa, chưa bị đánh tới, mắt thấy trợ thủ đắc lực của mình nằm ở trên mặt đất rên rỉ đau đớn, cây gậy gỗ lập tức quay vòng đập về phía đỉnh đầu Trưởng Tôn Ngưng.

Trưởng Tôn Ngưng không lùi mà tiến tới, tay phải nắm thành nắm, hung hăng cho Hoàng Thế Lương một quyền trực tiếp, lập tức làm gãy mất hai cái răng, miệng đỏ đầy máu, đau đến mức phải oa oa kêu lớn. Bởi vì rớt răng, gió lửa mọi nơi, vốn nghe không rõ ồn ào cái gì. Nhưng mà, thế này vẫn còn chưa tính là xong, nói thì chậm, mà xảy ra thì nhanh, Trưởng Tôn Ngưng lại cất bước tiến lên, làm một cái ném qua vai, 'Rầm' một cái đổ luôn một mặt tường, không biết đã đánh gãy mất bao nhiêu cái xương sườn, làm ông ta trực tiếp đau đến mức phải 'Gào khóc' thảm thiết, giống như đã thú mắc kẹt trong cạm bẫy của thợ săn.

Bàn chân đẹp đẽ không chút lưu tình giẫm lên trên mặt to của Hoàng Thế Lương, từ trên cao nhìn xuống giống như nữ vương khinh thường hỏi: "Muốn chết hay là muốn sống?" Giọng nói của Trưởng Tôn Ngưng lạnh buốt, mang theo sát khí khát máu tiêu điều. Đó là cô vẫn còn thủ hạ lưu tình, ví như theo tính tình trước kia của cô, không ra tay thì thôi, đã ra tay hẳn là phải chết.

Trước mắt cô vừa mới đến, gia đình này cũng không bối cảnh gì, ba người này tuyệt đối không thể chết ở chỗ này, sẽ rất phiền toái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 13: Người Nhà Gần Gũi.

"Chị, chị nghĩ cái gì mà hai mắt cứ nhìn đăm đăm vậy?" Trương Tôn Mặc bung một cái bát sứ trắng, bên trong đựng cây thuốc đập nát màu đen tuyền. Bởi vì tuổi thơ ấu của cậu gặp bất hạnh khiến hai chân tàn tật, cho nên cậu đặc biệt cảm thấy hứng thú với ngành y học, ước muốn một ngày kia có thể trị được hai chân của mình, có thể sinh hoạt giống như người bình thường.

Lúc trước ghi danh Đại học Đê Hoa, thành tích của cậu đứng đầu toàn tỉnh, nhưng thành tích của Trương Tôn Ngưng lại không tốt lắm, chỉ có thể ghi danh ngành nông nghiệp. Sau khi Trương Tôn Thực Nhã suy xét nhiều lần, cuối cùng lại để cậu cũng ghi danh viện nông nghiệp, thật đáng tiếc.

"Chị giúp em." Hiệu quả cây thuốc Trương Tôn Mặc hay tự mình tìm tòi không tệ, đặc biệt đối với vết thương bên ngoài, thêm một chút phương pháp đặc biệt của Trương Tôn Ngưng nữa, tin tưởng rất nhanh sẽ có hiệu quả tốt. "Tiểu Mặc, em cùng mẹ gần đây như thế nào? Trừ bỏ ba cái thằng khốn kia có phải còn có những người khác tới quấy rối không?" Trong trí nhớ trước kia, một nhà này thường xuyên bị bắt nạt.

"Không có đâu, bọn em không có việc gì." Trương Tôn Mặc dùng sức lắc đầu, cố ý muốn nhấn mạnh.

"Đừng lộn xộn, nếu để lại sẹo thì sau này sẽ không đẹp trai nữa"

"Chị, em cảm giác chị đã trở nên khác trước rồi."

"Là sao, có chỗ nào khác trước hả?" Trước kia nghe nói thai song sinh thường có cảm ứng tâm linh, không biết có phải Trương Tôn Mặc đã cảm giác được chị gái của cậu đã mất hay không, dù sao cô cũng không định nói thêm cái gì.

"Trở nên lợi hại hơn, cũng đẹp hơn, phong cách cũng thế, còn có rất nhiều cái không nói ra được."

"Vậy em có còn nhận ra người chị gái này của em hay không?"

"Chị vốn là chị của em mà, em có nhận ra hay không cũng thế thôi!"

"Tên láu cá." Không dám chắc có phải Trương Tôn Mặc thực sự cảm ứng được cái gì hay không, nhưng cô cũng sẽ chăm sóc bọn họ.

Hai chị em vừa bôi thuốc, vừa trò chuyện.

Lúc này, Trương Tôn Thực Nhã ôm cuội trở về từ bên ngoài, nhóm lửa bên trong bếp qua đây hỏi: "Tiểu Ngưng, sao bây giờ con mới trở về, sáng mai đã qua năm mới rồi, không phải là gặp chuyện gì chứ? Còn có quần áo này của con, cách ăn mặc này, còn có xe bên ngoài nữa, đều là chuyện gì?"

"Không có việc gì, chỉ là cuối năm trong tiệm khá bận rộn. Mẹ, mẹ cũng biết, ông chủ luôn luôn rất chăm sóc con, con cũng không thể không có tình nghĩa như thế! Hơn nữa, cuối năm buôn bán tốt, còn có thể lấy tiền lì xì. Năm mới hoàn cảnh mới, con cũng đem quà về cho hai người. Chờ đó, con đi lấy cho."

Trong thời gian Trương Tôn Thực Nhã vẫn còn chưa kịp phản ứng thì Trương Tôn Ngưng đã chạy bốn chuyển, đồ đạc trên xe gần như đều đã lấy hết lại đây. "Mẹ, Tiểu Mặc, đây là quần áo mua cho hai người, những thức ăn này có rất nhiều là do bạn bè tặng, có cái con mua, bình thường chúng ta cũng hay ăn, giữ lại từ từ ăn đi." Trương Tôn Ngưng quả thực mua rất nhiều, gạo và mì lương thực dầu ăn, rau dưa hoa quả, ước chừng xếp thành một núi nhỏ. Mà cái người cô gọi là bạn bè, chính là Hoa Tử Ngang, một số loại hải sản tốt nhất đều là anh mua. Biết hoa Tử Ngang vẫn chưa động tâm với mình, nhiều lần cũng chỉ tính là tò mò, đặt ở bên người cũng vì muốn ở bên cạnh quan sát, không biết anh mua những thứ này là cái ý gì? Nhưng anh đã mua, bọn cô sẽ nhận, toàn bộ coi như quà tặng cho mình.

"Con bé này, lại xài tiền bấy bạ." Trương Tôn Thực Nhã nhìn quần áo mới trong tay, hốc mắt không khỏi nóng lên, kí ức chưa xốt mấy năm nay đồng loạt trào lên trong lòng, cảm thấy đặc biệt có lỗi với con cái của mình.

"Mẹ, kiếm được tiền không phải là vì xài à? Hiện giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt, Chúng ta cũng cần phải có dáng vẻ của người thế kỉ mới, nên sống theo thời đại." Trương Tôn Ngưng lau nước mắt cho Trương Tôn Thực Nhã, an ủi nói.

"Mấy thứ này tốn không ít tiền bạc phải không?"

"Cũng không có mấy, qua năm mới cửa hàng cũng đều đưa ra khuyến mãi, hàng thanh lí rẻ, con sẽ mua nhiều một chút. Yên tâm đi, học phí của con với Tiểu Mặc cũng đều đã chuẩn bị rồi. Mẹ con gái đã trưởng thành, về sau sẽ chăm sóc mẹ với em trai, để mọi người có thể có cuộc sống hạnh phúc."

"Mẹ không cầu cuộc sống sung sướng cái gì, chỉ hy vọng hai người các con đều bình an khỏe mạnh là được." Nguyên vọng của mẹ lúc nào cũng gắn trên người con cái, mãi mãi không cầu lợi cho riêng mình.

Kiếp trước cô không biết tình thương của mẹ là như thế nào, cô cũng không phải cô nhi không cha không mẹ, chẳng qua cha mẹ cô đều là đặc công, là cấp trên của cô, lúc cô mười tuổi đã lần lượt hy sinh trong nhiệm vụ. Giữa bọn họ không có tình thân, chỉ là quan hệ phụ thuộc giữa cấp trên với cấp dưới.

Giờ học đầu tiên trong cuộc đời đặc công của cô, cái người gọi là cha chỉ báo cho cô, thân là đặc công có thể có cảm tình, nhưng tuyệt đối không thể động tình, càng không thể làm theo cảm tính, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn. Những điều đó cô luôn luôn ghi nhớ trong lòng, bởi vì đó là điều mà cha dạy, hình ảnh của mẹ đối với cô hết sức mờ nhạt, chỉ nhớ rõ bà rất đẹp, rất đẹp.

"Chị, không phải chị định nói cho em biết, chị phát tài lớn, nên kích động, tự mình mua chiếc xe đó chứ? Đó đúng là xe hàng hiệu nhé!"

"Phải không! Tiểu Ngung, xe kia ở đâu ra, hẳn không phải thật sự là con mua chứ?" Trương Tôn Thục Nhã không biết giá trị của chiếc xe kia, nhưng vừa thấy là biết đồ tốt, toàn bộ huyện Dương Nhạc có mấy chiếc đều có thể tính ra.

"Đừng nghe Tiểu Mặc nói bậy." Trương Tôn Ngung giờ ngón tay chỉ chỉ đầu em trai mình, quay lại giải thích với Trương Tôn Thục Nhã, "Xe kia của bạn con, anh ta về nhà ăn tết cũng không dùng được, nên cho con mượn mà nhờ có xe của anh ấy, bằng không thì chắc là con không thể trở về rồi, mọi người không thấy được đâu! Nhà ga người đông nghìn nghịt, đơn giản là một vé cũng khó cầu." Trương Tôn Ngung nói sinh động như thật, kết hợp kể người ta đưa con cháu đi chơi xuân rầm rộ, hai người đều là người thành thật, không hề nghĩ ngờ gì.

"Chị, chị biết lái xe hơi nào?"

"Lái xe thì tự học, bằng lái thì bạn làm giúp, làm sao! Em còn có vấn đề gì nữa không?" Trương Tôn Ngung giờ ngón tay chọt trán cậu, Tên nhóc thối, luôn chọn vấn đề trọng điểm mà hỏi, không biết có phải nó cố ý không nữa.

"Không có, không có nữa!" Trương Tôn Mặc vội vàng che trán mình lại, người chị gái này của cậu thật sự đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, có điều chị gái hoạt bát vui tươi như vậy cậu cực kỳ thích.

Trương Tôn Ngung bỏ qua cho cậu, cũng xem như hoà mình với đứa em trai hời này, "Con đói bụng, mẹ, khi nào thì ăn cơm ạ?" Thói quen ý lại là nuôi ra ở chỗ Hoa Tử Ngang mấy ngày nay, kiếp trước một mình đến một mình đi, bất cứ việc gì cũng đều tự mình bắt tay vào làm. Cô không có người để ý lại, cũng không thể ý lại bất luận kẻ nào, cô khi đó, ý lại chính là mở đầu của cái chết.

"Mẹ đi làm ngay, lập tức có liễn, con ngồi nói chuyện với Tiểu Mặc đi." Trương Tôn Thục Nhã nói xong đứng dậy đi làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chương 14: Tết Âm Lịch Đơn Giản

Người một nhà ăn xong bữa cơm đơn giản ấm áp, ngồi vây quanh ở trên đầu giường có lò sưởi trò chuyện một hồi về tình hình gần đây của nhau, sau đó Trương Tôn Ngung đi ngủ sớm. Thân thể này không phải thân thể kim cương làm bằng sắt giống như trước kia, lái xe một ngày, hiện tại cô cảm thấy mệt mỏi không dứt.

Ngày hôm sau, là tết âm lịch, người một nhà dậy sớm. Sau khi ăn qua bữa sáng, Trương Tôn Thục Nhã lại bắt đầu chuẩn bị cơm tất niên, bởi vì Trương Tôn Ngung mua về đủ loại đồ ăn tốt, năm nay cơm tất niên phong phú hơn nhiều so với trước kia, có thể xem như cái tết phong phú nhất trong mười mấy năm qua.

Hai chị em Trương Tôn Ngung cũng không nhàn rỗi, ăn ý phối hợp với nhau, dán tốt câu đối xuân, treo đèn lồng đỏ thắm lên, làm nổi bật lên một nhà cô độc trong núi lớn này, trong cảnh tuyết, không khí có vẻ đặc biệt vui mừng, từ xa nhìn lại, lộ ra một cổ hơi thở nghệ thuật lãng mạn. Trương Tôn Ngung càng xem càng cảm giác thú vị, không khỏi háng háng đột ngột, tìm giấy bút tới, lưu loát, chải quét chấm, chỉ chốc lát sau một bức tranh "Nhà nông đón xuân mới" đã xuất hiện ở trên giấy, Trương Tôn Mặc nhìn thấy trực tiếp khen ngợi, do cậu cất giữ.

Kỳ thật, trong nhà cơ bản là không có điện, đèn pin đã được tính là đồ điện gia dụng tân tiến, cho nên Trương Tôn Ngung đặc biệt mua đèn lồng dùng bộ pin khô, trong lòng lo lắng, việc cấp bách hiện tại là nhất định phải giải quyết vấn đề điện với nhà cửa trước.

"Tiểu Mặc, chị có quà muốn tặng cho em, đoán xem là cái gì?" Xong việc, Trương Tôn Ngung ra vẻ thần bí nói.

"Không phải ngày hôm qua đều đã tặng quà hết rồi sao?"

"Ngày hôm qua không tính, tất cả mọi người đều có phần, kể tiếp muốn đưa chính là đặc biệt tặng cho em, đoán thử xem?"

"Đoán không ra, chị, chị nói cho em biết đi." Trương Tôn Mặc biết điều lác đầu, trong mắt lại lóe ra nghi ngờ, chị gái hôm nay phát tài lớn sao?

Trương Tôn Ngung cũng không giả vờ thần bí nữa, xoay người ra khỏi hang động, chỉ chốc lát sau tiến vào thì đẩy theo một cái xe lăn hoàn toàn mới, cầm trong tay quyển "Bản thảo cương mục" (danh mục các loại thảo dược) mà mình đã liệu mình cướp về kia.

"Thích không?"

"Chị . . . Này. . . ?" Trương Tôn Mặc vừa nghi ngờ, vừa kích động, nhìn xe lăn, cảm "Bản thảo cương mục" không biết phải nói cảm nhận trong lòng mình lúc này như thế nào.

"Đừng khóc nhé, nước mắt đàn ông không dễ rơi, cũng đừng bảo chị của em không có khả năng." Trương Tôn Ngưng cầm cái mũi của Trương Tôn Mặc, nói đùa, muốn làm hâm nóng bầu không khí.

"Đáng ghét." Trương Tôn Mặc đẩy tay cô ra, nước mắt trong mắt rơi xuống nở ra từng đóa hoa nhỏ, lau một cái, nín khóc mỉm cười nói với Trương Tôn Ngưng: "Cảm ơn chị, chị!" Giọng điệu cực kỳ trịnh trọng.

"Tên nhóc thôi, còn khách sáo với chị, từ nay về sau chị sẽ không để cho bất luận kẻ nào ức hiếp em, dù em không thể so sánh với người bình thường, chị cũng sẽ giúp em đứng ở độ cao không người có thể với tới, quan sát thế giới này." Trương Tôn Ngưng hứa hẹn như vậy, trong lòng đã sớm có quyết định của chính mình.

"Chị, như vậy sẽ mệt mỏi nhiều lắm đó!" Trương Tôn Mặc cũng đùa Trương Tôn Ngưng.

"Tên nhóc thôi, tư tưởng tiến bộ một chút được hay không." Trương Tôn Ngưng gõ cái ót cậu.

"Ha ha. . . ." Trương Tôn Mặc cười ngây ngô, trên gương mặt treo hai cái lúm đồng tiền nông sâu vừa phải, đây là điểm khác nhau trên gương mặt giữa cậu với Trương Tôn Ngưng. Cũng bởi vì hai cái lúm đồng tiền này, cậu trông càng giống như đứa trẻ chưa lớn lên.

"Cái dáng vẻ ngu ngốc này." Túm lấy "Bản thảo cương mục" Trương Tôn Mặc yêu thích không buông tay, đặt ở trên giường đất, đỡ cậu ngồi trên xe lăn. "Em tự mình thử thích ứng một chút, chờ khai giảng chị lập tức đi với trường học xin phép, chuyên phòng em đang ở xuống lầu một, như vậy nếu sau này lúc chị không có ở đó, tự em ra ngoài cũng thuận tiện hơn rất nhiều."

Đang nói chuyện, Trương Tôn Thực Nhã từ bên ngoài tiến vào, liếc thấy xe lăn mới tỉnh: "Tiểu Ngưng, lại là con mua à, con lấy nhiều tiền bạc như vậy từ chỗ nào?" Không phải bà trách Trương Tôn Ngưng xài tiền bậy bạ, hưởng hờ xe lăn đối với Trương Tôn Mặc rất hữu dụng, bà là lo lắng nguồn gốc tiền bạc này không tốt. Nhà họ nghèo, nhưng tuyệt đối trong sạch, nếu nguồn gốc tiền bạc này không tốt, bà thà rằng nghèo nàn đến chết đói, cũng sẽ không dùng một phần những thứ đồ đó.

Trương Tôn Ngưng tâm tư Nhanh nhẹn, sao có thể không biết suy nghĩ của Trương Tôn Thực Nhã, tiến lên kéo bà cánh tay nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, những tiền này tuyệt đối không phải cướp đoạt, lừa gạt trộm, nhiều lắm thì tính là vận may của con tốt một chút mà thôi."

"Hử?" Trương Tôn Thực Nhã vắn mi hỏi tới, rất có tư thế con không nói ra nguyên do mẹ thể không cam lòng.

"Chính là sau khi ông chủ chúng con phát xong tiền lì xì, mấy cái nhân viên cửa hàng chúng con cùng đi mua gì đó, sau đó gặp phải hoạt động rút thưởng cuối năm của cửa hàng, không nghĩ tới lại rút phải một giải thưởng nhỏ trong đó." Vừa nói, Trương Tôn Ngưng vừa an ủi mình, cái này xem như nói dối có ý tốt, không sao.

"Thật sao?" Trương Tôn Thực Nhã còn nửa tin nửa ngờ, bà cũng không biết thế giới bên ngoài là cái dạng gì, nhưng cảm thấy được Trương Tôn Ngưng nói quá thoải mái dễ dàng rồi.

"Thật sự, bảo đảm so với vàng thật còn thật hơn, không tin mẹ thử luyện xem." Trương Tôn Ngưng vỗ ngực đảm bảo, cô đường đường là vua đặc công, vậy mà ngay cả phụ nữ trong thôn đều không lừa dối được thì dứt khoát đập đầu vào đầu hủ đi cho xong.

"Ba hoa." Không có biện pháp tóm Trương Tôn Ngưng, Trương Tôn Thực Nhã cảm thấy con gái mình đã thay đổi thành một người khác, trở nên ngay cả bà cũng hoàn toàn không nhìn thấu rồi. "Tiểu Ngưng, mẹ có thể nói với con, bên ngoài nơi phồn hoa hấp dẫn, chúng ta nghèo nàn thì nghèo nàn, con cũng không thể làm ra những chuyện nhận không ra người, biết không?" Trương Tôn Thực Nhã cực kỳ nghiêm túc, bà lo lắng con gái ở bên ngoài chịu thiệt, nhưng đứa trẻ đã lớn, bà lại không thể buộc chúng ở nhà nữa, thật mâu thuẫn.

"Đã biết, mẹ yên tâm đi." Cho Trương Tôn Thực Nhã ăn viên thuốc an thần, muốn như thế nào sống vẫn là chuyện của chính cô, ai cũng không quản được. "Mẹ, đêm nay con xuống bếp, để mọi người nếm thử tay nghề của con." Trương Tôn Ngưng vội vàng chuyển hướng đề tài.

"Được, hiện tại thời gian còn sớm, con với Tiểu Mặc cứ đợi trước đi. Trong khoảng thời gian con không ở nhà này, nó đã buồn bực muốn chết rồi."

"Được."

Tán gẫu sao, cái này cô rất thành thạo. Cô đã từng có chiến tích đầu khẩu chiến thắng huy hoàng, một mình cô nói hạ gục mười người. Đương nhiên, tất cả đều là tự mình tìm vui vẻ, ở bên ngoài cũng không có nói ra.

Buổi tối, Trương Tôn Ngưng làm tám món ăn một canh, phối bốn đĩa dưa muối nhỏ mà Trương Tôn Thực Nhã tự mình muối, xem như cơm tối tất niên phong phú nhất của nhà cô bao năm qua, mọi người đối với tài nấu nướng của cô cũng khen không thôi. Sau khi thu dọn xong, trời bên ngoài đã tối đen, thỉnh thoảng có tiếng pháo nổ truyền đến, ba người chưa từng có hứng thú này. Nhà kẻ có tiền mới có thể dùng pháo để chúc mừng ngày tết, thứ đó là quá mức xa xỉ đối với nhà cô. Trương Tôn Ngưng cũng hiểu được pháo là thứ hàng giải trí không có ý nghĩa nhất, pháo hoa sáng lạn nhảy mắt biến mất, chỉ càng tăng thêm buồn phiền mà thôi.

Trong hang động không có đèn điện, chỉ có ánh sáng lò mờ. Ba người chơi bài một hồi, lại nằm ngủ giống như thường ngày.

Trương Tôn Ngưng nằm ở trên đầu giường lò sưởi, suy nghĩ không khỏi bay tới ngoài trăm dặm thành phố X, không biết Hoa Từ Ngang đã qua tết âm

lịch như thế nào, có thể nghỉ đến cô hay không? Ài, không có điện thoại vẫn bất tiện.

Ngày hôm sau.

Mặt trời đỏ rực đẩy đám mây bên chân trời ra, buồm bình bắn ra ánh sáng vàng rực rỡ xa tít tắp, lộ ra khuôn mặt tươi cười đã lâu. Trương Tôn Ngưng chạy bộ, ở trong nắng sớm, mặc dù kiếp này không muốn làm đặc công, cô cũng cần phải có bản lĩnh bên thân mới có cảm giác an toàn.

Mùng một đầu năm, theo như truyền thống phải đi chúc tết cho người lớn. Ba người ăn bữa sáng đơn giản, sau đó Trương Tôn Thực Nhã dẫn chị em hai người đi chúc tết ở nhà mẹ đẻ trong thôn Vĩnh An.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhân Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 15: Họ Hàng Cực Phẩm (Phần Đầu)

"Tiểu Ngưng, con thật sự muốn lái xe đi sao?" Trái ngược với vẻ mặt chờ mong của Trương Tôn Mặc, Trương Tôn Thực Nhã có vẻ vô cùng lo lắng. Xe này chính là thứ đồ xa xỉ, nhà bà nghèo như vậy, đột nhiên lại lái xe tốt đi rêu rao khắp nơi, rất dễ nức lòng người khác.

"Mẹ, không cần lo lắng, người khác thích nói cái gì thì cứ nói cái đó, dù sao xe này cũng không phải do trộm cướp mà đoạt tới. Hơn nữa, xe không phải là dùng để thay cho việc đi bộ dùng à, có xe không đi là lãng phí tài nguyên, nhanh lên xe đi."

Giọng điệu Trương Tôn Ngưng không cho phép tiếp tục phản đối, Trương Tôn Thực Nhã cũng không dám nói cái gì nữa, vẫn cảm thấy trên người con gái để lộ ra một loại khí phách, khiến người khác phải ngoan ngoãn nghe theo, bà ngồi trên xe mà tâm tình không yên suốt cả một đoạn đường.

Nhà Trương Tôn là hộ đến từ bên ngoài, chỉ có một nhà này không hề có bảy cô tám dì họ hàng nào khác nữa. Trong kí ức của cô có biết Trương Tôn Thu từng là giáo sư, hoàn cảnh gia đình còn không đến nỗi tệ, nhưng chứng kiến cảnh tượng lọt vào trong tầm mắt này, khiến trong lòng cô không khỏi sinh ra phản cảm. Bọn họ ở nhà cửa như vậy, lại mặc cho con gái một mình mang theo con cái phiêu bạt đến chỗ trú rét khổ trong núi, thực sự là 'Đáng thương nhất trên đời là lòng cha mẹ', đúng là châm chọc đến cực điểm.

Bốn bề tường vây ngay ngắn bằng đá, nhà lầu cao cửa rộng, cửa lớn hai cánh bằng gỗ màu đen, một bên rộng mở. Ba phòng ngồi ở giữa, vợ chồng già ở dư dả, hai căn phòng thấp bằng gạch vuông ở phía tây, bên ngoài một căn phòng buộc một con lừa lông xám, bên trong còn đút cỏ khô cho lừa.

Ở giữa hai cánh cửa lớn đứng một khối đá, không có cách nào lái xe đi vào, chỉ có thể dừng ở cửa, ba người xuống xe. Trương Tôn Ngưng đẩy Trương Tôn Mặc, đi theo Trương Tôn Thực Nhã vào trong viện. Con chó vàng lớn trông cửa nhìn thấy, chạy chậm đến cọ xát ở trên ống quần, giống như đang chào hỏi thân thiết. Một bà lão hơn sáu mươi tuổi đang cho gà ăn ở phía đông căn nhà, xanh xanh đỏ đỏ một mảnh, ít nhất có hơn hai mươi con. Đúng là bà ngoại của Trương Tôn Ngưng, nhìn thấy xe có rèm che dừng ở cửa nhà mình, cất bước muốn ra cửa nhìn, lại nhìn thấy ba người Trương Tôn Thực Nhã, lập tức thu bước chân về, vẫn không chút hoang mang tung hạt ngô ra như cũ, không có ý tứ thân thiết.

Trong mắt Trương Tôn Thực Nhã hiện lên đau thương, ánh mắt Trương Tôn Ngưng thì tối sầm, chao ôi này, những con này không phải là do mẹ cô nuôi lúc trước sao! Nuôi nhiều gà như vậy, cũng không thấy cho bọn cô ăn đến một cái trứng gà, ngay cả con chó vàng lớn trung thành còn nhận người quen, trái tim bà ngoại ruột này chẳng lẽ là làm từ tảng đá, thân nhân máu mủ còn không cao bằng mấy con gà sao?

Trương Tôn Ngưng rất hối hận, cái này không phải tiêu biểu cho ăn no tự tìm mất mặt, mặt nóng dán mông lạnh sao? Cái gọi là người thân, là quan tâm lẫn nhau, bảo vệ cho nhau, người thân giống như trước mắt vậy, mà còn chúc tết, lạy cọng lông ả!

Lúc Trương Tôn Ngưng đang khó chịu, một ông lão cũng hơn sáu mươi tuổi thân thể cường tráng, tinh thần sung mãn, hai má còn hơi hồng, xác nhận là vừa uống rượu từ trong nhà ra đón.

"Thực Nhã, Tiểu Ngưng, Tiểu Mặc, mau vào nhà đi, trên đầu giường đặt gần lò sưởi đang nóng hổi đấy." Ông lão này nhất định là cha của Trương Tôn Thực Nhã, giọng điệu mặc dù không có thân thiết bao nhiêu, nhưng lại khiến người nghe cảm thấy ấm áp. Bởi vì Trương Tôn Thực Nhã bị nhà chồng đuổi ra cho nên bọn họ cảm thấy rất mất mặt, mấy năm nay vẫn luôn đối xử không nóng không lạnh với ba người.

"Ba, năm mới tốt lành."

"Ông ngoại năm mới tốt lành." Ánh mắt Trương Tôn Ngưng lạnh lạnh, giọng điệu nhàn nhạt, mở miệng lại khiến Trương Tôn Thu không khỏi kinh ngạc sững sờ một phen.

"Ông ngoại năm mới tốt lành." Trương Tôn Mặc cũng biết điều nói theo.

"Tốt tốt, đều tốt. Tiểu Ngưng tay con đây là làm sao vậy, còn có trán Tiểu Mặc sao lại băng bó thế này?"

"Không có việc gì, không cần thận va trúng. Tiểu Mặc cũng vậy, ông ngoại không cần lo lắng."

"A..., các con thật đúng là không cần thận, mau vào nhà này." Trương Tôn Thu đã một thời gian không gặp Trương Tôn Ngung, cảm giác cô thay đổi rất nhiều, quá thực trông giống như hai người so với trước kia. Trở nên kín đáo hơn, khiến người khác nhìn không thấu, cũng đoán không ra tâm tư, nếu không phải con bé đi theo con gái mình, ông cũng không dám thừa nhận. Còn có quần áo của bọn họ, tất cả đều là mới từ đầu đến chân, khiến ông không khỏi nghi hoặc?

Trong phòng còn có bốn người một nhà Trương Tôn Hoài An. Trương Tôn Hoài An là cục trưởng cục lâm nghiệp huyện Dương Nhạc, là một trong số ít những nhân vật có uy tín danh dự trong thôn, ông ta ngồi dùng trà bên kháng, thấy em gái với cháu ngoại gái, cháu ngoại trai tiến vào thì chào một tiếng, rồi yên lặng pha nước trà.

Người đang nằm úp sấp ở trên đầu giường lò sưởi là vợ Phương Linh Linh, y tá trưởng bệnh viện huyện cùng tuổi với Trương Tôn Hoài An, nhìn qua còn trẻ hơn so với Trương Tôn Thục Nhã. Thấy ba người đến thì ngồi dậy không nói chuyện, trong mắt lập tức hiện rõ sự khinh thường. Bên cạnh có một cô gái đang ngồi, đã từng gặp qua trong bệnh viện thành phố X, là con gái Trương Tôn Hoài An Trương Tôn Y Y, áo màu hồng nhạt nổi bật lên tinh thần tràn trề phấn chấn của cô ta, càng giống nụ hoa sắp nở, sinh ra có vẻ ngoài giống bà ta, làn da trong trắng xen hồng, lông mi cong lá liễu, mắt hạnh tròn, môi đỏ thắm, nhìn thoáng qua cũng là một người đẹp.

Cô ta giống như mẹ mình, đều khinh thường một nhà gián điệp của Trương Tôn Ngung, gặp mặt em chồng không chỉ không hề có nửa câu ân cần thăm hỏi, còn rụt rụt vào trong kháng*, giống như bọn họ là vi khuẩn bệnh độc vậy. Một người nữa cũng đã từng gặp qua là Trương Tôn Như Ca, con lớn nhất của Trương Tôn Hoài An, đơn giản chào hỏi sau đó dùng ánh mắt tràn đầy nghi ngờ tìm tòi nghiên cứu nhìn chăm chăm vào người có biến đổi rất lớn Trương Tôn Ngung. Trương Tôn Ngung cũng nhìn anh ta nhiều thêm hai cái, khuôn mặt đẹp trai, có một cổ phong độ của người trí thức, có tinh thần mạnh mẽ của người trẻ tuổi, cảm giác về sự ưu việt tự động hiện rõ trong mắt. Ví như không trải qua một phen thất bại khó thành châu báu, anh ta cũng coi như Sinh viên đại học cực kỳ quý báu, tuy nhiên qua vài năm nữa, trên lầu rút một chậu hoa đều có thể nện trúng một đồng sinh viên đại học chưa tốt nghiệp đó.

"Cũng đều đừng đứng đó nữa, nhanh lên kháng, đi đường xa như vậy chắc chắn bị đông lạnh rồi." Trương Tôn Hoài An mở miệng gọi, tâm tình có chút phức tạp, ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía vợ của mình. "Tiểu Ngung, Tiểu Mặc sao hai đứa đều bị thương vậy?"

"Không cần thận bị thương." Trương Tôn Ngung không nóng không lạnh, thờ ơ nói.

Ánh mắt đầu tiên nhìn ông ta còn cảm thấy không có vấn đề gì, đối với em gái ruột của mình có chút tình nghĩa, nhưng lại nhìn bộ dáng ông ta thật cần thận liếc Phương Linh Linh, làm cho Trương Tôn Ngung xem nhẹ người cậu này vài phần từ trong nội tâm. Tốt xấu gì cũng là cục trưởng, lớn nhỏ cũng là quan chức nhà nước lại sợ vợ giống như chuột thấy mèo, ở trước mặt cha mẹ nhà mình còn phải thờ sâu nhìn sắc mặt người ta như vậy. Người đàn ông phải có khí phách của người đàn ông, đội trời đạp đất, ý chí kiên cường, giàu lòng hi sinh, dịu dàng tình cảm, mới gọi là đàn ông, người cậu này thật không có tiền đồ. Nhà em gái đã khó khăn đến nỗi này, ông ta đường đường là cục trưởng, rõ ràng thì không dám, nhưng ngầm giúp đỡ một phen cũng không đến mức khiến người ta 30 tết tới cửa nhà em gái ép trả nợ.

"Gà đất vẫn gà đất, mặc thêm bộ lông cũng tưởng mình biến thành Phượng Hoàng thật sao." Miệng Trương Tôn Y Y chưa chút phát ra một câu, giọng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, cao ngạo giống như khổng tước của mình, cô ta cực kì ghen tị với cặp mắt bình tĩnh sâu sắc kia của Trương Tôn Ngung.

Trương Tôn Ngung lạnh nhạt lườm cô ta một cái, khinh thường so đo với đứa con gái lừa đảo nông cạn như cô ta, có bộ dáng tốt thì sao, bộ dáng không tốt lại như thế nào, chẳng qua là một cái xác mà thôi. Phụ nữ sinh ra xinh đẹp là ưu thế, sống xinh đẹp mới đúng là bản lĩnh. Còn nữa, cô cũng không cho rằng mình kém hơn so với Trương Tôn Y Y, chẳng qua là hoàn cảnh sinh trưởng làm cho cô giống như trâu châu bị phủ bụi trần, nhưng trâu châu vẫn trâu châu, Ánh sáng rực rỡ đó hạt cát vĩnh viễn cũng không thể sánh bằng.

Phương Linh Linh nhìn thấy Trương Tôn Ngung không hề che dấu ánh mắt châm chọc một chút nào nhìn họ, thần kinh cao ngạo lập tức không chịu nổi, giống như mèo bị nhử râu, mở miệng đâm chọc người khác. "Nông dân vẫn chỉ là nông dân thôi, không có kiến thức cũng không có lễ phép, thấy người lớn cũng không biết ân cần chào hỏi." Giọng nói giống như đường núi vòng vèo mười tám vòng, khiến người nghe qua đều thấy xoắn xuýt.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 16: Họ Hàng Cục Phẩm (Phần Giữa)

Trực tiếp châm chọc như vậy, hai người Trương Tôn Thu với Trương Tôn Hoài An đều giả vờ câm điếc, ngay cả Trương Tôn Thục Nhã cũng không bác bỏ, Trương Tôn Ngung nén giận trong lòng, cả nhà này đều không có tiền đồ, xứng đáng bị người cười ở trên cổ bịt tai.

"Như nhau thôi, mẹ là người thành phố quý giá thế này, chẳng phải cũng giáo dục ra con gái lớn lên giống như thôn cô trong núi à, thấy cô ruột không biết chào hỏi chúc tết, còn né tránh làm ra vẻ ghét bỏ nông thôn bản sao, không biết tự trọng!" Trương Tôn Ngung nói càng trực tiếp, Phương Linh Linh đã đề mâu thuẫn bị bó buộc đến đây, cô cũng không cần khách sáo, càng chẳng muốn mất công quanh co lòng vòng tức giận. Lỡ như chỉ số thông minh của nhóm người bọn họ nghe không hiểu, chẳng phải cô đã uống phí tâm tư rồi sao.

"Tiểu Ngung." Trương Tôn Thục Nhã gọi Trương Tôn Ngung lại, liếc trộm nhìn anh hai với cha, thấy bọn họ đều dùng vẻ mặt phức tạp nhìn con gái của mình, vội vàng giải thích với Phương Linh Linh, "Chị dâu đừng so đo với Tiểu Ngung, con bé không hiểu chuyện." Lần này sau khi trở về, con gái mình lập tức đổi tính, d♫nđ☆nℓ qu♫đ♫n♪ ngay cả bà cũng không mò ra được tính tình của con bé, lại càng không không chế được, trong lòng

không yên, cầu nguyện trăm ngàn lần đừng trêu chọc tai vạ cho anh hai mới tốt.

Phuong Linh Linh đã khi nào từng bị si nhục như vậy, bình thường chồng cưng chiều, y tá, người bệnh trong bệnh viện nịnh bợ lấy lòng, bà ta không gây khó dễ cho người ta đã là không tệ rồi. Trương Tôn Ngưng mắng con gái bà trước mặt mọi người, con gái mình bị coi thường, cũng lòi cả mình vào, hơi thờ bà ta ghen lại, trong lòng ngay cả ý muốn liều chết với Trương Tôn Ngưng cũng đều có, vốn là gương mặt trắng nõn, lại tức giận đến mức giống như tờ giấy trắng, tôn lên làn môi đỏ sẫm bên trên, trông không khác gì quỷ treo cổ. Chỉ vào cái mũi Trương Tôn Thục Nhã, trách cứ nói: "Cô dạy con gái mình thật tốt, miệng mồm quả thật sắc như dao cạo, cô ta không hiểu chuyện, cô ta đã 20 rồi mà vẫn còn không hiểu chuyện." Trương Tôn Ngưng qua hết năm vừa vặn hai mươi tuổi.

"Chị dâu chị đừng tức giận, là Tiểu Ngưng không đúng. . ."

"Không tức giận cái con quỷ cô". Không đợi Trương Tôn Thục Nhã nói nói xong, Phuong Linh Linh đã đập một quả táo qua, may mà Trương Tôn Ngưng đón được. "Tôi đã nói không trở lại là không trở lại, ông lại phải quây âm ỉ muốn trở về, đầu năm mừng một đã để cho một con bé lừa đảo đến chọc ghen tôi, Trương Tôn Hoài An, anh có cái tâm tư gì."

Tình cảm đã sớm không thuận lòng, chỉ còn thiếu nước tìm cớ phát tác, coi như có tìm được. Trương Tôn Ngưng nhìn xem Trương Tôn Hoài An, vợ đã ném quả táo về phía em gái, ông ta lại còn có thể tiếp tục giả vờ làm đã điều, con mắt sáng trong suốt lộ ra sự hèn mọn, nhìn Trương Tôn Hoài An với Trương Tôn Thu, trái tim giống như bị con dao nhọn đâm.

Quả táo vừa lớn vừa đỏ, cô lấy nước trà rửa qua, cắn một ngụm, mùi vị không tệ. "Chẳng lẽ mọi người không biết quân tử động khẩu không động thủ (quân tử chỉ nên dùng lời nói không nên dùng bạo lực), mặc dù mọi người là phụ nữ, dĩ nĩ dĩ nĩ quĩ nĩ dĩ nĩ nĩ nhưng cũng là người từng đi học, thành phần tri thức từng đi học văn minh thành thị, nếu như bị người ngoài nhìn thấy ngài dùng quả táo đập cô em chồng của mình, kẻ dọa người cũng không phải là chúng tôi." Phuong Linh Linh càng bưng dáng vẻ kiêu ngạo bản thân là dân thành thị, Trương Tôn Ngưng lập tức lấy cái này ra châm chọc bà ta, nói bà ta là thành phần tri thức đều là bôi đen cho toàn thể giới tri thức. "Mợ, nếu là bôi vì chúng ta chưa chúc tết cho bà mà xoi mói, vậy cũng dễ xử lý, tôi đã nói lời thiếu suy nghĩ, xin hỏi bà đã chuẩn bị tiền lì xì chưa?" Giọng điệu Trương Tôn Ngưng lạnh nhạt, trắng trợn châm chọc với khiêu khích, tốc độ nói lại rất chậm, còn có tiếng ăn quả táo giòn giã, nghe giống như phản quan quen thói giầy vò, làm cho người ta không nhịn được run lên trong lòng.

Mặt Phuong Linh Linh xanh hết trận này đến trận khác, tức giận đến mức đầu óc ngưng trệ, nhất thời không biết phản bác như thế nào mới tốt, "Cô. . . Cô. . ."

"Mẹ, mẹ xem mẹ lớn như vậy còn so đo với trẻ con làm cái gì, đừng nóng giận nữa, tức giận sẽ không đẹp." Trương Tôn Như Ca lúc ở ngoài đã luyện thành bản lĩnh quan sát sắc mặt, nghe lời nói sắc bén của Trương Tôn Ngưng, lập tức không dám chọc vào, khuyên giải cha mẹ mình.

Phuong Linh Linh oán hận liếc mắt trừng Trương Tôn Ngưng một cái, nhưng cô không chút để ý, ánh mắt lại không thể giết người, vẻ mặt cô cười như không cười sâu không lường được. Phuong Linh Linh bị nhìn đến toàn thân không thoải mái, lửa giận vừa mới áp chế lại từ từ bốc lên.

"Anh, sao anh lại chia cùi chỏ ra ngoài (ý nói bênh vực người ngoài, không giúp người trong nhà), che chở con nhỏ yêu tinh này, anh. . ."

"Y Y, không được nói vậy." Trương Tôn Như Ca vội vàng đưa mắt ra hiệu cho em gái.

"Xem ra không có cách nào ở lại nhà này tiếp được nữa." Phuong Linh Linh mở miệng ồn ào, tìm giấy xuống giường, đáng về muốn đi.

Trương Tôn Thu thân là Người đứng đầu trong nhà, mắt thấy sự tình phát triển vào phương hướng cứng nhắc, bất chấp khó khăn đứng ra giảng hòa, "Linh Linh con đang làm gì, dĩ nĩ dĩ nĩ quĩ nĩ dĩ nĩ nĩ dưới đất rất lạnh nhanh đến trên giường đất ngồi đi. Đừng so đo với Tiểu Ngưng, con bé này đúng là miệng nói không kịp càn mà, đều là nói đùa, cần gì để ở trong lòng."

"Phải rồi, chị dâu chị cũng đừng tức giận." Trương Tôn Thục Nhã cũng vội vàng hưởng ứng theo lấy lòng, vẻ mặt cười làm lành: "Tiểu Ngưng, còn không mau xin lỗi, chào hỏi mợ của con."

"Được thôi, lấy tiền lì xì, chúc tết ra đây." Trương Tôn Ngưng đâu dễ bị người gây khó dễ, dựa vào cái gì mọi người đều nhìn sắc mặt Phuong Linh Linh, xoay chung quanh bà ta, chúc tết nhận tiền lì xì chính là đạo lý hiển nhiên. Con gái nhà bọn họ không chào hỏi chúc tết với mẹ cô, không phải là sợ không có tiền lì xì để lấy sao.

"Con bé này." Trương Tôn Thục Nhã nghiêm mặt lên, thấy không có cách nào với Trương Tôn Ngưng, trong lúc đó ánh mắt khó xử chuyển động ở giữa cha già với anh hai.

"Tiền lì xì, tiền lì xì, chị nghèo nàn đến điên mất đi." Trương Tôn Y Y xông về phía Trương Tôn Ngưng gào thét, tức giận đến mức hai má hồng phát tím giống như trứng đỏ.

"Hừ, đồ không có dạy dỗ, cho cô, chào hỏi cũng không cần nữa" Phuong Linh Linh tức giận ném ra một tờ tiền giá trị lớn trăm nguyên (đơn vị tiền tệ của Trung Quốc, tương đương của VN, một nguyên xấp xỉ 3000 VNĐ), giống như đuổi người ăn xin, chỉ còn thiếu phun nước bọt về phía Trương Tôn Ngưng.

Ài! Có một vài người, vợ và con gái đã làm âm ỉ như vậy, ngay cả cái rầm đều không thả, quả nhiên thực sự đã đạt tới danh hiệu cực phẩm.

Tờ tiền giá trị lớn trăm nguyên chậm rãi từ từ bay xuống, khi đang đổ nước không cẩn thận bị vấy vào trong một vũng nước, Trương Tôn Ngưng nhướng mày cười chậm rãi nói: "Chỉ sĩ (người có khí khái, phẩm hạnh) không uống trộm nước suối, người trong sạch không nhận của ăn xin, không có công không nhận lộc, 100 nguyên này bà cứ giữ lại bổ sung thêm một chút chỉ số thông minh cho mình đi." Dù nói thế nào cũng là họ hàng, nếu như lời nói và

hành động của Phương Linh Linh không vênh mặt hást hàm sai khiến sĩ nhục người khác như vậy, Trương Tôn Ngưng cũng sẽ không nói chuyện không chừng đường lui như thế.

"Cô. . . ." Phương Linh Linh tức giận đến nỗi cảm giác huyết áp tăng mạnh, có nguy cơ sẽ té xỉu, thầm nghĩ con bé lừa đảo kia trước đây mấy cân mấy lượng bà ta rõ ràng nhất, sao hôm nay lại hung hăng như vậy, từng cái từng cái đều là học với ai?

"Em họ em cũng đừng có quá đáng, được đằng chân lân đằng đầu." Trương Tôn Như Ca giận dữ, bảo vệ cha mẹ mình.

"Có sao? Chẳng qua người ta nói đến trước, tôi chỉ nói lại thôi!" Trên đời nào có đạo lý ức hiếp người còn không cho phép đánh trả, Trương Tôn Ngưng vẫn nhẹ giọng cười yếu ớt, lộ ra vẻ cao quý tao nhã, tự nhiên thoải mái giống như công chúa hoàng gia, so sánh với cô, Phương Linh Linh mới đúng là bà bác nông thôn rậm chó cũng không hiểu.

"Tiểu Ngưng con nói ít đi hai câu không được sao?" Giọng điệu Trương Tôn Thực Nhã mang theo ý trách cứ, cũng không phải thường xuyên gặp mặt, cần gì làm ầm ĩ khiến trong lòng mọi người đều không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 17.1: Họ Hàng Cực Phẩm (Phần Cuối)

Theo Trương Tôn Ngưng thấy, sự nhường nhịn của Trương Tôn Thực Nhã không phải khoan dung rộng lượng, mà là bất lực, sẽ chỉ làm cho người ta càng xem thường hơn mà thôi. Người sống nếu là không có một chút mạnh mẽ này, thì có khác gì một đồng thịt nhào đầu. Nhìn Trương Tôn hoàng hậu của Đại Đường xem, lưu danh thiên cổ, cũng là họ Trương Tôn, có thể năm trăm năm trước còn là người một nhà, sao lại chênh lệch vậy lớn như vậy chứ?

Bầu không khí trong phòng trở nên cứng nhắc, lúc này nhân vật lớn - bà ngoại của thân thể này rốt cục cũng chịu lộ diện, kỳ thật Trương Tôn Ngưng đã sớm biết bà ta đang nghe ở ngoài chân tường. Bà ngoại cô tên là Lưu Nguyệt, là một bà lão nông thôn điển hình, thân thể bà không cao, lúc tuổi còn trẻ nhất định cũng là một người phụ nữ xinh đẹp, mặc dù tuổi đã già, nhưng lúc làm việc vẫn còn tràn đầy sinh lực.

Bà lão đẩy cửa vào nhà, ý cười đầy mặt: "Làm sao rồi, sao lại yên lặng như vậy, Linh Linh trên giường đất có đủ nóng không, có cần đốt thêm lửa nữa hay không." Bà lão trực tiếp ân cần hỏi, nhưng người ta vốn không có để ý đến bà, chỉ trắng trợn liếc xéo bà lão một cái, khiến bà ta không khỏi xấu hổ.

"Mẹ." Trương Tôn Thực Nhã thấp giọng kêu, chịu đựng một trận ầm ĩ của Phương Linh Linh xong, bà cũng không còn lòng dạ nào mà nhớ đến việc chúc tết, may mà bà lão Lưu Nguyệt cũng không có xoi mói.

"Đến rồi à." Lưu Nguyệt nhàn nhạt nói một câu, ánh mắt phức tạp.

"Bà ngoại, tình huống nhà cháu bà cũng rõ ràng, lễ mừng năm mới không có gì tốt để hiếu kính hai ông bà, cá này là con mang từ thành phố X về cho mọi người nếm thử một chút." Trương Tôn Ngưng đưa sợi dây vẫn để ở bên người cho Lưu Nguyệt, nói như thế nào bà ta cũng là mẹ ruột của Trương Tôn Thực Nhã, không thể đối xử giống như Phương Linh Linh, lời nói mặc dù không thân thiết, nhưng rất khách khí, khiến người ta khác cảm giác rất có lễ độ.

Lưu Nguyệt thấy có đưa đồ đến, sắc mặt mới tốt hơn một chút: "Vẫn lo lắng mọi người qua năm mới không có thịt ăn, muốn đến tặng một chút, chỉ là ngày trời tuyết đường trơn nên vẫn chưa thể đi, mấy đứa cũng không trở về lấy. Giờ thấy các con có đồ tươi mới này, cũng coi như yên tâm rồi." Nói xong nhận lấy sợi dây, đi đến phòng ngoài cất kỹ, cũng không hỏi tiếp nữa.

"Mẹ không cần lo lắng cho bọn con."

Trương Tôn Ngưng ở bên cạnh cực kì khinh thường, nếu như thực sự có lòng, bảo tuyết còn có thể đưa đi, xem bọn họ như người không tồn tại, giả mù sa mưa, còn cố làm ra vẻ đối với mình con gái mình như vậy, cũng là người cực phẩm.

"Tiểu Mặc cũng cùng theo nữa à?"

"Bà ngoại!" Trương Tôn Mặc biết điều kêu một câu.

"Hừ, chính là người què, còn đi khắp nơi làm mất mặt xấu hổ." Trương Tôn Y Y ghen tị với sự thông minh, thành tích tốt của Trương Tôn Mặc, mỗi lần gặp nhau lại lôi chuyện chân của cậu ra nói.

"Phải lắm, chân Tiểu Mặc đúng là què, nhưng đầu óc hoàn mỹ, không giống người nào đó, chân là vừng vàng, đầu óc lại kém cỏi, thiếu não bẩm sinh." Trương Tôn Ngưng phản kháng lại, thay Trương Tôn Mặc đầu võ mồm.

Nhà bọn họ không có ai ra hôn, Trương Tôn Thực Nhã là cô của cô ta, Trương Tôn Mặc là anh họ cô ta, cô ta lại dám mở miệng không biết chừng mực sĩ nhục trước mặt họ như vậy, không phải thiếu não thì là cái gì?

"Mày nói người nào thiếu ả?" Trương Tôn Y Y nghiêm mặt, muốn nhào lên cào Trương Tôn Ngưng. Phương Linh Linh cũng bày ra khí thế muốn càu xé Trương Tôn Ngưng, diễn đàn lê quý đôn, còn có Trương Tôn Như Ca đang nắm chặt quả đấm, ba người không hện mà lại đồng lòng.

"Tôi có điểm danh nói họ chưa, mọi người cần gì cố tình tự nhận như vậy." Trương Tôn Ngưng cười hề hề, tràn đầy châm chọc nói. Nhà Trương Tôn này chỉ có một nhánh họ hàng thân thích, đã hẹp hòi giả tạo với nhau như vậy, nếu là nhiều thêm một chút nữa, còn không phải Trương Tôn Thực Nhã sẽ sớm đau lòng đến chết?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 17.2

"Ba người các người đủ rồi đó, đánh đá chưa ngoa còn giống bộ dáng gì nữa." Trương Tôn Hoài An rút cục nóng nảy, khó có được một lần phát hỏa.

Ba người chưa bao giờ nhìn thấy Trương Tôn Hoài An tức giận, giống như bị dọa giết mình, không nói nữa, Trương Tôn Ngưng cũng theo sườn núi bỏ lửa (tương tự như theo bậc thang leo xuống, không tiếp tục gây gỗ nữa), cũng không nói thêm gì, rút cục an tĩnh rồi.

Chính vào lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng bước chân, ngay sau đó người chưa tới tiếng đã tới trước: "Cả nhà mọi người đang nói cái gì vậy, từ thật xa đã nghe thấy Hoài An lớn tiếng, cao vút to rõ, mạnh mẽ mười phần, không hổ là người làm lãnh đạo."

Phi nha (nha: cách gọi thường dùng của những người lớn với các cô gái có vai vế thấp hơn mình ở Trung quốc) hàng xóm ở phía đông nhà Trương Tôn đẩy cửa vào nhà, Phi nha vốn tên là Trương Xảo, là con dâu cả nhà họ Triệu, bởi vì người có bộ dáng tròn trịa cho nên những người thuộc thế hệ của Trương Tôn Thực Nhã đều gọi là chị Phi, con cháu kêu thím Phi, kíp người già thì kêu thím là Phi nha.

Con người Trương Xảo cũng như tên, tâm tư khéo léo, nhiệt tình chân thực, quan hệ với mọi người trong thôn xóm vô cùng tốt, bản thân cũng đặc biệt giỏi giang. Chồng với người con lớn nhất của thím trước kia đều làm công ở bên ngoài quãng mớ sau đó chết ngoài ý muốn, chỉ còn lại con trai nhỏ, hai người vẫn sống với cha mẹ chồng, người một nhà trải qua cuộc sống hết sức phong phú, vui vẻ hòa thuận, có thể nói là sung sướng hơn nhà Trương Tôn rất nhiều. Trương Xảo lớn hơn Trương Tôn Thực Nhã năm tuổi, khi thím già đến, Trương Tôn Thực Nhã vẫn còn chưa lấy chồng, cảm tình giữa hai người vô cùng tốt, mấy năm nay cũng luôn luôn giúp đỡ Trương Tôn Thực Nhã, nếu không có lẽ cuộc sống nhà bọn họ bây giờ còn khổ hơn rất nhiều.

Cùng đến còn có cha chồng thím Triệu Đại Hữu, ông thôn trưởng Mã Thành Tài, hai người đều là bạn tốt của Trương Tôn Thu, tuổi tác xấp xỉ, không có việc gì hay hợp mặt chơi cờ. Chỉ là Mã Thành Tài vì có một người con dâu bất hiếu, bình thường cũng không được thông dong như hai người kia, là một ông cụ số khổ. Con trai nhỏ của Trương Xảo đi sau cùng, người trong thôn đều gọi cậu là Nhị Ngưu, tên Triệu Thiên Trường, tốt nghiệp trung học cơ sở, là một chàng trai kiên định, chịu khó.

"Chị Phi, chú Triệu, chú Mã, mọi người đến rồi à, nhanh lên giường đất bên trong ngồi, mọi người năm mới cũng đều tốt chứ!" Trương Tôn Thực Nhã nhiệt tình hiếu khách, vội vàng thăm hỏi, bà vốn cũng là người phụ nữ hoạt bát còi mớ, nhưng mấy năm nay lại cứng rắn chịu đựng thành một người phụ nữ nông thôn nhút nhát rụt rè. "Tiểu Ngưng, nhanh đi pha trà."

"Đều rất tốt, chú Trương Tôn, thím Trương Tôn cũng tốt chứ."

"Tốt, rất tốt."

"Thấy xe con dừng ở cửa nhà ông, còn tưởng rằng có khách quý đến, bọn tôi suy nghĩ hồi lâu mới đến." Triệu Đại Hữu nói sang sảng.

"Ở đâu có xe con?" Trương Tôn Y Y vội nằm úp sấp ra cửa sổ nhìn bên ngoài, bởi vì cửa sổ mùa đông luôn dính sương mù, nhìn không rõ lắm, mờ mờ ảo ảo thấy được quả thật có một chiếc xe dừng ở ngoài cửa lớn. "Mẹ, mẹ xem, thật sự có xe."

"Ai? Vậy xe đó không phải của nhà ông à?" Trương Xảo nhanh mồm nhanh miệng hỏi.

"Chị Phi nói đùa rồi, nhà tôi nào có xe à." Trương Tôn Hoài An cũng là nghe Triệu Đại Hữu nói mới nhìn thấy chiếc xe ngoài cổng, tuy ông ta là cục trưởng cục lâm nghiệp, nhưng còn chưa có giàu có đến mức đã có nhà xe riêng, nhìn về phía một nhà em gái mình. "Của mấy người à?"

"Là Tiểu Ngưng lái tới." Trương Tôn Thu nói, Trương Tôn Thực Nhã cũng nhẹ nhàng gật đầu.

Ba mẹ con Phương Linh Linh nghe nói xe là do Trương Tôn Ngưng lái tới, thì một đám ghen tị đỏ mặt. Đặc biệt là Phương Linh Linh với Trương Tôn Y Y, hai người từ trước đến nay đều thích lấy việc chèn ép Trương Tôn Ngưng làm vui, diễn đàn lê quý đôn, hận không thể lập tức giết người cướp của.

"Là bạn của Tiểu Ngưng cho mượn, không mua được vé xe trở về." Trương Tôn Thực Nhã vội vàng giải thích.

"Ai nha, Tiểu Ngưng có bạn bè có tiền như vậy à, về sau phát đạt rồi, nhất định không được quên thím Phi đó!"

"Cát, hoá ra không phải là của cô, bày đặt lên mặt." Giọng Phương Linh Linh chua chua.

"Bạn cô? Liễu Diệp?" Trương Tôn Y Y cắn răng khinh miệt hỏi, giọng nói rất quái dị.

"Có liên quan với cô sao?" Trương Tôn Ngưng nói một câu khiến Trương Tôn Y Y nghẹn lời, cô cũng không phủ nhận, dù sao Trương Tôn Thục Nhã cũng biết Liễu Diệp, biết nhà cô ấy có tiền, vừa vặn làm cái cơ cho cô.

Lòng Trương Tôn Như Ca đầy nghi hoặc, rất bình tĩnh nhìn Trương Tôn Ngưng, lại nhìn xe hơi dừng bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 18: Chị Phì Hàng Xóm

"Không nói nữa, không nói nữa." Trương Xảo phát phát tay mặt của thím, hoà giải. Thím đã đi đến chỗ nào, thì tiếng cười cũng sẽ chuyển tới chỗ đó, không khí cũng trở nên sôi nổi trở lại.

Nhị Ngưu chào hỏi với người lớn trong phòng xong, không có đề tài trò chuyện với mấy người đến từ trong thành phố như Trương Tôn Như Ca, đành đứng ở bên người Trương Xảo. Trương Tôn Thu nói chuyện phiếm với mấy lão bạn vài câu, lại lôi kéo họ với Trương Tôn Hoài An đi qua phòng phía tây chơi mạng chược rồi. Mẹ con mấy người Phương Linh Linh có mặt, ngẫu nhiên bị hỏi lại trả lời qua loa hai câu.

"Thục Nhã à, mấy hôm không gặp em, xem sắc mặt em lại không tốt rồi, lại bị cảm lạnh phải không, còn tay này bị sao vậy, vết thương này rất nặng à, sao lại băng bó vậy?" Trương Xảo trách cứ hỏi.

Trương Tôn Thục Nhã có bệnh phong thấp rất nghiêm trọng, không chịu lạnh nổi, cộng thêm ngày hôm qua cũng mới bị thương nữa, cho nên sắc mặt quả thật không dễ nhìn. Từ lúc tiến vào cánh cửa này, dđ@n đ☆n l@ quy♪ đ* n♪ thím chính là người đầu tiên quan tâm tới thân thể của Trương Tôn Thục Nhã, chỗ bạn bè tình cảm tốt có khi thực sự còn tri kỷ hơn so với người thân.

Người khác tự nhiên không nói, Lưu Nguyệt với Trương Tôn Thu thân là cha mẹ, nhưng đều không quan tâm đến thân thể con gái ruột của mình, quả thật khiến cho người khác nguội lạnh trong lòng. Tuy rằng bà bị nhà chồng đuổi ra ngoài, nhưng cũng không phải lỗi của bà. Lui một bước lại nói, dù cho bà có lỗi, nhưng không phải giết người cũng không phải đốt nhà, chuyện gia đình đuôi lý này ai đúng ai sai ai có thể nói rõ ràng được, con gái là máu mủ của các người, là mặt mũi quan trọng hay là con gái mình quan trọng?

Cha mẹ như vậy còn làm cho lòng người phát lạnh hơn so với kiếp trước của cô, kiếp trước, lúc cha của cô vẫn còn, mỗi lần huấn luyện đều đặc biệt nghiêm khắc đối với cô, đều rèn dạy một cách hung ác nhất, không ngừng chèn ép tất cả tiềm năng của cô ra ngoài, cho nên cô luôn coi ông ấy là ma quỷ. Liều mạng huấn luyện, mục tiêu chỉ là muốn nhanh chóng đánh bại được ông ấy, mang những gì ông ấy đã trút lên trên người cô đều trả lại cho ông ấy, khi đó bọn họ y hệt như kẻ thù. Nhưng vào lúc sinh nhật hàng năm của cô, ông ấy đều sẽ một mình ăn bữa cơm với cô, cái gì cũng không nói, ăn xong liền đi. Vào lúc cô mười tuổi ông ấy đã hy sinh.

Về sau lớn lên cô mới hiểu được, cũng không phải ông ấy không thích cô, nhưng ông là đặc công, chỉ có thể dùng phương thức của riêng mình để biểu đạt tình yêu. Sự tàn khốc của ông ấy, là không muốn cô chầy máu giữa nhiệm vụ, hi vọng cô còn sống bình an. Lúc trước cô không hiểu thì căm giận, nhưng khi đã hiểu thì lại hối hận.

Cô cho rằng tình cảm của cha mẹ đối với con cái đều là ghi lòng tạc dạ, bất kể mọi giá, lúc gặp Trương Tôn Thục Nhã còn cảm thấy phải, nhưng thấy cái gọi là ông ngoại và bà ngoại, cô mới giật mình hiểu được, cha mẹ chẳng qua cũng chỉ là một thân phận mà thôi, bản chất của họ vẫn là người, mà con người thì có tới trăm ngàn loại, kiếp trước có người cha tốt, kiếp này lại có mẹ tốt, thì ra cô đã rất may mắn, chưa từng chịu đủ thất vọng đau khổ, đau xót thấu xương.

"A, không có việc gì, chính là lúc ôm cũi lửa không cẩn thận trượt chân xát trúng tay một chút, không sao." Vết thương lộ ra ở bên ngoài chỉ có trên tay, Trương Tôn Thục Nhã vội vàng che dấu.

"Em xem sao em lại không cẩn thận như vậy, đường ngày tuyết rất trơn phải chú ý nhiều một chút chứ."

"Ừm!"

Ánh mắt Trương Xảo rơi vào trên người Trương Tôn Ngưng, bộ dáng cười tí mắt giống hệt như đang nhìn con dâu, càng xem càng thuận mắt: "Thời gian thực sự không buông tha ai, dđ@n đ☆n l@ quy♪ đ* n♪ nhaoáng lên một cái người thân của mình đều đã lớn lên thành người lớn cả rồi, Tiểu Ngưng cũng đã hai mươi tuổi rồi phải không, đã thành cô gái rồi." Chị Phì cảm thán, nhưng khi Trương Tôn Ngưng nghe vào tai lại thấy trong lời nói đó còn có hàm ý khác.

"Phải đó, chúng ta đều già rồi." Trương Tôn Thục Nhã lại nói, giống như không hề nghe ra ý ở trong lời nói, lại giống như nghe ra rồi mà cố ý giả vờ như không biết.

"Cũng không phải vậy sao. À! Tay của Tiểu Ngưng sao lại băng bó vậy?"

"Tự mình đụng trúng." Trương Tôn Ngưng nói xong, còn cố tình giương mắt nhìn Trương Tôn Y Y một cái, thấy cô ta chột dạ lái ánh mắt đi chỗ khác, lui vào sau người Phương Linh Linh.

"Ôi, đứa nhỏ này, đây chắc là nghịch ngợm rồi đụng trúng chỗ nào phải không, chắc là rất đau. Về sau trăm ngàn lần phải chú ý một chút, đều đã lớn rồi, đừng nghịch nữa, còn khiến cho mẹ cháu lo lắng." Trương Xảo nói rất chân thành.

"Đã biết, cảm ơn thím Phi quan tâm."

"Thực Nhã em xem xem, bây giờ Tiểu Ngưng rất hiểu chuyện, người đọc sách đã thấy qua cảnh đời đúng là khác trước. Người trở nên xinh đẹp, tính tình cũng hoạt bát hơn, ở trường học chắc chắn có rất nhiều bạn trai thích đúng không?" Trương Xảo nheo nheo cặp mắt thịt nhỏ cất giấu tia sáng không rõ ràng. Trương Tôn Ngưng còn nhạy cảm nhận thấy được, vị thím này sẽ không phải là bác gái bất quái(nhiều chuyện), hoặc là bà mối cấp thân tiên chứ?

"Nào có, bình thường chị hai bận rộn chăm sóc con, có anh đẹp trai cũng không có thời gian ngắm đâu." Trương Tôn Mặc đứng lúc xen vào nói, Trương Tôn Ngưng âm thầm giơ ngón tay cái lên, vẫn là người trong nhà đáng tin nhất.

"Tiểu Ngưng có tấm lòng lương thiện, lại hiểu chuyện, lúc nào cũng không quên Tiểu Mặc." Trương Xảo cũng nương theo đề tài câu chuyện để nói.

Sau đó, lại là một trận nói chuyện phiếm, phần nhiều đều là chị Phi nói với Trương Tôn Thực Nhã. Lúc giữa trưa, Lưu Nguyệt chuẩn bị nấu cơm, kêu tất cả mọi người ở lại ăn cơm. Chị Phi là một người rộng rãi thoải mái, cũng không từ chối, một nhà Trương Tôn Ngưng vốn định trở về cũng ở lại.

Lúc ăn cơm còn kêu thêm bà Triệu đến, ăn một bữa cơm này có người thoải mái, có người nén giận, nhưng cũng coi như vui vẻ. Chờ mọi người đi rồi, Trương Tôn Thực Nhã ở lại giúp đỡ Lưu Nguyệt thu dọn bát đĩa xong, thì mặt trời đã lặn xuống phía tây.

Trước lúc ba người đi, Lưu Nguyệt phá lệ(hành động đặc biệt, trước nay chưa từng có) lấy ra một túi lớn bánh bao chung nhà mình bảo họ mang về, có hơn hai mươi cái, Trương Xảo cũng vội vã chạy lại, cứng rắn nhét tặng mười mấy quả táo. Trương Tôn Thực Nhã không từ chối được, cũng đành cảm hết, nhưng trước mắt trong nhà vốn không thiếu mấy thứ này. Cả nhà Trương Tôn Hoài An đều ra đưa tiễn, kì thực là lấy cớ trông xe, Trương Tôn Ngưng mới mặc kệ bọn họ, trực tiếp lái xe rời đi, để lại cho bọn họ một đường khói đằng sau đuôi.

Buổi tối, Trương Tôn Ngưng thay phiên kê hai tay ở sau óc, nằm nghĩ đến đủ mọi cách xem phải làm như thế nào để có thể làm giàu? Cô muốn có cuộc sống nhàn rỗi, nhưng ít ra cũng phải giàu có sung túc không lo ăn mặc mới được. Để cho Hoa Từ Ngang nuôi? Không được, d†@n đ ☆ n l © quy ♪ đ ♯ n ♪ bát tự còn chưa có đưa (trao đổi bát tự: hành động trao đổi ngày sinh của nam nữ thời xưa ở Trung Quốc, là một trong những lễ trước đám cưới ở đây ý nói hai người vẫn còn chưa xác định quan hệ), phụ nữ vẫn nên độc lập kinh tế thì tốt hơn.

Đột nhiên, Trương Tôn Ngưng ngồi dậy, còn thật sự hỏi Trương Tôn Thực Nhã, "Chúng ta có bao nhiêu đất?" Ở nông thôn phải dựa vào làm ruộng để sống, tuy nhiên lúc này còn không có chính sách tốt như nông thôn ở đời sau, nhưng đất nhiều, thu hoạch tự nhiên cũng sẽ nhiều, thu nhập nhiều thì mức sống cũng được đề cao lên theo.

Lên núi kiếm ăn, xuống sông lấy nước, lại tiếp qua vài năm nữa, thành thị bị khói mù bao phủ khắp nơi, các loại 'Đồ độc' được mang lên bàn ăn, khi đó xu hướng trở về ruộng vườn mới nổi lên mạnh mẽ, sao cô lại không tạo ra một cái trang trại nông nghiệp sinh thái trước một bước, chờ tiền mặt tự mình tìm tới cửa?

"Thôn chúng ta nhiều người, lại ở sát vách núi Ô Lan, ruộng cày lại càng thiếu thốn, trước kia lúc không có lập gia đình, trong nhà vẫn còn ba mẫu đất trồng lương thực, về sau tặng đi rồi. Còn có... Người thôn Ngô đồng bên kia di chuyển tới, đất vườn đã sớm bị phân chia lại một lần nữa rồi. Hiện tại đất chúng ta trồng là đất của chị Phi còn có ông ngoại con giúp đỡ khai khẩn từ đất hoang, đại khái tầm sáu bảy mẫu đó."

Nghe mẹ nói như vậy, coi như Trương Tôn Thu vẫn còn có chút lương tâm, nhưng mà sáu bảy mẫu đất thì làm gì được đây! Kiếp trước mặc dù cô chưa từng có đất trồng, nhưng đã từng thi hành nhiệm vụ ở đại học nông nghiệp, đó là một trong những nhiệm vụ nhẹ nhàng nhất, phụ trách bảo hộ một vị chuyên gia nông nghiệp ở nước ngoài trở về, cả ngày chạy vào nông thôn, cho cô cũng có chút quen thuộc nên đối với những chuyện ở nông thôn. Năm 2001 còn chưa có miễn thu thuế nông nghiệp, từng nhà còn phải nộp lên khẩu phần lương thực hằng năm, để dự trữ ngân quỹ nhà nước, sáu bảy mẫu đất trừ phần muốn nộp lên ra, vốn cũng không còn thừa lại bao nhiêu, khó trách nhịn hết năm này đến năm khác mà vẫn còn nghèo khổ như vậy.

"Con hỏi cái này làm gì?"

"Đương nhiên là nghĩ biện pháp kiếm tiền rồi."

"Làm sao kiếm?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 19.1: Bất Ngờ Nhặt Được Báu Vật

"Đất, con đường làm giàu ở nông thôn đương nhiên vẫn là đất đai rồi."

"Có thể, nhưng làm sao lấy được đất đây, đất dùng được đã sớm bị khai khẩn hết rồi, đất còn lại không phải đất cát thì là núi hoang." Trương Tôn Thực Nhã rất buồn rầu.

"Chỉ có biện pháp gì không?" Bọn họ học nông nghiệp, lại là dân quê, nếu nói tới làm ruộng thì chắc chắn học ra có chỗ dùng.

"Có một ý tưởng nho nhỏ." Kế hoạch cụ thể cô còn phải suy xét lại cẩn thận, mà cho dù cô muốn làm cái gì, đầu tiên đều phải có tiền, có tiền bạc mới có thể làm việc có hiệu quả, cho nên cô cần nhất là phải mau chóng nghĩ ra biện pháp kiếm tiền, mà còn nhất định phải là một món đáng kể.

"Mẹ, ngày mai con định vào núi một chuyến."

"Vào núi? Làm gì?" Thịnh thoảng cũng có người tiến vào núi Ô Lan lấy các loại thực phẩm hoang dã trên núi, nhưng hiện tại vào đông rét đậm, trên núi trụi lủi đi làm cái gì?

"Cứ đi xem có cơ hội phát triển gì hay không, có lẽ phải tốn mất thời gian ba bốn ngày, mẹ không cần lo lắng." Trương Tôn Ngưng đã quyết định chủ ý thì không ai có thể sửa đổi.

"Vậy con nhớ phải cẩn thận." Trương Tôn Thực Nhã cũng không có ngăn cản mạnh mẽ, đứa trẻ ở nông thôn vốn cũng đều lớn lên ở trong núi, không có yếu ớt như thế.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Trương Tôn Ngưng đeo theo những thứ cần thiết tiến vào núi Ô Lan.

Núi Ô Lan là gọi chung, bao hàm rất nhiều những ngọn núi không tên, thuộc về nhánh núi nhỏ của dãy núi Đại Hưng An Lĩnh, núi cao đều tập trung ở vùng thôn Vinh An này, kéo dài chừng hơn năm trăm dặm (đơn vị đo độ dài của TQ 1 dặm tương đương với 0.5 Km), đi xa thêm nữa lại càng ngày càng bằng phẳng, đều đã bị khai khẩn thành đất trồng trọt, hơn nữa đã không còn thuộc quyền quản lý của huyện Dương Nhạc.

Mùa đông tuyết đọng chưa tan, tuyết trên sườn núi đều bị thổi vào thung lũng, gần như lấp bằng, trải qua gió thổi suốt một mùa đông, mặt ngoài đã hình thành một tầng phủ cứng rắn, Trương Tôn Ngưng vốn gầy yếu, đi ở mặt trên cũng không cần lo lắng sẽ bị rơi vào trong tuyết, cũng là giảm đi một quãng đường treo đèo lội suối vất vả cho cô.

Ngày đầu tiên, Trương Tôn Ngưng liên tục chạy khắp chín ngọn núi nằm sát nhau bên ngoài, cũng là đỉnh núi kề bên hang động nhà cô, tính ra độ dốc cũng tương đối thấp, độ cao chia đều khoảng 50 tới 150 m so với mặt biển. Trước kia trồng cây tùng nhưng sau đó bị sâu bệnh, chết héo, phần lớn đều bị thôn dân ở vùng lân cận chặt về nhà nhóm lửa, có một số cây du lệ loi không ra gì, cả vùng gần như đều trở thành đất hoang.

Rạng sáng ngày hôm sau, Trương Tôn Ngưng bắt đầu xuất phát đi vào chỗ sâu trong núi, nửa giờ sau, cô đã đến thẳng chỗ giữa sườn núi của một ngọn núi trong đó đón mặt trời mọc. Khi đứng ở trên một khối đá lớn bằng phẳng nhìn lại đường đi đến đó, cũng hết sức thú vị. Chín cái đỉnh núi đi qua ngày hôm qua khi nhìn từ phía sau giống như tập thể các em bé ngồi xổm phía trước khi chụp ảnh chung. Mà độ cao của những ngọn núi liền nhau phía sau đều ở khoảng 400 tới 1200 m so với mặt biển, cao thấp lên xuống, đặc biệt là hai nơi đỉnh núi cao nhất, nghiêng vào nhau giống như một đôi sừng trâu.

Nói đến sừng trâu, núi Ô Lan này vẫn còn có một truyền thuyết cực kỳ cảm động. Trước đây rất lâu, nước lũ lan tràn như cỏ dại, ôn dịch tàn sát bừa bãi, dân chúng lâm than, chòm sao Địch Thần và Thần Ngưu trên trời thấy tình trạng này, nên lên xuống thế gian, khai thông, sắp xếp lại đường sông, chữa khỏi ôn dịch, cứu dân chúng đang trong nước sôi lửa bỏng, được nhân dân tôn sùng.

Về sau, bởi vì lên xuống thế gian phạm vào giới luật của trời, bị hóa thành một ngọn núi lớn mãi mãi ở nhân gian. Trần thế đổi thay, năm tháng biến đổi, chỉ còn lại có Thần Ngưu biến thành núi Ô Lan, đây cũng là một trong những nguyên nhân người đời sau không dễ dàng tiến vào núi Ô Lan. Cách nói kiểu này, dĩ nhiên Trương Tôn Ngưng sẽ không tin, chỉ coi đây như một chuyện xưa đẹp đẽ.

Cho tới trưa, Trương Tôn Ngưng đã đi khắp xung quanh sườn núi phía nam của ngọn núi đầu tiên, không có phát hiện đặc biệt gì, thể núi không cao, nhưng đỉnh núi dốc đứng, những hòn đá có hình thù kì quái mọc lởm chởm, nếu không có bản lĩnh dựa vào trong trí nhớ, cô tuyệt đối sẽ không thể đi khắp phía ngoài sườn núi hồi lâu như vậy, nhưng cũng là cực độ rèn luyện cho cái thân thể này, theo độ linh hoạt mà nói, đã đạt được hai phần ba kiếp trước.

Trên núi ngoài tầng đá vẫn chỉ có đá, tảng đá lớn, cục đá nhỏ, hình thù gì cũng đều có, vô cùng kỳ lạ, độc đáo, hình dạng khác nhau, giống như những tác phẩm của bậc thầy điêu khắc tùy ý vẽ nguệch ngoạc không cần thận bị rơi vãi, giữa rừng tùng lam và cây bách xanh biếc, sắc đẹp không thua gì núi Đại Xuyên nổi tiếng.

Nếu có máy chụp hình ở đây thì tốt rồi, Trương Tôn Ngưng đang muốn chụp mấy pô ảnh cảm về để cho bọn họ xem thử xem những cảnh đẹp sắc sảo thần kì của tự nhiên rộng lớn, hiện tại đứng dịp lại không có dụng cụ kia, thật sự rất đáng tiếc!

Cứ như vậy, Trương Tôn Ngưng lần lượt đi dạo qua từng đỉnh núi ở ngọn núi Ô Lan, nhóang lên một cái đã qua bốn ngày, ghi lại đặc điểm thật của mỗi ngọn núi. Lúc đói bụng thì lấy các loại thực phẩm hoang dã trên núi như thảo hoang gà rừng, còn gặp phải một con hươu, khát thì uống nước tuyết, suốt mấy ngày đều tùy tiện ăn uống trên đường như vậy nhưng tinh thần của cô còn hồng hào hơn trước kia, làn da cũng trắng ra không ít, ần ần có xu thế lột xác. Mỗi ngày đều rèn luyện ở trong núi, cũng lấy lại được bốn phần năng lực kiếp trước, đây chính là điều khiến cô vui mừng nhất.

Mấy ngày qua, tổng cộng đã leo hết sáu ngọn núi, vẫn còn một ngọn, cô đang chuẩn bị đi dạo tiếp một hồi sau đó đêm nay sẽ trở về. Thú vị là, cô đã đặt tên theo đặc điểm cho mỗi đỉnh núi đã leo qua. Ngọn núi đầy những hòn đá có hình thù kì quái ngày đầu tiên cô đã leo kia gọi là đỉnh Lang Nha, ngọn núi kề tiếp sát bên trái đỉnh Lang Nha gọi là đỉnh Bát Bảo, Mục Trắc là đỉnh núi cao thứ hai, cũng một cái sừng trâu cong cong. Ngọn núi còn lại khớp với

nó là nơi có độ cao cao nhất trong núi so với mặt biển, là một cái sừng trâu khác, đặt tên là đỉnh Điệp Vân. Hai Ngọn núi cao ngất đẹp đẽ, vào giữa vù hê, chắc chắn cũng đều là phong cảnh như vẽ, là nơi du lịch nghỉ hè rất tốt.

Ngoài cùng bên phải, kế tiếp đỉnh Điệp Vân gọi là đỉnh Thanh Tùng, bởi vì trên núi chỉ có duy nhất một loại cây tùng, không có bất luận một loại cây nào khác xen lẫn trong đó, không thể không lấy làm kỳ lạ. Trường Tôn Ngưng còn phát hiện cây hồng tùng, du tùng, hắc tùng, cây xích tùng quý giá ở trong rừng tùng xem tình hình sinh trưởng đều đã lâu gần trăm năm, thậm chí lâu hơn.

Còn lại ba ngọn núi vây quanh ở chính giữa, cũng không phải rất cao, độ cao so với mặt biển chừng 700 m, giống như ba người anh em tay cầm tay, ngồi vây quanh bàn, chờ đợi mẹ bụng thức ăn ngon lên bàn, thật không thể không cảm thán Thiên nhiên rộng lớn kỳ diệu. Hai ngọn trong số đó cô đã từng leo qua, ngoại trừ tuyết đọng thật dày, còn lại đều rất bình thường, tạm thời không có phát hiện chỗ đặc biệt nào. Y theo mỗi cái hình thái, kế tiếp đỉnh Điệp Vân gọi là đôi Kim Ngưu, xem như kỷ niệm đối với Thần Ngưu trong truyền thuyết, gần sát nó gọi là Bách Hoa Ổ, bởi vì cô phát hiện có rất nhiều câu hoa ở trên núi, rất bình thường, nhưng cô có lòng tin sẽ có thể biến nó thành Bách Hoa Ổ thật sự.

Vẫn còn có một ngọn núi không tên, đang chuẩn bị leo.

Chính giữa trưa, Trường Tôn Ngưng đang đứng ở trên 'Mặt bàn' mà 'Ba anh em' ngồi vây quanh.

Oa! Thứ gì đó, chói mắt như vậy. Bỗng nhiên cô cảm giác được một tia sáng chói chiếu đến, chói mắt khiến cô không thể mở mắt ra được, không khỏi giơ tay lên cản lại. Nhưng chùm tia sáng cũng chỉ chớp lóe qua mà thôi, đi về phía trước vài bước nữa sẽ biến mất, lùi về lại thì vẫn có khiến Trường Tôn Ngưng không khỏi tò mò.

Vì thế cô lại đi về phía nguồn nơi chùm sáng phóng tới, càng đi tới địa hình càng thấp, giống y hệt như đang đi vào một cái hồ to, nhưng vẫn còn chưa thấy nơi ánh sáng phát ra. Cây cối bốn phía đặc biệt xanh um tươi tốt, cho dù lúc này không có mọc ra lá non, nhưng thân cây cũng đặc biệt to khỏe, chẳng lẽ nơi này đất đai rất phì nhiêu, đây là đất đen trong truyền thuyết sao? Tiếp tục đi xuống theo sườn núi, đi xung quanh một một chỗ khe núi, lại vòng qua mấy cây lớn chừng ba người mới có thể quay lại được, rốt cục cũng đi tới được ngọn nguồn của cái 'hồ'.

Nhưng mà, Trường Tôn Ngưng không bình tĩnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 19.2

Trước mắt là một hồ nước tự nhiên ước chừng khoảng 300 mét vuông, mặt ngoài kết băng, trong suốt sáng bóng, kỳ diệu là có thể thấy rõ ràng cá đang bơi bên trong, thậm chí còn có thể phân rõ chủng loại, đang bơi qua bơi lại, hết tức tự do thoải mái. Tựa vào chỗ phía bên phải, có một chỗ hồng chừng năm thước, tỏa ra hơi nước trắng, hẳn là ở dưới đất có nước nóng, cây cối bốn phía được hơi nước tỏa ra ướt át quanh năm, mới càng xanh um rậm rạp hơn những nơi khác. Nhìn chung quanh một vòng, mới phát hiện nơi này là nơi giao nhau dưới đáy Bách Hoa Ổ với ngọn núi chưa đặt tên, mà còn giống một cái miệng nhỏ dưới đáy cái chai to, rất khó phát hiện.

Trường Tôn Ngưng đi tới chỗ lỗ hồng, ngồi xổm xuống, đưa tay chạm vào nước hồ, ầm, cá trong hồ làm như không sợ người, bơi qua bơi lại bên cạnh tay nàng. Nhìn sơ qua một phen, lại có cá trắm cỏ, cá chép, cá trích, cá ngát, cá chép bạc, tầm nhiều cùng hơn mười loại cá, ít nhất cũng có chừng năm cân (1 cân = 0.5 kg).

Không nghĩ tới gần sau chót, còn có thể phát hiện ra một chỗ tốt như thế. Cá nơi này đều lớn lên trong nước xanh biếc tự nhiên tinh khiết không ô nhiễm, hương vị chắc chắn rất ngon, có lộc ăn rồi, nhất định phải mang về nhiều thêm mấy con.

Lấy hồ làm gương, sửa sửa tóc, lông mi cong cười cười, giống như hoa sen nổi trên mặt nước, tươi đẹp, trong trẻo, nhẹ nhàng không dính bụi trần. Chơi một hồi ở bờ hồ, Trường Tôn Ngưng mới đứng dậy, muốn thừa dịp trời còn sáng lên trên núi nhìn xem, sau đó quay trở lại bắt cá. Không ngờ! Đột nhiên trượt chân ngã sấp xuống, chân sau quỳ trên mặt đất. Cúi đầu nhìn xuống, đúng là giẫm lên trên một nhánh cỏ bị kết băng.

Oa? Đó là

Ánh sáng lung linh, óng ánh trong suốt!

Mã não? Lại có thể là mã não thủy đàm, một chủng loại mã não hết sức hiếm thấy, mà còn lớn chừng trái bóng rổ! Vẫn còn mấy khối mã não thủy đàm nhỏ hơn, phẩm chất cũng đều thuộc loại cực phẩm hiếm thấy, đường vân tuyệt đẹp. Kiếp trước cô làm đặc công còn có cái gì chưa thấy qua, mắt vừa nhìn đã biết giá trị của những thứ này. Đang lo không có tiền để mạnh mẽ vùng tay đi làm việc, không nghĩ tới, ngã lộn nhào một cái lại nhặt được báu vật, quá không thể tưởng tượng nổi, quá cầu huyết (từ này quá quen thuộc rồi nhĩ, mình sẽ k dịch ra nhé vì thấy đề Hán Việt hay hơn) mẹ nó rồi!

Mã não từ xưa đã được coi là tượng trưng của sự đẹp đẽ, hạnh phúc, Cát Tường, Phú Quý, bởi vì ba đặc trưng lớn đẹp đẽ, cứng rắn, hiếm thấy, do đó vinh dự nhận được vòng nguyệt quế trong số các loại 'Ngọc Thạch'. Cũng là một trong bảy báu vật của Phật giáo, vẫn được coi như vật trừ tà, bùa hộ mệnh dùng, tượng trưng cho tình yêu thân thiện với hi vọng. Nó là một loại khoáng vật tùy ngọc, có độ cứng lớn, thêm nữa khoa học kỹ thuật với kỹ thuật sản xuất còn hạn chế, cho nên giá cả của các sản phẩm từ mã não cực kì đắt đỏ, không phải thứ người bình thường có khả năng có được.

Chẳng lẽ dưới đất có khoáng thạch mã não? Núi Thanh Huyện bên cạnh là vùng đất nổi tiếng cả nước về khai thác mã não, mà huyện Dương Nhạc ngay cả một khối cũng không thăm dò vào, mới có thể nghèo lại càng nghèo. Cảm tình không phải không có, nhưng lại không có bỏ công sức vào làm, hôm nay lại hỏi cho cô, thật sự là cái số đập cúrt chó (người TQ quan niệm số đập cúrt chó là số may mắn).

Lấy đến bên hồ rửa sạch, mã não thủy đàm kích cỡ quả bóng rổ, gần giống như bèo hình tròn trôi lơ lửng trên mặt nước xanh biếc, từng lớp hoa văn sáng rõ, trong suốt trong bóng, tinh xảo khéo léo. mấy khối nhỏ hơn khác cũng đều thuộc loại cực phẩm, có hình thoi, hình trụ hình, hình tròn, hình lục lăng, chẳng qua tất cả đều chỉ gần giống, không hề hợp quy tắc. Đây đều không phải là hình dạng vốn có, mà là do tự nhiên tạo thành, đá quý có độ tinh khiết cực cao, hoàn toàn chỉ có thể gấp mà không thể cầu, quả nhiên là bánh thịt từ trên trời rơi xuống, đập trên mặt cô rồi.

Nhưng mà, khi vận may đến có muốn ngăn cản cũng không ngăn được, tới lúc cô cầm vật trong tay mới hoàn toàn hiểu được những lời này, cô cảm thấy toàn bộ vận may tới tệt của mình kiếp trước đều được đền bù trở lại.

Mùa đông tuyết phủ, vốn dĩ cô cũng sẽ không phát hiện được, nhưng nhờ hơi nước ẩm áp ướt át của hồ nước ảnh hưởng, mà lại sớm mọc ra một lá non, hết sức dễ thấy. Đào ra mới giặt mình phát hiện là nhân sâm, giá trị của nhân sâm vốn không cần nhiều lời, vua trong các loại thảo dược, báu vật cứu mạng. Nhân sâm tuổi càng cao thì càng quý giá, vạn kim cũng không thể cầu.

Kiếp trước lúc làm đặc công, không có chỗ nào cô không phải lội qua, phân biệt cây thuốc với tuổi của nó lại càng kiến thức cơ bản. Cô nhớ rõ trước kia từng có một gốc nhân sâm 500 năm bị quốc gia cất giữ, mà cây nhân sâm này lớn cỡ cánh tay trẻ sơ sinh, sức nặng ước chừng 900 gam, ít nhất một ngàn năm trở lên, nếu như xuất hiện, chắc chắn sẽ đẩy lên sóng to gió lớn.

Trưởng Tôn Ngưng cẩn thận cất kỹ, đi lòng vòng khắp bốn phía, lại có thể tìm được ba cây nhân sâm, một cây lớn nhất có lẽ có hơn 700 năm, một cái cây khác rất nhỏ, có lẽ chỉ có 200 năm, còn một gốc cây có lẽ cũng chừng 100 năm. Cô lập tức quyết định, đặt tên cho ngọn núi này là núi Dược Vương.

Trưởng Tôn Ngưng nghĩ nếu như bị người ngoài biết được, chắc chắn sẽ quần áo cô tập thể, đã gặp được nhân sâm hoang dã sắp tuyệt chủng lại còn ngại nhỏ, bao nhiêu là lớn à! Một cây nhân sâm trăm năm, còn một cây là ngàn năm, phải bao nhiêu mới là lớn đây!

Nhân phẩm của Trưởng Tôn Ngưng bỗng trời dậy, liên tục được báu vật, khiến cô hưng phấn đến độ choáng váng, hai đôi cộng lại còn chưa gặp được chuyện tốt lớn như vậy! Vật cùng tất phản(bất kì cái gì một khi đến mức tận cùng rồi cũng sẽ phản ngược lại), cô cũng không muốn vui quá hóa buồn, nhanh chóng đỡ lấy thu vào. Lập tức mang theo báu vật, vào trong hồ bắt mấy con cá sau đó đi gấp về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 20.1: Dừng Lời Nói Đầy Lùi Đám Phụ Nữ Nông Thôn

"Ai nha, thím nó, thím xem thím này sao nói hoài mà vẫn không thông chứ, thật là bảo thủ mà. Cho dù thím không tính toán cho mình, thì cũng phải suy nghĩ cho con trai thím đi chứ. Con trai của thím cũng đến tuổi cưới vợ rồi, tuy nói là sinh viên đại học, nhưng cứ nhìn cuộc sống nghèo khổ nhà thím xem, còn có tình huống của cậu ấy nữa. Không phải cười nhạo thím, nhưng mà làm gì có con gái nhà ai lại bằng lòng làm con dâu nhà thím cơ chứ, cứ theo đà này, có lẽ con trai của thím đành phải cô quạnh cả đời thôi."

"Nhưng chỉ cần thím để cho Tiểu Ngưng gả cho Lưu Mãnh nhà thím thì Kiều tình huống lập tức sẽ thay đổi, cuộc sống nhà thím Kiều đứng số một số hai toàn thôn, đó là điều quá rõ ràng rồi, đất đai vài chục mẫu, trâu bò thành đàn. Tuy nói đầu óc đứa nhỏ Lưu Mãnh kia không được tốt lắm, nhưng cũng là người có năng lực lao động cây cối. Hơn nữa, thật lòng mà nói, gã chồng không phải muốn có một cuộc sống ổn định sao, nhưng nếu có nhiều yêu cầu lại không đặt ở trên người thím vậy thì có ích lợi gì. Nếu như Tiểu Ngưng gả cho Lưu Mãnh, thì bọn họ sẽ giúp đỡ các người, đến lúc đó cuộc sống khổ sở của thím cũng sẽ kết thúc rồi. Chị Mã, thím Kiều, các người nói phải hay không?" Chị Mã này là con dâu của trưởng thôn.

"Đúng, đương nhiên rồi."

"Phải lắm, chính là lẽ này."

Trưởng Tôn Ngưng vừa tiến vào hang động đã nghe Trương Phụng Tiên nước miếng bay đầy trời làm cho Trưởng Tôn Thục Nhã đau đầu, bên cạnh có một người tuổi tác xấp xỉ với bà và một người phụ nữ khác tuổi tác hơi lớn hòa theo. Trưởng Tôn Thục Nhã thì nhíu mày, bộ dạng vô cùng mất kiên nhẫn.

Thấy Trưởng Tôn Ngưng đi đường mệt mỏi tiến vào, Trưởng Tôn Thục Nhã cũng tìm được lý do chuyển hướng đề tài, vội vàng tiến lên hỏi han ân cần, cả trái tim bị treo trên cao cuối cùng cũng trở về chỗ cũ.

"Đã trở lại rồi à, bên ngoài lạnh đó, uống một chút nước ấm đi."

Trưởng Tôn Ngưng mới vừa nhận cốc nước, chưa kịp uống vào miệng, lập tức có người không vừa mắt nói: "A, đến cùng cũng là con gái ruột của mình có khác, chúng ta đến lâu như vậy, đừng nói tới nước ấm, ngay cả giọt nước lạnh cũng chẳng có mà uống. Người ta nghèo nàn thì cũng nghèo nàn đó, nhưng không ngờ ngay cả cư xử cũng đều kém như vậy."

Người nói chuyện là Lý Lan, con dâu của trưởng thôn, bình thường bà ta luôn bùng cái tư thế con dâu của thôn trưởng, đã quen làm trời làm đất, nói ra toàn lời đánh đá chua ngoa. Thật không biết bà ta đến đây làm cái gì, chẳng lẽ Trưởng Tôn Ngưng cô lại sợ một người đàn bà nông thôn chanh chua sao?

Trưởng Tôn Thục Nhã thấy mấy người Trương Phụng Tiên không có ý tốt, vốn lười phải hầu hạ, cho nên nán lại rất lâu cũng chưa có rót nước, bây giờ bị Lý Lan nói một cái, trên mặt cũng không nên được giận, vừa muốn đi lấy cốc nước đã bị Trưởng Tôn Ngưng ngăn lại.

Đề cốc nước của mình xuống, dứt hai tay vào trong túi áo, một bộ dáng tùy ý, ý cười như có như không, chậm rãi mở miệng: "Vẫn còn trong tháng giêng, ba vị tới cửa có mang theo quà không? Nếu không có, nghĩa là ba vị đây thất lễ trước, bây giờ suy xét lại, chẳng phải là kẻ xấu lại đòi kiện trước hay sao!"

"Cô . . ." Cho dù Lý Lan có đánh đá, cũng chỉ là một người phụ nữ sinh trưởng ở nông thôn, chưa thấy qua việc đòi, cho nên đáng vẻ, suy nghĩ không được nhanh nhẹn giống như Trưởng Tôn Ngưng, lời nói sắc bén chặt chẽ cẩn thận như vậy, chỉ một câu đã khiến cho người vốn chiếm lí như bà ta nghẹn họng không thôi, sao còn bác bỏ cô không hợp đạo lí được nữa.

Ngày thường người trong thôn đều xem mặt mũi cha chồng bà ta mà không thêm so đo, nhưng Trưởng Tôn Ngưng lại không ưa tật xấu này của bà ta, người tới có ý xấu thì như thế nào, so sánh cũng không sai. Hai người khác nghe xong, sắc mặt cũng tối lại, nhưng dù họ có bói móc nữa thì như thế nào? Mục đích của bọn họ vốn không phải trong sáng gì, còn hy vọng xa vời Trưởng Tôn Ngưng lấy lễ đối đãi sao, đúng là nằm mơ .

"Cái gọi là có qua có lại, dĩ nhiên là không có lễ thì tự nhiên cũng không cần lui tới rồi." Nói xong, lại bùng cốc nước lên uống một ngụm.

Trương Phụng Tiên thuộc loại người gió chiều nào xoay chiều đó, rất gian xảo, cặp mắt đảo quanh lập tức cười nói: "Ồi, thím Kiều em xem, quả nhiên là con gái 18 thay đổi lớn, càng đổi càng dễ nhìn. Xem xem bé Ngưng hiện tại không chỉ trở nên xinh đẹp duyên dáng yêu kiều tựa như vớ dĩ hoa, lại còn có một cái miệng nhỏ hết sức lạnh lợi, tính tình quả thực là bổ trợ cho Lưu Mãnh nhà thím, đúng là trời đất tạo nên một đôi, phải không?"

"Đúng rồi, Lưu Mãnh nhà tôi vốn trung thực, hiền lành, thật thà, cư xử cũng rất thành thật, lại sống kiên định." Thím Kiều có vai vế lớn ở trong thôn, thực tế cũng chỉ lớn hơn Trưởng Tôn Thục Nhã mười mấy tuổi thôi, kỳ thật bà ta cũng là một người thành thật, nhưng lại thích có lợi. Con trai ngốc hơn ba mươi của bà ta không kiếm được vợ, lập tức đánh chủ ý lên trên người Trưởng Tôn Ngưng có gia cảnh nghèo nàn.

"Đáng tiếc, con người của tôi từ nhỏ đã thích những chuyện tình mạo hiểm, kích thích." Lời Trưởng Tôn Ngưng đã nói đều là lời thật lòng, cô thích cuộc sống yên tĩnh tốt lành trong thôn núi, nhưng có khi cũng nhớ nhung nhịp điệu vội vã của thành thị.

Trưởng Tôn Ngưng nói tiếng phổ thông đúng chuẩn, lời nói, từng âm tiết đều khiến cho người ta nghe được đặc biệt rõ ràng. Ví như đôi thành người biết thời thế, nếu người ta đã nói lời từ chối dịu dàng, bà ta sẽ biết điều mà ngừng lại, không đến mức không biết xấu hổ đẩy đưa đến tận cùng. Nhưng thật sự có một ít người rõ ràng hiểu được còn giả bộ lú lẫn, có bậc thang vẫn không chịu xuống, thế nào cũng phải nhảy xuống mới chịu.

"A, bé Ngưng à, đây là em không hiểu chuyện rồi, chị dâu nói với em một câu. Đầu nói con gái là áo bông nhỏ tri kỷ của mẹ, tình huống nhà em như thế nào tự em cũng rõ ràng. Trước kia, một mình mẹ em mang theo chị em hai người, chịu bao nhiêu mệt, ăn bao nhiêu khổ. Hiện giờ em đã trưởng thành, cũng nên chia sẻ bớt cho thím không phải sao. Hơn nữa với tình huống đó của em trai em, em cũng phải suy xét cho cậu ấy nữa không phải sao? Lui một bước, nói đi thì nói lại, cuộc sống nhà thím Kiều không có gì để so đo, Lưu Mãnh lại nghe lời trăm phần trăm, em già đi, sẽ bớt lo rất nhiều nha, còn có thể giúp trong nhà." Trương Phụng Tiên dùng giọng nói lạnh lạnh của mình tận tình khuyên bảo thuyết phục cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Có Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Chương 20.2

Trưởng Tôn Thục Nhã thật sự nghe không vô nữa, cho dù bà có nghèo nàn hơn, cũng sẽ không bao giờ bán con gái mình, đang muốn mở miệng tranh luận đã bị Trưởng Tôn Ngưng giành trước: "Nghe lời này của chị giống như là muốn tôi tự bán mình để chống đỡ cho cả nhà phải không?"

"Ngưng Nhi, mẹ sẽ không đồng ý." Trưởng Tôn Thục Nhã vội vàng mở miệng trước, sợ Trưởng Tôn Ngưng nghe người khác nói mà động lòng.

"Em cũng không đồng ý." Trưởng Tôn Mặc tức giận trừng mắt nhìn ba người Trương Phụng Tiên.

"Mẹ, Tiểu Mặc, chuyện của con, con sẽ tự biết xử lý tốt, hai người yên tâm đi." Ánh mắt bình tĩnh cứng rắn của Trưởng Tôn Ngưng làm cho người ta vừa nhìn đã tin phục, cô xoay người, dùng ánh mắt như điện, áp sát nhìn ba người kia.

"Cái đó...." Trương Phụng tiên chợt dạ liếc mắt nhìn thím Kiều, không biết nên nói tiếp như thế nào, kỳ thật nói trắng ý ra thì đúng như lời Trưởng Tôn Ngưng đã nói.

"Cái gì gọi là tự bán mình, chúng tôi đâu phải bọn buôn người, đều là bà con cùng một thôn, cô gả cho Lưu Mạnh nhà tôi, chắc chắn có thể giúp trong nhà rất nhiều không phải sao."

"Đúng, nhà thím Kiều người ta có cuộc sống kinh tế gia đình đứng số một số hai, nhìn trúng cô là phúc phận của cô, đừng có mà không biết đủ, thực sự coi như mình là phượng hoàng trong ổ gà sao, nằm mơ!" Lý Lan không vừa mắt lên tiếng phụ họa, lộ rõ vẻ khinh thường.

Trương Tôn Ngưng lại mặc kệ, nói đến cùng Lý Lan chỉ là người đến mua nước tương (cụm từ của người dân trung quốc thường chỉ những người không liên quan), quay sang nói chuyện trực tiếp với thím Kiều, "Tôi hỏi thím, nhà thím có nghìn mẫu ruộng tốt sao?"

"Không có ... Không có, chỉ có 24 mẫu" Khí thế của Trương Tôn Ngưng quá mạnh mẽ, khiến thím Kiều có cảm giác bị áp bức, điều này cũng không phải cô ý nhắm vào bà ta, chẳng qua là thói quen của cô mà thôi.

"Có biệt thự cao cấp không?"

"Nhà ngói Năm gian."

"Có xe thể thao cao cấp?"

"Xe ba bánh."

"Có máy bay riêng không?"

"Cái này thì không có"

"Có du thuyền xa hoa không?"

"Cũng không"

"Nhà thím có quyền không?"

"Không có ... Không có ."

"Có thể không?"

"Không có"

"Con trai của thím có tài năng Kinh Thiên Vĩ Địa không?" (tài năng kinh thiên vĩ địa là chỉ tài năng vượt bậc trong việc quản lý, chính trị, kinh doanh)

"Không có ... Không có ... Không có"

"Vậy có ngoại hình đẹp hơn Phan An không?"

"...."

Trương Tôn Ngưng hỏi một câu nối tiếp một câu, câu sau gấp gấp hơn câu trước, càng nói càng nhanh, khí thế hùng hổ dọa người, nói đến phần sau thím Kiều đã hoàn toàn bị khí thế của cô làm khiếp sợ, giọng nói nhỏ giống như muỗi, chỉ có bản thân mình có thể nghe thấy. Dừng một chút, Trương Tôn Ngưng nhếch môi nhường mày cười, giống như đóa hoa sen tinh khiết cao quý, thím Kiều vừa định thở phào, lau mồ hôi lạnh. Đột nhiên, ánh mắt sắc bén của Trương Tôn Ngưng đảo quanh, lại nói:

"Không có phòng không có xe, còn mơ mộng hão huyền muốn cưới vợ, thím cho là mình đang chơi đùa với trẻ con ba tuổi à! Không có quyền không có thế, thím lấy cái gì bảo đảm có thể giúp được nhà của chúng tôi? Không có vũ lực, thím cũng không có bản lĩnh đó! Mặc dù nhà của chúng tôi nghèo nàn, tôi cũng là thiếu nữ xinh đẹp, con gái độc nhất được mẹ và em trai thương yêu cưng chiều, mơ tưởng cũng thật đẹp nhỉ, bảo tôi gả cho đứa con trai chỉ số thông minh chỉ là số lẻ, một cái túi da còn như đơn thuần hơn trẻ con rất nhiều của thím, thím tưởng đây là truyện cổ tích sao!"

"Hy vọng hão huyền đó là bệnh, phải trị. Tôi mặc kệ thím bị người xúi giục, hay là tự mình có suy nghĩ đó, nhưng hiện giờ là thời đại hôn nhân tự do, tôi nói không lấy chồng là không lấy chồng, nếu thím còn tiếp tục dây dưa không rõ nữa, tôi cũng không ngại gặp nhau trên tòa án đâu." Trương Tôn Ngưng tự nhiên sẽ không thực sự đưa đơn kiện bọn họ lên tòa án, cô chỉ ngại phiền toái mà thôi, chẳng bằng bây giờ hù dọa mấy người bọn họ, một lần vất vả suốt đời nhàn nhã. Ngày sau tất nhiên sẽ có rất nhiều việc làm, nếu mấy người này lại qua làm âm ỉ nữa, chẳng phải sẽ phiền chết sao.

"Cô ... Tôi" Thím Kiều bị nói đến mức lú lẫn rồi.

"Tôi cũng không ngại nói cho thím biết, ông xã tương lai của tôi phải có dáng vẻ như tùng trúc, khí thế như chim ưng trên bầu trời, trí tuệ như Gia Cát Lượng, tài năng như Công Cẩn, cá tính cứng cỏi kiên quyết, ý chí kiên cường, giàu lòng hi sinh, dịu dàng tình cảm, vẫn có thể phát triển quốc gia, võ có thể giữ vững bờ cõi, cung chiều vợ như mạng, yêu nhà như yêu mình, tiêu tiền như nước, tiền tài như núi." Nói đến đoạn này, diễn đàn lê quý đôn, trong đầu Trương Tôn Ngưng bỗng hiện lên toàn là bóng dáng của Hoa Tử Ngang, không biết hiện tại anh đang làm cái gì? (Chắc mọi người không ai không biết trí tuệ của Gia Cát Lượng và tài năng của Công Cẩn đâu nhỉ, nếu muốn biết chi tiết xin tra cứu Tam Quốc Diễn Nghĩa nhé.)

"Vẫn còn" Trương Tôn Ngưng chuyển về phía Trương Phượng Tiên: "Tình trạng của em trai tôi như thế nào, không nhọc chị lo lắng, tôi rất không thích thái độ của chị, chị tự thu xếp cho ổn thỏa đi. Mặc dù nhà chúng tôi nghèo, nhưng tuyệt đối sẽ không rơi vào kết cục không kiểm ra con cháu, bị người chỉ vào cột sống mà cười. Em trai tôi là người có tài năng xuất chúng, tương lai cô gái ở bên cạnh nó cũng tất nhiên phải có vẻ đẹp chìm sa cá lặn chị, bẻ nguyệt tu hoa (vẻ đẹp lộng lẫy khiến mặt trăng phải xấu hổ che lại, hoa cũng hổ thẹn khép cánh), vào được phòng khách, xuống được nhà bếp, ở ngoài có chức vụ oai phong, ở nhà thì dịu dàng như nước. Nếu như ba vị không tin, thì còn rất nhiều thời gian, cứ chờ xem là được, sắc trời đã trễ, đi thông thả, không tiễn."

Lý Lan khó chịu, Trương Phượng tiên kinh ngạc, thím Kiều ngu ngơ, hết thảy Trương Tôn Ngưng đều nhìn ở trong mắt, thấy bọn họ còn muốn cãi lập tức mở miệng ngăn lại, trực tiếp ra lệnh đuổi khách. Ví như lúc này không bỏ thêm một chút thuốc có tác dụng mạnh, mạnh mẽ ngăn bọn họ lại, thì sau này những chuyện tương tự sẽ đập hồng cửa nhà cô mất.

Ba người đi xa hơn một dặm (đơn vị đo độ dài của Trung Quốc), vẫn còn chưa hết run rẩy từ trong lời nói của Trương Tôn Ngưng, hiển nhiên là vì cô bỏ thuốc tác dụng quá mạnh, đều khiến cho bọn họ lú lẫn hết rồi. Lời nói ngắn gọn sâu sắc kia của cô, đã gần như làm cho bên trong bộ não dung lượng có hạn của bọn họ nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 21: Chuẩn Bị Bán Báu Vật

"Tiểu Ngưng, đừng để những lời nói vô nghĩa của bọn họ ở trong lòng, mẹ không đồng ý gả con cho kẻ ngốc kia." Trương Tôn Thục Nhã vừa hoàn hồn từ trong màn phản bác lại kịch liệt đặc sắc kia của Trương Tôn Ngưng, vội vàng an ủi.

"Phải đó, chị, một nhóm người bọn họ toàn nói láo, miệng chó không phun được ngà voi." Trương Tôn Mặc cũng vội vàng nói, cậu không chỉ biết ơn Trương Tôn Ngưng đã bảo vệ mình ngày hôm nay, lại càng biết ơn sự trợ giúp, bảo vệ cậu suốt bao nhiêu năm nay của chị ấy, nếu không có người chị gái này thì cũng sẽ không có cậu của ngày hôm nay, cậu vẫn sẽ chỉ là một người vô dụng, đồ bỏ đi bị người ta khinh bỉ, cho nên cậu luôn cảm kích không thôi đối với chị gái của mình, càng biết ơn thì đời này cậu lại càng phải cố gắng hết sức mình để có khả năng bảo vệ hạnh phúc của chị ấy. Kẻ ngốc Lưu Mãnh kia hơn ba mươi tuổi mà ngay cả quần áo cũng đều không biết mặc, còn ăn cơm thì ăn đến nỗi dính đầy mặt, cho dù cậu phải liều mạng cũng sẽ không để cho đám người bỉ ổi đó được như ý, ức hiếp đến trên đầu chị mình.

"Yên tâm, các bà ấy đối với con mà nói chẳng qua chỉ là người xa lạ gặp trên đường xoay người xong sẽ quên ngay lập tức mà thôi." Trương Tôn Ngưng tự nhiên sẽ không để tâm tới mấy người đó, dựa vào bản lĩnh của bọn họ còn chưa đủ để ức hiếp đến trên đầu của cô đâu, nhưng cô vẫn cảm động vì sự quan tâm của hai người. "Không nói tới bọn họ nữa, cho mọi người xem báu vật con tìm được nhé, chờ con một lát!"

Lúc cô trở về, nghe được có người xa lạ nói chuyện, liền tiện tay để túi lớn vào trong xe, không có lấy vào. Nói xong cô chạy đi, chỉ chốc lát sau đã khiêng "Túi đựng tất cả báu vật" tiến vào, may mà khi cô vào núi đã lấy một cái túi lớn, bằng không thì thực sự sẽ không chứa nổi đồng báu vật này của cô.

Nhìn cái túi lớn phình to thả tới trước mặt mình, Trương Tôn Mặc tò mò, gấp gấp hỏi: "Đó là cái gì vậy chị?"

"Tự mình nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao."

Trương Tôn Mặc mở túi ra, đưa đầu dò xét nhìn vào trong, không khỏi kinh ngạc hô lên: "Mẹ mẹ mau nhìn xem, nhiều cá lớn như vậy, nhìn thấy thật là tươi ngon đó!"

Cá Trương Tôn Ngưng mò nhỏ nhất cũng phải năm cân (một cân bằng 0.5kg), trong đó có một con cá Tầm lớn nhất, dài chừng một mét, to chừng hai cánh tay người lớn khép lại, ít nói cũng phải 90 cân.

Đây cũng là lần đầu tiên Trương Tôn Thục Nhã thấy cá lớn như vậy, giật mình không thôi, hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại: "Tiểu Ngưng, con tìm ra mấy thứ này từ chỗ nào?"

Trương Tôn Ngưng không có giấu diếm, một năm một mười nói hết với hai người, vừa nói xong đã nghe được tiếng Trương Tôn Mặc không ngừng hâm mộ, chỗ thần kỳ như thế cậu cũng muốn tới xem thử để mở mang kiến thức. "Không cần hâm mộ, chờ có cơ hội chị sẽ đưa em đi. Nhưng mà, mọi người cũng đừng nói với người khác, bằng không nơi bí mật mà bị tiết lộ ra thì sẽ chẳng còn gì nữa." Trương Tôn Ngưng nhắc nhở bọn họ, chủ yếu là cô có ý tưởng của mình, không nên lộ ra.

"Yên tâm đi, cho dù có người lời roi da dính nước tiểu nóng ra em cũng sẽ không nói." Trương Tôn Mặc đảm bảo miệng mình rất kín, tuyệt đối đáng tin.

"Mẹ cũng sẽ không nói." Trương Tôn Thục Nhã cũng đảm bảo.

Trương Tôn Ngưng không nói gì, cô tin tưởng hai người bọn họ đều biết nặng nhẹ, sẽ không nói lung tung: "Hai người nhìn xem đây là cái gì?"

"Mà nào?"

"Nhân sâm?"

Hai người cũng không dám chắc nhìn về phía Trường Tôn Ngưng, Trường Tôn Ngưng gật đầu, đôi mắt trong suốt, bình tĩnh nói cho bọn họ biết mình đoán không sai. Chẳng qua, Trường Tôn Ngưng đã cất giữ nhân sâm ngàn năm riêng chỗ khác. Không phải cô giấu riêng, diễn đàn lễ quý đôn, mà là sợ nhiều báu vật cùng xuất hiện sẽ dọa đến bọn họ, cũng sợ dẫn tới những phiền toái không cần thiết.

"Mã não lớn như vậy, còn là mã não thủy đẫm, thật sự là xa hoa, quá đẹp." Trường Tôn Mặc thật cẩn thận sờ mã não thủy đẫm lớn hình cầu, giống như sợ chỉ cần không cẩn thận một chút thôi sẽ rơi xuống bể vỡ. Bởi vì huyện lân cận là nơi khai thác mã não nổi tiếng cả nước, cho nên mấy người Trường Tôn Mặc ít nhiều đều có hiểu biết một chút, có thể phân biệt được chất lượng tốt xấu.

Trường Tôn Thục Nhã có chút không tiêu hóa được, nhìn mã não thủy đẫm, lại nhìn mấy cây nhân sâm hoang dã không ít tuổi. "Này ... Này ... , Tiểu Ngưng! Làm sao con tìm được những thứ này vậy?" Từ lúc Trường Tôn Ngưng trở về lần này, đã thay đổi một trời một vực, từng món, từng món báu vật không ngừng xuất hiện, giống như cô biết ảo thuật vậy, ngay cả bà cũng hoài nghi, có phải con gái của mình đã bị đánh tráo rồi hay không?

"Mã não này là vô tình nhặt được ở bên hồ, có thể trong lòng đất còn có khoáng thạch mã não chưa bị phát hiện cũng không chừng, con quả thật rất may mắn. Những cây nhân sâm này con phát hiện lúc đi dạo ở trên ngọn núi, mọi người cũng biết, bình thường có rất ít người đi núi Ô Lan, đây lại là núi rừng nguyên sinh, ít bị tổn hại, có sâm núi cũng chẳng có gì lạ."

"Chị, chị định bán mấy thứ này lấy tiền sao?" Trường Tôn Mặc hỏi.

"Người hiểu chị, chỉ có mình em trai thôi! Mang mấy thứ này bán, chúng ta sẽ không cần lo lắng chuyện không có tiền không có đất nữa rồi." Ngược lại, Trường Tôn Ngưng lại nói với Trường Tôn Thục Nhã: "Mẹ, con dự định chờ bán mấy thứ này lấy tiền, sẽ ký hợp đồng thuê hết mấy ngọn núi hoang sau nhà, như vậy về sau chúng ta sẽ lập tức có nguồn thu nhập cố định, mẹ cảm thấy được không?"

"Được cũng được, nhưng con muốn thuê hết toàn bộ không phải sẽ mất rất nhiều tiền bạc sao?"

"Chỉ cần mang những thứ này bán đi, thì sẽ không có vấn đề gì, hơn nữa mẹ cũng không cần lo lắng nhiều đất như vậy lại không ai chăm sóc, con đều đã có sắp xếp."

"Con đều đã có kế hoạch, vậy thì cứ án theo kế hoạch đó của con mà làm đi, mẹ già rồi, không có quyết đoán như người trẻ tuổi các con." Trường Tôn Thục Nhã biết con gái mình hiện tại là người có chủ kiến đứng đắn, con bé muốn làm cái gì bà muốn ngăn cũng không ngăn được, đành thuận theo ý của con gái vậy.

Trường Tôn Thục Nhã đồng ý, Trường Tôn Mặc tự nhiên là không cần suy xét, toàn bộ đều nghe theo cô, lại nói thêm: "Vậy ngày mai con sẽ trở về thành phố X một chuyến, sớm mang đồ này bán đi, cũng có thể sớm xử lý chuyện đất đai hơn một chút, nhaoáng lên một cái mùa xuân sẽ đến, nên làm ruộng rồi. Hai cây nhân sâm nhỏ hơn một chút này thì giữ lại để bồi bổ thân thể cho Tiểu Mặc đi, những cái còn lại mang đi bán là đủ rồi."

"Chị, em không cần, chị để lại bán hết đi." Trường Tôn Mặc từ chối.

"Mấy cây này ít tuổi, đi bán cũng không được bao nhiêu tiền, không bằng giữ lại tự mình dùng."

"Vậy chị cầm cây 200 năm này đi, cây nhỏ hơn này em sẽ lấy ngâm rượu thuốc." Trường Tôn Mặc biết rõ tính tình bướng bỉnh của chị mình, nếu cậu không để lại một cây, cô nhất định sẽ không bỏ qua, lập tức chọn cây nhỏ nhất để lại.

"Được rồi. Đúng rồi, mẹ, con muốn mang con cá tầm lớn nhất kia đến cho bạn con, mẹ không để ý chứ?" Lúc mò cá tầm này cô đã hao phí không ít công sức, chính là cố ý mò cho người 'bạn bè' trong miệng cô kia.

"Đây là chuyện nên làm, người ta giúp con nhiều như vậy, nên cảm ơn người ta cho tốt mới phải, cứ việc mang đi, nếu không đủ thì mang theo những thứ khác nữa." Trường Tôn Thục Nhã tự nhiên cho là bạn bè cô nói là Liễu Diệp, tích cực đề nghị nói.

"Con biết rồi."

"Chị, Liễu Diệp có dạ dày lớn như vậy sao, con cá này ít nhất cũng phải 90 cân đó!"

"Nhiều chuyện, nhà cô ấy cũng không phải chỉ có một người."

"Phải đó, Tiểu Mặc, vẫn còn nhiều như vậy, đủ cho con ăn mà." Trường Tôn Thục Nhã cho rằng Trường Tôn Mặc tiếc của, cho nên khuyên.

"Đúng đó." Trường Tôn Ngưng vội vàng nói tiếp, ngoảnh mặt về phía Trường Tôn Mặc le lưỡi, muốn thăm dò cô, không có cửa đâu. Chẳng qua nên nói một chút, không phải tên nhóc này quá nham hiểm lắm. Giống như cậu đã biết cái gì vậy. "Mẹ, con đi thu dọn đồ đạc ngày mai muốn đem theo."

"Đi đi, mẹ cũng phải đi làm com, ăn xong thì nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn phải lái xe. Thật là, mới tháng giêng, vừa trở về lại lập tức muốn đi"

Trường Tôn Thục Nhã lầm bầm một mình đi làm com, nếu bà biết được Trường nguyên nhân chủ yếu khiến Trường Tôn Ngưng muốn nhanh chóng trở về, chắc chắn sẽ nói: Ài, con gái lớn rồi thì không giữ được trong nhà nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 22: Thích Cướp Đoạt Đồ

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Tôn Ngưng đã lên đường trở về thành phố X. Từ lúc về đến nhà trước một ngày là qua năm mới, tổng cộng cô đã ở nhà tám ngày, trong đó có năm ngày là trải qua ở trong núi Ô Lan, đây cũng là lần ở nhà nghỉ giữa kì ngắn nhất của cô, cũng khó trách Trương Tôn Thực Nhả lải nhải. Cô nóng ruột như vậy, chủ yếu nhất cũng bởi vì Hoa Tử Ngang, ngày nghỉ của quần nhân rất ngắn, lại tràn ngập tính không xác định, cho nên phải nắm chặt toàn bộ thời gian có thể sử dụng để khiến anh động lòng với mình.

Một đường không nói chuyện.

Gần 2 giờ chiều ngày 30 tháng 1, tức mừng 7 tháng giêng, Trương Tôn Ngưng đã trở lại thành phố X, trên đường cái, người đi bộ và xe trên đường nhiều hơn bình thường rất nhiều, chỉ có cửa hàng tổng hợp lớn vẫn buôn bán không nghỉ.

Tục ngữ nói, con người dựa vào ăn mặc, tượng phật cần phải dát vàng, muốn bán báu vật với giá cao cấp, thì ở khâu trang trí đóng gói phải hao phí một chút tâm tư, d†©n đ☆n l© quy† đ☆n♪ Trương Tôn Ngưng qua loa lấp đầy bụng, sau đó lại bắt đầu đi dạo quanh các cửa hàng tổng hợp gần đây.

Thấm thoát, cô đã đi đến cửa hàng tổng hợp lần trước đã đến cùng với Hoa Tử Ngang, một bên lầu một có bốn năm quầy chuyên doanh, tất cả đều là quầy bán hộp quà. "Hộp gắm này bán thế nào?" Trương Tôn Ngưng chỉ chỉ hộp gắm ngang đẹp đặt trong quầy hỏi, độ dài, rộng của cái hộp này đều vừa vặn thích hợp để đựng củ nhân sâm hoang dã hơn 700 năm kia.

"Đây chỉ là hộp gắm được tạo ra từ thân cây gỗ thông đỏ, cùng với hàng loạt những chiếc còn sót lại trong này đều được định giá 500 nguyên, giá khuyến mãi trong thời gian tết âm lịch là 200 nguyên. Quý khách, cô đã quyết định lấy chưa? Nếu thấy nó được, tôi lập tức bọc lại giúp cô." Người bán hàng vừa lễ phép vừa chuyên nghiệp, giống như trong cửa hàng nội y lần trước, Trương Tôn Ngưng không khỏi suy đoán, ông chủ cửa hàng tổng hợp này là ai? Cũng thật quá biết buôn bán rồi.

"Ừm, đã làm phiền rồi." Trương Tôn Ngưng nhàn nhạt nói, trừ bỏ riêng Hoa Tử Ngang và người thân trong nhà, đối với bất kì người nào cô cũng không hề có cảm xúc, mặc dù về mặt có biến hóa nhưng cũng không phải xuất phát từ thật tình.

"Đây là điều nên làm, quý khách còn cần cái gì khác không?"

Con người đen trong suốt sáng ngời của Trương Tôn Ngưng lảng lảng đảo qua những cái hộp khác trong quầy, kiểu dáng cũng không tệ, nhưng không có cái cô cần. "Có thể đặt kiểu không?"

"Đương nhiên có thể, chỉ cần cô cung cấp kích cỡ và yêu cầu, chúng tôi sẽ nhanh chóng làm ra trong vòng 3 ngày cho cô, thu trước tiền đặt cọc là 10% chi phí gốc và phí gia công, cô cần đặt kiểu sao?" Người bán hàng đã qua huấn luyện rất quen thuộc, giải thích nói.

"Cho tôi mượn giấy bút."

Trương Tôn Ngưng không nhiều lời, nhận giấy với bút người bán hàng đưa, dựa theo ý nghĩ kiểu dáng trong đầu mình vẽ bản mẫu ra giấy, d†©n đ☆n l© quy† đ☆n♪ kiểu dáng của cô có sự khác nhau rất lớn so với những kiểu dáng thành phẩm khác trong tủ bày hàng, cũng chú thích rõ ràng.

"Có thể làm được cái này chứ?"

Người bán hàng tiếp nhận sau đó nhìn kỹ, không rõ vì sao Trương Tôn Ngưng phải đặt làm cái hộp có hình dáng kỳ lạ như vậy, nhưng vẫn nói: "Hẳn là không thành vấn đề, tay nghề người chế tác của chúng tôi tốt lắm." Nói xong, thu lấy bản vẽ.

"Được, ba ngày sau tôi đến lấy." Trương Tôn Ngưng không chút dồng dài, thanh toán tiền hộp gắm với phần tiền đặt cọc trước rồi rời khỏi quầy.

Bên cạnh cửa hàng tổng hợp có một cái siêu thị, là siêu thị lớn nhất thành phố X hiện nay, Trương Tôn Ngưng định đi mua một ít thức ăn mang đến nhà Hoa Tử Ngang để dùng, hiển nhiên là cô đã xem nơi ấy như tổ của mình. Nếu dùng cách nói của Trương Tôn Ngưng để giải thích thì, dù sao một năm anh cũng không ở được mấy ngày, để không lãng phí.

Tuy là siêu thị lớn nhất thành phố X, nhưng vẫn còn tương đối chênh lệch so với siêu thị ở đời sau, chủng loại hàng hóa, mức độ tươi mới đều kém hơn nhiều, nhưng vào lúc này đã có thể xem như không tệ.

Đi vào siêu thị, tay phải mới vừa chạm vào một chiếc xe đẩy tay, bỗng cảm giác lòng bàn tay trống trơn, nhìn lại đã thấy xe đẩy tay bị một cô gái khác mặc áo lông màu đỏ đẩy đi. Đáng điệu ngênh ngang giống như hoàn toàn không có chuyện gì phát sinh vậy.

Nhìn bóng dáng màu đỏ kia, Trương Tôn Ngưng không nói được gì, phải đến mức này sao? Đến xe đẩy còn muốn cướp đoạt, hơn nữa rõ ràng nó đã nằm trong tay cô rồi, tổ chất của người này, chắc Không có lòng dạ nào mà so đo chút việc nhỏ ấy, cô lại đến bên cạnh đẩy một chiếc xe đẩy khác vào siêu thị.

Từ trước đến nay Trường Tôn Ngưng làm việc đều có kế hoạch đầu vào đầu ra rõ ràng, muốn mua thứ gì đều đã liệt kê vào một cái danh sách trong đầu từ trước, lúc đến trong siêu thị mới chọn lựa từng cái một, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định rất nhanh đã mua được gần đủ. Đẩy xe đẩy đi đến khu rau quả, muốn nhìn một chút xem còn có cái gì muốn bổ sung thêm hay không, thấy nhân viên sắp xếp hàng hóa vừa mới bung ra một hộp củ từ tươi mới, lại nhặt thêm mấy củ.

A, bưởi đó không tệ!

Đáng lẽ Trường Tôn Ngưng đã đi qua nhưng lại lui trở lại, trước kia bưởi là một trong những loại hoa quả cô thích ăn, từ lúc sống lại tới nay cô còn chưa có ăn qua. Hiển nhiên, quả bưởi giàu Vitamin C, rất được dân chúng chào đón, trên bàn chỉ còn lại có hai mươi quả, còn có mấy quả dị dạng. Tay trái cô chưa khỏi, điều khiển quả bưởi kích cỡ trái bóng bằng một bàn tay thực sự không dễ dàng, cô chọn hồi lâu mới được hai quả vừa ý. Để một quả vào xe đẩy trước, sau đó xoay người lại định lấy quả thứ hai, muốn đi cân chung.

Lại không dự đoán được, khi cô xoay người lại, quả bưởi vừa mới chọn xong lại đang ở trong tay người khác, chính là cô gái đã cướp đoạt xe đẩy tay của cô lúc này, cô gái này thật sự rất thích cướp đoạt đồ của người khác, không tới một giờ cô đã bị cướp hai lần.

Mặt đối mặt nhìn rõ ràng, hoá ra là có quen biết. Trong trí nhớ của Trường Tôn Ngưng, cô gái áo đỏ tên Phùng Lâm Lâm, năm nhất ngành Quản lý đại học Đế Hoa, dáng người nhỏ xinh quyến rũ, là một người đẹp rất hút hồn. Nghe nói cô ta là con gái của cán bộ cấp cao, là con gái cô ruột của Quách Huy, bình thường cao ngạo giống như công chúa, từ trong nội tâm luôn luôn khinh thường đám người 'Dân đen' như Trường Tôn Ngưng vậy, cho nên từ trước đến nay Trường Tôn Ngưng chỉ thấy qua cô ta có ba lần, mà hai lần trong số đó là hôm nay.

"Tiểu thư(từ dùng để gọi các cô gái một cách lịch sự ở Trung Quốc), quả bưởi ấy tôi đã chọn trước rồi." Trường Tôn Ngưng chỉ chỉ quả bưởi Phùng Lâm lâm đang chuẩn bị đặt vào trong xe đẩy của mình, giọng điệu rất bình tĩnh nói.

"Cô mới là tiểu thư, cả nhà cô đều là tiểu thư." Phùng Lâm lâm vẫn còn chưa nâng đầu lên đã nâng khóe môi đánh trả ngược lại, giọng điệu tràn đầy mùi vị cay cú, vừa cay vừa nồng. Giọng nói của cô lại cao vừa nhọn, dẫn tới không ít ánh mắt của những người thích xem náo nhiệt, người Trung Quốc vẫn như vậy, luôn luôn thích xem náo nhiệt không quản là chuyện gì.

"Nếu cô không thích tôi xưng hô như vậy, thế thì tôi có thể gọi cô là chị Phùng." Trời rất lạnh cổ áo để mở lớn như vậy cũng không sợ bị đông lạnh, không có cỡ E của cô, còn có ý lộ ra để khoe khoang, gọi tiểu thư cũng đều là sỉ nhục đạo đức nghề nghiệp của người ta.

"Cô biết tôi sao? A...! Tôi nhớ ra rồi, cô chính là cái con đi Trường Tôn Ngưng có ý đồ muốn dụ dỗ anh Thuộc Ninh kia, không phải cô đã xảy ra tai nạn xe cộ hay sao, làm sao không đứt khoát đâm chết cô đi, tình lại chỉ tổ mất mặt xấu hổ." Phùng Lâm Lâm ác độc nói, Trường Tôn Ngưng lại không hiểu được, mình đã trêu chọc cô ta cô hồi nào chứ?

Nghe được lời nói của Phùng Lâm Lâm, không ít người vẫn đang mua sắm quảng ánh mắt hèn mọn tới, Trường Tôn Ngưng vẫn bình tĩnh tự nhiên, đôi mắt trong suốt không dậy nổi một chút ngọn sóng, nhàn nhạt nói: "Không liên quan gì tới cô, nhưng mà, lúc trước cô cướp đoạt xe đẩy, phía sau lại cướp đoạt quả bưởi của tôi, tôi rất không vui."

"Cô không vui thì sao? Tôi còn không vui hơn đây này. Cô, cái con đi nhỏ không biết xấu hổ này, một chút tự mình biết mình cũng không có, còn vọng tưởng chạm vào anh Thuộc Ninh, cô cũng không đá ra một bãi mà soi lại hình dáng xấu xí kia của mình đi. Tác phong nghèo kiết hủ lậu, không chạy về chỗ núi rừng hoang dã của cô chui vào mà nấp đi, còn có mặt mũi chạy đến siêu thị chọn đồ, cô cho là thay đổi bề ngoài một cái sẽ lập tức trở nên cao quý hay sao? Tôi nhớ vào! Cô chỉ là một đứa con gái vừa nghèo nàn vừa hèn hạ, thói nát đến tận xương mà thôi, tôi cướp đoạt xe đẩy của cô thì sao, cướp đoạt quả bưởi của cô thì sao, cô có bản lĩnh thì cần tôi đi!" Nói xong, Phùng Lâm lâm điên cuồng, ngang ngược cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Chương 23.1: Tình Cờ Kết Thù Oán

Phùng Lâm Lâm cứ thế điên cuồng, ngang ngược cười, qua một hồi lâu Trường Tôn Ngưng vẫn không hề mở miệng, những người xem náo nhiệt và Phùng Lâm Lâm đều đang cho rằng cô bị nói trúng tâm sự, không phản bác được, đang muốn tự mình rời khỏi, lại nghe cô nói: "Tôi nói rồi, tôi thực sự rất không vui."

Nghe được lời Trường Tôn Ngưng nói, ngay cả những người đang xem náo nhiệt ở bên cạnh cũng cười ha hả, thầm nghĩ thì ra cô là người ngốc.

Trong lòng bọn họ còn chưa có cảm thán xong, Trường Tôn Ngưng lại dùng giọng điệu nhàn nhạt mở miệng nói: "Mẹ tôi từng nói, người nói lời thô tục sẽ bị rủa rắng."

Vừa nói xong những lời này, mọi người lại càng cười vang, vừa rồi là cô nói, hiện tại lại là mẹ cô nói, làm như cô với mẹ cô đều là nhà bác học chắc!

Mọi người cười nhạo Trường Tôn Ngưng xong, hai mắt Phùng Lâm Lâm lại chạm phải đôi mắt yên lặng không ngọn sóng của cô, đột nhiên cảm thấy cô khác hẳn với lời đồn đã, bộ dạng nhìn như yếu ớt dễ ức hiếp, dĩ nhiên dĩ nhiên quy định rất nhanh lại cất giấu bằng giá vô tận, nguy cơ có thể bùng nổ bất cứ lúc nào, vừa nhìn một cái lập tức có khí lạnh từ sau lưng tràn ra, khiến cô ta run mình, nhìn không được muốn trốn. "Có bệnh."

Trong lòng Phùng Lâm Lâm run lên, vội vã đẩy xe rời khỏi, đúng lúc này, một chuyện làm cho người ta không thể nào tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Chỉ thấy cô ta ngẩng đầu ưỡn ngực, đẩy xe đẩy đi nhanh lên trước. Đột nhiên, thân hình cô ta lay động mạnh mẽ, gót nhọn mà nhỏ dưới ùng da tự nhiên bị gãy, ngay sau đó lập tức nghe được một tiếng 'Rắc' cổ chân cũng bị treo theo. Cái này cũng chưa tính là xong, bởi vì đột nhiên cô ta bị treo chân, thân thể mất thăng bằng, dần tới ngã sắp xuống, mặt bên trái vừa lúc đập vào tay vịn ngang trên xe đẩy, thân thể khuỵu xuống, lực va đập đã làm gãy rời hai cái răng hàm, lập tức có máu chảy ra từ khóe miệng. Lúc này, Phùng Lâm Lâm không hề có chút hình tượng nào, bưng mặt trái, oa oa khóc rống.

Ánh mắt cô ta oán độc nhìn về phía Trương Tôn Ngung, Trương Tôn Ngung nhún nhún vai, cặp mắt to trong suốt giống như đang nói: Trời đất chứng giám, mọi người đều đang nhìn, tôi cũng không có động tay động chân, là cô tự mình ngã sắp xuống, không trách người khác được.

Nhân viên công tác của siêu thị nghe được tin tức lập tức chạy tới, ba chân bốn cẳng đưa Phùng Lâm Lâm đi bệnh viện, những người xem náo nhiệt cũng tản đi.

"Ài, không nghe lời người già dạy, chịu thiệt ngay trước mắt." Trương Tôn Ngung lầm bầm nói thầm, nhặt quả bưởi đã bị Phùng Lâm Lâm cướp lên, trở về cần phải hưởng thụ thật tốt mùi vị của quả bưởi này mới được, cân xong cô lập tức đi tính tiền, tâm tình sáng khoái khác thường.

Từ đầu đến cuối, không ai chú ý tới ở nơi Phùng Lâm Lâm ngã xuống, dưới bánh xe của xe đẩy, có một cái kẹp tóc mảnh màu đen không hề đáng chú ý. Mặc dù bị nhân viên dọn dẹp vệ sinh phát hiện, cũng chỉ tưởng rằng một bác gái nào đó đi qua mua sắm không cẩn thận làm rơi mà thôi, tuyệt đối sẽ thể không liên tưởng đến nó chính là thủ phạm gây nên bi kịch của Phùng đại tiểu thư.

Trương Tôn Ngung rõ ràng, cho dù Phùng Lâm Lâm có chứng cứ chứng minh là cô làm hay không, thì mối thù này của các cô xem như đã kết xuống, cô ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Nhưng mà, cô cũng không hề lo lắng, ngược lại cảm thấy sống như vậy thú vị hơn nhiều với so với thời gian động một tí là phóng hỏa giết người trước kia.

Trở lại xe, thả đồ trên tay xuống, bỗng nhiên Trương Tôn Ngung cảm giác thấy bụng là lạ, vội vã cầm tiểu thiên sứ (bvs) đi vào buồng vệ sinh trong cửa hàng tổng hợp, kết quả đi hết 4 lần, nhà vệ sinh đều bị tạm dừng sử dụng trong lúc tết âm lịch bởi vì ít người. Bất đắc dĩ, Trương Tôn Ngung lại chạy đến tầng năm. Tầng năm là khu ăn uống nghỉ dưỡng, vẫn đang trong thời gian cơm chiều, có không ít người, phần lớn là người trẻ tuổi. Rất không dễ dàng mới đến phiên cô, bụng đã đau đến mức giống như bị dao đâm, ruột gan như muốn phá bụng mà ra, quả nhiên là đi cả đến.

Nhìn vào gương bên ngoài buồng vệ sinh, Trương Tôn Ngung thấy mặt mình trắng bệch giống như thi thể bị hút khô máu. Chết tiệt! Sao thân thể lại còn có bệnh chết người như vậy, đau chết cô rồi.

Lái xe trở về lúc này có phần không chắc chắn, vốn là dùng một bàn tay cũng chỉ tạm đủ, bây giờ còn vì đau đớn mà phát run không thể khống chế. Suy xét cho mạng nhỏ của mình và người khác, d†©n đ☆n l© quy♪ đ♣♫ Trương Tôn Ngung quyết định nghỉ ngơi một lát trước. Vì thế, cô mua ly sữa nóng, tìm một vị trí bên cạnh, uống từ từ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Chương 23.2

"San San, về nhà với mẹ được không?" Một người phụ nữ xinh đẹp thấp giọng cầu xin.

"Không muốn." Một giọng nói trẻ con non nớt trong trẻo từ chối.

"Mẹ rất nhớ con, San San, trở về với mẹ đi, được không cục cưng?" Người phụ nữ xinh đẹp tiếp tục cầu xin, thậm chí trong giọng nói còn mang theo một chút van nài khổ sở.

"Không muốn, tôi không muốn cô, cô tránh ra." Giọng nói trẻ con non nớt lại từ chối một cách dứt khoát, không hề cho người phụ nữ xinh đẹp một chút hi vọng nào.

...

Trương Tôn Ngung uống sữa nóng, đau đớn giảm bớt không ít, thoáng nhìn hai mẹ con đang giận dữ tranh luận về vấn đề có trở về nhà hay không, đôi diện cách đó không xa. Hai người đều nghiêng mặt đối diện cô, người phụ nữ xinh đẹp có dáng người mềm mại yêu kiều, gương mặt được trang điểm cẩn thận tỉ mỉ, quần áo rất mới, không chỉ có là một người đẹp, hơn nữa còn là một người đẹp có tiền.

Người đang giằng co với cô ta là một cô bé có bộ dạng tầm năm sáu tuổi, một đầu tóc đen buông xõa xuống tới bả vai, trên đỉnh đầu kẹp một cái kẹp tóc bướm bướm tinh xảo bằng thủy tinh, gương mặt trái táo tròn tròn, trong trắng xen hồng, đáng yêu giống như búp bê Barbie, trong xương cốt lộ ra sự cơ trí, d†©n đ☆n l© quy♪ đ♣♫ không hề giống như đứa trẻ nhà bình thường.

Nhìn nhìn, Trương Tôn Ngung cảm thấy dường như đã nhìn thấy cô bé này ở nơi nào rồi, lúc đang cố gắng nhớ lại, cô bé kia đột nhiên chạy về phía cô,

vừa chạy vừa quay đầu về phía người phụ nữ xinh đẹp hét lên: "Cô là người phụ nữ hư hỏng, tôi mới không cần trở về nhà người đàn ông hư hỏng với cô, cô không phải mẹ tôi, tránh ra tránh ra, đừng đi theo tôi."

"San San, sao lại không nghe lời như vậy, nhiều người đều đang cười nhạo con đó, mau về nhà với mẹ." Người phụ nữ xinh đẹp đuổi theo không chịu buông tha, cũng có không ít người chú ý tới cuộc tranh cãi âm ỉ của bọn họ.

Nhưng mà, cô bé kia vẫn không hề để ý tới cô ta, chạy đến bên người Trương Tôn Ngưng rồi dừng lại, ngọt ngào nói: "Chị, chị là cái chị biết làm rất nhiều rất nhiều bánh ngọt Đằm Tâm ăn ngon kia phải không, em rất thích ăn bánh ngọt chị làm đó, gần đây các người chưa đi làm, em chưa có bánh ngọt ăn, chị có thể làm cho em ăn hay không?" Cô bé nói cả một tràng dài sau đó lời kéo tay của Trương Tôn Ngưng vô cùng thân thiết. Người phụ nữ xinh đẹp đi theo sau giống như người bị đoạt mất báu vật, ánh mắt oán hận bắn thẳng về phía Trương Tôn Ngưng, như hận không thể bắn chết cô.

"Thì ra là em à! Chờ tay chị tốt hơn rồi sẽ lập tức làm cho em ăn được không." Từ trong ký ức, cô đã tìm được thông tin, trước kia cô bé này thường xuyên mua bánh lúc Trương Tôn Ngưng làm công trong tiệm bánh ngọt, còn đặc biệt thích quần lấy cô nói chuyện. "Nhưng mà, ăn nhiều đồ ngọt quá, cẩn thận sẽ trở thành cô bé mập đó, sẽ không đẹp đâu." Nói xong, Trương Tôn Ngưng xoa bóp khuôn mặt tròn tròn của cô bé, không biết vì sao, cô lại có một loại cảm giác thân thiết kì lạ đối với cô bé này.

"Sẽ không đâu, em muốn ăn để có thể xinh đẹp giống như chị vậy, ánh mắt của chị thật mê người đó! Nếu mắt em cũng giống như của chị vậy thì thật tốt!" Cô bé ngây thơ nói.

Trương Tôn Ngưng thổi thổi cái mũi nhỏ của cô bé, nói: "Ánh mắt của em cũng rất xinh đẹp mà, sáng ngời giống như ngôi sao vậy. Hơn nữa chị nói thật cho em biết, mắt chị cũng không phải là do ăn bánh ngọt mới đẹp đâu."

"Vậy thì ăn cái gì, chị mau nói cho em biết đi?" Cô bé lay động cánh tay của Trương Tôn Ngưng.

"Chị à, cái gì chị cũng đều ăn, không kiêng ăn gì hết, nếu như kiêng ăn sẽ lập tức trở nên không đẹp."

"Thật sao, vậy về sau em sẽ ngoan ngoãn ăn cơm, không bao giờ kiêng ăn nữa."

"Ng Sloan."

"San San, cái con bé này sao lại không hiểu chuyện như vậy, tùy tiện đến gần người xa lạ." Người phụ nữ xinh đẹp nói xong lập tức tiến lên muốn kéo cô bé ra.

Cô bé lanh lợi né tránh, trốn ra sau người Trương Tôn Ngưng, quát về phía người phụ nữ xinh đẹp: "Chị ấy không phải người xa lạ, cô mới là người lạ, cô là người phụ nữ hư hỏng, nếu cô không đi tôi sẽ nói cho bà nội biết đó."

"Con . . ." Người phụ nữ xinh đẹp vội căng thẳng nhìn xung quanh, cuối cùng dường như không có phát hiện 'Bà nội' trong miệng cô bé mới thở ra.

"Em gái, không cần sợ, nói cho chị biết, cô ta là mẹ em sao?" Trương Tôn Ngưng muốn chắc chắn suy đoán của cô.

Ánh mắt cô bé phức tạp nhìn người phụ nữ xinh đẹp vừa gật đầu vừa lắc đầu, dùng giọng nói trong vắt nói: "Cô ta không cần em với cha, cô ta không phải mẹ của em, cô ta là mẹ của người khác."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 24: Lại Té Xỉu

Lời cô bé nói đã khiến cho Trương Tôn Ngưng có thể suy đoán ra tình huống sơ lược, hẳn là người phụ nữ xinh đẹp này đã ly hôn với cha của cô bé, lúc ấy cũng không hề tranh thủ quyền nuôi dưỡng cô bé, về sau lại lập gia đình mới cùng với người khác, còn có con riêng của bọn họ. Bây giờ người phụ nữ xinh đẹp bỗng nhớ tới máu mủ của mình, mong muốn gần gũi cô bé, nhưng vì từ nhỏ đã không ở bên cạnh cô bé nên cô bé cực kỳ ghét bỏ, không chịu đi với cô ta.

"San San" Người phụ nữ xinh đẹp nhìn cô bé với vẻ mặt hết sức đáng thương, muốn giải thích, nhưng lại không thể nói thành lời.

"Tránh ra, tránh ra đi!" Cô bé rất bướng bỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào trước ngực Trương Tôn Ngưng, không muốn nhìn người phụ nữ xinh đẹp nữa.

Trương Tôn Ngưng giống như bỗng nhiên hiểu được vì sao cô bé lại chạy đến bên cạnh mình, thật sự là một cô bé thông minh, nhưng nếu mà mình vẫn còn là Trương Tôn Ngưng nhất gan sợ phiền phức trước kia thì cô bé này nên làm cái gì bây giờ đây?

"Vị phu nhân này, nếu đứa trẻ đã không muốn đi theo cô, thì cô cần gì phải cố gắng gò ép đây? Cô có cuộc sống của cô, có công việc của cô, hai bên đều biết được bên kia khỏe mạnh bình an không phải là được rồi sao? Dù cô có mạnh mẽ dẫn nó trở về, cũng không nhất định con bé sẽ vui vẻ. Lúc

trước cô đã vứt bỏ quyền nuôi dưỡng cô bé, không hề cố gắng hết sức với trách nhiệm của người mẹ, hiện tại mới biết hối hận, cô cảm thấy mình có tư cách sao?" Trương Tôn Ngưng đứng ra can thiệp giúp cô bé nói với người phụ nữ xinh đẹp như cô bé mong muốn, nhưng cô cũng biết mình không có tư cách dùng giọng điệu chất vấn mà nói với cô ta.

Nhưng mà, trong nháy mắt khi nói những lời này ra khỏi miệng, cô bỗng cảm thấy mình với cô bé này vốn không có gì khác nhau, cô bé chính là cô của ngày xưa, kiếp trước cô vẫn luôn muốn hỏi rõ ràng. Cái người gọi là mẹ kia, không hề có một tí trách nhiệm, cố gắng đối với cô, nếu đã vậy vì sao phải đưa cô đến thế giới này, còn ích kỷ mạnh mẽ lựa chọn đường đời cho cô?

"Cô là ai? Cô thì biết cái gì? Cô dựa vào cái gì mà quản chuyện giữa mẹ con chúng tôi? Buồng con gái tôi ra!" Người phụ nữ xinh đẹp quát lên, cô ta vốn đang ghen tị việc con gái mình thân thiết với Trương Tôn Ngưng, lại xa lánh cô ta, đúng lúc tìm được cớ trút giận.

Trương Tôn Ngưng vô ý thức nhăn lông mày xuống, ôm đầu cô bé chặt hơn, khó trách con gái ruột của chính mình cũng không thân thiết với cô ta, thái độ của cô ta cơ bản là có vấn đề. Rõ ràng chỉ nghĩ đến cảm nhận của bản thân, lại không để ý với tới cảm nhận của cô bé. Nếu đổi thành cô, chắc chắn cô cũng lựa chọn giống như cô bé này, diễn đàn lễ quý đôn, ví như người mẹ kiếp trước cũng là người như vậy, vậy cô tình nguyện mãi mãi cái gì cũng không hiểu rõ, giữ lại hình ảnh mơ hồ trong trí nhớ, để còn có một cái mà nhớ nhưng.

"Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là ... Cô nhìn thấy con gái mình quan hệ với người ngoài như tôi còn thân thiết hơn với cô, chẳng lẽ cô cũng không biết tự kiểm điểm xem lỗi của mình là ở đâu sao?" Lúc này đã không còn là vận hội, Trương Tôn Ngưng chỉ nhàn nhạt nói.

Người phụ nữ xinh đẹp này, thân là một người mẹ, lại không hề có một chút ý thức với tình ngộ nào của người làm mẹ. Muốn gì làm vậy, không muốn thì lập tức vứt bỏ, còn không bằng đối xử với con chó lang thang bên đường, làm con gái của cô ta cũng thật là xót xa.

"Con nhóc này chui ra từ chỗ nào, tôi làm như thế nào cũng không nhờ cô dạy, tốt nhất cô nên mau nhanh chóng buông con gái tôi ra, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đó." Người phụ nữ xinh đẹp hô, tiến lên đưa tay ra muốn tóm cô bé Trương Tôn Ngưng đang ôm trong lòng đi.

Trương Tôn Ngưng vô ý thức né tránh, người phụ nữ xinh đẹp vô huyệt, thân thể lung lay lao đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

"Cô người phụ nữ này, tôi mới không chú ý một lúc đã đến cướp đoạt cháu gái tôi, muốn báo cảnh sát phải không, có bản lĩnh thì cô báo đi, tôi cũng muốn nhìn xem trong chúng ta người nào có lý."

Người phụ nữ xinh đẹp còn chưa kịp đứng vững, vừa nhìn thấy người tới thì thân thể thoáng cái run rẩy dữ dội, nhất thời sắc mặt cô ta trắng bệch, hơi há mồm, muốn nói gì đó, cuối cùng lại không phát ra âm thanh nào, giống như bị mắc kẹt ở trong cổ họng vậy.

Trương Tôn Ngưng đoán, người tới xác nhận là bà nội theo như lời cô bé, chẳng qua nhìn về ngoài của bà ấy nhiều lắm cũng chỉ 34, 35 tuổi mà thôi, không phân cao thấp với người phụ nữ xinh đẹp kia, cách ăn mặc cũng rất thời thượng, nhưng lại không phải theo mốt, mà lộ ra một hơi thở nghệ thuật. Bà ấy vừa xuất hiện đã lập tức khiến người phụ nữ xinh đẹp sợ tới mức ba hồn bay mất hai hồn, có thể thấy được người tới này cũng không phải nhân vật đơn giản.

"Vẫn còn chưa nhanh chóng cút đi, nhìn cái gì!" Người tới vừa ngoảnh mặt về phía người phụ nữ xinh đẹp trách mắng.

Người phụ nữ xinh đẹp không dám cãi lại một câu, cực kì không muốn nhìn cô bé, cuối cùng vẫn là rời khỏi ở trong tiếng nghị luận của mọi người. Trương Tôn Ngưng xem cục diện đã thay đổi trước mắt, cực kì tò mò, nhìn thấy người con dâu này đứng trước mặt mẹ chồng, giống như chuột thấy mèo, chẳng lẽ bên trong có chuyện cũ phức tạp gì sao? Thật thú vị.

"Bà nội!" Cô bé vui đầu vào trong lòng người vừa mới tới, "Bà nội, bà mà không trở về thì San San đã bị cô ta bắt đi rồi, là chị Diễm Tâm (Diễm Tâm ở đây là chỉ tên cửa hàng bánh ngọt Trương Tôn Ngưng đã từng làm) giúp con." Thấy người chồng lưng cho mình đến, cô bé cũng chưa quên Trương Tôn Ngưng, ngón tay chỉ về phía cô.

Chị Diễm Tâm? Người tới đã sớm chú ý tới cô gái đang che chở cháu gái mình, bộ dáng xinh đẹp càng xem càng dễ nhìn, khí chất cũng hết sức độc đáo. Im lặng ngồi ở chỗ kia, giống như một đóa hoa sen lặng lẽ nở rộ, lạnh lẽo cao quý, đặc biệt là đôi mắt trong suốt sâu thẳm kia, giống như một tờ giấy trắng, sạch sẽ tinh khiết, nhưng lại chứa Càn Khôn ở bên trong, sâu không lường được, khiến người ta không dám nhìn thẳng, nhưng làm sao người như vậy lại có quan hệ với "Diễm Tâm".

"Cảm ơn cô nhé." Đánh giá Trương Tôn Ngưng xong, bà nội cô bé dùng thái độ vừa ôn hoà vừa khách sáo nói, thay đổi rõ ràng so với tư thế lên mặt bắt nạt người lúc răn dạy người phụ nữ xinh đẹp.

"Tôi cũng không có làm gì, là cháu gái bác thông minh thôi." Trương Tôn Ngưng đứng dậy, sờ đầu cô bé nói.

"Bà nội, chị Diễm Tâm biết làm rất nhiều rất nhiều bánh ngọt ăn ngon đó, rất lợi hại. Nhưng mà chị Diễm Tâm nói, ăn nhiều bánh ngọt lớn lên sẽ không đẹp, không thể kiêng ăn, chờ một lát chúng ta đi mua thêm một chút rau dưa hoa quả đi." Cô bé nghiêm túc nói.

Mắt bà nội cô bé chứa ý cười nghe xong liên tục nói hai tiếng tốt, ngừng đầu nói với Trương Tôn Ngưng: "Cũng là cô có biện pháp, con nhóc này rất kén ăn, khiến một nhà chúng tôi đều lo lắng muốn chết, như thế rất tốt, cảm ơn cô đã giúp chúng tôi một chuyện lớn."

"Không có gì, bác không cần khách sáo." Trương Tôn Ngưng cảm thấy mình là vô tâm trông liễu, liễu Thành cây (vô ý làm một việc gì đó lại nhận được kết quả không ngờ tới), được cảm ơn cô cũng có chút xấu hổ.

"Thời gian không còn sớm, vậy tôi mang con nhóc đi mua đồ ăn trước, kéo lát nữa con bé lại đổi ý."

"Bác cứ đi trước đi ạ."

"Tạm biệt chị Diễm Tâm, chờ tay chị Diễm Tâm tốt hơn, nhớ phải làm bánh ngọt ăn ngon cho em đó!" Cô bé vừa quay đầu vừa phát tay nói.

"Được, tạm biệt."

Bà cháu hai người đi rồi, Trương Tôn Ngưng cũng lái xe rời khỏi.

Lái xe đi được một đoạn, con quần đau trong bụng lại kéo tới, kèm thêm phía sau lưng với hai chân đều đau nhức đến chết lặng. Cô lái xe bằng một tay, ngón tay run nhẹ, trán chảy ra một tầng mồ hôi lạnh buốt, may mà cô có ý chí mạnh mẽ chống đỡ, cuối cùng chỉ bị dọa sợ hãi chứ không gặp nguy hiểm thuận lợi về đến nhà.

Mặc dù mới tám giờ tối, nhưng bởi vì thời tiết rét lạnh, trong tiểu khu ngoại trừ đèn đường cao vút cô đơn, thì không hề có nửa bóng người.

Trương Tôn Ngưng cồng ba lô đựng báu vật phía trước, những thứ mua trong siêu thị với hộp gấm đều xách bên cánh tay phải, sau đó khiêng con cá tầm nặng hơn chín mươi cân lên loạng choạng đi vào trong lầu, giống như một người chạy nạn lại có lòng tham không đáy. Về sau, lúc Trương Tôn Ngưng nghe Hoa Tử Ngang nói đến đoạn này, cũng không khỏi tự mình cười mình cổ chấp.

Lúc cô đang chịu đựng cơn đau đớn muốn chết, khiêng tất cả mọi thứ đến sát cửa phòng, nghe được có tiếng động bên trong, cô dùng đầu gối đụng vào cửa vài cái. Cửa phòng mới mở ra từ bên trong, cô vừa kêu một tiếng ông xã, trước mắt bỗng tối sầm, cả người mang đồ cầm đầu ngã quỵ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chương 25: Anh Em Nói Chuyện

Ông xã?

Hoa Tử Nghiêu bị gọi mà không khỏi có chút lú lẫn, càng bị ngọn “núi nhỏ” bất ngờ ập xuống đập cho lú lẫn rồi. Anh chỉ là một người quân y, không có bản lĩnh xuất sắc như Hoa Tử Ngang, nhưng anh cũng có một chút bản lĩnh, mắt thấy sắp bị nện trúng mặt đất, để tay ra sau lưng khê chống, giữ “núi nhỏ” trước mặt lại.

"Tử Ngang!" Hoa Tử Nghiêu ngoảnh mặt về phía trong phòng hô to: "Nhanh lên, giúp đỡ một chút!"

Hoa Tử Ngang nghe được động tĩnh, vội vàng tắt lửa trong phòng bếp đi tới, "Làm sao vậy, đây là tình huống gì?" Nói xong, ôm 'Núi nhỏ' đặt ở trên người Hoa Tử Nghiêu dúi ra kéo vào trong phòng.

"Anh còn muốn hỏi em đây là tình huống gì đó? Mở cửa ra, ngay cả người còn chưa thấy rõ đã kêu ông xã, cô gái của em hả! Đây là cái tình hình gì?" Hoa Tử Nghiêu vừa được giải phóng, đã xoay người đứng lên, xoa xoa eo, thiếu chút nữa là trật rồi. "Đây là thứ gì, cá? Sao có thể lớn như vậy!"

Hoa Tử Ngang đương nhiên nhận là ra Trương Tôn Ngưng mới chuẩn bị vào trong nhà, lấy những thứ trên người cô ném hết tới bên cạnh, không rảnh quản là thứ gì, cũng không có tâm tình trả lời vấn đề của Hoa Tử Nghiêu, chỉ vẫy tay về phía anh. "Nhìn xem cô ấy bị làm sao vậy?" Lăn mồ hôi tay lạnh buốt của Trương Tôn Ngưng, sắc mặt cô cũng trắng bệch, răng thì cắn chặt, bộ dạng rất khó chịu, lòng Hoa Tử Ngang không khỏi thất lại.

Hoa Tử Nghiêu hí mắt nhìn em trai ruột của mình, người này đã bao lâu không để tâm tới một cô gái như vậy rồi. Coi đáng về lo lắng kia của cậu ấy, chỉ sợ quan hệ giữa hai người cũng không hề tầm thường, xem ra mấy vị già cả trong nhà kia được yên tâm rồi.

"Sững sờ cái gì, nhanh lên." Hoa Tử Ngang có chút không kiên nhẫn thúc giục, anh biết Trương Tôn Ngưng chỉ bị hôn mê, không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lại không biết vì sao cô hôn mê, vẫn là không nhận được mà lo lắng.

"Cô ấy không có việc gì, chỉ đau đớn quá dẫn tới hôn mê mà thôi." Hoa Tử Nghiêu là học trò giỏi của người đứng đầu ngành trung y, lại làm nghề y nhiều năm, có kinh nghiệm lâm sàng phong phú, chứng bệnh nhỏ bình thường chỉ cần nhìn bằng mắt đã có thể phán đoán được tám chín phần mười.

"Hả?" Hoa Tử Ngang cho rằng người này đang qua loa đối phó anh, quay đầu nhìn về phía Hoa Tử Nghiêu.

"Hả cái gì hả, chẳng qua phụ nữ bình thường đều sẽ có bệnh đau bụng kinh mà thôi, coi em nóng ruột như thế, trán đầy mồ hôi, diễn đàn lê quý đôn, thành thật khai báo đi, quan hệ gì?" Hoa Tử Nghiêu đứng dựa sô pha, hai tay ôm vai, tư thế chuẩn bị bức cung.

"Quan hệ gì, gọi anh xem bệnh anh không xem, nói lung tung cái gì. Nhanh chóng xem cho cô ấy xem vì sao lại đau thành như vậy." Hoa Tử Ngang xụ mặt nghiêm túc nói.

"Em thẳng thắn khai báo thì anh sẽ lập tức giảm đau cho cô ấy, thế nào?" Hoa Tử Nghiêu nhân cơ hội lời điều kiện ra, rất có tư thế không cạy ra một

chút bí mật quyết không bỏ qua, cơ hội tốt mà không cần chẳng phải lãng phí sao? Bình thường anh muốn tìm có chèn ép tên này chỉ là đều không tìm được cơ hội.

"Giảm đau trước rồi nói tiếp."

"Mặc cả xong." Biết em trai mình đã đưa ra nhượng bộ lớn nhất, không thể được nước lấn tới nữa, nhưng anh càng chắc chắn quan hệ giữa hai người không phải là ít.

Tài chữa bệnh của Hoa Từ Nghiêu quả thật tuyệt vời, chỉ đâm mấy cây ngân châm xuống, thân thể vốn buộc chặt vì đau đớn của Trương Tôn Ngưng đã dịu đi rất nhiều, trên mặt cũng chậm rãi khôi phục lại màu máu, chỉ còn chưa tỉnh lại nữa mà thôi. "Châm này phải một giờ nữa mới có thể nhổ ra, em có thể nói rồi." Hoa Từ Nghiêu vững vàng ngồi lên một cái sofa khác, chuẩn bị chăm chú lắng nghe, nhìn xem là cô gái như thế nào có thể làm nóng chảy đứa em trai cô chấp như đá này của anh đây.

"Làm sao cô ấy có thể đau đớn thành như vậy?"

"Vấn đề thể chất cá nhân, hiện tại tốt nhất đừng là di chuyển cô ấy." Thấy Hoa Từ Ngang muốn ôm Trương Tôn Ngưng vào phòng ngủ, Hoa Từ Nghiêu lập tức ngăn cản. "Trốn được mừng một, tránh không khỏi ngày rằm, hay là em muốn để cho mấy vị trong nhà kia có màn biểu diễn thẩm tra tại nhà, Um?"

Người người đều nói cậu cả nhà họ Hoa lịch sự nho nhã, là chàng trai một khiêm tốn mà lại tuấn kiệt, mẹ ôi, có người nào nhìn thấy tim gan tựa như con hồ ly ngàn năm của anh ta đâu? Trợn mắt nhìn Hoa Từ Nghiêu, ánh mắt Hoa Từ Ngang rơi xuống trên người Trương Tôn Ngưng, từ từ nói: "Cô ấy rất đặc biệt."

Hoa Từ Ngang quen biết với Trương Tôn Ngưng, ở chung như thế nào, đều công khai một năm một mười nói hết toàn bộ cho Hoa Từ Nghiêu biết. Biết rõ anh ấy cũng là vì quan tâm mình, tuy rằng oán giận, nhưng cũng không hề trách anh ấy 'Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn'. Dù sao để cho một mình Hoa Từ Nghiêu biết so với để cho cả nhà họ Hoa đều biết thì tốt hơn nhiều, bằng không thì anh cũng không thể không chuẩn bị thêm mấy cái lỗ tai nữa.

"Nói như vậy, là cô ấy quản lý em trước, còn biết được thân phận của em, mà em lại không biết rõ lai lịch của cô ấy?" Hoa Từ Nghiêu nghe xong chống má phân tích, anh cũng coi như một thành viên của 'Ngọa long', cho nên Hoa Từ Ngang cũng không giấu diếm chuyện Trương Tôn Ngưng biết anh là người đứng đầu của 'Ngọa long'.

"Không phải không biết, mà là những thứ em biết rõ với thực tế nhìn thấy cơ bản là tựa như hai người khác nhau. Theo kinh nghiệm chuyên nghiệp của anh mà suy đoán, tai nạn xe cộ có thể khiến một người thay đổi triệt để hay không? Ngoài tính cách, còn có các hạn năng lực."

Lông mày Hoa Từ Ngang vãn thành cái kết không mở ra được, cậu ấy sẵn lòng phiền não chuyện này, chứng tỏ cậu ấy đối với Trương Tôn Ngưng không giống với những cô gái khác, Hoa Từ Nghiêu trầm mặc một hồi, nói: "Cũng không phải hoàn toàn không có loại khả năng này, khả năng tiềm tàng của con người là vô hạn, giống như là một thí nghiệm hóa học chưa từng có người làm, thì sẽ không cách nào dự đoán được sau khi phản ứng sẽ cho ra kết quả là gì. Cho nên ý kiến chuyên nghiệp của anh vẫn là: Tùy tâm mà hành động, thuận theo tự nhiên."

Đã biết em trai là một người quân nhân tốt không thể soi mói, là rường cột của quốc gia, nhưng là một người đàn ông không có nền móng tình cảm. Trong lòng cậu ấy rõ ràng đã sớm có đáp án chắc chắn, lại cứ bướng bỉnh không coi đó là đáp án mới là vấn đề trở ngại. Con người vốn là một biến số, mới trước đây xấu xí, lớn lên có lẽ sẽ trở thành người đẹp siêu cấp; vốn là người có học thức đường đường chính chính, tuấn tú lịch, lại có thể đeo gông vào tù; tên nhóc nghèo mới đầu nghèo rớt mồng tơi, một ngày kia lại có thể rung người biến thành ông chủ xí nghiệp lớn được người người tôn kính. Những việc như thế, có rất nhiều ví dụ, có thể nói, con người thời thời khắc khắc đều đang thay đổi, quan trọng không phải biến hóa trước mặt hay là khác biệt sau khi biến hóa, mà là cảm giác khi gặp mặt, với quỹ đạo phía sau có trùng hợp hay không. Chính bản thân anh làm anh hai mặc dù thất bại trong hôn nhân, nhưng vẫn có thể làm một ngọn hải đăng lơ lửng trên biển rộng mệnh mông cho em trai mình.

Xấp xỉ một giờ sau, Hoa Từ Nghiêu đứng dậy rút ngân châm ra một cách thông thạo: "Tự mình suy xét cân nhắc cho tốt đó, giao cô ấy cho em, anh đi ngủ trước." Vốn định tán gẫu với em trai một đêm, sáng sớm ngày mai chạy về bộ đội, nhưng tình hình trước mắt cho thấy anh hiển nhiên đã trở thành người dư thừa, tự động biến mất thì tốt hơn.

"Nếu lỡ cô ấy đau nữa thì làm sao bây giờ?" Hoa Từ Ngang vội hỏi.

"Lần này mới có thể êm dịu đi qua, còn về lần sau, em có thể đi học bổ sung để bù đắp, trong sách sẽ có đáp án mà em muốn, còn nếu như muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã thì em cứ lập tức trực tiếp xử cô ấy." Nói xong, Hoa Từ Nghiêu kéo vali hành lý của mình đi vào phòng khách.

Hoa Từ Ngang vầy vầy quả đắm về phía bóng dáng của anh, đáng giận, dám ý vào anh không biết chữa bệnh mà bắt nạt. Cúi người ôm lấy Trương Tôn Ngưng trở về phòng ngủ của mình, cởi quần áo ngoài ra giúp cô, lại cẩn thận đặt cô lên trên giường, sợ làm cô tỉnh, càng sợ làm cô đau.

Ngồi bên giường, tám chữ Hoa Từ Nghiêu nói này không ngừng hiện ra ở trong đầu: Tùy tâm mà hành động, thuận theo tự nhiên.

Một người chỉ biết hôm nay lại không biết có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai hay không như anh, có thể chứ?

Đột nhiên, Hoa Từ Ngang giống như nhớ đến cái gì, dịch thật góc chăn cho cô rồi nhẹ chân nhẹ tay ra ngoài. Không lâu sau, lại bung một túi nước ấm trở vào, nhẹ nhàng đặt vào vị trí bụng dưới của cô.

Rồi sau đó, dựa ở bên giường một hồi, ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 26.1: Săn Sóc Khác Thường

Trưởng Tôn Ngưng chun chun cái mũi, cô nghe thấy được mùi hương quen thuộc, sau cơn mưa không khí thơm ngát mùi cây cối, còn có hỗn hợp mùi hương thân thể mạnh mẽ thuộc về đàn ông này là mùi hương đặc biệt chỉ có trên người 'Cây tùng' của cô, mở mắt ra, quả nhiên cô đang ở trong phòng của Hoa Tử Ngang.

Cô cảm giác mình thật sự đã ngủ rất sâu, rất đã, mãi đến ngày giữa trưa thứ hai mới tỉnh, lập tức bổ sung lại toàn bộ giấc ngủ của mấy ngày trên núi Ô Lan kia.

Cô mơ hồ nhớ lại, tối hôm qua thật sự không chịu đựng được đau đớn y hệt như hình phạt xé xác, vừa vào cửa đã té xỉu rồi. Cảm giác một chút, mặc dù còn rất đau, nhưng đã ở trong phạm vi có thể thừa nhận.

Xoay người xuống giường đi giải quyết nhu cầu sinh lý, thuận tiện chăm sóc đi cả ở phía dưới, sau đó lại nhanh chóng lui về nằm trên giường. Vẫn là người bình thường tốt nhất, lúc thân thể không thoải mái, muốn ở trên giường bao lâu cũng được, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ có những việc vớ vẩn như bị súng bắn tia ở phía xa nhắm vào đầu mình. Một chữ, sáng khoái, đau đớn cũng đáng.

Ai? Dưới chân có cái gì vậy? Trưởng Tôn Ngưng chui vào trong chăn, mò mẫm hồi lâu mới lấy ra được một túi nước ấm 'Đầu heo', cô không khỏi cười khúc khích vui vẻ, đây là Hoa Tử Ngang để à? Hoàn toàn không giống với phong cách của anh.

Đang nghĩ tới, Hoa Tử Ngang đã mở cửa tiến vào, bụng một chén cháo nóng thơm lừng đang bốc lên hơi nóng ngùn ngụt. "Tỉnh rồi à!" Đặt cháo lên trên tủ đầu giường, anh ngồi xuống bên giường.

"Ủm." Trưởng Tôn Ngưng gật đầu thật mạnh: "Ông xã, em rất nhớ anh."

"Nhớ tôi mà lại biến mình thành như vậy? Cô, cái cô gái này cũng thật không khiến cho người khác bớt lo." Hoa Tử Ngang trách cứ nói, hiển nhiên anh hoàn toàn không có chú ý, trong lúc không ý thức được, mình đã bắt đầu quan tâm đến cô gái nhỏ luôn ý lại vào mình này rồi.

"Anh cũng không nhớ tới, người ta là con gái đó." Trưởng Tôn Ngưng uất ức tự mình nói thầm nho nhỏ, diễn đàn lê quý đôn, kéo chăn lên đến trên mũi, chỉ lộ ra cặp mắt đáng thương tội nghiệp nhìn chăm chú vào Hoa Tử Ngang.

"Còn đau không?" Giọng điệu Hoa Tử Ngang dịu dàng, thuận tay lại kéo chăn xuống, che kín như thế, cũng không sợ nhe nhếch đến hồng sao. Thẹn thùng thì cứ thẹn thùng đi, anh cũng sẽ không cười nhạo cô, bình thường thì giống con cạp bá đạo mười phần, lúc này lại dịu ngoan tựa như con mèo con, thật sự là một cô gái nhỏ biến hóa liên tục.

"Đau" Trưởng Tôn Ngưng kéo giọng ra thật dài, bày tỏ cô đang rất đau rất đau. "Ông xã, ôm em một cái, an ủi tâm hồn nhỏ bị thương của em một phen đi."

Lời mà Hoa Tử Ngang nói đã khiến trong lòng Hoa Tử Ngang trở nên thông suốt, cũng không từ chối Trưởng Tôn Ngưng nhào lên nữa, còn thuận thế dúi cô vào trong ngực mình.

"Mỗi lần, đều đau như vậy sao?" Hoa Tử Ngang nói xong, cảm giác trên mặt mình cũng nóng bừng bừng, mặc dù quan hệ giữa hai người đã thân mật hơn người bình thường rất nhiều, nhưng anh cũng không cảm thấy đã thân mật đến trình độ tất cả bí mật riêng đều có thể chia sẻ, chuyện này anh cũng không có kinh nghiệm, cảm thấy rất thẹn thùng, nhưng vẫn không nhịn được lo lắng hỏi (từ nay sẽ xưng hô anh-em, chứng tỏ quan hệ đã qua một tầng mới nhé)

"Ủm." Chủ động quan tâm là hiện tượng tốt, Trưởng Tôn Ngưng gật gật đầu, cọ đến nỗi trong lòng anh cũng ngứa ngứa.

"Trước đây em trải qua nó như thế nào?"

"Gắng gượng." Trưởng Tôn Ngưng cũng không biết trước kia làm sao mà 'cô' chịu đựng được cái loại trình độ đau đớn mà ngay cả cô còn chống đỡ không nổi này, nhưng theo tính cách 'cô' trước đây, chỉ sợ cũng chỉ có thể gắng gượng mà vượt qua, ngược ngừng nói với người ta, thậm chí không dám đi khám bác sĩ.

Cánh tay Hoa Tử Ngang căng thẳng, dường như vô cùng đau lòng, lại ôm một hồi, mới buông cô ra, bụng cháo bát lên, không nóng không lạnh, nhiệt độ vừa vặn. "Ăn ít cháo đi." Sắc mặt cô tái nhợt, còn kém hơn so với lần bị cảm nặng lúc trước, nhìn mà khiến cho người ta lo lắng không thôi.

Trưởng Tôn Ngưng mừng rỡ hưởng thụ Hoa Tử Ngang tự mình phục vụ, từng miếng từng miếng đưa tới trên môi cô, mặc dù động tác có chút vụng về, nhưng lại rất chăm chú, mỗi lần đôi mắt buông xuống, hàng lông mi dài mà rậm lại chớp một cái, giống như bướm bướm đang nhảy múa, khiến người ta

rất hâm mộ. Một người đàn ông, sao lại có một đôi mắt còn xinh đẹp hơn phụ nữ? Ngay cả lông mi cũng đáng ghen tị như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 26.2

Một bát cháo nhanh chóng thấy đầy, mặn nhạt vừa phải, thơm mát ngon miệng. Trương Tôn Ngưng rất muốn ăn thêm một chén nữa, đáng tiếc là bao tử của cô đã không chứa nổi nữa rồi.

"Nhìn cái gì?"

"Ông xã, tối hôm qua anh đi làm trộm à, mắt giống y như con thỏ." Rõ ràng trong đầu thì đang hâm mộ người ta, lúc ra khỏi miệng lại là lời nói chọc người, nhưng quả thật là cô rất yêu thích cặp mắt anh khi chăm chú làm gì đó.

Biến thành mắt đỏ còn không phải bởi vì cô, nếu không thì lấy đâu ra cháo gan heo tào đò cho cô ăn? Hơn nữa người nào đó chiếm lấy giường của anh, còn người kia không chỉ ngay cả phòng khách cũng chiếm, còn bày đồ ngay giữa đường không cho anh đi, rắc rối chèn ép anh phải đi xuyên qua đường hẹp vòng vèo. "Anh muốn làm trộm, chẳng phải em chính là cướp sao."

"Em mới không phải cướp, không cho ông xã anh nói oan cho em." Trương Tôn Ngưng kháng nghị mạnh mẽ.

"Em đưa 'Chứng cứ phạm tội' của mình trở về còn gì nữa, giải thích rõ ràng."

Chứng cứ phạm tội? Đã lâu cô không có làm chuyện xấu gì, chỗ nào có chứng cứ phạm tội, hả! Đột nhiên cô nghĩ tới.

"Ông xã, cho anh xem báu vật của em." Nói xong, lập tức đứng lên muốn xuống giường.

Chân vẫn còn chưa chạm đất, thân thể lại bị vót bay lên không: "Làm cái gì đó?" Cô gái này thật sự là nói gió thì có mưa, một lát cũng không chịu ngồi yên, không biết mình đang ở trong thời kì đặc biệt sao?

Bất ngờ bị trượt xuống, cô ôm cổ Hoa Từ Ngang, nghiêm trang nói: "Đi lấy báu vật đó!"

"Lộn xộn." Ngoài miệng Hoa Từ Ngang giống như không vui, nhưng động tác trên tay cũng không ngừng, giật chăn lên bọc lấy cả người cô, đóng gói ôm ra phòng khách.

Lúc Trương Tôn Ngưng bị thả lên trên sofa, toàn thân bị bọc giống như nhộng, chỉ lộ ra cái đầu, cô không nhìn được mà im lặng, chỉ là di cả của cô đến mà thôi, nào có yếu ớt như thế. Nếu về sau mang thai, chẳng phải mỗi ngày sẽ bị anh bế trên tay sao? Khụ... , có vẻ như bọn họ còn chưa kết hôn, ồ lẳng hơi xa.

"Ông xã, làm sao em lấy đồ ra được nha?" Kỳ thật ý của Trương Tôn Ngưng là muốn gọi Hoa Từ Ngang lấy chăn ra, nhưng cô đã xem nhẹ trình độ bá đạo của người đàn ông nào đó.

"Muốn lấy cái gì? Nói."

"Ba lô của em." Trương Tôn Ngưng không lay chuyển được anh, đành thỏa hiệp nói.

Hoa Từ Ngang lấy ba lô ra theo lời cô, cảm giác không nhẹ, cũng không biết cô gái này bỏ thứ gì vào đó, nặng trĩu, giống như tảng đá.

"Mở ra, nhẹ chút, đừng làm hỏng nhé." Những thứ này đều là tiền vốn để làm giàu, báu vật của cô đó.

Hoa Từ Ngang kéo khóa kéo ra nháy mắt, cảm giác được có một tia sáng phụt lóe ra, sáng chói mắt người. Lấy mã não thủy đàm ra, còn có túi nhân sâm được dùng vải bông bọc cẩn thận, dù anh vốn đi ra từ nhà cao cửa rộng, tự nhận kiến thức rộng rãi, cũng không khỏi giật mình. Nguyên nhân chính là vì xuất thân của anh, những thứ anh tiếp xúc đến thứ đều là vật quý báu, lại được mẹ ảnh hưởng, rất hiểu biết đối với các loại đá quý, nên mới càng thêm kinh ngạc với những thứ đang thấy trước mắt.

Mã não thủy đàm có kích cỡ một trái bóng rổ, cho dù là màu sắc, hoa văn, tính chất không có chỗ nào mà không phải là cao cấp nhất. Mà anh còn nhìn ra được, nó không hề trải qua bất luận gia công gì, hình thành tinh khiết từ tự nhiên, giá trị thứ này quả thực khó có thể đánh giá. Cây nhân sâm kia, ít nhất cũng phải sáu bảy trăm năm, càng thêm hiếm thấy.

"Em lấy được từ chỗ nào?" Hoa Từ Ngang nghiêm túc hỏi, hiển nhiên giọng điệu gượng gạo hơn nhiều.

"Nhặt được trong núi, thật sự, không phải em cướp đoạt, thật sự không phải em cướp đoạt mà." Trương Tôn Ngưng bày ra một bộ dạng yếu ớt có bóng ma trong lòng, đáng yêu lại khiến lòng người thương yêu.

"Anh tin." Những thứ này không phải là thứ mà có bản lĩnh là có thể cướp đoạt được, anh không có lý do để không tin.

"A... ." Trương Tôn Ngưng thở ra: "Em muốn lấy bọn nó đổi tiền bạc, trong nhà thật sự quá nghèo, nghèo nàn đến nỗi em đều không nhìn được rồi."

Hoa Tử Ngang nghe lời này có chút không được tự nhiên, giống như trước kia cô không biết nhà mình nghèo vậy, nhưng mà anh cũng không có nghĩ nhiều. "Em tính toán đến đâu bán chúng?"

"Chợ đen!" Trương Tôn Ngưng kiên định nói, chỉ có ở đó mới có thể bán được với giá cô mong muốn, những chỗ này kiếp trước cô cũng đi không ít, rất quen thuộc.

"Không được." Hoa Tử Ngang một tiếng bác bỏ, chợ đen là chỗ như thế nào? Đó chính là chỗ người ăn thịt người không nhà xương, cho dù tiền nhiều hơn, nhưng tà ác càng nhiều hơn nữa. "Em muốn bán bao nhiêu tiền, anh mua."

Trong ấn tượng của cô, nhà họ Hoa không chỉ có có quyền thế, mà còn có tiền, nhưng Trương Tôn Ngưng không muốn xài tiền bạc của anh, đây là nguyên tắc. "Tặng anh thì có thể, không bán." Dừng một chút còn nói: "Anh theo giúp em đi."

"Thật sự là muốn tiền không muốn mạng mà." Lời này của Hoa Tử Ngang xem như đồng ý, có lẽ biết muốn ngăn cản cũng ngăn không được, không cho cô đi chắc chắn cô sẽ lên lút đi, còn không bằng mình đi cùng thì an toàn hơn một chút. "Cái thứ to xác kia lại là chuyện gì hả?" Tử lạnh cũng không bỏ vào được, chỉ có thể đặt trên ban công phòng bếp, mở cửa sổ ra, còn phải thường xuyên đề phòng mèo đến ăn vụng.

Biết anh đang nói tới con cá Tầm kia, cô đặc ý nói: "Đó là em đặc biệt mò cho anh đó, cá Tầm hoang dã, tính khiết tự nhiên, không ô nhiễm, tuyệt đối xanh biếc khỏe mạnh, cảm động không!"

"Cảm động!"

Trương Tôn Ngưng hí hắt, cười cười, oa? Làm sao cô lại nghe được tiếng nghiêng răng trong giọng nói đó vậy nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Chương 27: Cảm Động Lẫn Nhau

"Ặc . . . Á!... Ông xã, đừng đánh em. . . á!" Trương Tôn Ngưng ngửa ra sau, tránh né những đòn tấn công cơ thể không ngừng ập tới của Hoa Tử Ngang, trong mắt anh phun lửa, rất đáng sợ!

"Ông xã . . ." Người nào đó lại giả vờ đáng thương. . .

Hoa Tử Ngang dừng lại ở chỗ cách cô chừng 10 centimeter, hai tay chống xuống sofa, có chút tức giận nói: "Cái cô gái này, rốt cuộc là em lớn lên không có đầu óc sao, ngày mùa đông giá rét lại chạy vào trong núi lớn, hiện tại lại khiến chính mình thiếu chút nữa bỏ đi nửa cái mạng, tới cùng là em có tự giác làm bà xã của người ta hay không hả? Em là quân tử đó, có biết hay không! ?"

"Có! Biết!" Cái gì khác Trương Tôn Ngưng cũng không nghe được, chỉ nghe thấy mấy chữ 'Bà xã' 'Quân tử', lập tức hưng phấn đến mức cái gì cũng quên. Chỉ muốn cho Hoa Tử Ngang một cái ôm thật to, nhưng cô đã quên mình đang bị quần thành nhộng, kết quả là cái mũi không cẩn thận đụng vào trán của anh: "Ồi! Cái mũi của em! May là là hàng thật giá thật."

"Em, cô gái này . . ." Hoa Tử Ngang vừa bực mình vừa buồn cười lại không còn gì để nói, vội vàng xoa xoa cho cô, thấy không có ra máu mới yên tâm.

Nhìn lúc cô băng bó cho người khác rất sạch sẽ gọn gàng, chính người chết không đền mạng, mượn tên cướp xui xẻo kia mà nói, chính là dùng tiền mua đường cùng, sao lúc đến trước mặt mình lại xúc động giống như một đứa trẻ không chịu lớn như vậy? May mà Hoa Tử Ngang không thấy được một màn trong siêu thị kia, nếu biết đứa "trẻ con không chịu lớn" trong mắt anh không tiếng động đã khiến một người đẹp ngã roi hai cái răng chỉ xúc động lại càng sâu, đồng thời càng thêm cảm thấy may mắn vì mình là người đàn ông bị cô nhìn trúng, cùng lắm cũng chỉ bị ức hiếp, chứ sẽ không bị trả thù.

Kỳ thật, Hoa Tử Ngang bây giờ còn không hiểu, không phải Trương Tôn Ngưng thay đổi liên tục, mà là cô ý lại vào anh, tin tưởng, yêu thương, mới thể hiện rõ tính tình chân thực nhất của mình ra.

"Về sau không được mặc kệ thân thể mình như vậy nữa." Hoa Tử Ngang nghiêm mặt nói, nghĩ tới nghĩ lui, anh cảm thấy không nên quá nuông chiều cô gái nhỏ này, anh có thể cho phép cô đi ngược đãi người khác, nhưng quyết không cho phép cô ngược đãi chính mình, cho dù là vì anh cũng không được.

"Ừ! Ừm." Trương Tôn Ngưng vội vàng gật đầu, tới gần phía trước, tựa vào trước ngực Hoa Tử Ngang. Anh tức giận, chỉ là vì cô không thương tiếc thân thể mình, trừ bỏ người nhà ra, chưa từng có người nào từng quan tâm sự sống chết của cô như vậy, thậm chí còn nổi giận, anh là người đầu tiên. Kỳ thật, trái tim cô rất mềm, rất cảm động, rất muốn khóc. "Ông xã, cầu an ừ!" Cô luôn nói những lời nói phổ biến trên internet sau này, may mà người nào đó đủ thông minh, phản ứng nhanh.

"Phải an ủi như thế nào, Ủm?" Lời nói của Hoa Tử Ngang mang tác phong không đúng đắn, ôm cả thầy Trương Tôn Ngưng kèm thêm chân, cúi đầu, môi vừa vắn dán trên trán cô, lúc mở miệng nói chuyện, da thịt lại thần thiết.

"Dù sao, dù sao . . ." Anh phải an ủi em, nửa câu sau giống như mắc kẹt lại, không tìm được lối ra, Trương Tôn Ngưng thầm giận mình vô dụng.

"Dù sao cái gì? Em nói đi, anh nghe theo." Hoa Tử Ngang ôm Trương Tôn Ngưng, từng cảm xúc, động tác nhỏ của cô, anh đều thu vào đáy mắt, mập mờ nói.

Hoa Tử Ngang như vậy, ngược lại khiến cho Trương Tôn Ngưng xấu hổ, hồng từ mặt xuống tới cổ. Ru rú ở trong lòng Hoa Tử Ngang, không dám ngẩng đầu lên. Ai nói anh là người đàn ông gây thơ trong tình cảm, rõ ràng là mở miệng tán tỉnh dễ như trở bàn tay, đầu tên kia nhất định là bị cửa kẹp rồi.

"Ông xã, ngày mai hai ta đã quen biết được mười lăm ngày rồi." Trương Tôn Ngưng thực sự không không chịu thua kém chuyển hướng đề tài, ngày 1 tháng 2, đúng nửa tháng từ ngày cô sống lại, cũng là kỷ niệm mười lăm ngày cô gặp được người đàn ông khiến mình động lòng, đổi lại là trước kia, có chết cô cũng không dám tưởng tượng, có một ngày mình có thể trải qua cuộc sống của người bình thường mà mình ước mơ tha thiết, nhất định phải chúc mừng.

Thân thể đều thành như vậy, còn nghĩ linh tinh, Hoa Tử Ngang lưu loát lên tiếng, không có nghĩ cái khác, nghe được tiếng thở dài thất vọng của cô gái nhỏ trong lòng, truy đến cùng nói: "Có việc gì?"

Cô không oán giận Hoa Tử Ngang hỏi câu này, anh sống trong bộ đội quanh năm, lại là một người cô quanh, tạm thời ngờ nghệch không biết được tâm sự của cô bé về tình có thể tha thứ.

"Không có gì." Trương Tôn Ngưng cũng không quá để ý, trước mắt đi cà của mình còn chưa đi, dù cho Hoa Tử Ngang có sắp xếp gì, chỉ sợ cũng sẽ gây ra mất hứng. "Ông xã, anh đưa cả tâm về trong nhà đi, thức ăn hoang dã có giá trị dinh dưỡng cao, rất tốt đối với thân thể. Trên xe còn có một con hơi nhỏ, đủ cho hai người chúng ta ăn, mà trong núi vẫn còn rất nhiều, bất cứ lúc nào muốn ăn đều có thể đi vớt." Sợ anh từ chối, cô vội vàng nói rõ tình hình.

Trong lòng Hoa Tử Ngang khẽ động, cô không chỉ nghĩ cho mình, còn nhớ tới người nhà của mình, trái tim giống như bị bàn tay nhỏ nóng hằm hập ôm chặt, ấm áp thoải mái. Xưa nay những người gần gũi anh đều vì đủ loại mục đích, cho nên lúc nào anh cũng có sự đề phòng với người khác, đối với cô cũng thế, nhưng dường như cô thật sự chỉ muốn trở thành vợ của anh mà thôi, cũng không hề yêu cầu thứ gì khác.

Cô gái nhỏ trong lòng này! Thật sự là yêu tinh nhỏ chọc người yêu thương. Khi thì lạnh lùng, khi thì mạnh mẽ, khi thì bá đạo, khi thì phúc hắc, khi thì cứng cỏi, khi thì cơ trí, khi thì mơ hồ, khi thì sẵn sàng, khi thì cẩn thận . . . , cũng đều rõ ràng nhưng mà vẫn còn ít nhiều mặt anh chưa được thấy. Ở cùng với cô, vĩnh viễn đều sẽ không sợ nhàm chán buồn tẻ. Bất chước lời của cô thì là mình nhặt được báu vật rồi!

"Ông xã, ông xã . . ." Không biết cảm khái trong lòng Hoa Tử Ngang, Trương Tôn Ngưng bỗng nhiên nhớ đến còn quên một việc, vội vàng gọi.

"Ủm?"

"Hai bên túi trái phải trong ba lô vẫn còn gì đó, anh lấy ra đi, hai bên đều có."

Hoa Tử Ngang lấy bên trái ra xong, lại lấy bên phải ra, cầm ở trong tay không khỏi lại kinh ngạc một phen, sáu khối mã não kích cỡ quả bóng bàn, hình dạng không giống nhau, vân màu không giống nhau, nhưng không chỗ nào không phải là loại tốt nhất. Còn có một gốc cây nhân sâm hoang dã, anh không hiểu rõ lắm, xem ra cũng là trên trăm năm.

"Em gặp được thần tiên phải không." Hoa Tử Ngang vui đùa nói, trở về nhà một chuyến, báu vật mang về một món lại một món, quả thực khó mà tin được.

"Phải đó! Thần tiên nói, đòi trước em chịu rất nhiều đau khổ, cho nên đòi này ban cho em một ít báu vật, đổi một chút tiền tiêu vặt. Anh cũng là bảo bối của em, nhưng mà bao nhiêu tiền cũng không bán, báu vật vô giá." Cô dựa vào Hoa Tử Ngang, dương dương đắc ý.

"Ba hoa."

"Nào có, người ta chỉ bò lên trên trụ của anh mà thôi, ha ha."

"Nói đi, muốn thu xếp mấy thứ này như thế nào?"

"Cây nhân sâm hoang dã này chừng hai trăm năm, dùng để bồi dưỡng thân thể không tệ, hãy mang cho ông Hoa đi, ông ấy vì nước vì dân làm lụng vất vả cả đời, xem như một chút tâm lòng tôn kính nho nhỏ của em."

"Thứ này quá quý trọng rồi." Còn tấm lòng tôn kính nho nhỏ, đã sâm hai trăm năm không phải cái trắng trên đường, muốn mua là mua được ngay.

"Không được từ chối, anh cũng đừng nói gì thêm nữa, anh nhanh đưa trở về đi."

"Anh gọi lái xe tới lấy." Hiện thân thể tại cô không khỏe, sao anh có thể rời khỏi được?

Trưởng Tôn Ngưng cũng không kiên trì, dù sao cô đã đạt được mục đích: "Chắc là anh có quen biết với người thiết kế trang sức châu báu nào đó phải không?"

"Ừm." Hoa Từ Ngang gật đầu, mẹ anh chính là chuyên gia.

"Vậy thì nhờ anh rồi, đem sáu khối này làm thành vòng cổ, anh, em, Tiểu Mặc, mẹ, Liễu Diệp, vẫn còn một người bạn nhỏ nữa, mỗi người chúng ta một khối. Mã nào trợ giúp cải thiện nội tiết, tăng mạnh tuần hoàn máu, loại bỏ áp lực, mệt nhọc, khí bần, giúp giấc ngủ an ổn, hạ nhiệt độ đề phòng trúng gió, củng cố lực học tập, các mối quan hệ, khiến người ta khéo léo hơn, có thể giúp đỡ phát triển sự nghiệp, còn có thể mang đến vận may. Tóm lại, anh chịu trách nhiệm xử lý chúng nó, em chờ đeo." Mã nào cực kì cứng rắn, muốn làm thành trang sức, tất nhiên phải tìm chuyên gia mới được.

"Em quên nói một điểm."

"Ừm? Điểm nào?"

"Mã nào còn trợ giúp sự hòa thuận trong tình cảm vợ chồng, tăng thêm tình thú."

"Chán ghét, người ta mới không có cái ý đó."

"Có trong lòng em rõ ràng, đúng hay không ha ha . . ." Tiếng cười sang sảng của Hoa Từ Ngang tràn ngập căn phòng, mặt Trưởng Tôn Ngưng đỏ giống như con cua bị nấu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Chương 28: Kỷ Niệm Ngày Sinh

Ban đêm, bầu trời đầy sao.

Trên bầu trời khắp các nơi trong cả nước đều vang vọng cùng một câu oán giận: Lữ trưởng phát điên rồi!

Mà nhà họ hoa lúc này.

Lấy ông cụ Hoa Kim Tường cầm đầu, bạn già Trịnh Nguyệt, con trai Hoa Hạ, con dâu Văn Thiển, con gái Hoa Thạc, còn có chất gái Hoa San San, một nhà vây quanh bàn ăn. Không phải liên hoan gia đình, cũng không phải trên bàn nhà ông com mọc ra thứ gì khác thường, mà là vì con cá Tầm con nặng hơn chín mươi cân kia. Cá Tầm là loài cá duy nhất sống trong trong nước đá trên thế giới, là loại cá có giá trị dinh dưỡng cao nhất trong tất cả các loại cá, toàn thân của nó đều là báu vật. Còn có củ nhân sâm hoang dã kia, theo như lời Hoa Thạc nói thì ít nhất cũng phải hai trăm năm trở lên, cũng không phải là thứ có tiền có thể mua được, mà nó còn cực kì có giá trị chữa bệnh.

"Lão Hồ, anh nói những thứ này là do người nào đưa?" Lão Hồ là quản gia kiêm lái xe nhà họ hoa, trước kia là vệ binh của ông cụ Hoa, cùng nhau xuất ngũ sau đó vẫn ở lại nhà họ hoa, tên đầy đủ là Hồ Khẩu.

"Đúng vậy, ông không có nghe sai chứ?" Trịnh Nguyệt cũng không dám tin tưởng hỏi tới cùng, trên mặt treo một bên tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ.

"Cậu Từ Ngang nói, là cháu dâu tương lai của ngài tằng."

"Ha ha ha." Ông cụ Hoa thoải mái cười to, còn vui sướng hơn so với lúc đánh thắng trận: "Rốt cục thằng nhóc thối đó cũng thông suốt rồi!"

Mức độ kích động của những người khác cũng không ít hơn ông cụ Hoa bao nhiêu, đặc biệt là Hoa Hạ với Văn Thiển, tay nắm tay, trong mắt hai bên đều tràn đầy nước mắt. Nhà họ hoa có tiền có quyền, đáng tiếc nhân khẩu lại không đông đúc, bậc cha chú chỉ có hai chị em Hoa Thạc với Hoa Hạ, Hoa Hạ có hai đứa con trai, con lớn nhất Hoa Từ Nghiêu thì đường tình nhấp nhô, hôn nhân đã sớm tan vỡ, chỉ có một đứa con gái Hoa San San. Con trai nhỏ Hoa Từ Ngang lại một lòng một dạ nhào vào trong quân đội, vốn chẳng thêm ngó tới phụ nữ, hiện giờ đã ba mươi tuổi, còn độc thân một mình. Đột nhiên nghe được tin tức của anh, không thể nghĩ ngờ là tin vui cực lớn, sao có thể không kích động? Không hưng phấn cho được?

"Thật tốt quá, thật tốt quá, chờ chú cưới thím, lập tức sẽ có em trai nhỏ em gái nhỏ chơi với con rồi!" Hoa San San tuổi nhỏ nhất liên tục vỗ tay, có thể thấy được chuyện lớn cả đời của Hoa Từ Ngang là bao nhiêu nỗi buồn phiền của nhà họ hoa đó!

Đáng tiếc, ngọn lửa vừa mới bùng lên, một giây sau đã tắt một nửa.

"Cậu Từ Ngang còn nói" Lão Hồ rất khó xử, nhìn mọi người, thật tình không muốn đi kích mấy người bọn họ.

"Thằng nhóc thối đó thì nói cái gì, có phải nói ngày nào dẫn người trở về hay không." Ông cụ Hoa cướp lời nói.

"Cậu Từ Ngang nói nếu ai dám tự tiện hành động, dọa đến cháu dâu tương lai của ông, cậu ấy ... Cậu ấy sẽ không cưới cả đời." Lão Hồ không đếm xỉa

đến, nhắm mắt nói.

"Cái gì? Thằng nhóc thối này!" Ông cụ Hoa khẽ trừng mắt, sợ tới mức mọi người im bật, đều lo lắng thân thể của ông, lại vừa tha thiết mong chờ không dám nói lời nào: "Thằng nhóc thối này cố ý muốn làm tôi nóng ruột muốn chết." Bình tĩnh hồi lâu, ông cụ Hoa dậm chân nói, cháu trai này là người để cho ông kiên nại, cũng để cho ông quan tâm, càng là người khiến ông không biết làm thế nào nhất.

"Chú Hồ, chú có nhìn thấy người kia hay không, bộ dạng thế nào?" Văn Thiển nhìn không được hỏi.

"Phu nhân, tôi không gặp, là cậu Từ Ngang giao đồ cho tôi." Lão Hồ càng nói thanh âm càng nhỏ, dư quang ánh mắt thỉnh thoảng liếc trộm ông cụ Hoa.

"Anh nói đùa nhò này, ài!" Văn Thiển bắt đầu đi dựa vào Hoa Hạ.

"Tôi thấy tám phần là con bé Lộ, làm gì có người nào khác bạo tay như vậy." Trịnh Nguyệt nói nhưng không ai nhận, cũng không nói tiếp nữa.

"Các người ôm lòng hiếu kỳ của mình thu hết vào trong bụng cho tôi, đến lúc đó nếu nó không dẫn vợ trở lại xem tôi sẽ thu thập các người như thế nào." Ông cụ Hoa lên tiếng rồi.

"Biết rồi." Mọi người trong nhà không dám có ý kiến gì.

Chồi tình yêu đang lớn lên, hương thơm đời sống đang nổi lên, tương lai tốt đẹp đang hát vang.

Ánh ban mai từ phía đông dâng lên.

Tia sáng sáng lạn xuyên thấu qua vẩy cá giống như mây bạc, nở rộ một đóa hoa vàng kiêu diễm. Giống như sứ giả của nữ thần mùa xuân sai đến, rải xuống lời mời của mùa xuân.

Trong nắng sớm, toàn thân Hoa Từ Ngang mặc quân trang phẳng phiu bước nhanh đi đến cửa khu nhà. Ngoài cửa có một binh sĩ đẹp trai mặc quân trang nhìn thấy anh, đã sớm mở miệng chào: "Thủ trưởng, năm mới tốt lành." Binh sĩ này tên là Tề Thiên, là vệ binh của Hoa Từ Ngang.

"Ừm, năm mới tốt lành, đồ đạc đâu?" Giọng điệu bình tĩnh mang theo một sự uy nghiêm phát ra từ trong xương.

"Báo cáo thủ trưởng, toàn bộ đã được chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa, mời chỉ thị." Tề Thiên kính cẩn lễ phép lớn tiếng nói.

"Lấy ra." Hoa Từ Ngang có chút bất đắc dĩ, các hạng tổ chất của thằng nhóc này đều tốt, chỉ có con người quá cố chấp.

Văng ạ động tác của Tề Thiên nhanh nhẹn chạy đến bên cạnh xe, lấy thứ Hoa Từ Ngang muốn ra, giao cho anh.

"Cậu có thể đi." Hoa Từ Ngang cầm đồ đạc khoát tay, xoay người đi về.

"...". Làm sao mà Thủ trưởng lại nhỏ mọn như vậy, đây là cái gọi là qua cầu rút ván sao? Hừ, còn muốn theo đuổi bà xã, nếm mùi thất bại đi thôi! Tề Thiên oán thầm ở trong lòng.

Sự thật thường thường chứng minh, có loại tướng gì, sẽ có loại binh đó.

Trưởng Tôn Ngưng tỉnh lại, bụng đã không còn đau đớn như vậy, chỉ là hơi âm ỉ, nhờ có trà gừng đường đỏ với cháo cầu kỳ táo đỏ Hoa Từ Ngang nấu tối hôm qua, không chỉ có hương vị ngon, hiệu quả tẩm bổ càng tuyệt.

Rời giường, không có nhìn thấy Hoa Từ Ngang, có phần mất mát, anh đi đâu rồi hả?

Chờ rửa mặt thu dọn xong, cũng không thấy người trở về, canh gà trong phòng bếp còn dùng đang hầm bằng lửa nhỏ, xem ra chỉ là tạm thời ra ngoài. Trên xe vẫn còn một chút dưa muối nhỏ nhà mình muối với một con cá Tầm hơn mười cân, vừa vặn có thời gian, muốn đi lấy mang lên, lại thay đổi quần áo xuống lầu.

Lúc Trưởng Tôn Ngưng mở cửa, trong nháy mắt mùi hoa bắt ngờ xông vào mũi, trước mắt hiện ra cả một trời màu tím như mộng ảo. Từng đóa hoa hồng màu tím, tròn vẹn 1001 bông, trên đó ngưng tụ giọt sương sớm, óng ánh trong suốt, hương thơm ngây ngất lòng người.

"Hoa thật đẹp!"

Đây là bó hoa tươi đầu tiên mà cô thu được trong suốt hai đời làm người, còn do người đàn ông cô quan tâm nhất tặng, cô kích động đến mức nói không ra lời, rất muốn khóc, cảm thụ trong lòng phức tạp hơn bất kì thứ gì, ngọt bùi cay đắng, càng nhiều hơn là vui mừng, vui mừng vì có thể được sống lại, khiến cô gặp được một người đàn ông ưu tú như vậy, cũng không dùng từ ngữ khen ngợi khen ngợi gì khác, lặng lẽ trực tiếp dùng hành động chứng minh.

"Anh thì sao? Không xinh đẹp bằng hoa sao?" Hoa Từ Ngang vào nhà, khóa cửa lại. Nhìn cô gái nhỏ gầy gao ôm bó hoa cực lớn trong mắt chứa nước mắt nóng hổi, nhìn không được mà ăn giấm.

Hoa hồng tím đại biểu cho tình yêu quý trọng trân quý độc nhất, 1001 bông bày tỏ mãi cho đến vĩnh viễn, đây là hứa hẹn của anh, anh không nói ra miệng, tin tưởng chỉ yêu mình cô, cô sẽ hiểu. Hoa này là do anh điều động lực lượng chiến lữ đặc biệt, trong một đêm 'Đánh cướp' từ cửa hàng bán hoa

các nơi trong cả nước đến.

"Ông xã, em yêu anh!" Yêu nhau, không phải thời gian dài ngắn, không phải không gian gần xa, không phải thân phận cao thấp, mà là hai trái tim gắn bó chung thủy. Trường Tôn Ngưng để bó hoa kiêu kiêu xuống, tiến lên ôm eo Hoa Từ Ngang, hôn một cái ở trên miệng anh xong lại lập tức né ra, hoa có đẹp hơn nữa so ra cũng kém ông xã yêu dấu của cô.

Ặc ... nụ hôn đầu tiên trong hai mươi mấy năm của bản thân lại cứ như vậy mà mất đi sao? Hoa Từ Ngang có chút buồn bực cộng thêm không cam lòng, ngay cả hương vị còn chưa kịp nếm đã bỏ chạy, nhìn xem về sau anh đòi lại cả vốn lẫn lời như thế nào.

"Ông xã, anh đeo cái gì trên lưng vậy?"

"Mở ra nhìn xem." Hoa Từ Ngang ra vẻ thần bí, ôm cái hộp đưa tới trước mặt Trường Tôn Ngưng.

Làm cái gì? Sẽ không phải là đồ chơi cho mình chứ? Mở hộp ra, lại có thể là một cây đàn cổ. Thân đàn làm từ đồng xanh ngàn năm, hai đầu đàn nạm đá quý bảy màu, ánh sáng ngọc lung linh, vô giá, vừa thấy đã biết là đàn cổ thất huyền được chế tạo bằng công nghệ hiện đại vô cùng tốt. "Ông xã" Trường Tôn Ngưng đã không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào, kiếp trước cô từng có ước muốn có thể đánh đàn thổi tiêu, ngắm hoa thưởng trà. Ngày ấy bọn họ đi dạo phố với nhau, cô ở dừng chân trước mặt một cửa hàng đàn cổ rất lâu, cũng biết người đàn ông bên người chú ý mình rất lâu, lại không nghĩ rằng anh sẽ tìm một cây đàn tốt như vậy tới tặng cô.

Giờ phút này, cô cảm thấy mình không chỉ có may mắn, còn rất hạnh phúc rất cảm động. Mục đích cuối cùng của tình yêu không phải kết quả, mà là hiểu, ân ý, biết mình, hiểu người bên cạnh mình, cho dù là khi nào, bất kể tâm tình như thế nào, cảm tạ trời xanh đã để cho cô nhiều lần gặp phải tang thương suốt hai đời, nhưng cuối cùng lại được người này.

"Gọi ông xã lâu như vậy, tự nhiên anh cũng cần phải lấy ra một chút lòng thành đến chứ, cô gái nhỏ của anh." Những lời cô muốn nói, anh đều biết.

"Em đánh đàn cho anh nghe." Kiếp trước trong lúc huấn luyện, nhạc cụ cô thông thạo nhất đó là đàn cổ.

"Ừm." Kiếp sống quân nhân, tư thế hào hùng, khó nhất là tìm một chút an bình, tâm nguyện lớn nhất của anh là thế giới hòa bình, quân nhân cời giáp, ôm lấy vợ con, đã thỏa mãn.

Mười ngón khẽ nhúc nhích, tiếng đàn uyển chuyển, khẽ cất giọng ca.

Ba kiếp như giấc mộng phù phiếm

Cười ngắm giang hồ xa

Ai tức giận múa kiếm

Ai điếm lán môi đỏ thắm

Gió thổi hoa bay như tuyết

Sương mai nhiễm trắng môi

Một khúc mãi tương tư mà như trông mong chàng về

Say mê giữa mộng mưa bụi

Bàn tay trắng nõn nâng cốc ấm

Uống cạn Nữ Nhi Hồng

Khúc ca dài cười trời xanh

Không thấy tóc xanh với má hồng

Đường quan ải xa xôi

Chỉ mong cả đời nhân nhã, bầu bạn cùng chàng

Đá Tam Sinh

Ghi lại nhân duyên ba đời

Tơ hồng khóa lại một đời một kiếp yêu say đắm

Mà nghe đàn tranh, ngọc tiêu cùng nhau tấu một khúc Tương Kiến Hoan

Chỉ hăm mộ uyên ương không làm tiền...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: 29: Ngẫu Nhiên Gặp Mặt, Không Thèm Nhìn

Mặt trời mọc, mặt trời lặn, lại một ngày đêm.

Cuối cùng đi cả của Trương Tôn Ngưng cũng không làm loạn nữa, cũng đến thời gian đi cửa hàng tổng hợp lấy đồ rồi. Vốn dĩ cô định tự mình đi lấy, xong rồi trở về nhà, sau đó lập tức bắt đầu làm chuyện buôn bán bấu vật. Một năm mới bắt đầu bằng mùa xuân, thời gian cũng không chờ người, trong tay cô không có tiền, trong lòng sẽ hoang mang.

Nhưng Hoa Tử Ngang cứ nhất định phải theo cô đi bệnh viện làm kiểm tra tay trái lại trước, cái gọi là bệnh lâu thành bác sĩ, cuộc đời đặc công kiếp trước thường xuyên bị thương với xém bỏ mạng, hai cái đi đôi với nhau, bây giờ chỉ là gãy xương một chút, thật sự không đáng nhắc tới, chính bản thân cô cũng có thể điều trị tốt. Nhưng Hoa Tử Ngang kiên trì, cô chống đối lại bị bác bỏ, cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo.

Không nghĩ tới, người đàn ông đứng đầu khoa chỉnh hình bệnh viện nhân dân thành phố X lại là một người mắc bệnh nói nhiều nặng hiếm thấy. Tay trái của cô phục hồi rất tốt, tháo thạch cao xuống là được, nhưng lại chịu một phen kiểm tra dận dò của ông ta, khi vào cửa hàng tổng hợp đã hơn mười một giờ. Theo tính tình của Trương Tôn Ngưng, vốn đã sớm rời đi, không để ý tới ông ta nữa, nhưng Hoa Tử Ngang lại giống một học sinh tiểu học thật sự nghe giảng bài. Bác sĩ nói nhiều dận dò, từng câu anh đều rất dễ tâm nghe, có thắc mắc chưa chắc chắn, không hỏi rõ sẽ không bỏ qua.

"Tự em đi vào lấy là được."

"Ừm."

Gặp phải ngày thứ bảy, rất nhiều người, Trương Tôn Ngưng xác định rõ mục tiêu, trực tiếp vào quầy chuyên doanh trước mặt, "Chào cô, xin hỏi hộp quà tôi đặt đã làm xong chưa?"

Vẫn là người bán hàng tiếp đón Trương Tôn Ngưng lần trước, liếc mắt một cái lập tức nhận ra cô, lập tức vừa nhiệt tình vừa lễ phép nói: "Quý khách! Là cô à! Đã làm xong đưa tới rồi, xin cô chờ một lát." Nói xong, dận dò vài câu với một người bán hàng trẻ tuổi khác đeo thẻ thực tập ở một bên, người bán hàng thực tập lại vội vàng chạy về phía nhà kho.

Không lâu sau, đã mang một hộp giấy hình chữ nhật trở về, "Chị Lưu, lấy ra rồi, Chú Trương bên nhà kho nhấn chị đừng quên trở lại bỏ sung tờ khai xuất kho cho ông ấy."

"Đã biết." Người bán hàng họ Lưu nói, một bên nhanh nhẹn mở hộp giấy ra, lấy hộp quà đặt làm theo yêu cầu ra, kiểm hàng ngay trước mặt. "Quý khách cô kiểm tra một chút, nếu có chỗ không đúng, chúng tôi sẽ mời thợ sửa lại."

Trương Tôn Ngưng gật đầu, nhìn kỹ bên ngoài, chạm trở tinh xảo, nhìn ra được đã bỏ ra không ít tâm tư. Trong hộp cũng lắp đặt theo ý của cô, cơ quan xinh xắn có thể lên xuống, khi nắp hộp mở ra, cơ quan cũng tự giác khởi động, nâng bảo vật chậm rãi dâng lên, mãi đến lúc ngang hàng với bờ bên trên miệng hòm mới thôi.

"Không tệ, rất tinh xảo." Trương Tôn Ngưng có chút vừa lòng, tốt hơn nhiều so với trong dự đoán.

"Quý khách cô vừa lòng là được."

"Gói vào đi, tính tiền!"

"Được, xin chờ." Người bán hàng họ Lưu dặn dò người bán hàng thực tập nhanh chóng gói hộp quà trở về trong thùng một lần nữa, chính mình lại bận rộn ra đơn tính tiền. "Quý khách, cửa hàng tổng hợp của chúng tôi cũng cung cấp dịch vụ, đưa hàng hóa về tận nhà, nếu cô có yêu cầu, tôi sẽ lập tức sắp xếp giúp cô." Người bán hàng họ Lưu rất có kinh nghiệm, hết sức chu đáo hỏi rõ. Thứ nhất, hai kiểu hộp quà đặt làm này thực sự không nhẹ, thứ hai cô nhớ rõ lần trước lúc Trương Tôn Ngưng đến tay trái bằng bó thạch cao, quần băng vải, nên không thể nào cầm đồ nặng.

"Cảm ơn, không cần."

"Được." Người bán hàng họ Lưu không nhiều lời nữa, nhanh chóng tổng kết xong sổ sách cho Trương Tôn Ngưng.

Trương Tôn Ngưng đang muốn ôm lấy cái hộp rồi khỏi thì một giọng nói không thể xem như quen thuộc, mà lại hết sức đáng ghét bỗng truyền đến.

"Các người nhìn kia! Đây không phải chị hai chăm chỉ danh tiếng lấy lòng của ngành nông nghiệp Đế Hoa, Trương Tôn Ngưng sao? Thật sự là người dựa vào ăn mặc, Phật tựa vào đất vàng, ngay cả đồ quê mùa bỏ đi thay đổi bề ngoài hai lúa đều có thể trở nên duyên dáng như vậy, làm hại ông đây thiếu chút nữa không nhận ra được."

Trưởng Tôn Ngưng hơi nghiêng đầu, vừa nhìn lại theo hướng âm thanh truyền đến, người đang nói chuyện không phải hoa hoa công tử (play boy) Chu Huy, thì còn ai nữa? Hai tay anh ta xò vào túi, híp cặp mắt hoa đào, bước nhanh đi tới, giống như sợ Trưởng Tôn Ngưng chạy mất, mà giọng nói thì đáng yêu của anh ta cũng đủ dẫn tới không ít người chú ý rồi.

Cùng đi với Chu Huy, còn có hai người, một người đã từng nhìn thấy ở bệnh viện là người vốn có liên hệ rất lớn với cái chết của người chủ cũ thân thể này, , Thiệu Ninh. Một người nữa cô không biết, nhìn qua đều lớn tuổi hơn so với hai người bọn họ, Âu phục màu bạc vừa người tôn lên dáng người cao ngất của anh ta, khỏe miệng từ đầu đến cuối đều chứa ý cười mê hoặc, hết sức đầu độc trái tim phụ nữ, trong đôi mắt trầm ôn hạp dài lộ ra sự cơ trí. Làm Trưởng Tôn Ngưng cảm giác được, anh ta là một người rất nguy hiểm, tốt nhất đừng nên tùy tiện trêu chọc.

Nhưng mà vốn là người không quan trọng, lại còn là người không quan trọng khiến cô không có ấn tượng tốt, không cần phải để ý tới. Trưởng Tôn Ngưng thu hồi ánh mắt đánh giá nhân nhạ, một tay ôm thùng đi ra ngoài.

Chu Huy giống y như con khỉ, một bước nhảy xa đến trước mặt Trưởng Tôn Ngưng, ngăn đường đi của cô lại. "Đi đâu! Ông đây nói chuyện với cô, cô chạy cái gì, chẳng lẽ còn sợ ông đây ăn cô à? Cô nghĩ quá nhiều rồi." Chu Huy cười cực kì lưu manh, một bộ dạng hết sức ghét bỏ cô.

Trưởng Tôn Ngưng nhủ mày, con người trong suốt sáng ngời đảo qua, lạnh nhạt, an tĩnh, nhưng Chu Huy lại cảm giác được một dòng khí lạnh đâm vào trong lòng, nhưng anh ta ngại mặt mũi, nên vẫn che ở trước mặt cô như cũ.

"Tay cô có khỏe không?" Không ngờ, Thiệu Ninh đột nhiên hỏi.

Lần đầu tiên nghe được giọng nói của Thiệu Ninh, làm cho người ta có cảm giác rất khác so với con người anh ta, không phải lạnh buốt u ám, mà là ướt át như ngọc, tràn ngập từ tính, giống như khuôn cách của MC Tổng Nghệ, càng thay đổi nhiều hơn.

Trưởng Tôn Ngưng bình tĩnh coi như không nghe thấy, ngay cả lông mi đều chưa từng kích động một chút nào. Đối với người đàn ông khối băng như Thiệu Ninh, Trưởng Tôn Ngưng càng thêm khinh thường, mặc dù Chu Huy khiến người chán ghét, nhưng anh ta ngay thẳng, sẽ không che đậy tâm tư. Ngược lại, Thiệu Ninh suy nghĩ thâm trầm, vui giận không hiện ra ngoài, tấn công bằng mưu tính, trong lòng chỉ có bản thân. Nếu không phải anh ta trêu chọc 'Trưởng Tôn Ngưng' trước, vậy 'Cô ấy' nào có lá gan đi chủ động trêu chọc anh ta? Hiện tại mới đến ân cần thăm hỏi, trình diễn vụng về đến cực điểm.

Trưởng Tôn Ngưng không để ý tới, khiến Thiệu Ninh không khỏi cảm thấy xấu hổ, nhưng lúc này anh ta vẫn chưa muốn gây khó dễ, chỉ là không có nói nữa, nhìn chằm chằm vào Trưởng Tôn Ngưng, suy nghĩ tâm sự của mình. Cô thay đổi, trở nên xinh đẹp, tự tin, cao ngạo, kín đáo, dứt khoát, tâm tư khó có thể suy xét. Cô như vậy, lại khiến lòng anh ta có thêm một phần chờ mong không hiểu dâng lên.

"Tránh ra."

"Không muốn."

"Tránh... Ra!"

"Không tránh, xem cô có thể làm gì ông đây nào!" Chu Huy dùng dáng dấp chính đáng, che ở trước mặt Trưởng Tôn Ngưng, nhưng trong lòng lại đang bồn chồn, hết sức bất an. Đáng chết, đồ nhà quê này lại có thể giống như thay đổi thành một người. Đôi mắt trong suốt sáng ngời, không dậy nổi một gợn sóng, nhìn như không chút để ý, lại như hai thanh kiếm sắc bén để ở trên cổ. Anh ta có chút bối rối, sợ hãi, nhưng trước mặt tuyệt đối không thể mất mặt.

Không cho? Vậy thì cho anh ném thử hậu quả của không cho. Mặt Trưởng Tôn Ngưng không thay đổi, không hề báo trước nhẹ nhàng giơ chân ngọc lên, hung hăng đâm vào chân phải Chu Huy, lúc này lập tức vang lên một kêu đau thảm thiết. "A ... Cô ... Trưởng Tôn Ngưng cô ... A"

Hừ! Giẫm chết anh ta đồ Tiểu Cường (con gián) ghê tởm! Mặc kệ Chu Huy khóc thét, cũng không quản anh ta nói cái gì, Trưởng Tôn Ngưng không định lưu lại nữa, cất bước đi ra ngoài, bộ dạng ung dung tự do, giống như người vừa làm hại người khác vốn không phải cô vậy. Trải qua rèn luyện ở núi Ô Lan, bản lĩnh, lực độ của cô đã khôi phục đến bốn phần kiếp trước, vừa mới dùng hai phần lực, lần này cô tin tưởng trong vòng mười ngày nửa tháng sợ là Chu Huy cũng không cách nào đi lại thoải mái rồi.

Thiệu Ninh vội vàng đỡ lấy Chu Huy đang đứng không vững, trong ánh mắt phức tạp nhìn Trưởng Tôn Ngưng mang theo mê hoặc thật sâu, đây mới là thật sự cô sao? Lúc trước đều là cô ngây trang sao? Làm sao lại cảm giác khoảng cách giữa cô ấy với mình lại xa xôi như vậy?

Lạnh nhạt như hoa sen trong sạch, gian trá, xảo quyệt, hành động khi người ta không đề phòng, một cô gái đáng yêu, rất thú vị! Ánh mắt người đàn ông mặc tây trang màu bạc bên người Thiệu Ninh truy đuổi theo bóng dáng của Trưởng Tôn Ngưng, mãi đến khi cô biến mất ở cửa, từ đầu đến cuối khỏe miệng vẫn mang nụ cười yếu ớt mê hoặc lòng người.

Lúc Trưởng Tôn Ngưng trở về, Hoa Tử Ngang không có ở trong xe. Đợi một hồi lâu, mới thấy anh xách theo hai túi lớn tràn đầy hoa quả trở về, trong đó dễ thấy nhất chính là quả bưởi vừa lớn vừa tươi mới, còn lại cũng đều là thứ Trưởng Tôn Ngưng thích ăn.

Thì ra anh sáng khoái đồng ý không vào cửa hàng tổng hợp với mình như thế, là vì chạy đi mua hoa quả mình thích ăn, trong lòng cô ảm áp, giống bị ánh sáng mặt trời ấm nóng vây quanh, cái mũi không khỏi có phần cay cay. Người đàn ông này không có lời ngon tiếng ngọt thoải mái êm tai, lại yên lặng dùng hành động biểu đạt tình ý của anh, bảo cô sao có thể không thích, không yêu cho được? Mong muốn của cô, vẫn luôn chỉ là ảm áp đơn giản, tầm thường, thời gian bình thường gần nhau lúc tuổi già với người trong lòng.

Từ kiếp trước, mong muốn đó đối với cô mà nói vẫn luôn là hy vọng xa vời vĩnh viễn không cách nào đạt được. May mắn được sống lại, lại khiến cô gặp được người khiến mình động lòng, cũng là người đàn ông cẩn thận săn sóc cô, cô nhất định sẽ cố gắng theo đuổi mục tiêu mà đời người hướng tới này. Nếu hai mươi mấy năm khó khăn kiếp trước, là thử thách để kiếp này cô gặp được anh, thì toàn bộ đều xứng đáng, cô sẽ quý trọng gấp đôi.

Hoa Từ Ngang đã ôm hoa quả đặt vào trong xe, Trương Tôn Ngưng vẫn còn đứng tại bên cạnh xe ngây người, "Lại phát ngốc cái gì? Lên xe." Nói xong, mở cửa xe ra cho cô.

"Á ... Ủ ..." Trương Tôn Ngưng xoay người mới vừa lên xe, lại quay ngược lại, "Ông xã, thường cho anh này!"

Trương Tôn Ngưng giơ ngón tay cái lên, chen lấn tiến lên, ở trên gương mặt Hoa Từ Ngang hôn một cái thật mạnh, bởi vì tay anh đang vịn cửa xe, khẽ cúi đầu, cho nên đành để yên bị cô hôn. Người đi ngang qua gần đó cũng nghe được rõ ràng, đều nhìn bọn họ bằng một cái ánh mắt khác thường. Không sai, từ sau khi sống lại trở về Trương Tôn Ngưng vốn coi mặt mũi như không có.

Khụ ... Mắt Hoa Từ Ngang lướt qua hai bên, "Chú ý ảnh hưởng." Muốn hôn về nhà lại hôn, anh cố ý nghiêm mặt, khóe miệng lại rất hưởng thụ cong lên, trong lòng lại ngây ngất, rất muốn hung hăng cướp đoạt cô một trận.

Tâm tư của Hoa Từ Ngang, Trương Tôn Ngưng rất rõ ràng, chính là cô cố ý, muốn anh dù không quen cũng phải quen với từng động tác vô cùng thân thiết của cô, sau đó kìm lòng không được, không thể tự kềm chế yêu cô.

"Sợ cái gì, em cũng không có mặc quần trang. Hơn nữa, quần nhân cũng là người, đều có thất tình lục dục*, em hôn ông xã mình, ai dám nói nửa chữ không đúng." Trương Tôn Ngưng hất đầu, môi son hơi vênh, trong tự tin mang theo vài phần mạnh mẽ.

* thất tình lục dục: thất tình bao gồm: hi, nộ, ái, cù, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: 30: Phú Bà Ra Đời

"Nói không sai." Hoa Từ Ngang đột nhiên cúi người, một tay đỡ cửa xe, cánh tay khác kìm lấy cằm tron bóng của Trương Tôn Ngưng, từ từ tiếp sát tới làn môi anh đào lông lánh mộng nước giống như thạch hoa quả của cô, động tác hết sức khiêu khích, "Lên xe, ngoan!"

Giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của Hoa Từ Ngang mang theo ma lực khiến người khác không cách nào ngăn cản, Trương Tôn Ngưng ngoan ngoãn ngồi vào vị trí bên cạnh tài xế, yên lặng chờ đợi sắp chuyện tốt sắp phát sinh, vừa hồi hộp vừa chờ mong.

Nhưng mà, Hoa Từ Ngang cười gian xảo, tiện tay đóng cửa xe, chính mình lại nhanh chóng lên xe, khởi động, rời đi.

Chuyện gì cũng không xảy ra? Trương Tôn Ngưng nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang tập trung lái xe hồi lâu mới phản ứng lại. Khốn nạn! Người đàn ông phúc hắc bụng dạ sâu không lường được này, lại có thể đùa giỡn mình, quá đáng giận rồi.

"Anh không có thói quen để cho người ngoài nhìn." Hoa Từ Ngang nửa thật nửa giả giải thích, sớm phát hiện có người đang nhìn bọn họ chằm chằm, có vẻ như đã từng gặp qua, thái độ hết sức không thân thiện." Trong cửa hàng tổng hợp vừa mới phát sinh chuyện gì, có người đánh nhau sao?"

"Không có việc gì đâu, giẫm lên một con gián ghê tởm mà thôi." Trương Tôn Ngưng chỉnh lại cảm xúc của mình xong, không sao cả nói, kỳ thật cô cũng phát hiện có người nhìn chằm chằm vào bọn họ, hơn nữa còn biết là ai, nhưng cô chẳng quan tâm.

"Giẫm rất được." Anh đã nhìn thoáng qua người bị thương kia, bị thương không nhẹ, mà thân phận còn không đơn giản, con mèo hoang nhỏ thích mang thù này, không hổ là cô gái Hoa Từ Ngang anh nhìn trúng, móng vuốt đủ sắc bén, miệng đủ độc, lòng dạ đủ ác.

Tóm lại, ba chữ, tuyệt diệu!

*chú ý một chút trong tiếng trung Tuyệt Diệu được viết thành 3 chữ.

Thành phố Tân Hải của tỉnh L là thành thị đi đầu trong mười thành thị lý tưởng hóa 'Dân chúng hạnh phúc An Cư' nổi tiếng cả nước, dựa vào núi bên cạnh biển, phong cảnh như vẽ, dựa vào ưu thế tự nhiên với địa lý được trời ưu ái, ngăn ngui trong vòng mười năm, đã phát triển trở thành Đô thị lớn quốc tế hóa phát triển mạnh số một trong nước.

Chỉ sợ, hiếm ai sẽ nghĩ tới, chợ đen lớn nhất dưới lòng đất của Đông Nam Á sẽ nằm ở dưới hoa viên thành phố, mục đích chuyến này của Trương Tôn Ngưng với Hoa Từ Ngang chính là nó.

Khoảng cách giữa Thành phố X với thành phố Tân Hải cũng không tính là gần, lái xe ít nhất phải năm giờ, khi hai người tới đã là giữa trưa, giao dịch chợ đen tiến hành vào buổi tối, thời gian còn rất dư dả. Bởi vì mang theo báu vật quý giá, bọn họ cũng không tiện ra ngoài đi dạo, ăn cơm trưa xong, lại nghỉ

ngôi ở trong phòng khách sạn. Mà trong lúc này, lại đến một nhân vật không tưởng được.

"Ngọc diện phán quan* Văn Dục, nghe danh không bằng gặp mặt, ngưỡng mộ đã lâu!"

Ngọc diện phán quan: Phán quan mặt trắng, vì là biệt danh nên mình để Hán Việt luôn cho hay nhé.

Nghe Hoa Tử Ngang giới thiệu xong, Trương Tôn Ngưng cực kỳ háng hái chủ động bắt tay với anh ta. Văn Dục là kiểm sát viên cao cấp trẻ tuổi nhất của Viện Kiểm Sát tỉnh L, trong tay anh ta chưa từng có người bị oan, sai án, được người bên ngoài giới tôn xưng là 'Ngọc diện phán quan', nhưng người cùng ngành đều gọi anh ta là 'Tam Lăng liễu mạng*'. Trương Tôn Ngưng dĩ nhiên là quen thuộc với danh tiếng của anh ta, kiếp trước không có duyên kết bạn, hiện giờ được nhìn thấy người thật, lại còn là họ hàng của Hoa Tử Ngang.

*Hình như là nói tới nhân vật Vương Lăng trong Tam Quốc Diễn Nghĩa thì phải.

"Gọi anh họ." Hoa Tử Ngang ở một bên nhắc nhở, Trương Tôn Ngưng nói ra được thân phận của Văn Dục anh không hề ngạc nhiên một chút nào. Ngay cả thân phận của mình cô ấy cũng rõ ràng, còn có cái gì đáng ngạc nhiên, nhưng anh vẫn tò mò làm sao mà cô biết được, vì sao còn muốn chờ về sau nữa mới nói nguyên nhân cho anh biết?

"Anh họ khỏe!" Trương Tôn Ngưng khéo léo gọi, trong ngọt ngào mang theo vẻ đáng yêu.

Văn Dục là con trai độc nhất của cậu Hoa Tử Ngang, cũng là một người tài giỏi, độc thân. Hai người có chút giống nhau, nhưng cuộc sống kiểm sát viên từ năm này qua tháng khác khiến giữa trán anh ta nhiều thêm mấy phần khí thế sắc bén và nghiêm túc. Nội tâm lộ ra chính trực ngay thẳng tạo nên sự cương trực công chính của anh ta, nếu đặt thêm hình trăng lưỡi liềm trên trán, thì anh ta chính là Bao Công thời nay.

"Chào cô."

Văn Dục còn ít nói hơn Hoa Tử Ngang, có thể là làm kiểm sát viên lâu ngày, cả người đều trở nên hết sức nghiêm túc, cẩn thận. Anh ta tự nhiên đánh giá Trương Tôn Ngưng vài lần, lại thu hồi ánh mắt. Ở trong lòng không khỏi cảm thán, đôi mắt trong suốt đẹp đẽ giống như đá quý, ánh mắt thuần khiết không có tạp chất như trẻ con, trong mạch máu chảy xuôi sự lạnh nhạt, gian xảo, vừa giống như hoa sen tinh khiết, lại giống như hoa mai trong tuyết, toàn thân cứng cỏi. Người đẹp như vậy, khó trách cục đá cổ chấp này cũng sẽ động lòng.

Thời gian kế tiếp, hai người dần ông trò chuyện về những đề tài bọn họ cảm thấy hứng thú, Trương Tôn Ngưng lại xem phim truyền hình một mình, yên lặng hiểu chuyện, khiến người khác nhìn không được sinh ra ấn tượng tốt.

Buổi tối, ở Hoa Tử Ngang với mời người đang ở giải quyết việc công Văn Dục cũng cùng bọn họ đi chợ đen 'Thêm kiến thức'. Chợ đen vừa thay đổi nơi khác, rời xa chỗ trước kia, vì ngăn ngừa những phiền toái không cần thiết, Trương Tôn Ngưng có ý thay đổi gương mặt và bề ngoài cho mình với hai người kia. Kiếp trước cô được xưng là 'Thiên diện Tử Thần', thứ nhất là bởi vì tính tình cô hay thay đổi, khiến người khác khó có thể suy xét, mặt khác chính là vì kỹ thuật hoá trang thay đổi gương mặt của cô cực kỳ tuyệt vời, giống như có 1000 gương mặt vậy, kẻ địch vốn không cách nào phân biệt được. Nhờ sự khéo léo 'Trang điểm' của cô, bộ dạng của ba người hoàn toàn bị đảo điên, đảm bảo bọn họ đứng ở trước mặt người thân cận cũng không nhận ra được.

Khi ba người tới chợ đen trong lòng đất, giao dịch đã bắt đầu được một hồi. Lấy tư cách chợ đen trong lòng đất lớn nhất Đông Nam Á, tự nhiên có quy tắc: hề là giao dịch trong chợ đen, đều dùng phương thức đấu giá, người ra giá cao thì được; hàng hóa không bàn xuất xứ, chỉ bàn về giá trị; tin tức, nguồn gốc hoàng hóa được chợ đen bảo hộ, đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến Trương Tôn Ngưng kiên trì lựa chọn giao dịch ở chợ đen.

Giải thích rõ ràng mục đích đến chợ đen, kiểm hàng, làm thủ tục giao dịch thỏa đáng, ba người lập tức vào đại sảnh giao dịch có thể chứa ngàn người, tìm được chỗ trống ngồi xong. Trương Tôn Ngưng mặc một bộ đồ đen, khí chất lạnh lùng, giống như tiểu thư, xã hội đen hàng thật giá thật, nữ nam bên người là vệ sĩ. Tổ hợp như vậy, ở khắp nơi trong đại sảnh giao dịch đều có thể thấy được, ba người lại cố ý khiêm tốn, càng thêm không khiến người khác chú ý. Chỉ có điều, Hoa Tử Ngang càng thêm nghi ngờ khó hiểu, trình độ quen thuộc đối với chợ đen của Trương Tôn Ngưng, giống y hệt như một mẫu ba phần đất nhà mình nhưng xem từ tư liệu điều tra, cô không hề có liên hệ gì với xã hội đen, vậy đây lại là vì cái gì?

Trương Tôn Ngưng biết nghi ngờ trong lòng Hoa Tử Ngang, nhưng không muốn nhiều lời, lâu ngày mới biết lòng người, cứ để cho chính anh từ từ phân biệt đi.

Giao dịch đang tiến hành ở trong lúc cao trào, Trương Tôn Ngưng không có hứng thú đối với những thứ người khác bán, chỉ còn chờ thu hoạch báu vật của mình. Hết sức buồn chán, cô đánh giá khắp mọi nơi, không nghĩ tới vậy mà lại nhìn thấy một gương mặt nhìn quen mắt, đúng là người đàn ông ở cùng một chỗ với Chu Huy, Thiệu Ninh trong cửa hàng tổng hợp lúc trước. Dường như cảm giác được có người đang quan sát mình, ánh mắt của anh ta theo đuổi đến, nhưng Trương Tôn Ngưng đã thay đổi bề ngoài, anh ta không nhận ra, lại quay đầu lại, chỉ coi như mình quá mức miễn cảm.

"Từ Hàng, một người tuổi trẻ đầy triển vọng của thành phố X, cha chết bệnh, ở dưới sự giúp đỡ của mẹ, một tay sáng lập tập đoàn đứng đầu, liên quan đến châu báu, internet, trang phục, chuyên lấy 'Ấn tượng' làm xu hướng. Làm người tháo vát, xử sự khéo đưa đẩy, khí chất tà mị (tà ác + ma mị), rất được các cô gái theo đuổi." Văn Dục nhỏ giọng giải thích nói.

"Ông nội anh ta từng là Phó Tư Lệnh quân khu X bộ hạ của vị tướng hùng mạnh Quách Bảo Sơn, người nối nghiệp bộ trưởng bộ vũ trang thành phố X, cô anh ta là bà xã của thị trưởng đương nhiệm thành phố X Quách Trường Giang, trước kia lúc nhập ngũ Quách Trường Giang từng chịu vết thương quá nặng, không thể sinh con, Từ Hàng xem như nửa con trai của ông ta." Hoa Tử Ngang dán ở bên tai Trương Tôn Ngưng bổ sung nói, còn cố ý phun khí nóng vào trong lỗ tai cô, vừa tê dại vừa ngứa.

Không nghĩ tới lai lịch của Từ Hàng không nhỏ, càng không nghĩ tới đường đường là thị trưởng thành phố X lại có bệnh không tiện nói ra như vậy, còn bị

Hoa Từ Ngang biết được. Văn Dục nói rõ thân phận của Từ Hàng, ngay sau đó Hoa Từ Ngang lại bắt đầu lôi gia phả nhà anh ta ra, ý ở trong lời, Trương Tôn Ngưng tự nhiên hiểu được. Bất luận một lĩnh vực nào cũng sẽ không cách nào tránh khỏi việc các phe phái tranh đấu, ở quân giới cũng giống như vậy.

Nhà họ Quách chủ chiến, dùng chính sách mạnh mẽ cứng rắn, nghiêm khắc tiến công toàn bộ thế lực phản động. Nhà họ Hoa chủ hòa, dùng khoa học công nghệ khiến quân đội trở nên mạnh mẽ, biến tin tức thành lưỡi dao nhọn sắc bén. Mặc dù thế hệ trước của hai nhà đều đã lui khỏi quân đội, nhà họ Quách đã mất người nhập ngũ, nhưng ảnh hưởng của hai nhà ở quân giới vẫn rất sâu sắc, từ đầu đến cuối nước giếng không phạm nước sông. Ý của Hoa Từ Ngang, đơn giản là cho thấy lập trường của anh, chính là con hồ ly già, phúc hắc ôm toàn bộ nguyên nhân có khả năng làm hại đến mình đều bóp chết ở trong nôi.

Nhưng mà, cô thích. "Yên tâm đi, anh ta không phải đồ ăn của em." Trương Tôn Ngưng cũng nói rõ lập trường của mình, ghé vào lỗ tai anh thôi hơi một chút.

Dưới ánh sáng tối mờ, lờ mờ có thể thấy được khóe miệng Hoa Từ Ngang gọi lên cười, Trương Tôn Ngưng không khỏi lại mắng một câu, buồn bực!

Một giờ qua đi, hiện trường giao dịch đã gần kết thúc, cũng đã đến trình độ gay cấn. Lúc này, MC phụ trách giao dịch lên đài tuyên bố, đêm nay muốn đấu giá thêm hai món hàng hóa, đúng là hai báu vật của Trương Tôn Ngưng.

Món đầu giá đầu tiên là mã não thủy đảm. Cái bệ giống như năm ngón tay mở ra, chứa mã não thủy đảm trong nước, không chỉ có đẹp để sinh động, mà còn tràn ngập sự mạnh mẽ, giống như siêu sao NBA bay lộn tốc độ trên không, quả cầu liên tiếp lên xuống, khiến người xem rung động lòng người.

Trong sáng tự nhiên, không tạp chất, như lá bèo xanh biếc di động trong nước, đường vân tầng tầng rõ ràng dứt khoát, Trong suốt tron bóng, như tạo vật tinh xảo của đất trời. Đại sảnh giao dịch yên lặng một hồi lâu, mới bắt đầu điên cuồng đấu giá, cuối cùng lấy chín nghìn chín trăm vạn bị một người thương gia giàu có đầu hời bụng phê đầu được.

Món thứ hai, cũng là hàng hóa chính hôm nay, Nhân sâm hoang dã 700 năm. MC mới vừa mở hộp gấm ra, vẫn còn chưa kịp giảng giải, dưới đài đấu giá đã kêu la liên tiếp, một tiếng cao hơn một tiếng, không ít người khách giàu sang ngày thường quy củ khắp nơi, kích động đành chạy đến dưới mặt sân khấu, thậm chí có người nói thẳng, bất luận cuối cùng bao nhiêu tiền, anh ta đều cộng thêm một ngàn vạn nữa, nhất định phải lấy được. Nhân sâm trăm năm đã hiếm thấy, nhân sâm 700 năm toàn bộ thế giới cũng không tìm ra mấy cây, thứ tốt bảo toàn sinh mệnh, tốt hơn 'Tàng đá' nhiều.

"Một triệu."

"Một triệu một nghìn vạn."

"Một triệu năm nghìn vạn."

"Một triệu năm nghìn năm trăm vạn."

...

Cuối cùng, nhân sâm 700 năm lấy giá một triệu chín nghìn năm trăm vạn, bị một người Đông Âu bán súng ống đạn được mạnh mẽ đấu được. Đến đây, hai món bảo vật Trương Tôn Ngưng đều đã đấu hết, tổng cộng số tiền đấu giá là 2 940 triệu nguyên, khấu trừ 20%, tiền thuê chợ đen, cũng còn 2352 triệu nguyên.

Cô bé nông thôn một nghèo hai trắng, nháy mắt đã thăng cấp thành phú bà trẻ tuổi cầm giữ tài sản hàng tỉ!

Ngay cả Hoa Từ Ngang cũng đều diễn trò nói, về sau dựa vào em nuôi anh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: 31: Đột Ngột Phải Li Biệt

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Lúc lấy được tiền, ra khỏi chợ đen, đã hơn mười một giờ khuya. Văn Dục vẫn còn công việc chưa xử lý xong, tạm thời không thể rời khỏi thành phố Tân Hải, sau khi hai người tiễn anh ta trở về khách sạn ngủ thì lại suốt đêm chạy về thành phố X. Trương Tôn Ngưng vẫn còn rất nhiều chuyện muốn sắp xếp, phải tranh thủ hoàn thành trước ngày mừng một tháng ba khi khóa học bắt đầu, thời gian có chút gấp gáp, nhiệm vụ lại nặng nề.

Lúc trở lại trong nhà Hoa Từ Ngang, đã là 4 giờ sáng. Rửa mặt qua loa xong, cảm thấy mệt mỏi, lại lên giường đi ngủ, nhưng người từ khi sống lại tới nay vẫn luôn có giấc ngủ chất lượng cực tốt như cô, lại không cách nào ngủ được. Nhắm mắt lại đếm cừ, đếm xong 1000 con cừ, không chỉ có không ngủ được, ngược lại càng tỉnh táo hơn. Trương Tôn Ngưng không khỏi buồn bực, kiếp trước lúc còn lo lắng bị người ám sát, không dám ngủ, có ngủ cũng chỉ dám ngủ không sâu. Hiện giờ chẳng qua là một người con gái bình thường, trên đường cái có rất nhiều, mất ngủ cái gì?

Cô tuyệt đối không tin vì bán báu vật kiếm được nhiều tiền, trong nháy mắt đã trở thành phú bà hàng tỉ mà mình hưng phấn không ngủ được. Đừng nói tới tiền bạc kiếp trước cô đã từng nhìn thấy, đơn giản mà nói, của cải của chính bản thân cô có được cũng đã không chỉ gấp mười lần hiện tại, món tiền nhỏ ấy thì coi là cái gì? Hưng phấn cái cọng lông á, cũng không phải đồ nhà quê chưa từng thấy nhiều tiền bao giờ.

Mặc kệ bởi vì sao, chính là Trương Tôn Ngưng lăn qua lộn lại ở trên giường không ngủ được. Thậm chí ngay cả thuật thôi miên cô cũng đều dùng tới, nhưng chỉ là kiếp trước cô chưa bao giờ bị thôi miên thành công, lại thất bại rồi. Ài ... , tinh thần quá mạnh mẽ, có đôi khi cũng không phải là chuyện tốt gì, đêm nay cô muốn đi ngủ mà không ngủ được, lúc thôi miên thì lại mất tác dụng, vô cùng dầy vò. Diễn đàn lê quý đôn.

Trong bóng đêm, Trương Tôn Ngưng nhìn chằm chằm cửa phòng. Anh ở gian phòng cách vách làm cái gì? Đang ngủ rất ngon, hay là đang lăn lộn khó ngủ giống như mình? Ở trong mộng, anh có mơ thấy mình không, hay cũng đang nghĩ đến mình? Vì sao anh lại là người thật thà chính trực như vậy, nếu giờ phút này anh ở trên chiếc giường này, nói không chừng cô đã có thể dựa trong ngực rộng lớn ấm áp của anh ngủ thiếp đi, dù ngủ không được bọn họ cũng có thể làm chút gì đó với nhau...

Đêm nay Trương Tôn Ngưng mất ngủ nghiêm trọng một cách trắng lệt, trong đầu hiện lên đủ loại ý nghĩ giống như đèn kéo quân*. Thời gian thấm thoát trôi qua, căn phòng tối tăm đã dần dần có thể nhìn thấy mờ mờ, đã không còn sớm rồi!

*: một loại đèn cổ có 2 lớp, lớp bên trong là những hình ảnh có thể quay được, khi đèn sáng lên lớp bên trong sẽ quay quanh ngọn đèn khiến những hình ảnh, bức tranh giống như đang di chuyển gọi là đèn kéo quân.

Chỉ chốc lát sau, đã nghe thấy bên ngoài có tiếng động, Hoa Tử Ngang có thói quen sáng dậy sớm, mỗi ngày anh đều chuẩn bị xong bữa sáng, Trương Tôn Ngưng mới lười biếng rời giường, nhưng cho dù vậy thì hôm nay cũng hơi sớm một chút không phải sao!

Trương Tôn Ngưng càng nghĩ càng cảm giác không bình thường, dù sao cũng không ngủ được, dứt khoát đứng dậy mặc quần áo từ tế rồi ra ngoài. Quả nhiên, Hoa Tử Ngang đang chuẩn bị bữa sáng ở trong phòng bếp, mà còn phong phú hơn thường ngày rất nhiều. Bóng lưng của anh vừa thẳng tắp, cao ngất lại cương quyết vững chắc, cho dù nấu cơm cũng mang theo khí thế uy nghiêm không giống người thường.

Nghe được tiếng động, Hoa Tử Ngang quay đầu, "Dậy sớm như vậy sao?"

"Lời này là em hỏi anh mới đúng, gà trống còn chưa có gáy mà, dậy sớm như vậy làm cái gì?" Đến gần bên cạnh anh, cúi đầu ngửi ngửi cháo thịt nạc đang nấu, vẫn thơm như cũ, chọc cho nước miếng người ta chảy ròng ròng.

"Ngủ không được." Hoa Tử Ngang nhẹ nhàng băng quơ nói, vốn kì thực anh cũng không ngủ, đang đợi trời sáng, cũng có chút sợ hãi bình minh đến.

"Ừ, thì ra chúng ta lại có thần giao cách cảm như vậy, ngay cả mất ngủ cũng đều giống nhau." Đôi mắt đẹp của Trương Tôn Ngưng cong lên giống như vầng trăng mới nhú, gắt gao ôm lấy cánh tay Hoa Tử Ngang, ngẩng cằm nhìn anh. Không biết có phải vì liên quan đến nhận định trong lòng hay không, mà mới một lát, cô đã không nén nổi tình cảm nhớ tới Hoa Tử Ngang, ở bên cạnh anh, cô cảm giác được sự an tâm chưa bao giờ có.

Hoa Tử Ngang không có tiếp lời của cô, chỉ nói: "Đi rửa mặt, ăn cơm thôi."

"Ừ." Bữa sáng cũng sớm, Trương Tôn Ngưng rất muốn hỏi một chút xem có phải có chuyện gì hay không, nhưng cuối cùng cũng không có hỏi, ngoan ngoãn đi rửa mặt, hôm nay Hoa Tử Ngang thực sự không bình thường.

Hai người ăn xong bữa sáng giống như thường ngày, Hoa Tử Ngang ngăn không cho Trương Tôn Ngưng tiến vào phòng bếp, tự anh cầm chén đĩa rửa, lau khô, đặt chỉnh tề vào trong tủ bát.

Hôm nay Hoa Tử Ngang nghiêm túc hơn ngày xưa rất nhiều, dường như trong lòng có việc, hay là đang ngang bướng cái gì. "Anh phải đi, đúng không?" Trương Tôn Ngưng suy đoán hỏi, nhưng lại là giọng điệu trần thuật chắc chắn.

Cô cũng từng là lính, nhiều năm sống cuộc sống đặc công, rõ ràng nhất tâm tình mỗi lần mệnh lệnh truyền tới tay. Khi đó cô vẫn còn cô độc, thỉnh thoảng khó tránh khỏi lười biếng, nhưng chưa từng bị ràng buộc. Hoa Tử Ngang trước kia, tựa như mình khi đó, hiện tại rõ ràng anh đang mâu thuẫn chần chừ. Với cô mà nói, cần phải vui mừng, bởi vì điều này chứng tỏ mình đã từ từ tiến vào chiếm giữ trong lòng anh, cho nên anh mới có thể lưu luyến, nhưng cô không cách nào vui sướng vì điều đó. Trong lòng anh có ràng buộc, lúc làm việc sẽ có băn khoăn, sẽ gò bó tay chân, nguy hiểm của bản thân sẽ lớn hơn nữa.

"Tạm thời nhận được nhiệm vụ." Bằng không thì ngày nghỉ của anh vẫn sẽ kéo dài đến cuối tháng ba, tuy nhiên lần này khi nhận được mệnh lệnh tâm tình chống cự của anh rất không bình thường, rõ ràng là mình không nỡ, nhưng nghề nghiệp của anh là quân nhân, nhất định phải đối mặt.

Trương Tôn Ngưng gật đầu, cô hiểu, đây là tính hướng cơ bản đầu tiên mà người muốn học làm quân tâu sẽ phải đối mặt, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ lại cô đi chấp hành nhiệm vụ, may mà cô xem như người độc lập. Cho dù như thế, cô vẫn thật lòng thật dạ không hy vọng anh đi, nhưng cô không thể nói. "Phải mất thời gian bao lâu?" Nội dung nhiệm vụ tất nhiên phải giữ bí mật, cô không hỏi, cũng không muốn biết. Cô phải làm người giàu có an nhàn, chỉ hy vọng toàn bộ những người mình quan tâm đều khỏe mạnh là được.

"Xem tình huống đã." Nếu thuận lợi thì không tới bảy ngày, nếu không thuận lợi thì nửa tháng, thậm chí một tháng cũng không nhất định có thể hoàn thành, anh không muốn nói ra để tăng thêm ý nghĩ lo lắng của cô.

"Khi nào thì xuất phát?"

Từ đầu đến cuối Trương Tôn Ngưng đều cong lông mi cười, không buồn bực, không hờn dỗi, khiến Hoa Tử Ngang cảm giác rất yên tâm, cũng thực bớt lo, nhưng lại càng thêm đau lòng. Cô mới hai mươi tuổi, nếu không lựa chọn mình, nhất định có thể có một đoạn tình yêu ngọt ngào lãng mạn tốt đẹp khó quên. Nhưng hiện tại cô muốn đổi ý, cũng không còn kịp rồi, bởi vì anh đã động lòng. Anh không thể sớm sớm chiều chiều cùng cô ngắm hoa dưới trăng, nhưng chắc chắn sẽ theo cô đến lúc bạc đầu. Anh sẽ không biến lời thề này thành lời ngon tiếng ngọt, nhưng anh sẽ cùng cô đi đến ngày đó.

"Bây giờ, vẫn còn 20 phút."

"Em giúp anh thu xếp quần áo."

Hoa Tử Ngang không có gì muốn mang theo, chỉ có mấy bộ quần trang. Trương Tôn Ngưng trở về phòng ngủ mang quần trang tối mặc vào cho anh, cuối cùng còn đeo quần hàm lên cho anh. Lần đầu tiên cô làm động tác này cho một người đàn ông, tuy vụng về nhưng lại vô cùng chăm chú cẩn thận. Lần đầu tiên anh bị một cô gái loay hoay vòng vòng, thực sự không quen nhưng lại rất vui sướng. Trong lúc này, hai người cũng không nói chuyện, hai bên đều biết tình cảm đang yên lặng quay vòng.

"Ông xã, thực đẹp trai! Nhưng không cho đi trêu hoa ghẹo nguyệt đó!"

"..." Một đám đực rựa ở đó, anh biết trêu chọc người nào đây, tính hướng (xu hướng tình dục) của người ta rất bình thường có được hay không? Biết Trương Tôn Ngưng chỉ muốn điều chỉnh không khí, anh cũng thoải mái nói. "Anh đi vắng, có khó khăn gì thì đi tìm Văn Dục giúp đỡ." Rất nhiều chuyện, có tiền không bằng có quyền, tin rằng cô biết rõ.

"Rõ rồi." Tiến lên ôm lấy Hoa Tử Ngang, "Ông xã, chú ý an toàn, sớm trở về một chút." Đột nhiên bắt đầu phải xa cách, khiến cô càng thêm cảm giác rõ ràng, thì ra ở trong lòng cô anh đã cắm rễ sâu như vậy rồi. Cô cực kì không muốn, cực kì lưu luyến, nhưng tình cảm dịu dàng ngọt ngào của cô gái nhỏ đều chỉ có thể yên lặng chôn dấu thôi, bởi vì anh là quân nhân, cô sẽ là vợ của anh, cô không được phép làm hỗn loạn lòng của anh, mà phải chia sẻ tâm sự của anh.

Thời gian đang từng chút từng chút tới gần bảy giờ, "Ngưng Nhi." Lần đầu tiên, Hoa Tử Ngang gọi cô thân mật như vậy, đôi mắt tràn đầy dịu dàng bình tĩnh chăm chú nhìn cô, tình cảm bắt đầu khởi động. Anh từ từ cúi đầu, cô nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, một giây sau, đáng ra phải là nụ hôn tạm biệt ngọt ngào với triều miên.

Cô tốt đẹp giống như bông sen nhỏ màu trắng sau cơn mưa về đẹp của cô gần ngay trước mắt, hơi thở dịu dàng nhiệt tình của anh nhẹ nhàng phủ lên trên má cô, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở rõ ràng đang dần dần tăng thêm của anh, toàn bộ giống như nước chảy thành sông.

Bỗng nhiên, Hoa Tử Ngang đột ngột buông tay, chỉ nói một câu 'Chăm sóc mình thật tốt' đã tông cửa xông ra ngoài. Diễn đàn lê quý đơn.

Trương Tôn Ngưng ngu ngơ vài giây mới trở lại bình thường, tức giận quay về phía cửa quát lên: "Hoa Tử Ngang, đồ lưu manh, anh lại đùa giỡn em!" Người đàn ông phúc hắc khó chịu, anh nghiêm chỉnh cái gì chứ!

Chỉ sợ, trên đời không có cô gái nào, bị đẩy ra vào loại thời điểm này, còn có thể không tức giận, trừ phi cô không thích chàng trai kia, cơ bản là không muốn có quan hệ thân mật gì với anh ta.

Ngoài cửa, Hoa Tử Ngang vẫn chưa rời khỏi, tự nói trong lòng: Thực xin lỗi, nếu anh làm như vậy, chỉ sợ hôm nay sẽ không đi được. Bởi vì anh biết, bản thân vốn không có cách nào chống cự được sự hấp dẫn của cô.

Hít sâu, vuốt vuốt lại tư tưởng tình cảm của mình, anh quyết đoán xoay người xuống lầu.

Anh vừa là một người đàn ông, nhưng cũng là một quân nhân, chút bất đắc dĩ ấy là sự bất đắc dĩ mà người quân nhân chỉ có thể một mình cảm nhận được, mặc dù chẳng thể coi là tốt đẹp, nhưng trong ngọt có chất, làm người ta khó quên.

Trương Tôn Ngưng biết Hoa Tử Ngang đã rời khỏi, cô hiểu rõ anh không thể không đi, mặc dù có một chút oán giận nho nhỏ, nhưng vẫn không nhịn được dựa vào cửa sổ nhìn theo bóng dáng của anh.

Căn phòng lớn như vậy, chỉ còn lại có một mình, có chút vắng vẻ. Lúc này, ánh mặt trời màu vàng bắt đầu chui vào song cửa sổ, nhưng tâm tình của cô cũng không có vì vậy mà chuyển biến quang đăng hơn. Không muốn ra ngoài, cái gì cũng không muốn làm, cứ ru rú ngủ ở trên giường. Không ngờ cô khó ngủ một đêm, vậy mà lại nhanh chóng ngủ mất. Trong mơ, cô mơ thấy anh với mình ôm nhau ở trên sườn núi nở đầy hoa tươi, đánh đàn hát vang ...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: 32: Cháu Gái Của Anh Ấy

Ngủ cả một ngày một đêm, Trương Tôn Ngưng mới phần chần tỉnh dậy, nếu quyết chí phải gả cho Hoa Tử Ngang, nhất định phải phải quen đối mặt với việc chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, còn có chia tay bất ngờ giống như ngày hôm qua vậy. Khá tốt là việc sống bằng sức mình vốn không xa lạ với cô.

Đi một mình trên đường, giống như phục hồi lại sự cô độc kiếp trước, nhưng tâm tình lại khác xa, hiện giờ cô có thể thoải mái hưởng thụ niềm vui giải trí khi đi dạo phố, mà không nhất định phải lo lắng có súng bắn tia ở phía xa nhắm vào đầu mình.

Trưởng Tôn Ngưng định đi mua điện thoại di động, tuy rằng lúc này di động thực sự rất quê mùa tẻ nhạt, chức năng cũng đơn giản, cô thật sự rất ghét bỏ, nhưng không có thì lại bất tiện, về sau phải làm rất nhiều chuyện, không thể thiếu chỗ dùng nó, chỉ có thể chịu đựng thôi. Diễn đàn le quý đơn.

Đi vào một cửa hàng chuyên buôn bán đồ điện tử cỡ lớn, có đầy đủ các loại đồ điện gia dụng, trong cùng là khu vực chuyên về máy tính, điện thoại di động. Lúc này điện thoại di động chính là đối tượng hiếm có, những người dùng được cũng đều có thân phận không tầm thường. Trái ngược với khu vực chuyên về điện, bên này hết sức vắng vẻ, chỉ có lẻ tẻ mấy người đang nhìn nhưng cũng không mấy người có ý muốn mua.

Trưởng Tôn Ngưng hết sức sáng khoái mua ba cái Nokia 8250 ở trong ánh mắt kinh ngạc của nhân viên tiêu thụ, cô không hề thích dùng sản phẩm của nước ngoài, nhưng lúc này hàng nội thật sự cũng chỉ là tạm được mà thôi. Sống trong thời đại số lượng sản phẩm dùng được 3G quay đầu lại có thể dùng ngón tay để đếm, cô hết sức ghét bỏ, nhưng mà không có cách nào, cứ mua ba cái cho người nhà mình mỗi người một cái rảnh dùng trước đã.

Đang muốn rời khỏi, chợt nghe một giọng trẻ con trong trẻo gọi mình: "Chị Diễm Tâm, chúng ta lại gặp mặt, hi hi." Đúng là cô bé không muốn đi với mẹ ruột ở cửa hàng tổng hợp ngày ấy.

"Là em à, em gái nhỏ." Trưởng Tôn Ngưng ngồi xổm xuống, sau khi cô sống lại càng ngày càng thích gần gũi trẻ con rồi.

"Chị Diễm Tâm, em là Hoa San San, chị gọi em là San San đi. Ông nội, bà nội, cha, chú đều gọi như vậy." Trẻ con nhìn thấy người mình thích, luôn luôn nói nhiều.

Ôi mẹ nó! Họ Hoa, sẽ không phải là họ hàng gì của Hoa Tử Ngang chứ? Người họ Hoa không nhiều lắm, ở thành phố X lại chỉ một nhà, hơn phân nửa là đứng rồi, trong lòng cô không khỏi 'hồi hộp', dâng lên một cảm giác kỳ quái một phen. "Được, vậy nói cho chị, làm sao em lại ở đây một mình vậy?"

"Không phải, bà nội với ông nội đều hợp ở trên lầu, em buồn chán nên tự mình đi chơi, sau đó đã gặp được chị Diễm Tâm, có phải chúng ta rất có duyên hay không đây!"

"Phải đó, em cái đồ tiểu quỷ linh tinh này." Trưởng Tôn Ngưng xoa bóp khuôn mặt nộn nà hồng hào của cô bé.

Hoa San San tránh trái tránh phải, trốn tránh nanh vuốt ma quỷ của Trưởng Tôn Ngưng, cười khanh khách, "Chị Diễm Tâm chị hư hỏng, chị lại vạ mặt San San, San San lớn lên sẽ không đẹp."

"Được, vậy em nói cho chị, cha em tên là gì, chị đảm bảo về sau sẽ không vạ mặt của em nữa, có được hay không?" Người nào đó rất vô sỉ lừa gạt đứa trẻ, để có thể chứng thực suy đoán trong lòng. Trong lòng cô rất hối hận, sớm biết rằng có thể sống lại, gặp được Hoa Tử Ngang, cô nhất định sẽ điều tra rõ ràng tổ tông mười tám đời của anh, đỡ phải dọa người như hiện tại vậy, hiện tại muốn tra cũng không có điều kiện thuận tiện.

"Vì sao, em còn không biết chị Diễm Tâm tên gì mà?"

Cô gái nhỏ còn có tính cảnh giác rất cao, không hổ là người nhà họ Hoa, "Em nói cho chị biết, cha em tên là gì, chị sẽ nói cho em chị tên gì, như thế nào?"

Nghĩ nghĩ, Hoa San San gật đầu, dù sao cô bé vẫn còn nhỏ, cảm thấy một tên đối một tên rất công bằng. "Tốt, cha em tên Hoa Tử Nghiêu."

Quả nhiên, là anh trai ruột của Hoa Tử Ngang, quân y nổi danh cả nước. Nói như thế, Hoa San San chính là cháu gái Hoa Tử Ngang. Vị phu nhân cực kì có khí chất ngày đó cô nhìn thấy ở cửa hàng tổng hợp là mẹ Hoa Tử Ngang, cô ruột của Văn Dục. Trời ạ, trong lúc vô tình, cô lại gặp nhiều người liên quan đến nhà họ Hoa như vậy, chẳng lẽ đời này thực sự có duyên phận với nhà họ Hoa sao?

"Chị Diễm Tâm chị đang nghĩ cái gì đó, cũng không nói cho em biết tên chị là gì?" Hoa San San chu miệng nhỏ, cực kỳ so đo không vừa ý rồi. Diễn đàn le quý đơn.

"Chị tên Trưởng Tôn Ngưng."

"Trưởng Tôn Ngưng ... tên nghe thật hay, nhưng mà hay là em thích gọi chị là chị Diễm Tâm." Hoa San San cảm thấy quan hệ của hai người ngày càng thân thiết gần gũi, từ đầu đến cuối đều lôi kéo Trưởng Tôn Ngưng không buông tay.

"Được, tùy em thích gọi như thế nào thì gọi như thế. Gần đây có nghe lời hay không, có ăn nhiều hoa quả rau dưa không!" Trưởng Tôn Ngưng phát hiện mình càng ngày càng có kiên nhẫn đối với đứa trẻ này rồi.

"Đương nhiên là có, kể ra cả nhà chỉ có em ăn nhiều nhất." Hoa San San vỗ bộ ngực nhỏ, rất kiêu ngạo nói.

"Ngoan như vậy à! Vậy bây giờ tay chị tốt hơn rồi, hôm nào làm cho em một cái bánh ga-tô Hessen để khen thưởng, có được hay không?" Vốn tưởng rằng cô gái nhỏ thích ăn đồ ngọt sẽ vui tươi hơn hờ gặt đầu, không nghĩ tới cô bé lại hết sức kiên quyết lắc đầu. "Làm sao nữa? Không thích ăn bánh ngọt chị làm rồi sao?" Trưởng Tôn Ngưng nhủ này, một bộ dạng cực kỳ tổn thương mất mát.

Cô gái nhỏ nóng nảy, "Không phải, không phải đâu, bánh ngọt chị Diễm Tâm làm ăn ngon nhất, ăn thế nào cũng không ngấy, nhưng mà . . ."

"Làm sao nữa?" Tâm hồn của đứa trẻ trong gia đình đơn thân đều rất mất cảm, cũng trưởng thành sớm hơn đứa trẻ nhà người bình thường. Hoa Từ Nghiêu lại gần như quanh năm ở bộ đội, mặc dù vẫn còn người thân khác yêu thương, nhưng trong lúc ở chung ngắn ngủi, Trương Tôn Ngưng cảm thấy trong lòng cô gái nhỏ ẩn dấu không ít bí mật, cho nên cô càng thêm kiên nhẫn đối với cô bé.

"Không có gì đâu! Không có gì. Chị Diễm Tâm, em quyết định về sau hàng năm chỉ ăn một cái bánh ngọt ở lúc sinh nhật thôi, chờ tới lúc em sinh nhật, chị Diễm Tâm em có thể làm cho em không?" Hoa San San rất cẩn thận hỏi, giống như việc này rất quan trọng với cô bé vậy.

"Đương nhiên có thể chứ! Chị học ngành nông học đại học Đé Hoa, chờ lúc sinh nhật em có thể gọi điện thoại cho chị, muốn ăn cái gì chị đều làm cho em, có được hay không?" Không biết vì sao cô gái nhỏ giấu diếm suy nghĩ không nói, nhưng Trương Tôn Ngưng cũng không ép cô bé, tự mình viết số điện thoại mới trên giấy rồi đưa cho cô bé.

"Tốt quá, cảm ơn chị Diễm Tâm."

"Ngoan! Nhưng mà, vì khen thưởng em ngoan như vậy, nghe lời như vậy, chị quyết định, tặng con gấu may mắn này cho em. Về sau có chuyện gì vui vẻ, không vui đều có thể nói với nó, sau khi chị nghe được sẽ đến với em." Con gấu bông là quà được tặng lúc mua điện thoại di động, lông cừu mọc đầy trên thân cừu, cô không có hứng thú, nhưng cũng cảm rồi.

"Cảm ơn chị Diễm Tâm." Cô gái nhỏ vui tươi hơn hờ ôm con gấu bông còn cao hơn người cô bé vào trong ngực, mặc dù trong nhà đã có rất nhiều rồi, nhưng đây là do chị Diễm Tâm đưa đến, cô bé thích nhất.

"Đúng rồi San San, chị còn có chuyện phải đi gấp, hôm nay lại không thể chơi với em rồi, em chờ một lúc nữa thì ngoan ngoãn đi tìm bà nội, biết không?"

"Ừm, đã biết, em lên lầu đây. Chị Diễm Tâm, khi nào em muốn thì em sẽ lập tức điện thoại cho chị, được không?" Hoa San San cực kì lễ phép, cũng rất cẩn thận nghiêm túc hỏi.

"Đương nhiên, chào đón em gọi điện thoại đến bất cứ lúc nào." Trương Tôn Ngưng vô cùng thân thiết xoa xoa tóc của cô bé.

"Thật tốt quá, tạm biệt chị Diễm Tâm!" Hoa San San xoay người chạy lên lầu, cười đến vô cùng vui vẻ, Trương Tôn Ngưng cũng không tự giác cong lên khóe môi.

Sau đó, Trương Tôn Ngưng cũng nhanh chóng rời khỏi, không biết có phải tâm lý con dâu xấu hay không, cô không muốn chạm mặt với cha mẹ Hoa Từ Ngang, ít nhất hiện tại là không muốn. Cùng với nói không muốn, càng phải nói là cô không biết sẽ đối mặt bọn họ như thế nào. Suy nghĩ đến cảnh tượng kia, cô lập tức cảm giác tay chân không biết nên đặt chỗ nào, vẫn là từ từ rồi nói sau!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Có Vợ Nhàn Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: 33: Giúp Hay Không Giúp

Từ cửa hàng chuyên buôn bán đồ điện tử ra, lúc đi ngang qua một chỗ trung tâm môi giới bất động sản, Trương Tôn Ngưng đột nhiên nảy sinh ý nghĩ mua nhà. Tiếp tục ở chỗ Hoa Từ Ngang, nói ra nghe cũng không xuôi tai, hơn nữa mình mua nhà, ngày sau người nhà đến cũng thuận tiện hơn một chút.

Vừa động lòng, lập tức hành động.

Trung tâm môi giới bất động sản Bảo Hoa, nhìn bề ngoài xem ra rất quy mô, chỉ là có một chỗ... Chao ôi ... Bảo Hoa? Tên này thật quen tai? Đúng rồi, dường như chỗ chuyên buôn bán điện tử cô vừa mới đi cũng gọi là chuyên doanh điện tử Bảo Hoa. Bảo Hoa ... Bảo Hoa ... Á! Công ty nhà họ Hoa tên là tập đoàn Bảo Hoa. Trời ạ! Sao lại có thể khéo như vậy, những chỗ cô vô ý là tiến vào, cũng đều là sản nghiệp nhà Hoa Từ Ngang.

Thôi, tục ngữ không phải nói, nước phù sa không dễ chảy ra ruộng người ngoài sao, nếu như đã thật sự nhìn trúng cần gì để cho người khác được lợi?

Nghĩ như vậy, Trương Tôn Ngưng liền đẩy cửa đi vào trung tâm mua môi giới bất động sản.

"Quý khách mạnh khỏe! Cô mua nhà hay là tìm phòng cho thuê, tôi có thể giới thiệu cho cô xem thử một chút."

Nam nhân viên mua bán nhà đất tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi hết sức khách sáo lễ độ, người gầy ốm, hơi đen một chút, toàn thân lộ ra khí chất cương nghị, không hề có vẻ khéo đưa đẩy như những người đã quen trôi nổi trong xã hội. Từ việc những nhân viên mua bán nhà đất khác tự cùng một chỗ chỉ vào phía sau lưng anh ta thì thầm thì không khó nhìn ra, anh ta không chỉ là người mới, mà còn là một người mới không thích hợp làm công việc tiêu thụ. Bảng nghiệp vụ viết tên của anh ta là Lưu Nghệ, nếu Trương Tôn Ngưng đoán không sai, hẳn là anh ta đã từng đi lính, mới vừa vào xã hội, nhưng những điều này vốn không quan hệ với mục đích của cô.

"Mua nhà."

"Vậy cô cần nhà như thế nào?"

Anh ta thực sự không thích hợp làm một người nhân viên mua bán nhà đất dựa vào mồm mép mà kiếm ăn, bởi vì mỗi câu anh ta nói nói đều không lưu loát, giống y như rập khuôn sách giáo khoa đọc ra vậy." "Tốt nhất là biệt thự nơi có hoàn cảnh thanh tịnh đẹp đẽ, hiện có nhà như vậy hay không?"

"Có, cô cứ xem ở đây." Lưu nghệ cũng không giới thiệu, mà chỉ đứng ở một bên, giống hệt như bức tượng.

Cộng thêm giọng nói châm biếm không che dấu của những nhân viên mua bán nhà đất khác, làm Lưu nghệ xấu hổ không thôi, trong mắt bọn họ Trương Tôn Ngưng vốn cũng không giống người có thể mua nổi biệt thự, chỉ có tên lính ngu ngốc mới đồng ý tiếp đãi.

Trương Tôn Ngưng nâng lông mày, ánh mắt nghiêm nghị đảo qua một lượt, mọi người lập tức im bật. "Hai căn này không tệ, hiện tại có thể xem nhà chưa?" Hai căn biệt thự cô chọn đều khoảng hơn ba trăm mét vuông, kế bên khu đại học, phương tiện sinh hoạt chung quanh đầy đủ hết, hoàn cảnh cũng không tệ. Diễn đàn lê quý đồn.

"Đương nhiên có thể."

Lưu nghệ lập tức lấy chìa khóa, mang Trương Tôn Ngưng đi xem phòng. Bên trong hai căn hộ cũng đều đã được trang hoàng tinh xảo, phong cách khác xa nhau, vừa thấy đã biết là xuất từ tay chuyên gia có khác. Cần nhắc đến muốn phòng cho cả gia đình, cuối cùng Trương Tôn Ngưng chọn căn có tổng thể dùng màu sắc tự nhiên ấm áp kia, tổng cộng tất cả phí tổn mất 260 vạn.

Trở lại trung tâm môi giới bất động sản, Trương Tôn Ngưng nghĩ nghĩ, tạm thời quyết định cũng mua luôn tòa nhà mang phong cách hiện đại bên cạnh, nói ra cho oai thì chính là lưu trữ chờ đồng tiền tăng ti giá. Tổng cộng hai căn có giá ưu đãi là năm trăm vạn, lập tức quét thẻ chuyển khoản, lại thấy khỏe miệng những nhân viên mua bán nhà đất khác không ngừng co rút. Năm trăm vạn chứ đâu phải 500 nguyên(1 vạn = 10000 nguyên), vậy mà ngay cả một chút chân chó Trương Tôn Ngưng cũng không có. Không khỏi đều kêu đau vì nhìn nhầm, sao có thể không hối hận chứ! Chỉ là không có thuốc chữa hối hận đâu.

Toàn bộ thủ tục xong xuôi, lúc rời khỏi trung tâm môi giới bất động sản thì đã là hơn 2 giờ chiều.

Nhà cửa có rồi, nên phối với xe, nhưng mà Trương Tôn Ngưng không phải người thích coi trọng sự phô trương, dù sao xe của Hoa Tử Ngang cũng rảnh rồi không có việc làm, về sau lại lo lắng cũng không muộn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Tôn Ngưng trở về huyện Dương Nhạc, bắt đầu làm chuyện nhận thầu đất đai núi hoang, cũng phác thảo sơ bộ hợp đồng nhận thầu. Đọc theo đường đi, cô lại không ngừng suy nghĩ, làm sao để một lần đã thành công ngay, ở trong vòng dự toán giá cả của mình lấy được hợp đồng nhận thầu. Đất đai cô muốn nhận thầu không ít, đành tìm đến những ngành liên quan trong huyện, nhưng quan chức càng lớn thì lại càng thông minh lanh lợi, tới cùng phải làm như thế nào để cho bọn họ đồng ý ký tên ở trên hợp đồng đây?

Nghĩ tới nghĩ lui, Trương Tôn Ngưng quyết định tìm Trương Tôn Hoài An, có chút tài nguyên thế này thôi, không cần lãng phí. Ông ta là cục trưởng cục lâm nghiệp, tất nhiên đều có việc liên hệ với lãnh đạo những ngành khác. Để ông ấy ra mặt, so với chính bản thân cô như người mù đi tìm trong đêm thuận tiện hơn rất nhiều, còn dễ được việc.

Quyết định xong là hành động ngay, vừa lúc vào đến thị trấn Dương Nhạc, Trương Tôn Ngưng lại đi thẳng đến cục lâm nghiệp.

"Dừng xe dừng xe." Ông lão bảo vệ cửa cục lâm nghiệp đi từ phòng bên cửa nhỏ của ông ấy ra, hô về phía Trương Tôn Ngưng.

Trương Tôn Ngưng lái xe ghé vào một bên, cất bước lập tức đi vào trong trụ sở cục lâm nghiệp, đây là thói quen đời trước. Thân là đặc công, bán mạng vì quốc gia, ngược lại, cô cũng được hưởng rất nhiều đặc quyền. Ở trong phạm vi điều lệnh cho phép, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó, không ai có thể ngăn cản.

"Này! Cô đang làm gì vậy, đứng lại đó?" Giọng điệu ông lão rất không tốt lớn tiếng trách móc.

"Tìm người." Trương Tôn Ngưng nhàu nhàu mày, ánh mắt trong suốt hàm chứa hơi lạnh quét về phía ông ta.

"Tìm ai?" Sự kiêu ngạo của ông lão bỗng nhỏ đi không ít, ngoan ngoãn hơn nhiều! ánh mắt của cô gái trẻ này thực đáng sợ, lạnh như băng, sắc bén như dao.

"Trương Tôn Hoài An."

"Qua đây đăng ký."

Trương Tôn Ngưng thực sự rất không vui, nhưng mà không muốn so đo với ông lão bảo vệ cửa, mình đã không còn là đặc công năm đó nữa, chỉ là một người dân bình thường thôi, lập tức ngoan ngoãn viết tên mình xuống danh sách.

"Vào đi, trong lầu chính, văn phòng phía trong cùng lầu ba."

Trương Tôn Ngưng không trả lời, cất bước đi vào trong, thầm nghĩ: Thái độ thực sự đáng bỏ đi, lúc vừa thấy người lãnh đạo cũng không biết sẽ ra làm sao.

Vào lầu ba, mở cửa văn phòng cục trưởng ra. Có hai người đàn ông hơn ba mươi tuổi đang trò chuyện với Trương Tôn Hoài An, dù sao cũng không phải đề tài công việc nghiêm túc, bởi vì thỉnh thoảng bọn họ còn cười hết sức thoải mái.

Trưởng Tôn Ngưng trực tiếp đi vào, Trưởng Tôn Hoài An thấy hơi kinh ngạc, sau đó lập tức đứng dậy đón, "Tiểu Ngưng? Sao cháu lại tới đây, nhanh ngồi đi." Thái độ cực kì nhiệt tình, gấp N+1 lần so với khi ở nhà Trưởng Tôn Thu, không biết có phải vì có người ngoài ở đây hay không. Diễn đàn lê quý đôn.

Trưởng Tôn Ngưng đi thẳng vào vấn đề, nói: "Để cho bọn họ ra ngoài đi, tôi có chuyện muốn nói với ông."

Nghe xong, hai người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau, chủ động đứng dậy ngay lập tức, "Cục trưởng, chúng tôi đi ra ngoài trước có việc, lát nữa chúng ta lại tán gẫu tiếp nhé." Hai người ra ngoài, cũng đóng luôn cửa văn phòng.

"Tiểu Ngưng, đột nhiên tới tìm cậu có chuyện gì vậy?" Trưởng Tôn Hoài An ngồi trở lại trên ghế vừa rộng lớn vừa thoải mái của mình, hỏi.

Hai tay Trưởng Tôn Ngưng cắm ở trong túi áo, dựa vào trên lưng ghế sofa bằng da thật chứ không ngồi, làm cho người ta một loại cảm giác mạnh mẽ lạnh lùng. "Yên tâm, không phải tìm ông vay tiền."

"..." Trưởng Tôn Hoài An bị nói mà mặt mũi có chút không nhìn được, ánh mắt nhìn Trưởng Tôn Ngưng mang theo áy náy, "Tiểu Ngưng, cậu biết mình là một người cậu không xứng chức, then với mẹ con ba người, mấy năm nay mọi người chịu khổ rồi. Cháu trách cậu, là phải" Trưởng Tôn Hoài An không giống như đang diễn trò, nhưng cho dù như vậy thì sao, cô không phải Trưởng Tôn Ngưng lúc đầu, sẽ không cảm động, cũng sẽ không trách cứ.

"Ông áy náy cái gì?" Có lỗi với mẹ con ba người Trưởng Tôn Ngưng cũng không phải Trưởng Tôn Hoài An ông, lại nói cho dù có nói nữa thì làm được gì, hiện giờ cô ở trong thân thể Trưởng Tôn Ngưng, không cần sự thương hại của ông ấy. "Đây là số mệnh." Nhưng cô chưa bao giờ tin vào số mệnh.

"Cháu thay đổi rồi." Trầm mặc hồi lâu, Trưởng Tôn Hoài An cảm khái nói. Đầu năm lúc vừa thấy chỉ biết cô trầm ổn, sắc bén hơn rất nhiều. Cô chỉ đứng ở đẳng cấp, bình tĩnh không làm gì, khí chất ngạo nghễ đã tự động phát ra từ trong xương, làm cho người ta không dám bỏ qua. "Thay đổi như vậy rất tốt."

"Tôi đến, không phải để nghe ông nói áy náy, cũng không phải tham thảo sự biến hóa của tôi với ông."

"Ừ, đúng đúng đúng, vậy cháu đến vì chuyện gì vậy?"

"Tôi muốn ông ra mặt, mở tiệc chiêu đãi chủ tịch huyện, cục tài nguyên đất đai, cục nông nghiệp, cục chăn nuôi, cục công nghiệp và thương mại, cục thuế vụ và các lãnh đạo liên quan, đương nhiên ông cũng phải tiếp khách." Những người này, ngày sau đều có chỗ cần dùng đến, trước tiên cứ kéo quan hệ thật tốt sẽ không sai được.

Trưởng Tôn Hoài An nghe xong, có chút nghi hoặc, cũng có chút kinh ngạc, "Tiểu Ngưng, cháu tìm nhóm người họ làm gì chứ?"

"Ông không cần phải xen vào, việc này của tôi ông giúp, hay là không giúp?" Giọng điệu Trưởng Tôn Ngưng vẫn rất lạnh nhạt như cũ, im lặng, cũng không có ý ép buộc. Nếu Trưởng Tôn Hoài An không giúp việc này, tự nhiên cô cũng có biện pháp khác để đạt được mục đích, nhưng mà sẽ phiền toái một chút.

Đương nhiên, về sau cửa họ hàng này cô cũng sẽ xem như không tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: 34: Nhân Viên Tạm Thời Đầu Tiên

Giúp, hay là không giúp? Hiện giờ trong lòng cháu gái bên ngoại này nghĩ cái gì, người làm cậu này một chút cũng không đoán ra, thậm chí cũng không dám dò xét. Mấy năm nay cho dù mẹ con ba người bọn họ đã từng chịu bao nhiêu khó khăn đi chăng nữa, cũng chưa từng mở miệng với mình, nếu như lần này từ chối, hậu quả sẽ như thế nào, ông cũng mơ hồ có thể đoán được một chút.

"Được, cậu sẽ cố gắng hết sức thử xem." Thành công hay không thành công ông không dám đảm bảo, chưa chắc lãnh đạo mỗi ngành sẽ có thời gian, cũng không nhất định bọn họ đều có thể nể mặt ông.

"Không phải cố gắng hết sức, là nhất định phải được." Chỉ là cố gắng hết sức thôi, thì tự cô chạy đi tìm từng người một không được sao, còn phải nhờ tới ân tình của người khác làm gì?

"Ặc ... Đây" Ông thực sự không nắm chắc mười phần, lãnh đạo các ngành thì dễ nói, nhưng Huyện trưởng cũng không phải nói mời là có thể mời tới được.

"Ông đã không chắc nắm thì thôi." Trưởng Tôn Ngưng cũng không ép buộc, xoay người đi ra bên ngoài, lại nghĩ biện pháp khác là được.

Trưởng Tôn Hoài An vội vàng ngăn cản, "Đợi một chút, cậu đồng ý với cháu, đều sẽ mời bọn họ đến cho bằng được."

"Tốt lắm, sau khi làm thỏa đáng thì điện thoại cho tôi, nhớ là phải nhanh!" Trương Tôn Ngưng thuận tay với lời ra giấy bút trên bàn công tác, viết số di động của mình xuống, giao cho Trương Tôn Hoài An. Sau đó, bước ra văn phòng, rời khỏi đó.

Trương Tôn Hoài An nhìn bóng lưng rời đi của cô, trầm mặc thật lâu, không biết đang suy tư cái gì.

Trước khi họp đồng được kí kết xong, về nhà cũng không có việc gì để làm, Trương Tôn Ngưng nghĩ nghĩ, quyết định tới thị trường vật liệu xây dựng với mấy móc nông nghiệp đi dạo trước, rất nhanh là có thể dùng tới, cô muốn tìm hiểu giá thị trường trước một chút.

Sau khi tự mình đảo quanh một vòng, Trương Tôn Ngưng đành phải kết luận ra hai chữ*: Thực sự nghèo nàn! (từ này trong tiếng trung là 真穷 nên chỉ có 2 từ nhưng khi dịch ra mới là 4 nhé!)

Đêm đó, Trương Tôn Ngưng ở lại khách sạn Trường Hồng lớn nhất huyện Dương Nhạc. Lúc hơn 10 giờ, cô đang định tắt TV, chuẩn bị đi ngủ, chợt nghe một trận tranh cãi âm ỉ, còn có tiếng động đập bễ gì đó.

Làm cái gì vậy, hơn nửa đêm có để cho người ta ngủ hay không đây, muốn chết à!

Trương Tôn Ngưng bức bối dựa vào cửa sổ nhìn ra bên ngoài, thì ra là có người gây sự trước một cửa hàng chuyên sửa chữa máy móc sau lưng khách sạn. Một bọn người ăn mặc hết sức lưu manh, tay cầm gậy gộc, thỉnh thoảng có người đập bễ gì đó, rất kiêu ngạo hung hãn. Một đám người bọn họ vây quanh một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, trong đó có một người cổ đeo vòng vàng, giống như là thủ lĩnh đám lưu manh đang mặc cả cái gì cùng ông ấy? Cuối cùng có thể là không hài lòng, bọn còn đồ đập phá bậy một trận, phát tiết đủ rồi mới rời đi, người đàn ông nắm chặt quyền âm thầm chịu đựng không phát tác.

Cửa hàng sửa chữa vốn đã rất lộn xộn, sau khi bị bọn còn đồ tàn phá bừa bãi lại càng trở nên bừa bãi thêm, người đàn ông đứng ngốc một hồi rất lâu, thở một tiếng thật dài, mới bắt đầu khom lưng thu dọn cục diện rối rắm. Sau khi chỉnh lý đơn giản, lại bắt đầu nhò vào ngọn đèn, sửa chữa một chiếc xe ba bánh bị hỏng.

Trời tháng hai còn rất rét lạnh, đã sắp sửa mười một giờ rưỡi đêm, phần lớn người đều đã sớm tiến vào giấc mơ, nhưng người đàn ông kia vẫn còn làm việc, vì sao ông ấy lại liều mạng như vậy? Còn nữa, tài nghệ sửa xe của ông ấy rất đặc biệt, giống như là xuất thân từ... Nghĩ đến đây, Trương Tôn Ngưng lập tức mặc quần áo từ tè đi xuống lầu.

Trong đêm yên tĩnh, tiếng bước chân đặc biệt lạnh lạnh, Trương Tôn Ngưng đi tới từ giữa ngọn đèn tối mờ, người đàn ông ngẩng đầu nhìn cô, nghi ngờ nhẵn mày lại.

Người đàn ông này có mày rậm mắt to, mặt chữ quốc, làn da hơi đen, làm cho người ta một loại cảm giác chính nghĩa, đáng hoàng, khuôn cách trung thành, dũng cảm. Toàn thân mặc quần áo lao động lầy dính dầu máy càng làm nổi bật thêm lên phong cách ngông nghênh của ông ấy. Lúc trước ở trên lầu, Trương Tôn Ngưng từng nhìn thấy ông tức giận không sai, nhưng ông ấy lại có thể âm thầm chịu đựng, bình phục được cảm xúc đang dao động trong tức khắc. Người như vậy, thật sự không nên ở trong này sửa máy móc hỏng.

"Có chuyện gì sao?"

Trương Tôn Ngưng không trả lời, chỉ đi đến trước mặt ông ấy, hết sức chắc chắn nói: "Chú đã từng đi lính, hơn nữa còn có xuất thân là đặc chủng." Chỉ có đặc chủng sau khi đã từng quét mìn trước tiền tuyến mới có kỹ xảo thành thạo như vậy, hai tay linh hoạt giống như đang đàn dương cầm vậy. "Tôi là Trương Tôn Ngưng, xưng hô như thế nào?"

"Tần Ngũ." Mặc dù lời ông muốn nói nói bị chặn trở về, nhưng vẫn sáng khoái nói ra họ tên mình, quả nhiên là người thẳng thắn.

"Ừm, chú Tần, xưng hô như vậy hẳn là chú sẽ không để ý chứ?" Tần Ngũ lắc đầu, "Không cần nghi ngờ vì sao tôi lại nhìn ra thân phận của chú, bởi vì tôi có chút sâu xa với bộ đội."

"Cô đến có chuyện gì?" Cô không giống như muốn sửa gì đó, đã trẻ thế này, xuất hiện tại nơi này thật sự là không cách nào giải thích được.

Trương Tôn Ngưng lại không trả lời vấn đề Tần Ngũ hỏi, chỉ hỏi ngược lại: "Người nào vừa mới gây sự vậy?"

"Chú cho thuê nhà tìm đến." Nói đến chỗ này, rõ ràng trong mắt Tần Ngũ hiện lên vẻ tối tăm, nhưng cũng không giấu diếm, bởi vì cặp mắt Trương Tôn Ngưng tựa như Tấm gương chiếu rõ Càn Khôn, khiến ông cảm thấy dù có giấu diếm cũng không lừa được cô.

"Ông nợ anh ta tiền thuê nhà?" Giọng điệu Trương Tôn Ngưng rất lạnh nhạt, không hề làm cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Tần Ngũ gật gật đầu, thờ dài một tiếng, "Mẹ tôi bệnh nặng nhiều năm không dứt, mới qua đời không lâu. Hiện tại trong nhà chỉ còn lại tôi với một đồng nợ nần, mấy người bọn họ ba ngày hai bữa đến làm âm ỉ, tôi cũng quen rồi."

"Chú không muốn đòi công việc khác sao?"

Tần Ngũ cười khổ, "Muốn học lại không bằng cấp, muốn làm chỗ tốt lại không có qua hệ, chỉ có lúc còn trong bộ đội đi học biết được một chút tay nghề như vậy, còn có thể làm gì nữa chứ." Ở trước mặt Trương Tôn Ngưng, ông không hề cảm giác được hai người vốn không quen tình cờ gặp nhau, mà giống như bạn cũ đã sớm quen biết.

"Lái xe, làm ruộng, chú có biết không?"

Không biết ý Trương Tôn Ngưng, nhưng Tần Ngũ vẫn gật đầu. Ông chính là dân quê, làm ruộng là nghề chính, lái xe lại càng không nói chơi, lúc còn trong bộ đội, ngay cả xe tăng, xe địa hình đều đã từng lái. Nếu không biết lái xe, sao lại có thể sửa xe chứ?

"Tôi định thành lập nông trang của mình, đang cần nhân công. Nếu chú đồng ý qua giúp đỡ, tôi sẽ rất vui." Trương Tôn Ngưng mạo hiểm đem đen giá lạnh xuống lâu tới chính là có chủ ý này, Tần ngũ đã từng đi lính, từ lời nói đến cử chỉ đều có thể thấy được con người ông ấy không tệ, chân thành, ổn định. Quan trọng nhất là ông ấy cô độc một mình, thể an tâm làm việc. Chờ sau khi khai giảng, lại giao một chút chuyện cơ bản cho ông ấy sắp xếp, có trợ thủ đắc lực này, cô sẽ có thể nhàn rỗi không ít. "Làm việc cho tôi, đãi ngộ cực tốt. Nếu Chú Tần có ý định làm, tất cả nợ nần, tôi sẽ trả trước cho chú, sau này lại từ khấu trừ trong tiền lương của chú theo giai đoạn, cho nên chú không cần có gánh nặng trong lòng."

"Này . . ." Tần Ngũ có chút ngại ngùng, ông có ý muốn, cũng không phải bởi vì Trương Tôn Ngưng nói sẽ trả nợ thay ông, mà là vì lúc đối mặt với Trương Tôn Ngưng ông bỗng có cảm giác như mới quen đã thân, cảm giác khiến ông tin phục một cách kì lạ. Trước kia ông muốn đổi công việc khác, nhưng lại đau khổ vì không có cách nào, hiện tại cơ hội đã đặt ở trước mắt, dĩ nhiên phải tận dụng thời cơ, một khi để mất rồi thì cơ hội cũng sẽ không trở lại nữa. Tuy rằng Trương Tôn Ngưng cũng không nói nhiều lời có lực hấp dẫn, nhưng ông cảm thấy, đi với cô, sẽ được trải qua cuộc sống mới vô cùng đặc sắc.

"Trong vòng hai ngày có lẽ tôi đều sẽ ở thị trấn, chú Tần có thể cân nhắc rõ ràng lại rồi trả lời cho tôi. Đây là số điện thoại của tôi, nếu chú Tần nghĩ xong rồi, thì báo cho tôi biết một tiếng. Cứ như vậy trước đã, chú trở về nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Nói xong, Trương Tôn Ngưng trở về thẳng khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhân Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Mở Tiệc Chiêu Đãi Lãnh Đạo Các Ngành

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Ngày hôm sau, Trương Tôn Ngưng vừa ngủ dậy đã là 10 giờ rưỡi. Mới vừa rửa mặt xong, chuẩn bị xuống lầu ăn cái gì đó đã nhận được điện thoại của Trương Tôn Hoài An, nói là buổi tối có thể tập hợp đầy đủ người. Trương Tôn Ngưng bảo ông ta dẫn tất cả mọi người đến 'nhà hàng Thảo Nguyên Phong Toàn Dương', còn lại cô để sắp xếp. Thảo nguyên Phong Toàn Dương là quán rượu đặc sắc nổi tiếng nhất huyện Dương Nhạc, rất được những những vị quan chức này yêu thích, mời khách ở đó là lựa chọn thích hợp nhất không thể nghi ngờ.

Lấp đầy bụng xong, vốn định tới 'quán Toàn Dương' chuẩn bị sắp xếp trước, lúc này lại nhận được điện thoại của Tần Ngũ, ông ngỡ lời sẵn lòng đi theo Trương Tôn Ngưng. Trương Tôn Ngưng hơi cảm thấy bất ngờ, không nghĩ tới ông ấy sẽ đưa ra quyết định nhanh như vậy, không hổ là người xuất thân từ binh đoàn đặc chủng, dứt khoát quyết đoán, mạnh mẽ vang dội. Trương Tôn Ngưng vui vẻ, lại trả hết nợ nần cho ông ấy dựa theo giao hẹn lúc trước, tổng cộng ba vạn 3000 nguyên. Đối với Tần Ngũ mà nói, đây là con số thiên văn, nhưng đối với Trương Tôn Ngưng lúc này mà nói quả thực chỉ như chín trâu mất sọ lông - không đáng kể. Nếu dùng số tiền này, mua được người trợ thủ khiến mình thuận mắt lại yên tâm, như thế xem như nó cũng có giá trị.

Tần Ngũ biết ơn, Trương Tôn Ngưng cũng không nói thêm với ông nữa, trực tiếp báo cho ông ấy buổi tối đến quán 'Thảo nguyên Phong Toàn Dương' sớm một chút hội họp với mình, tiện đã sắp xếp trước.

Không tới năm giờ, Tần Ngũ đã tới rồi, ông thay đổi phong cách cả người mặc trang phục thoải mái màu đen, tóc tai chỉnh tề, râu cạo sạch sẽ, cả người mười phần phần chín, giống như trẻ hơn cả mười tuổi.

"Chú Tần, lúc chú tuổi còn trẻ chắc chắn mê đảo cả một mảng lớn người đẹp đó!" Trương Tôn Ngưng không nhịn được nói đùa chế nhạo Tần Ngũ.

Cô thích yên tĩnh, nhưng cũng không phải người mặt than (người ít biểu lộ cảm xúc, thường chỉ có một vẻ mặt), trái lại chính là kiểu người chuyên môn gặp người nói người tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, nếu không trước kia sao có thể được xưng hô là 'Thiên diện Từ Thần'? Nếu Tần Ngũ là người cộng sự muốn hợp tác lâu dài do cô lựa chọn, cô hi vọng giữa bọn họ sẽ có một bầu không khí sung sướng thoải mái.

"Tiểu Ngưng, cháu cũng đừng đùa cợt lão già trung niên như chú chứ, những thứ này không phải đều vì sợ làm mất mặt cháu sao." Tần Ngũ bị nói có chút xấu hổ, gãi gãi đầu.

"Chú Tần trăm ngàn lần cũng đừng tự coi nhẹ mình, chú vẫn còn trong độ tuổi cường tráng dồi dào lực mạnh mẽ, chuyện về sau còn phải dựa vào chú bỏ ra nhiều tâm tư hơn nữa." Trương Tôn Ngưng coi như là chích ngừa sớm cho ông, để bản thân ông có thể chuẩn bị tâm lý trước.

"Bị con bé như cháu nhìn trúng, chú Tần tôi đây tự nhiên dốc hết toàn lực là được. Cũng đừng chế nhạo chú, cháu mới đúng là người đẹp hiếm có trên trời khó thấy, trên mặt đất khó tìm. Lúc không hóa trang giống như hoa sen mới nở, trang điểm xong rồi lại giống như cây tường vi thom ngát diễm dóa lãng lợ, sức quyến rũ không thể đỡ đó!"

Tần Ngũ là người có tính cách phóng khoáng, sáng khoái, sau khi quen thuộc với Trương Tôn Ngung, cũng không hề nói chuyện câu nệ nữa, hi hi ha ha giống bạn già đã làm bạn nhiều năm mang theo sự yêu thương của bậc cha chú. Điểm ấy khiến Trương Tôn Ngung hơi có chút vui mừng, nếu bởi vì ông ấy thiếu ân tình của cô mà khúm núm khắp nơi, thì thực sự phải suy xét thay đổi người rồi.

"Vậy thì mượn lời hay của chú Tần, hi vọng chuyện đêm nay có thể thành công mỹ mãn. Nhưng mà, bốn chữ 'người đẹp hiếm có' này cháu không thích, hồng nhan bạc mệnh, đại hung (một từ chỉ số mệnh không tốt trong bói toán), không tốt. Nhưng nếu chú gọi là tiểu yêu nữ, cháu sẽ rất vui về đó." Diễn đàn lê quý đôn.

"Cháu đó!" Tần Ngũ chỉ Trương Tôn Ngung, sang sang cười ha ha.

Hai người tán gẫu xong, cũng đã nhanh chóng đến sáu giờ tối, Trương Tôn Hoài An đứng hẹn dẫn người vào phòng lớn bao số 1. Bên trong phòng bao trang hoàng rất có phong cách, hơi thờ mạnh mẽ hào hùng của thảo nguyên, đặc biệt bàn ăn cỡ lớn chuyên thiết kế cho những cuộc tụ họp. Thời gian lên món ăn vừa khớp, trước đó mười lăm phút, Trương Tôn Ngung mới dặn dò lấy bàn tiệc Toàn Dương (cửu đẩu môn), mà mỗi loại đồ ăn đều ấy hai phần giống nhau như đúc.

"Huyện trưởng Lý, các vị cục trưởng, mọi người cứ tùy ý ngồi, trăm ngàn lần đừng khách khí." Trương Tôn Hoài An bắt chuyện, mọi người lần lượt ngồi xuống.

"Hoài An, không phải ông chơi bóng thua, phải mời chúng ta ăn cơm sao, hai người này là?"

Những người khác cũng nghi hoặc, không ngừng đánh giá Trương Tôn Ngung với Tần Ngũ, nhưng người lớn nhất không nói chuyện, mấy người cũng không dám đi quá giới hạn. Huyện trưởng Lý Việt tuổi tác trên dưới tương đương với Trương Tôn Hoài An, là người sinh trưởng ở địa phương huyện Dương Nhạc này, nhân dân toàn huyện hiện giờ thế an no mặc ám trong đó, công lao của ông ta cũng không nhỏ, nhưng 'người thợ khéo tay' cũng không bột đổ gột nên hồ người đàn bà khéo cũng khó có thể thổi cơm khi không có gạo, huyện Dương Nhạc vẫn không coi xuống được cái mũi 'Nghèo khó' này như xưa.

"Ừ, đây là cháu gái Trương Tôn Ngung của tôi, vị này" Trương Tôn Hoài An không biết Tần Ngũ, nhìn về phía Trương Tôn Ngung.

"Cậu trí nhớ của cậu cũng thật kém, đây là anh họ cậu, chú họ Tần Ngũ của cháu, ông ấy vừa mới xuất ngoại vài năm mà cậu đã không còn quen biết rồi." Trương Tôn Ngung ra vẻ con nít nhìn nói, nói ngay ra thân phận Tần Ngũ, cũng không khiến ông ta xấu hổ, so với thái độ bình thản khi đi tìm ông ta lúc trước tựa như hai người khác nhau. Đêm nay mang Tần Ngũ đến, chính là muốn để cho ông chạm trán cho quen mặt, ngày sau làm việc cũng thuận tiện hơn.

Anh họ? Tần Ngũ? Trong đầu Trương Tôn Hoài An thất, xéo không ngừng nhưng vẫn không nhớ ra từ khi nào thì mình có người anh họ như vậy, nhưng mà ông ta cũng không hỏi tới cùng, lại nói chuyện tiếp: "Ừ! Xem đầu óc của tôi này, nhiều năm không gặp nên bất ngờ cũng không nhớ ra nổi." Diễn đàn lê quý đôn.

Sau đó Trương Tôn Hoài An lần lượt giới thiệu gặp mặt, Chu Khai Nam, cục trưởng cục tài nguyên đất đai, đúng là mục tiêu chủ yếu đêm nay của Trương Tôn Ngung. Mặt khác còn có, cục trưởng cục nông nghiệp Lâm Mậu Thịnh, cục trưởng cục chăn nuôi Thẩm Quốc Quân, cục trưởng Trịnh Khắc cục công nghiệp và thương mại, cục trưởng Diêu Băng cục thuế vụ, cục trưởng Tôn Cường cục điện lực, cục trưởng cục giao thông Khâu Củng cũng đều có mặt.

Chính vì cái gọi là, thực sắc tính dã (ai cũng có sự yêu thích cái đẹp)! Gần đây Trương Tôn Ngung bảo dưỡng hợp lý, da ngọc cơ băng, chỉ cần dùng phấn trang điểm đơn giản, trong thanh thuần trong mang theo yêu mỹ nhân nhạt, lại không mất đi sự đoan trang thanh lịch. Nên sự xuất hiện của cô vẫn chưa khiến mọi người không vui, ngược lại còn tràn ngập hứng thú đối với bữa tiệc đêm nay.

"Không dối gạt các vị, người làm ông chủ mời các vị đến hôm nay, kỳ thật là Tiểu Ngung."

"Ừ? Động tác này của Tiểu Ngung cũng không nhỏ, tìm chúng ta qua không phải chỉ vì ăn cơm đơn giản như vậy chứ?" Diêu Băng nói trắng ra, theo nghe ngóng, trong tất cả lãnh đạo ở huyện Dương Nhạc, ông ta là người khó dây dưa nhất. Hôm nay mời ông ta tới, cũng là tính toán cho ngày sau, miễn cho gặp chuyện thì lại ôm chân phạt không kịp.

Nhân nhạt cười, khẽ mở môi son, "Diệu cục trưởng yên tâm, hôm nay mời các vị tụ lại chỗ này, là tâm ý nho nhỏ văn bối (cách xưng hô lịch sự của người nhỏ với người lớn hơn), chi phí cũng đều là tiền riêng của văn bối, cho nên các vị không cần kiêng kị." Trương Tôn Ngung nói cũng rất trực tiếp, rõ ràng nói cho ông ta biết, tôi xài tiền bạc của mình, ông không có quyền can thiệp.

Trương Tôn Ngung đứng dậy rót đầy cho mỗi người một ly Bạch Cửu, trở lại chỗ ngồi rót cho mình một ly trà, "Huyện trưởng Lý, các vị cục trưởng, mạo muội mời các vị tới là văn bối suy nghĩ chưa chu đáo. Các vị đều đã công tác vất vả một ngày, hay là chúng ta ăn no bụng trước rồi hẵng nói chuyện phiếm. Văn bối không biết các vị có chỗ nào kiêng cử hay không, cho nên mỗi loại đồ ăn đều chuẩn bị hai phần, một phần nặn, một phần nhạt. Đầu tiên ly rượu này văn bối kính các vị, trước hết là muốn chào hỏi mọi người đầu năm, thứ hai hi vọng mọi người công tác thuận lợi, từng bước thăng chức." Dừng một chút, lại nói tiếp: "Àc ... , vốn văn bối phải uống sáng khoái mấy chén với các vị lãnh đạo, đáng tiếc khoảng thời gian trước xảy ra một chút chuyện bị thương ngoài ý muốn, bác sĩ dặn dò không thể uống rượu, cho nên hiện tại chỉ có thể lấy trà thay rượu kính các vị lãnh đạo trước, sau đó để cho cậu với chú Tần uống vài chén thật tốt với mọi người."

Tất cả mọi người đều là người đàn ông Đồng Bắc, không chú trọng quá nhiều, cũng chú ý tới từ đầu đến cuối Trương Tôn Ngung đều dùng tay phải, Trương Tôn Hoài An vừa đứng lúc giảng hòa, lại nâng ly cạn chén uống sáng khoái. Mọi người xem đã lẫn lộn trong giới chính trị nhiều năm, cũng đều là nhân tinh (người lão luyện, có con mắt tinh tường), lòng dạ biết rõ Trương Tôn Ngung tất nhiên có việc. Nhiều lần muốn moi ra từ miệng Trương Tôn Hoài An, nhưng ông ta vốn cũng không hiểu rõ mọi chuyện, mọi người thấy không có hy vọng lại càng tràn ngập tò mò đối với Trương Tôn Ngung hơn.

Lời nói, cử chỉ, phong cách xử sự của cô, vẫn luôn căng chừng vừa phải, cứng mềm thoả đáng. Phần lạnh nhạt, khiêm tốn, sáng khoái, thông minh, trầm ổn, nghiêm túc, cẩn thận, gian xảo, sâu sắc kia, hoàn toàn không có khả năng có ở tuổi tác của cô, khiến đám người đã sống nửa đời người người như họ cũng không dám khinh thường chút nào.

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua năm món, mọi người uống vui vẻ, ăn tận tụy. Ăn no, uống được, nhưng chưa uống say. Đây tự nhiên là Trương Tôn Ngưng động tay động chân ở trong rượu và thức ăn, nếu không một đám mấy người uống đến say mềm, người nào ký hợp đồng cho cô đây?

Trên Bàn rượu, khiến Trương Tôn Ngưng vừa lòng nhất chính Tần Ngũ, ông là một kẻ bố y (dân thường áo vải) đối mặt với rất nhiều lãnh đạo lại không hề có chút luống cuống nào. Phong cách mạnh mẽ, lời nói khéo léo, khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Trương Tôn Hoài An bên trong đều âm thầm bội phục đối với người 'Anh họ' xuất hiện một cách kì lạ này, nhưng càng bội phục Trương Tôn Ngưng, bởi vì bọn họ tự nhiên đều nhìn ra Tần Ngũ nghe lệnh của cô.

"Hoài An, cháu gái này của ông rất thú vị, suy nghĩ so với ông còn sâu sắc hơn." Sau khi cơm no rượu say, Lý Việt nói, ăn xong, uống qua, cũng là lúc nói chuyện chính sự.

"Ha ha, Đúng vậy đó!" Trương Tôn Hoài An phụ họa, "Tiểu Ngưng, cháu có chuyện gì hãy mau nói đi."

Gần như cùng lúc trong lòng Trương Tôn Ngưng cũng đang suy tính đến chuyện này, vì thế chần chừ thân thể nói: "Các vị đều là trụ cột tinh anh của huyện Dương Nhạc chúng ta, trước mặt người sáng không nói chuyện tối, hôm nay văn bối mạo muội tổ chức tiệc ở đây, thật sự là có việc muốn nhờ." Tất cả mọi người đều là người tinh tường, ai cũng không chen vào nói trước, cô lại nói tiếp. "Hoàn cảnh trong nhà văn bối nghèo khó, thường thường phải mặc quần áo rách rưới, nay được được bạn bè giúp đỡ, muốn nhận thầu chút đất đai núi hoang ở gần thôn hy vọng có thể thay đổi gia cảnh thiếu thốn, cho nên mới tự ý năn nỉ cậu, mạo muội quấy rầy các vị lãnh đạo đây." Nói như vậy, coi như là làm rõ ràng quan hệ với Trương Tôn Hoài An, chứng minh ông ta quả thật không biết chuyện này. Đêm nay, Trương Tôn Ngưng vẫn đều rất khách khí, làm đặc công lâu, hiểu biết nhất cái lợi và hại của việc dân không đầu với quan.

Mọi người nghe xong, trong óc đều không hẹn mà cùng trào ra một vấn đề: Có thể bạo tay mời mấy người bọn họ ăn cơm như vậy, trong nhà có thể nghèo đến không có gì ăn sao? Nói dóc!

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Hợp Đồng Tới Tay

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

"Hoàn cảnh nhà Tiểu Ngưng quả thật rất khó khăn, con bé vẫn còn một người em trai ruột hai chân tàn tật. Không sợ các vị cười nhạo, em gái số khổ kia của tôi đã một mình nuôi chị em bọn họ lớn lên, đến bây giờ ngay cả nơi nương thân ra hồn còn chưa có. Hiện giờ Tiểu Ngưng lớn rồi, lại đi học ở ngành nông nghiệp Đê Hoa, muốn trồng trọt cải thiện cuộc sống thêm, Huyện trưởng, cục trưởng Chu các người xem có thể để cho con bé thuê thêm chút đất hay không?" Trương Tôn Hoài An ở bên cạnh hát đệm, tương đối khách sao, dù sao việc này cũng không có ở trong phạm vi chức trách của bản thân.

Trừ Huyện trưởng Lý Việt, cục trưởng Chu Khai Nam cục tài nguyên quốc gia bị Trương Tôn Hoài An điểm đến ra, những người khác đều thờ ra, thật tốt quá, không có chuyện gì liên quan tới bọn họ, tạm thời cứ như vậy đi.

Hồi lâu, hai người cũng không mở miệng vàng, Trương Tôn Hoài An có phần xấu hổ, nhìn trộm Trương Tôn Ngưng. Có ơn không? Người ta mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ngồi đến mức thành thật giống y như người không liên quan vậy.

Trương Tôn Ngưng bình tĩnh ngồi, trong đầu lại không nhàn rỗi. Lý Việt với Chu Khai Nam chưa lên tiếng hỏi tiếp, mà là trầm mặc, khiến cô ý thức được sự tình chỉ sợ sẽ không thuận lợi, nhưng hợp đồng nhất định cô phải lấy được. Vấn đề đã ném ra, không lấy được giải đáp, không lý nào lại bị đứt đoạn rồi tự mình thu hồi. Không nói lời nào, thì chờ đến khi bọn họ nói chuyện mới thôi, muốn so kiên nhẫn, cô có, xem ai là người thiếu kiên nhẫn trước.

Trong một lúc, trong phòng yên lặng đến mức chỉ còn tiếng hít thở.

Suy nghĩ của hai người thực sự giống như Trương Tôn Ngưng đã đoán trước, nhưng hiển nhiên họ đã xem nhẹ độ trầm ổn của cô. Mấy người không ngóc, trón là không tránh thoát, đêm nay Trương Tôn Ngưng là chủ, vẫn còn Trương Tôn Hoài An ở bên cạnh, bất kể như thế nào cũng phải đưa ra một cách giải quyết.

"Cô muốn thuê đất, thì cứ việc tìm chính quyền xã là được, làm sao lại tìm đến tận trong huyện?"

Cuối cùng, cục trưởng Chu Khai Nam cục tài nguyên quốc gia không mở miệng không được, ông là cán bộ duy nhất được truyền chuyển đến. Chừng bốn mươi tuổi, mày rậm mắt to, hơi mập, bộ dạng ngay thẳng thật thà phúc hậu, tựa như raccoon bé (đại khái là một nhân vật hoạt hình y) vậy.

"Trong xã không làm chủ được, đến lúc đó còn phải phiền toái Chu cục trưởng, không bằng dứt khoát một bước đến đúng chỗ." Trương Tôn Ngưng nói không nhanh không chậm.

"Chuyện này do bọn họ quản, bọn họ làm, tại sao lại không làm chủ được?"

"Bởi vì lượng đất tôi muốn nhận thầu hơi nhiều, bọn họ không dám tự ý quyết định."

"Cô muốn Thuê bao nhiêu mẫu?" Chu Khai Nam dẫn lại tính tình hỏi lại, trong giọng nói của Trương Tôn Ngưng không tự giác tản mát ra cuồng ngạo, khiến ông ta cảm giác thực sự không thoải mái.

"Chú Tần." Tần Ngũ lập tức hiểu ý, chuyển bản đồ đến, Trương Tôn Ngưng tiếp nhận bày ra, đưa tới trước mặt đối diện Chu Khai Nam, "Trong phạm vi đường vòng màu hồng trên bản đồ đều là vùng tôi muốn nhận thầu."

Thân là cục trưởng cục tài nguyên quốc gia, Chu Khai Nam tự nhiên hiểu rõ tình huống tài nguyên đất đai hạt dưới như bàn tay. Trên bản đồ, phạm vi Trương Tôn Ngưng vòng bao hàm núi hoang, đất cát, đều là đất hoang chưa bị khai phá sử dụng. Y theo tỉ lệ xích bản đồ, tính sơ ra diện tích cũng chừng 3000 mẫu, phí tổn nhận thầu không phải số lượng nhỏ, tuổi còn trẻ, khẩu khí không nhỏ. Có số tiền này, còn dám đến trước mặt bọn họ than đau khổ nghèo nàn?

"Gần 3000 mẫu . . ." Chu Khai Nam đưa bản đồ đến trước mặt Lý Việt nghiêng nghiêng, những người khác nghe được cũng lại gần, vẫn luôn dùng loại ánh mắt quái dị nhìn Trương Tôn Ngưng.

"Tiểu Ngưng, đừng làm liều, chỗ nào mà cháu tìm đủ tiền thuê nhiều đất như vậy? Hơn nữa, nếu cháu có số tiền này làm gì cũng tốt, cần gì làm ruộng vất vả như thế?" Không nói người khác, ngay cả Trương Tôn Hoài An đều bị dọa đến rồi, không thể tin được, càng thêm không thể tưởng tượng.

Trương Tôn Ngưng vẫn bình tĩnh như cũ, chìm yển nào biết chí lớn của thiên nga? Điều cô mong muốn, số tiền này vẫn còn chưa nhất định có thể đủ. "Tiền bạc dù có thêm bao nhiêu nữa, tồn tại trong ngân hàng, một ngày nào đó sẽ bị giảm giá trị, biến thành một đồng giấy bỏ. So với điều đó, bị người ta tiêu xài đi, hoặc là không công bị giảm giá trị, chẳng bằng làm một chút chuyện muốn làm. Nếu không cẩn thận bị tôi lần qua lần lại thành công, nói không chừng huyện Dương Nhạc sẽ không cần phải đội cái mũ 'Nghèo khó' nữa, con đường thăng quan tiến tước của các vị cũng sắp tới. Có tiền mọi người cùng kiếm, mọi người cùng được lợi thật tốt, huyện trưởng Lý, các vị cục trưởng, tôi nói có đúng không?"

Đúng, quá đúng, quả thực chính là quá sâu sắc. Huyện Dương Nhạc là huyện nghèo khó nổi danh toàn tỉnh, thậm chí cả nước, nhân khẩu nhiều, đất trồng trọt lại thiếu, khắp nơi đều là núi hoang, đất đai cằn cỗi, tài nguyên thiếu thốn, gọi không ai đến khai phá bán, dân không được đầu tư từ bên ngoài. Đã thế kỷ hai mươi mốt, nhưng thu nhập hàng năm của người toàn huyện đều không đến một ngàn nguyên. Đương nhiên, đây là số liệu chia đều nhận được, trong đó còn tồn tại chênh lệch giàu nghèo không nhỏ, tình huống thực tế lại càng không lạc quan.

Lúc trước mấy người bọn họ cũng đều ôm ấp mộng tưởng, chuẩn bị triển khai nguyện vọng, ý chí thanh niên hăng hái sôi nổi, dấn thân vào vào phần đầu trong mỗi ngành nghề. Vẫn là câu nói kia, lý tưởng rất đầy đủ, hiện thực lại rất khắc nghiệt. Hết năm này đến năm khác cố gắng, nhìn đồng nghiệp bên cạnh có tiền đều dần dần đi tìm đường ra khác, cũng từ nhân viên kiểm soát thành công biến thành cục trưởng, sớm cạo sát bằng phẳng đi những góc cạnh lúc trước. Không có chiến tích, thăng chức không được, từ chức không làm lại không có những đường ra khác, làm quan chức huyện Dương Nhạc chính là gặm gà. Có một cái ưu đãi, không ai cướp đoạt. Mấy người hiện tại chính là, cầm cự trôi qua một năm, chính là một năm, mỗi năm như vậy; qua một ngày, là một ngày, mỗi ngày như vậy.

Hạt dưới thành phố Phú Hoa có ba huyện, Huyện Thanh Sơn thừa thái mã não, quặng sắt đá, nổi tiếng cả nước, trình độ kinh tế không chỉ gấp ba huyện Dương Nhạc; huyện Lạc Hà có địa hình bằng phẳng, đất trồng trọt nhiều, trình độ sống cũng tốt hơn nhiều so với huyện Dương Nhạc. Hết lần này tới lần khác chỉ có mỗi huyện Dương Nhạc, giống y như con ghè, muốn gì cũng không có, đã vậy còn nhiều người, người càng nhiều, càng nghèo nàn. Mỗi lần đi Phủ Thị Chính họp, đều bị người khác xem thường, giống như mấy người họ đều là người vô tích sự, nhưng không bột đổ gột nên hồ. Nếu không phải có bọn họ, huyện Dương Nhạc đến bây giờ sợ là còn có người bị đói chết, nhưng bị so với hai huyện khác, người nào nhìn thấy được?

Thấy mọi người đều ở thật sự trầm tư, Trương Tôn Ngưng lại nói thêm: "Từ xưa người dệt hoa trên gấm nhiều, người đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi thì ít. Cái gọi là danh lợi đều thu, vinh viễn đều phát sinh sau khi thành công. Chờ, dựa vào, muốn, đó là hành vi ăn xin, chúng ta không phải ăn mày, có tay có chân có đầu óc, dựa vào cái gì không thẹn với lương tâm, để cho người khác bố thí. Không có điều kiện, thì phải sáng tạo điều kiện, đây là điều do người đứng đầu thế hệ trước nói, tuổi già chí chưa già, chí ở ngoài ngàn dặm, chẳng lẽ các vị đều cam tâm khổ sở đợi đến lúc đất vàng chôn đến mức thành rế sao? Nói vậy, coi như tôi chưa nói."

Trương Tôn Ngưng không phải nhân vật vĩ đại gì, dẫn đầu làm công hiến cho quê hương, cô không có hứng thú. Cô cổ động lòng người như vậy, hoàn toàn là vì kế hoạch giàu có an nhàn lâu dài của mình.

Cô Vốn chỉ nghĩ muốn lấy được họp đồng nhận thầu, tự mình phát tài, để cho người khác đi ăn không khí. Nhưng trải qua quan sát trên bàn rượu, phát hiện những người này đều rất thật tình, là những người có trái tim trong sáng ngay thẳng, ngôn ngữ trong lúc nhắc tới các hoạt động chính trong huyện đều tràn ngập bất đắc dĩ, và tiếc nuối. An nhàn này sinh hủ bại, hoàn cảnh gian khổ của huyện Dương Nhạc ngược lại để cho bọn họ có tấm lòng son của người quan chức nhân dân, Trương Tôn Ngưng không khỏi thay đổi ý nghĩ. Cây cô độc khó chống trời, kế hoạch giàu có an nhàn lâu dài của cô vì như không có nền móng tốt chống đỡ cũng rất khó hoàn thành. Nếu trong lúc vô ý đã phát hiện bí mật của mọi người, sao không tương kế tựu kế, dẫn dắt ngọn lửa mộng tưởng thời niên thiếu của mấy người bọn họ một lần nữa?

Mọi người nghe Trương Tôn Ngưng nói xong, bỗng nhiên cảm giác như thấy được tinh tú, mắt lóe lên tia sáng. Ở trên người cô, cái bọn họ nhìn thấy không phải lời thề son sắt tựa như khói mây vụt qua. Trong đôi mắt bình tĩnh trong suốt, tia sáng cơ trí, tự tin giống như đã chiếu sáng lên tương lai. Lại nhìn ánh mắt vẫn luôn đặc biệt kính nể Trương Tôn Ngưng của Tần Ngũ, bọn họ bỗng nóng lòng muốn thử, hận không thể lập tức làm ra một phen sự nghiệp lớn.

"Hoài An, cháu ngoại gái này của ông không tầm thường, tương lai nhất định khá lắm đây!" Lý Việt vỗ bả vai Trương Tôn Hoài An ý vị sâu xa cảm khái, những người khác cũng gật đầu không tiếc, bữa cơm hôm nay thực sự không ăn vô ích.

"Cảm ơn Huyện trưởng đã khích lệ, vậy chuyện tôi thuê đất này phê hay là không phê đây?" Từ trước đến nay Trương Tôn Ngưng rất trực tiếp, làm việc cũng dứt khoát.

"Ặc . . ." Lý Việt nhìn về phía Chu Khai Nam, chuyện này do ông ấy quản.

"3000 mẫu không phải số ít cái này . . ."

"Nếu cục trưởng Chu lại nói không làm chủ được, kêu tôi đi tìm thành phố đánh tiếng, tôi thấy tôi cũng không cần phiền toái nữa, trực tiếp đi tìm tỉnh trưởng Văn thì tốt hơn, tin rằng ông ấy biết được cũng sẽ rất thích ý."

". . . Chẳng lẽ cô còn quen biết với tỉnh trưởng?" Không trách Chu Khai Nam không tin, nếu không biết, cô làm sao có thể biết đến tên tỉnh trưởng?

"Tôi không biết Văn tỉnh trưởng, nhưng mà thật sự có vài phần qua lại với kiểm sát viên Văn con trai ông ấy, tin tưởng chút việc nhỏ ấy, anh ấy sẽ không từ chối." Lúc đi Hoa Từ Ngang đã nói có khó khăn gì cứ tìm Văn Dục, hiện giờ đã lập tức mượn tiếng tăm của anh ta.

Cũng không phải muốn lôi ra cha con nhà họ Văn ra mà áp chế mọi người, mà là cổ vũ lòng người một cách thoả đáng. Có chút giao tình với Văn Dục, để cho bọn họ cứ việc đi tự suy xét lại quan hệ tốt hơn, dù sao có tòa 'núi dựa vững chắc' này, không cần uống phí, dùng xong nhân tình cũng là Hoa Từ Ngang thiếu, hi hi

.

"Cục trưởng Chu, Huyện trưởng, các người cũng không cần khó xử, chỉ cần vừa ký hợp đồng, tôi lập tức trả phí nhận thầu. 3000 mẫu, bảy mươi năm, tin tưởng số phí tổn này có thể làm đổi mới diện mạo huyện Dương Nhạc cũ của chúng ta rồi. Nhưng mà, tôi ra tiền bạc, thì cũng sẽ giám sát." Cô cũng không muốn tiền của mình bị người khác đứng giữa kiểm lợi bỏ túi tiền riêng, chẳng bao lâu nữa sau này nhìn thấy được hiệu quả, như vậy tính đi tính lại, tiền bạc thuê đất cuối cùng vẫn là phục vụ cho mình.

"Tiểu Ngưng . . ." Trương Tôn Hoài An Đồ có phần bị dọa u mê, 3000 mẫu, bảy mươi năm, vậy thì phải tốn phí tổn bao nhiêu đây! Làm vậy có tốt không?

Trương Tôn Ngưng xua tay, ý bảo ông ta đừng lên tiếng, tận tình khuyên bảo nửa buổi tối, chính ông ấy là người lĩnh ngộ kém cỏi nhất. "Thành công hay không thành công, là đàn ông thì dứt khoát cho một tiếng đi?"

"Khai Nam, ký đi, còn chờ tỉnh trưởng đưa xuống văn kiện của Đảng hả!" Diêu Băng nói mặc dù có chút không dễ nghe, nhưng xem như nói ra lời tất cả mọi người muốn nói, tâm tư mấy người họ sớm bị Trương Tôn Ngưng nói động. Diễn đàn lễ quý đôn.

Tần Ngũ đã sớm lấy hợp đồng với bút chuẩn bị tốt lên, sau khi Chu khai Nam ký tên mình vào lại đưa cho Lý Việt, ông ta cũng ký tên ở trong ô phê duyệt ý kiến. "Ngày mai đừng quên để con dấu."

Hô ~, công sức nửa buổi tối, rốt cục thành công!

"Tự nhiên, ngày mai sau khi đóng dấu, tôi sẽ lập tức chuyển khoản, các người thương lượng thật tốt xem do đơn vị nào tiếp thu, mời chuẩn bị xong hóa đơn. Khác nữa, chờ đầu xuân sau khi băng tan, còn phiền toái cục trưởng Chu cho người cùng đi thăm dò biên giới." Lời nói cô phòng ngừa trước tới chỗ này, đến lúc đó phái người đi hay không đều là chuyện của ông ta rồi.

"Con bé này làm việc quả thật rất cẩn thận, đoán trước là người có thể làm chuyện lớn thành công!" Chu Khai Nam khen, tất cả mọi người cười rộ lên, tâm tư không giống nhau.

"Được, chuyện nên làm đều đã xong xuôi, chúng ta cũng nên tản đi."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Bắt Đầu Triển Khai Kế Hoạch Lớn

Lý Việt đã lên tiếng, mọi người đều lần lượt đi khỏi, lúc này trong phòng chỉ còn lại có ba người Trương Tôn Hoài An, Tần Ngũ và Trương Tôn Ngưng.

"Tiểu Ngưng, tới cùng là cháu đang muốn làm gì vậy, nhận thầu 3000 mẫu đất bảy mươi năm không phải số nhỏ, cháu lấy đâu ra tiền?"

Trương Tôn Hoài An cau mày, đến mức có thể ép chết mấy con ruồi, bộ dạng vô cùng đau lòng, Trương Tôn Ngưng với Tần Ngũ nhìn thấy không khỏi

muốn cười, thật sự là Hoàng Đế không vội thái giám đã vội.

Cũng không phải xài tiền của ông ta, ông ta lo lắng, đau lòng cái gì? "Không nhọc cậu lo lắng, trong lòng tôi đã tính trước rồi."

Ài . . . Trường Tôn Hoài An thở dài một tiếng, cháu ngoại gái này đã thay đổi triệt để rồi, tâm tư của cô, ông ta không cách nào đoán được. Mấy năm nay ông đã thẹn với mẹ con bọn họ quá nhiều, ông không khuyên được, cũng không có tư cách khuyên, đành để tùy ý cô thôi!

"Vậy anh họ Tàn lại là chuyện gì đây?"

"Chú Tàn là trợ thủ của tôi vừa mới đến, về sau mọi chuyện của tôi đều do ông ấy ra mặt làm thay, còn về vấn đề các người người nào lớn người nào nhỏ, thì hai người tự mình xem lại đi." Ở trước mặt mấy người Lý Việt, cô chỉ có thể bịa chuyện thân phận.

"Cháu . . ." Thái độ đối với một người xa lạ không thân quen còn thân thiết hơn người cậu ruột như ông đây, thiên lý ở cơ chứ? Nửa câu sau Trường Tôn Hoài An chỉ có thể tự nói ở trong bụng, không có can đảm nói ra miệng.

Tần Ngũ trầm mặc không nói, cũng không có ý định làm quen thân với Trường Tôn Hoài An. Theo ý ông, này người đàn ông này vốn chỉ biết lớn tiếng được về bề ngoài, nói chuyện làm việc còn chẳng quyết đoán bằng một cô bé, đúng là làm mất mặt dòng họ.

"Chúng ta cũng đừng bỏ phí mấy thứ này, tìm dê, gan dê tôi gói về, các người cũng mang về một ít, đều đã bỏ tiền ra, cũng không thể để người ngoài được lợi." Trường Tôn Ngưng gọi rất nhiều đồ ăn, sau khi mọi người ăn no nê, vẫn còn không thiếu những món vẫn chưa từng bị động đũa.

Lăng phí không phải thói quen tốt, trong phòng có sẵn hộp cơm với túi ni-lông, ba người lấy thịt, đùi dê, lưng dê,... chưa từng bị động tới đều phân loại xong hết, nhìn thấy trên bàn gần như sạch trơn mới vừa lòng rời khỏi.

Sáng sớm hôm sau, Trường Tôn Ngưng liền dẫn theo Tần Ngũ lần lượt vào cục tài nguyên quốc gia, trụ sở huyện đóng dấu, hai nơi mỗi nơi lưu lại một phần hợp đồng lưu trữ, trong tay mình một phần. Cục tài nguyên quốc gia dựa theo phạm vi diện tích trên bản đồ mà Trường Tôn Ngưng muốn đo lường tính toán chính xác tính ra, tổng cộng diện tích nhận thầu là 3000 lè 16 mẫu, bởi vì diện tích nhận thầu lớn, niên hạn lại dài, số lè không đáng kể. 3000 mẫu đất, nhận thầu bảy mươi năm, mỗi mẫu một năm 100 nguyên, đây là giá cả nhận thầu cao nhất lúc này, tổng cộng hai ngàn một trăm vạn nguyên. Ở mặt ngoài giống như Trường Tôn Ngưng chịu thiệt, dù sao đất cho thuê không hề phí nhiều, nhưng chỉ có chính bản thân cô biết tới cùng thiệt thòi hay không thiệt thòi. Khoản tiền này cuối cùng vẫn do chính phủ huyện trực tiếp tiếp thu, dùng cho việc kiến thiết chính, thống nhất quy hoạch của huyện.

Lúc hai người rời khỏi cục tài nguyên quốc gia với chính phủ huyện, ánh mắt mọi người nhìn bọn họ giống y hệt như cung tiễn thần tài. Hai ngàn một trăm vạn đó! Toàn bộ gia sản từ trên xuống dưới của huyện Dương Nhạc chỉ sợ cũng không tới một phần ba, khi Trường Tôn Ngưng chuyển khoản mất cũng không chớp một cái nào, khiến mấy người Lý Việt này nghe xong cô diễn thuyết một trận đều giống như đã thấy được tương lai tươi sáng của huyện Dương Nhạc. Lý Việt lúc này tỏ thái độ mỗi phần của khoản tiền này vừa lấy ra đều phải xài ở trên lưỡi dao (ý nói vô cùng cẩn thận). Trường Tôn Ngưng không thêm đề ý mấy người bọn họ dùng khoản tiền này làm gì, nhưng hai mắt cô sẽ nhìn chăm chăm.

Hợp đồng tới tay, hiện tại cô cũng coi như là bà địa chủ ngồi ôm ngàn mẫu 'Ruộng tốt' rồi. Kế tiếp, nên đi mua sắm máy móc nông nghiệp với tới nông cụ. Mãi dạo bên không hao công đốn củi, giai đoạn trước đầu tư này là ắt không thể thiếu, tương lai hoạt động, ích lợi cũng là không thể lường trước được . . .

Huyện Dương Nhạc là huyện lớn nghèo khó, thị trường máy móc nông nghiệp vừa mới mở ra, hoàn toàn không thỏa mãn được nhu cầu của Trường Tôn Ngưng. Cô lại không hiểu nhiều lắm đối với máy móc nông nghiệp, trọng trách này tự nhiên rơi vào trên vai Tần Ngũ.

Trở lại phòng khách sạn, Trường Tôn Ngưng nói chuyện đại khái một phen kế hoạch của mình với Tần Ngũ, để trong lòng ông ấy ít nhiều có tính toán trước. "Chú Tàn, chuyện máy móc nông nghiệp, nông cụ này phải phiền tới chú rồi."

"Được, chú đi đến thành phố J của tỉnh S một chuyến, chỗ đó có đủ các loại máy móc." Mà đó cũng là nơi có đầy đủ thiết bị máy móc nông nghiệp gần nhất trong nước, mua hết một lần, còn có thể có chút ưu đãi.

Trường Tôn Ngưng vốn cũng định như vậy, S tỉnh nổi danh là nơi sản xuất lương thực lớn thứ ba cả nước, gieo trồng bằng máy móc chiếm tới 60, đứng đầu cả nước, đây chính là chỗ thích hợp nhất để chọn máy móc nông nghiệp. Ngoài ra, tỉnh S cũng là tỉnh thí điểm, nơi thí điểm làm ruộng theo khoa học, về sau còn rất nhiều chỗ phải học tập, nên để cho Tần Ngũ quen thuộc trước.

"Trong tám thẻ này có một trăm vạn, mật mã là 123456." Dùng người thì không nghi người, nghi người thì không dùng người, nếu đã lựa chọn, cô sẽ cho ông ấy quyền lực tương ứng. Không nói tới chuyện lỡ như, dù cô không còn là đặc công vua, trên đời cũng tuyệt đối không có người dám lẩn trốn sau khi cướp tiền bạc của cô.

Đối với Trường Tôn Ngưng mà nói, Tần Ngũ là một thu hoạch ngoài ý muốn, nhưng mà lại giải quyết được một nan đề rất thiết thực. Nếu về sau mọi chuyện cô đều phải quan tâm, vậy làm sao cô còn rảnh rỗi được nữa, có khác gì tiêu tiền tìm tội đến cho mình đâu. Giật mình phát hiện, sau khi sống lại, vận khí của cô tốt hơn nhiều so với trước kia.

Tần Ngũ nghĩ ra một phen, trong mắt hiện lên vẻ cảm động, cũng không chối từ, thu lại chi phiếu, trong lòng càng thêm kiên định. Đây là lần đầu tiên sau khi xuất ngũ, ông cảm thấy tiền đồ trở nên sáng lạng, gấp gấp mong muốn được hành động.

"Chú Tàn, ngoài cái này, vẫn còn hai chuyện cần chú làm"

"Khách sáo làm gì, nói mau!"

"Chuyện thứ nhất rất đơn giản, cháu liệt kê một bản danh sách này, lúc chú đi đến thị trường máy móc nông nghiệp thuận tiện có gắng mua đủ hết mức có thể. Hiện tại chúng ta nhiều đất, làm ruộng cũng không thể chi trồng xuống đất không rồi nhìn trời chờ có ăn cơm được!" Tần Ngũ nhận lấy nhìn xem, cũng đều là tên sách, vật tư nông nghiệp, cẩn thận thu lại. "Chuyện thứ hai là cần chú mua một miếng đất ở huyện Dương Nhạc, vùng ngay ngoại thành là được rồi, địa điểm cũng phải đủ lớn. Dừng tiền trong này, nếu là không đủ cứ nói với tôi."

"Còn muốn mua đất nữa sao?" Tần Ngũ khó hiểu nhìn Trương Tôn Ngưng.

Trương Tôn Ngưng khẽ cười, bộ dáng hết sức cao thâm, "Hiện tại đất đai huyện Dương Nhạc không đáng giá tiền, nhưng không tới năm năm . . ."

Chưa nói tiếp, có một số việc hay là tự mình tận mắt đi thấy rồi chứng minh sẽ chân thật hơn, hiện tại nói nhiều, chỉ giống như cô đang khoác lác mà thôi.

Khiến Trương Tôn Ngưng cũng không nghĩ đến là, năm năm theo như lời cô kia đã là quá mức khiêm tốn rồi, chờ các hạng mục thiết bị trụ cột của huyện Dương Nhạc được nâng lên đi, giá cả đất giống ngồi hỏa tiễn, quả thực còn đáng giá hơn so với vàng, kim cương. Đây là sau này hãy nói, tạm thời không đề cập tới.

"Ừ." Tần Ngũ vẫn cảm giác cô gái trước mắt có trí tuệ không hợp với tuổi tác, giống hệt như thể ngoại cao nhân (những người tài giỏi lãnh đời) làm cho người ta không cách nào nắm bắt được, mà lại không hề cảm thấy mờ mịt không đáng tin. "Vậy hôm nay chú lập tức khởi hành đi thành phố J, trở về lại bắt đầu xử lý chuyện mua đất."

"Ừm, chuyện mua đất có thể từ từ. Chú Tần nhớ phải chú ý an toàn, cháu đi về trước sắp xếp một vài thứ, chờ khi trở về nhớ gọi điện thoại cho cháu, cháu tới đón chú."

"Yên tâm đi, chú Tần của cháu dầu gì cũng là người xuất thân từ bộ đội đặc chủng, người bình thường không làm gì được chú đâu." Ra ngoài đường, cẩn thận vẫn hơn, ông nói như vậy là muốn Trương Tôn Ngưng an tâm.

Trương Tôn Ngưng không nghĩ tới, Tần Ngũ lại có thể là bộ đội đặc chủng, tìm được trợ thủ siêu cấp này đích thực là vượt giá trị mà. Sau đó hai người lại nói chuyện chi tiết thêm một chút, phân công nhau hành động. Tần Ngũ chuẩn bị đi thành phố J, còn Trương Tôn Ngưng lại trở về thôn Vĩnh An.

Hôm nay vừa đúng là Tết Nguyên Tiêu, lúc về đến nhà, đã là chạng vạng.

Nhiều ngày không thấy, Trương Tôn Thục Nhã với Trương Tôn Mặc tự nhiên phải hỏi han ân cần một trận. Từ lúc cô mang bầu vật đi, tâm tư mấy người bọn họ vẫn luôn thấp thỏm, sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bây giờ người họ trông mong đã trở về, cuối cùng trái tim cũng trở về chỗ cũ.

Ăn xong cơm chiều Nguyên tiêu nóng hổi hấp, ba người ngồi đầu giường đặt gần lò sưởi nói chuyện phiếm. Trương Tôn Ngưng kể lại đơn giản việc bán bầu vật, thuê đất với bọn họ, hai người gật đầu hồi lâu, nhưng hiển nhiên đã có sức chống cự, nhanh chóng bình tĩnh. Trương Tôn Thục Nhã vốn không phải là người có chủ kiến, Trương Tôn Mặc đối với Trương Tôn Ngưng lại vô cùng sùng bái, hai người tự nhiên đi theo sắp xếp của cô, ủng hộ vô điều kiện. Đương nhiên, phản đối cũng không có hiệu quả.

Lúc cô lấy di động ra cho bọn họ, Trương Tôn Mặc kích động không thôi, vội vã xem bản hướng dẫn luyện tập xem đúng như thế nào. Trương Tôn Thục Nhã ngu ngơ hồi lâu không biết cái gì, Trương Tôn Ngưng đành phải tay cầm tay hướng dẫn.

Mãi cho đến đã khuya, ba người mới đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45: Mướn Người, Mướn Phòng Cho Thuê

Đón tia sáng lóe lên từ sườn núi, Trương Tôn Ngưng đứng gác tay sau lưng, bên tai chim tước vui vẻ ca hát, một hồi bay sang Đông, một hồi bay sang Tây, líu ríu không ngừng, vào buổi sáng sớm nông thôn an tĩnh có vẻ đặc biệt náo nhiệt, giống như có việc mừng sắp phát sinh.

"Chị, chị đang nhìn cái gì vậy?" Trương Tôn Mặc tự mình lấn xe lăn từ hang động ra, liền thấy Trương Tôn Ngưng nhìn đỉnh núi hoang vắng sẽ tuyết đọng chưa tan cười yếu ớt một mình.

"Địa bàn." Cô đang nhìn địa bàn của chính mình.

"Đúng đó! Chị em hiện tại chính là bà địa chủ rồi." Cậu nói xong cũng cười lên, tầm mắt song song nhìn về phương xa với Trương Tôn Ngưng, chẳng qua, một cặp mắt ở trên, một ở dưới.

"Sai! Mươi phần sai!"

"Hả? Sai chỗ nào vậy?" Rõ ràng không sai mà? Ngồi ôm 3000 mẫu đất vẫn còn chưa gọi là bà địa chủ, chẳng lẽ gọi là viên ngoại (từ cổ đại dùng để chỉ người giàu có, nhiều đất đai) hay sao? Nhưng mà, có vẻ như cũng không quy định nói không thể kêu phụ nữ là viên ngoại mà, chỉ là có chút quê mùa, ha

ha . . .

"Bà địa chủ, bà địa chủ, khó nghe chết đi được. Nhớ kỹ, chị của em đây hiện tại chính là nữ vương chiếm núi hàng thật giá thật!" Nữ vương chiếm núi! Nhìn một cái xem xưng hô này khí phách bao nhiêu, mà còn hợp thời, tiếp qua tám năm mười năm nữa cũng không lỗi thời.

Thôn Vĩnh An là thôn lớn, cách thôn lân cận khá xa, đất bằng ít, ba mặt bị núi vây quanh. Ngồi trên đầu giường đặt gần lò sưởi nhà mình, ngẩng đầu chính là đỉnh núi chập trùng nhấp nhô. Tuy phần nhiều là đồi trọc, nhưng xét đến cùng vẫn là núi, cho nên cô cảm thấy, xưng hô nữ vương chiếm núi này rất chuẩn xác. Khóe miệng cô chứa nụ cười, có chút vừa lòng, ai ngờ Trương Tôn Mặc vừa nghe đã cười lên ha ha.

"Cười cái rắm!"

Bất lý nắm đấm sắp sửa rơi vào đỉnh đầu mình, Trương Tôn Mặc liếc mắt nhìn cười giải thích, "Làm sao ... Có cô gái nào ... Lại gọi mình như vậy? Đại Vương chiếm núi, nữ thổ phỉ, ha ha ha ha, cười chết em rồi."

"Cười, cười, còn nữa cười, cẩn thận cầm roi xuống đất đó." Dám cười nhạo cô, nào có lí đó!

"Ặc . . . Khu . . ." Trương Tôn Ngưng làm bộ háng giọng một cái, nghiêm mặt, ai oán nói: "Có chị nào rửa em trai mình như vậy à?"

"Tự chuốc lấy, oán người nào?"

". . ." Cậu làm sao quên, chị gái hiện giờ không chỉ miệng đồng răng sắt, mà còn chuyên môn dùng lời nói ác độc. "Khu . . . , vậy chị định dùng đất hoang này làm gì?" Vội vàng nói sang chuyện khác.

"Khu sinh thái, có đề nghị gì cứ việc nói." Cùng học nông nghiệp, Trương Tôn Mặc tự nhiên cũng có hiểu biết.

Hiện tại thôn Vĩnh An lấy sông Thanh Thủy làm ranh giới Phía Nam, Bắc đến chân núi sườn núi Ô Lan, Đông vượt 40 dặm ngoài Đao Phong Lĩnh (Giống như khi dựng đứng nhiều thanh đại đao lên, những lưng núi dốc đứng, giống như bức thành thiên nhiên che chở), giao giới Phía tây tới Huyện Thanh Sơn, tất cả đều là địa bàn riêng của cô.

Đúng lúc này, Trương Tôn Thực Nhã kêu bọn họ đi ăn cơm. Cơm nước xong, Trương Tôn Ngưng gọi Trương Tôn Thực Nhã đi vào trong thôn làm việc với cô, Trương Tôn Mặc ở nhà một mình. Khai phá sử dụng hết 3000 mẫu đất, không phải chuyện một sớm một chiều là xong, cũng cần nhiều sức lao động, Trương Tôn Ngưng định tìm những người giỏi giang kiên trì ngay tại thôn Vĩnh An. Dừng yên tâm hơn, cũng có lợi cho việc cải thiện điều kiện đời sống trong thôn. Quan trọng nhất là thuê nhà cho Tần Ngũ ở.

Trên đường nghe Trương Tôn Thực Nhã nói, ba tên lưu manh Hoàng Thế Lương ngày lập xuân đó tiến đến cùng ăn lẩu chung, không biết cháy làm sao, không ai cứu, kết quả đều bị chết cháy tại chỗ. Thực sự ứng với câu nói kia, tự gây nghiệt, không thể sống mà!

Hai người lái xe trực tiếp đi đến nhà thím Phi, ở trong thôn quan hệ của thím với mọi người rất tốt, thuận tiện làm việc. Hơn nữa những người có ân với nhà mình, bọn họ sẽ không bạc đãi.

Mới vừa vào cửa lớn, Trương Xảo đã cười tít mắt ra đón. "Thực Nhã, Tiểu Ngưng, vẫn đang nói hai người đó, hai người đã tới rồi, mau vào nhà đi."

"Ừ?" Thím Phi đang nói chúng tôi cái gì vậy?"

"Nói cháu giỏi giang, thôn trường nói cháu nhận thầu 3000 mẫu đất, có phải không?" Trương Xảo mang một bụng lời nói, không nhận được gặp mặt liền hỏi.

A! Tin tức cũng truyền rất nhanh đó chứ, không đợi cô nói, đã có người cướp đăng trước rồi. Trương Tôn Ngưng gật đầu, không phủ nhận, "Đúng vậy."

"Là chuyện thật đó! Thực Nhã cô xem, nhìn xem Tiểu Ngưng có tiền đồ bao nhiêu." Hai mắt Trương Xảo mỉm cười, giống hệt như đang kiêu ngạo cho con cái mình vậy.

"Con bé đã quyết định làm, tôi cũng làm không thay đổi được bao nhiêu, đành theo nó."

Khi đang nói chuyện, ba người đã vào đến nhà. Trên giường đất trừ người trong nhà Trương Xảo ra, ông ngoại cô Trương Tôn Thu, thím Kiều, còn có mấy người người đàn ông trung niên lạ. Trương Tôn Thực Nhã lần lượt chào hỏi với bọn họ, thì ra ngồi kề bên Trương Tôn Thu, người đàn ông gầy giống như cây gậy trúc chính là thôn trường Mã Gia Sinh. Khó trách ánh mắt của ông ta nhìn cô có vẻ đấu tranh giai cấp, nhất định là cô quá không coi người ta như cán bộ rồi.

"Người trong nhà Phi thím đông đúc như vậy, là có chuyện vui lớn gì sao?" Từ lúc hai mẹ con cô vào nhà, mọi người tựa như đang ngắm con khi trong vườn bách thú vậy, loại ánh mắt gì cũng đều có, dù là Trương Tôn Ngưng cũng bị nhìn đến mức không được tự nhiên.

"Việc vui gì đâu! Mọi người rảnh rồi tán gẫu thôi." Nhị Ngưu đáp lời nói.

Nhị Ngưu vừa nói chuyện, còn đặc biệt tìm đến hai cái đệm dày, nhiệt tình ân cần đưa cho cô. "Cảm ơn." Trương Tôn Ngưng lễ phép nói lời cảm tạ, khiến cậu ta cảm giác không quen, xấu hổ cười cười, nhưng đây là thói quen của cô.

"Tôi nói cậu Nhị Ngưu nè, Trương Tôn Ngưng người ta ngay cả xe đều có người tặng, sao cậu vẫn còn chưa hết hy vọng vậy kia! Hiện tại người ta chính

là bà địa chủ có 3000 mẫu đất, không bao lâu nữa chính là phú bà, chúng ta ở trong mắt người ta ngay cả ăn xin cũng không bằng, cậu trèo cao với được sao?" Thím Kiều không vừa mắt nói, bà ta vốn là người keo kiệt, lúc trước bị Trương Tôn Ngưng nói nhện á khẩu không trả lời được, trong lòng vẫn ghi hận. Con trai của mình không chiếm được, bà ta cũng sẽ làm người khác không thoải mái trong lòng.

"Nhị Ngưu nhà chúng tôi thích làm bạn bè với Tiểu Ngưng cản trở chuyện gì của cô à, đừng ăn không được nho nói nho còn xanh." Trong lòng Trương Xảo vốn rất hi vọng Trương Tôn Ngưng làm con dâu mình, nhưng mà cũng không phải không thể không có, khi thấy cô ấy lúc qua năm mới, lại cảm thấy cô đã thay đổi, về sau chắc chắn không thuộc về vùng núi nhỏ này, đã sớm không còn ý nghĩ như vậy nữa rồi.

Thím Kiều bĩu môi, nhanh chóng khinh thường nói: "Năm mơ! Người ta sớm thả tiếng, nhất định phải tìm người đàn ông. . ." Cái gì nhỉ? Trông mắt thím Kiều đối tới đối lui, cố gắng nhớ lại nói lời của Trương Tôn Ngưng ngày đó, giống như đã tới bên miệng, nhưng làm sao cũng không nói ra được.

Khỏe môi Trương Tôn Ngưng nhẹ nhàng ngoắc ngoắc, thấy bộ dạng vô đầu bút tai của bà ta, bèn nhắc nhở: "Vẫn có thể nhắc bút an bang, võ thể giữ vững Càn Khôn."

Thím Kiều vội vàng gạt đầu như giả vờ, chính là ý này, chờ bà ta hoàn hồn, mới phát hiện là Trương Tôn Ngưng nói, vẫn đang cười như không cười nhìn mình, không khỏi cảm giác sợ hãi trong lòng, bĩu môi, ánh mắt liếc về một bên.

"Tiểu Ngưng, cháu thực sự từng nói lời này sao?"

"Ông ngoại cảm thấy không được sao?"

"Không có không có." Trương Tôn Thu hoảng sợ, mới đầu ông nghe người ta nghị luận sau lưng, không chú ý, hôm nay chính tai nghe được, không thể không tin. Không nghĩ tới trong lòng cô cháu gái nhỏ có khí phách như vậy, không biết là tốt hay là xấu nữa?

Thím Kiều cũng không có ý muốn hại người, chính là ích kỷ, keo kiệt, thích chiếm lợi, Trương Tôn Ngưng không chấp nhận với bà ta, cô cũng không phải là người thích cãi nhau với mấy người phụ nữ nông thôn.

"Thôn trưởng Mã, dường như chú có thành kiến đối với Tiểu Ngưng thì phải?"

"Không dám." Mã Gia Sinh lạnh nhạt hừ một tiếng, cố ý không nhìn Trương Tôn Ngưng.

Trương Tôn Ngưng cười, tiếng cười trong trẻo, làm sao cô có thể không biết suy nghĩ trong lòng Mã Gia Sinh? "Chuyện thuê đất lần này không dám phiền toái thôn trưởng, thật sự là vì số lượng quá nhiều, báo cáo từng bước tốn thời gian quá dài, sợ chậm trễ cày bừa vụ xuân. Hi vọng thôn trưởng Mã đừng so đo việc Tiểu Ngưng đi quá giới hạn, sau này vẫn còn rất nhiều chỗ cần dựa vào." Cô hết sức khách khí, khiêm tốn, đã chủ động đưa lên bậc thang, vừa giữ mặt mũi, vài ba câu lập tức trấn an con sư tử hờn dỗi trong lòng ông ta lại.

Mã Gia Sinh hiển nhiên hết sức hưởng thụ, ừm một tiếng, sắc mặt rõ ràng đẹp hơn nhiều, thậm chí có chút đắc ý lắc lắc đầu.

"Đúng rồi, thím Phi, hôm nay có việc nhờ thím giúp đỡ."

"Với thím thì khách sáo làm gì, nói xem chuyện gì nào?"

"Con nghĩ muốn nhờ Phi thím giúp đỡ hỏi thăm một phen, bên ngoài có nhà ai cho thuê phòng không, để vài ngày nữa trợ thủ cháu mời đến ở."

"Còn có trợ thủ à!" Trương Xảo không quá hiểu được trợ thủ là ý gì, hí mắt cười đảm bảo, "Được, nếu mà không ai cho thuê, thím Phi sẽ nhường một căn phòng nhà mình ra là được mà, một người thôi phải không?"

"Trước mắt là vậy. Ngoài ra cháu sắp mướn những người này, thừa dịp chưa tới lúc cày xong đất chỉnh lý núi hoang trước, tiền công một ngày 15 nguyên, quần cơm buổi trưa. . ."

Trương Tôn Ngưng vẫn đang đưa lưng về phía cửa, nói xong yêu cầu của mình, trong phút chốc không phát hiện ngoài phòng có người đang tiến vào.

"Trương Tôn Ngưng."

Oa? Giọng nói rất quen thuộc, ảo giác, nhất định là ảo giác, làm sao anh ấy có thể tới nơi này.

"Trương Tôn Ngưng."

Giọng nói này, chân thật như thế. Đâu! Sai lầm rồi, hết thấy đều có khả năng.

"Đến đây!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tan Rã Trong Không Vui

Edit: Lân Nguyệt Dạ

Trưởng Tôn Ngưng phấn khởi không thôi, xoay người, cả người gần như biến thành trái bóng rổ, đập vào 'Vòng rổ', treo ở trên đó không chịu xuống dưới. Trong phòng, con mắt mọi người đều thiếu chút nữa là rớt xuống dưới đất không nhặt lên nổi, vừa khó hiểu, lại vừa tò mò. Bình thường Trưởng Tôn Ngưng đối với ai cũng đều khách sáo lễ phép, trong ôn hòa mang theo xa cách, làm sao vừa gặp anh lính bất ngờ xuất hiện trước cửa lại hóa thân thành một ngọn lửa hùng hực nhiệt tình rồi, anh ta là ai vậy?

Hoa Tử Ngang không đeo quân hàm, chỉ quần băng tay quân khu B, tự nhiên sẽ bị xem như anh lính. Cả người anh mặc trang phục tập huấn nguy trang, eo nhỏ lưng rộng, cao ngất oai hùng, khí khái đàn ông đội trời đạp đất. Ngũ quan giống như đao gọt kiếm khắc, tinh xảo cẩn thận tí mỉ, dưới hàng mày rậm như mực vẽ, hai mắt lóe ra ánh sáng ngọc thâm thúy, lạnh lùng uy nghiêm, hàm chứa sự cương trực ngay thẳng. Diễn đàn lễ quý đôn.

Lại có người đàn ông có bộ dạng nhìn tốt như vậy, có để cho người ta sống nữa không?

Không đợi mọi người thưởng thức kiệt tác của Thượng Đế, hoàn hồn từ trong say mê xong, cũng không đợi Trưởng Tôn Ngưng mở miệng, Hoa Tử Ngang trực tiếp cuốn lấy người đi, chỉ để lại câu nói kia trong không khí: Mẹ, nhớ rõ nói rõ ràng yêu cầu.

"Tiểu Ngưng!"

"Anh ta là ai vậy?"

". . ."

Trong phòng lặng im một hồi, Trưởng Tôn Thục Nhã vội vàng bàn giao yêu cầu thuê công nhân với Trương Xảo, nhờ vả xong toàn bộ sau đó ra về, lòng tràn đầy lo lắng.

"Ông xã, anh chấp hành xong nhiệm vụ rồi hả?"

Hoa Tử Ngang không nói gì, trực tiếp nhét Trưởng Tôn Ngưng vào trong xe, chạy đến chỗ trống trái không người bên ngoài thôn. Xe dừng lại, Trưởng Tôn Ngưng nhào lên trước mặt ôm một cánh tay anh, ngửa đầu, mắt sáng trong suốt như vũng nước mùa thu, rất động lòng người, làm nũng nói: "Hay là anh quá nhớ em, nên lên chuồn ra đến thăm em? Hi hi."

"Còn nhân sâm không?" Giọng nói Hoa Tử Ngang khô khốc, lời nói mang theo sự vội vàng, trong mắt phủ kín tơ máu, tràn đầy hy vọng. Anh bắt lấy cổ tay Trưởng Tôn Ngưng, hồn nhiên không phát hiện lực tay của mình giống như kim sắt, siết đến nổi dường như mạch máu cô sắp sửa nổ tung.

"Hả?" Cô có chút khó hiểu, đột nhiên anh chạy tới căng thẳng nói muốn nhân sâm như vậy làm cái gì? Trưởng Tôn Ngưng chớp đó chớp cặp mắt, bĩu môi, trong lòng không biết mùi vị gì, cái gì đây, một câu riêng tư còn chưa nói, thực thương tâm.

"Đau . . ."

"Thực xin lỗi." Hoa Tử Ngang thả lỏng tay, trên mặt hiện lên vẻ hối hận, muốn dỗ dành giải thích, lại bị Trưởng Tôn Ngưng né tránh, động tác của anh trở nên cứng đờ lúng túng.

"Anh muốn ăn hả?"

"Không phải."

"Vậy thì người nào?"

". . .".

"Nếu không phải anh, vậy thì không có." Thấy mặt Hoa Tử Ngang lộ vẻ khó khăn, Trưởng Tôn Ngưng cũng không hỏi tới cùng nữa, cô chưa bao giờ là kẻ mè nheo không có mắt nhìn, có chút giận dỗi xoa cổ tay mình.

Ặc? Ý tứ này đúng là nói, nếu là mình cần, vậy sẽ lập tức có! Trong mắt Hoa Tử Ngang lóe lên tia sáng vui sướng. Anh một lòng nghĩ tới chuyện nhân sâm, hoàn toàn không chú ý tới cảm xúc của Trưởng Tôn Ngưng. "Em coi như là anh cần đi, cứ tùy tiện ra giá." Chỉ cần có thể giữ được mạng của người nọ, cho dù cái giá phải trả có lớn thế nào cũng đều đáng.

Trưởng Tôn Ngưng hậm hực lùi về trên ghế phụ của mình, nhếch miệng nhỏ lên nhìn mặt Hoa Tử Ngang, trầm mặc một hồi, nói: "Đi thôi, đưa anh đi thử thôi vậy." Cô không nhớ lấy nhân sâm giữ lại trong tay ra, cũng không muốn Hoa Tử Ngang khó xử, cho nên đề nghị vào trong núi đi dạo. Tìm được hay không, đối với cô chỉ có lợi, không có hại, Hoa Tử Ngang cũng không có cách nào vì thế mà sinh lòng bất mãn với cô.

Gọi Hoa Tử Ngang lái xe đến gần hang động nhà mình, lập tức tiếp tục, dẫn anh thẳng đến đỉnh Dược Vương. Hai người xuất phát khi đã qua giữa trưa, cho dù bước chân của bọn họ không chậm, khi chạy tới, mặt trời cũng chỉ còn lại chùng một gang, sắp sửa xuống núi rồi.

"Đến đỉnh Dược Vương rồi."

Hoa Từ Ngang nhìn theo phía Trường Tôn Ngưng chỉ, ngọn núi vô cùng bình thường, nhạt nhẽo không có gì lạ. Binh đoàn của anh đã đóng quân ở bên kia núi Ô Lan, núi này cũng đã từng leo, nhưng lại chưa bao giờ có phát hiện đặc biệt gì. "Trời sắp tối rồi, em có biết nơi nào có hay không?"

"Đương nhiên ... Không biết, nhân sâm cũng không phải rau cải trắng theo mùa, khắp nơi đều có." Trường Tôn Ngưng nhún vai, trái tim mơ hồ đánh cuộc, hiện thực không phải huyền ảo, lần trước cô hoàn toàn là nhờ số đỏ, ngoài ý muốn đoạt được, tới cùng là trong núi này còn có nhân sâm không, cô cũng không dám đảm bảo.

"Nắm chặt thời gian tìm." Nói một câu chỉ thị xong, Hoa Từ Ngang lại tự sai bước chạy vào đỉnh Dược Vương, gấp đến độ giống y như lửa thiêu dưới mông.

Trường Tôn Ngưng không khỏi nheo mắt lại, vầy vầy quả đấm về phía bóng dáng anh, cái thái độ quái gì vậy, là anh có việc cầu xin cô có được hay không? Tới cùng là ai cần nhân sâm đó? Cô còn chưa từng nhìn thấy anh lo lắng cho bất kì người nào, hay chuyện gì như vậy, bịu môi, trong lòng cháy ra một dòng nước chua.

Không lâu sau, bóng dáng Hoa Từ Ngang liền biến mất ở trong núi rừng, anh một lòng muốn tìm nhân sâm, vẫn không để ý Trường Tôn Ngưng có đi theo mình hay không. Đợi cho mặt trời xuống núi, ánh trăng chưa lên, trong màn rừng cây tối đen, mới giật mình phát giác, không có người ở bên cạnh mình.

"Trường Tôn Ngưng ... Trường Tôn Ngưng ... Ngưng Nhi"

Trong núi lớn trống trải, chỉ có tiếng vọng của bản thân Hoa Từ Ngang, luân phiên tới lui ở giữa những ngọn núi, rồi từ từ tiêu tán ở trong đêm đen. Ví như có ánh sáng đầy đủ mà nói, nhất định có thể nhìn thấy lúc này lông mày anh cau chặt thành chữ 'Xuyên', nhấn lại đến nỗi cảm xúc đều vụn vào nhau.

Nhân sâm không tìm được, còn để lạc một người lớn sống sờ sờ, cái này gọi là chuyện gì đây? Hai tay Hoa Từ Ngang chống eo, buồn bực đối mặt với bốn phía tối đen, trái tim nghẹn đến nỗi tiêu điều, nắm một quả đấm, bỗng đánh một quyền vào cây tùng bên người, chỉ nghe 'Xèo xèo rắc rắc', cây tùng bị bẻ gãy ngang. Trường Tôn Ngưng này không có việc gì đi theo làm loạn thêm cái gì, bình thường là người rất lạnh lợi, mình đi ở phía trước, còn không biết đi theo sao? Đúng là bực bội!

Giờ phút này, dưới đỉnh Dược Vương trong một cái động nào đấy, củi bị thiêu đốt nổ 'Lốp lốp', trong tay Trường Tôn Ngưng cầm hai que cá ngát đã nướng thơm ngon chín đến tám phần, hương thơm bốn phía, khiến người khác không nhịn được thèm nhỏ dãi.

Loáng thoáng nghe thấy có tiếng bước chân nóng ruột đi đến phía bên này, không cần nhìn cũng biết hẳn là Hoa Từ Ngang, Trường Tôn Ngưng cười gọi, "Đã biết anh có thể tìm được mà, cá nướng sắp được, hơ lửa sưởi ấm trước đi, rất ấm áp đó."

Hoa Từ Ngang theo ánh lửa tìm đến, vào động núi thấy Trường Tôn Ngưng đang nướng cá, nhân nhả thích ý, giống hệt như đang nấu cơm dã ngoại. Ánh mắt lập tức tối sầm lại, lo lắng hóa thành tức giận nhưng vẫn ngấm ngấm chịu đựng không phát tác. "Em ngược lại có vẻ nhân nhả nhĩ."

"Em sợ anh đói."

Không biết là khí lạnh bên ngoài quá nặng, hay là hơi thở toàn thân Hoa Từ Ngang quá mức cô đọng, cảm thấy trong son động đột nhiên hạ xuống hơn mười độ. Trường Tôn Ngưng không khỏi giật mình một cái, chu mỏ, rất tủi thân.

"Em" Hoa Từ Ngang chỉ Trường Tôn Ngưng, mạnh mẽ ép câu nói kế tiếp nuốt trở về lại, nhưng hành động thân thể đã cho thấy anh thực sự không vui.

"Ông xã, cá được rồi, cho anh này." Trường Tôn Ngưng giống như chưa nhìn thấy, trên mặt vẫn cười bình tĩnh như cũ, cười đến mức tươi đẹp như mùa xuân, khiến người mê say, đưa cá lớn hơn cho Hoa Từ Ngang.

Hoa Từ Ngang liếc nhìn cô một cái, không nhận, khom lưng nhặt lên một cây gậy đã đốt đến nửa đoạn, lạnh lùng bỏ lại một câu, "Tự mình ăn đi." Nói xong xoay người rời khỏi động, đào ba thước đất cũng phải tìm cho được nhân sâm, vô luận như thế nào, anh đều phải bảo vệ mạng người nọ.

A, Hoa Từ Ngang anh thật sự là thiếu dạy dỗ! Tự trọng đất còn có ba phần tính tình, hướng chỉ là Trường Tôn Ngưng cô, nếu đối phương không phải là Hoa Từ Ngang, cô đã sớm đập bay rồi. Anh muốn nhân sâm, cô còn theo anh tìm đến, hiện tại từng ngọn cây cộng có núi Ô Lan này đều là tài sản riêng của cô. Thấy anh cả người mỗi mọt, mắt hằn tơ máu, lại cố ý bắt hai con cá lớn nướng. Anh đã không cảm kích, lại còn dám nói lời lạnh nhạt, bày sắc mặt cho cô nhìn. Cô còn chưa có so đo với anh, liều mạng như vậy là vì người nào đâu?

"Đợi một chút." Trường Tôn Ngưng vội vàng gọi, Hoa Từ Ngang không nghe, tiếp tục đi nhanh về phía trước. Anh không muốn lãng phí thời gian, dùng nhiều thời gian một chút, hi vọng tìm được lại lớn chút. Hành động này triệt để kích thích cơn giận của Trường Tôn Ngưng, cảm giận vứt cá nướng trên mặt đất, quát: "Đứng lại! Nếu không anh đừng mơ tưởng tìm được một gốc cây nhân sâm nào ở trong núi này."

Hoa Từ Ngang dừng bước chân lại, xoay người, vẩn mây lại, đôi mắt như vòng xoáy màu đen đậm, nhìn Trường Tôn Ngưng bằng ánh mắt nguy hiểm. Anh chán ghét bị uy hiếp, chưa từng có người dám uy hiếp anh. Nhưng mà Trường Tôn Ngưng không sợ, trừng mắt nhìn Hoa Từ Ngang, trong đôi mắt trong suốt sáng ngời như gương là một đốm lửa đang hùng hực cháy to. Trường Tôn Ngưng tự tin không sai, dù Hoa Từ Ngang nóng vội, cũng không nên trút oán giận xuống người cô. Cô có thể nhịn được một lần, nhưng tuyệt đối không nhịn được lần thứ hai. Mặc kệ anh vì ai mà vội vã tìm nhân sâm, lại tiếp tục mặc kệ suy nghĩ cảm thụ của cô, đủ có thể chứng tỏ người nọ ở trong lòng anh quan trọng hơn so với chính mình, cô cực kỳ khó chịu. Anh còn không chịu nói cho cô biết, lại càng không thành thật .

"Em có nhân sâm." Không phải hỏi, mà là chắc chắn.

Nhân sâm, nhân sâm, anh con mụ nội nó chỉ biết nhân sâm, Trương Tôn Ngưng lại càng không dễ chịu, "Không sai, cây này chừng ba trăm năm, mới vừa lấy." Cô thích Hoa Tử Ngang, nhưng tuyệt đối sẽ không vì tình yêu mà hèn mọn đánh mất bản thân, anh khiến cô không vui, cô sẽ không yên lặng thừa nhận.

"Ra giá đi." Lúc trước anh từng đồng ý, chỉ cần cô ra giá, anh có thể không mặc cả, vì người kia, cho dù giá lớn hơn nữa cũng đều không đáng tiếc. Nhìn thấy nhân sâm trong tay Trương Tôn Ngưng, anh cũng thờ phào một hơi.

"Nói cho em biết là cho ai dùng, em sẽ cho anh." Cô không quá coi trọng nhân sâm, cũng không để ý giá, để ý phải là người đàn ông trước mắt này. Tuy nhiên anh giống như cái cọc gỗ, khiến cô tức giận mà không tự biết, nhưng vẫn lại là người đàn ông khiến cô liếc mắt một cái đã động lòng kia.

Nghe xong Trương Tôn Ngưng yêu cầu, anh trầm mặc một hồi, Hoa Tử Ngang vẫn lặp lại lời nói lúc trước như cũ, "Ra giá đi."

"Anh!" Trương Tôn Ngưng trừng mắt hừ lạnh một tiếng, "Hai triệu, ít hơn nửa đồng cũng đều không được." Nói xong, ném nhân sâm cho Hoa Tử Ngang, chạy ra khỏi động, biến mất ở trong màn đêm.

Trương Tôn Ngưng tức giận, thật sự tức giận. Vốn lúc đầu khi Hoa Tử Ngang đột nhiên xuất hiện, cô cực kỳ vui vẻ, dù cho anh đến là vì nhân sâm, cũng như nhau. Nếu anh không muốn nói, hoặc là không thể nói người cần nhân sâm là ai, có thể nói thẳng, cô cũng sẽ coi như cơ mật, không đi tìm tòi nghiên cứu. Nhưng anh áp a áp úng, không chịu nói người nọ là ai, rõ ràng là rất có vấn đề. Trực giác của con gái nói cho cô biết, đó là phụ nữ, có lẽ là người phụ nữ cực kì quan trọng đối với Hoa Tử Ngang, lẽ nào lại có lí do, hơi quá đáng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhân Rồng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Phát Tiết Uất Úc

Đêm ngày càng lạnh, gió lạnh thổi ào ào.

Bóng dáng gầy yếu của Trương Tôn Ngưng càng lộ vẻ cô độc, trong lòng cô phiền muộn vô cùng, giống như đang bị bàn tay của ác ma chà đạp, đau đớn, chua, chất, đau khổ, nói không rõ tới cùng cái mùi vị gì. Nước mắt không chịu thua kém rót cục như để đập tan vỡ, càng không thể kìm lại, người đàn ông chết tiệt, dám đối xử với cô như vậy, cho tới bây giờ còn chưa có ai có bản lĩnh khiến cô chảy xuống nước mắt đau lòng.

Hoa Tử Ngang, anh con mụ nó khôn nạn, Đồ khôn nạn!

Thỉnh thoảng quay đầu nhìn đỉnh Dược Vương, nhưng bước chân vẫn không ngừng.

Gửi tin nhắn cho Trương Tôn Mặc, bàn giao đơn giản vài câu, lại lái xe suốt đêm thẳng đến thành phố X. Vào thành phố X, chuyện thứ nhất lại thẳng hướng nhà Hoa Tử Ngang, đóng gói toàn bộ những thứ liên quan với mình, nên ném thì ném, cần mang đi thì mang đi, khôi phục bộ dạng khi cô chưa xuất hiện. Xe cũng ném vào ga ra luôn, sau đó gọi xe đi đến phòng ở mới của mình.

Ngồi trên thảm lông lạc đà, đối mặt không gian rộng lớn, Trương Tôn Ngưng đột nhiên có phản hồi hận rồi. Tự bản thân nổi điên cái gì, lấy sai lầm của người khác trừng phạt mình, tức giận bốc lên đến mức ngu người rồi hả? Họ Hoa là cô nhận định, nếu ai dám cướp đoạt, gặp thần diệt thần, gặp phật diệt phật, cô cũng không để ý chuẩn bị nghề phụ, kiếm một khoản thu nhập thêm cho mình. Nhưng mà . . . , chết tiệt, chính là cảm thấy toàn thân khó chịu, rất muốn tìm người hả giận, tốt nhất là để cho cô hành hung một trận.

Chính là lúc này, bỗng nghe được điện thoại di động báo tin nhắn thông báo ngân hàng nhập tài khoản, một phút đồng hồ trước có khoản hai triệu tiền mặt nhập sổ sách. Hiện nay nghiệp vụ Ngân hàng internet vừa mới ra đời và phát triển, toàn bộ cũng đều nhận phí hạng mục, nhưng để cho thuận tiện, Trương Tôn Ngưng mua điện thoại di động sau đó cùng nhau đưa vào sử dụng rồi.

Xem xong tin nhắn, khoe miệng Trương Tôn Ngưng thoáng kéo ý cười, giống như châm biếm, giống như đau khổ. Thuận tiện ngửa mặt lên nằm ở trên thảm, may mà toàn bộ biệt thự đều có lò sưởi nhiệt bên dưới, không sợ bị cảm lạnh.

Hoa Tử Ngang đã đến chợ đen với cô, nhân sâm 700 năm bán đấu giá cũng không đến hai triệu, mà còn ở nơi như chợ đen đó. Ngày hôm qua nhân sâm cô đào được cũng chỉ tầm 300 năm, giá thị trường cao lắm chẳng qua cũng chỉ được bốn trăm vạn, dù chợ đêm bán đấu giá cũng tuyệt đối vượt quá chẳng qua chỉ năm trăm vạn. Anh lại cam tâm tình nguyện bị 'Lừa' khoản tiền lớn như vậy, cũng không muốn nói người nọ là ai? Hai triệu, không phải hai ngàn, không phải hai vạn, mà là Hai phía sau tròn vẹn chín số 0. Có thể thấy được người nọ quan trọng như thế nào đối với anh, ngay cả nhân tình cũng đều muốn nọ cô.

Không phải cô cố tình gây sự, bởi vì để ý, chưa trải qua, mới có thể lo được lo mất, thật cẩn thận. Cô có thể lý giải việc anh bỏ lại mình bất cứ lúc nào, đi đảm nhận nhiệm vụ, cũng có thể thông cảm việc anh sống ở bộ đội quanh năm, nhưng không chịu được trong lòng hằn có người quan trọng hơn so với chính mình, với giấu diếm công việc bí mật bên ngoài. Anh không nói cho cô, đó là một loại không tín nhiệm. Trương Tôn Ngưng không khỏi hoài nghi mình sai lầm rồi? Từ lúc bắt đầu chính là mình chủ động, được trùng sinh quá vui sướng, mừng rỡ ngạc nhiên ngoài ý muốn, lại còn tự mình về nên bức

tranh hoàn mỹ xông choáng quáng đầu não, hoàn toàn quên mất khoảng cách giữa bọn họ còn vắt ngang ở đó. Hoa Tử Ngang là người đàn ông kiệt xuất trong những nhân tài, nhưng người ưu tú hơn anh không phải không có, cô cũng không phải không thể không có anh, hẳn là nên bình tĩnh cẩn thận ngắm lại . .

Tâm tình không tốt, vô tri vô giác ngủ một đêm, ngày hôm sau sáng sớm tỉnh lại, lộ ra một đôi mắt sưng đỏ như gấu mèo. Bao tử kêu ục ục, mới giật mình nhớ ra đã sắp sửa 48 giờ mình chưa ăn cái gì. Nhà mới chưa có đồ dùng trong nhà, chỉ có thể đến bên ngoài giải quyết. Khu biệt thự gần đại học Thành phố, cách nhau ba km, đi bộ chừng nửa giờ, căn bản thiết bị gì cần có cho cuộc sống đều có.

Đối với việc ăn uống Trương Tôn Ngưng cực kỳ tùy ý, gọi một vài bánh bao hấp với một chén cháo Gạo kê, nhưng không khẩu vị, giống như ăn sáo, làm sao cũng nuốt không trôi, rõ ràng rồi đi. Trái tim giống bị một con tấc giận bao vây lấy, bị đè nén khó chịu, tích tụ không thôi, muốn nổi điên . . .

Mẹ nó, Trương Tôn Ngưng chính mình thấp giọng mắng, sau khi sống lại càng sống càng thật lùi, mới có một chút việc nhỏ như vậy mà đã tâm phiền ý loạn, thực sự là không có tiền đồ. Người nào khiến cô khó chịu, nên ức hiếp trả lại gấp mười lần, nhưng cô càng muốn tỉnh táo, tình cảnh đêm đó ngược lại càng rõ ràng, càng ứ đọng. Dựa vào! Con bà nó, gặp quý rồi. Đầu nói khi trái tim phụ nữ gặp chuyện không tốt trong tình cảm, tiêu tiền là phương thức nhanh nhất tốt nhất đơn giản hữu hiệu nhất làm cho trái tim tình cảm thay đổi. Mặc kệ tiêu tiền làm gì, cuối cùng đều có cảm giác sáng khoái, bầu không khí u ám trở thành hư không.

Được rồi, lại làm như vậy, hai triệu kia ở lại tài khoản cũng thấy trời ngại lòng, không bằng mua sắm thoải mái. Nếu phải đi, tự nhiên lại không thể thành phố X, gần như hai phần ba thành phố X là thiên hạ của Nhà họ Hoa, tiền này người nào cũng đều có thể kiếm, chỉ riêng Nhà họ Hoa không được. Nghĩ rồi, Trương Tôn Ngưng lại đi thành phố Tân Hải. Thành phố Tân Hải không chỉ có chợ đen lớn nhất Châu Á, hơn nữa trang phục, ô tô, du lịch... Có mỹ danh là Thành phố sa đọa.

Rất nhiều người thích đi quán bar phát tiết, nhưng kiếp trước cô đã đi quá nhiều, giờ chỉ muốn đổi loại phương thức . . .

Mặt trời lặn xuống phía Tây, gió biển từng trận, mát mẻ lạnh lẽo. Trương Tôn Ngưng xuống xe khách, gọi xe thẳng đến Tân Hải thành phố nổi tiếng cả nước phố mỹ thực 'Tình duyên'. Ăn cá mực gia truyền, cá bống nướng mặn, hến Tử nướng hoàng. . . , không chỗ nào không đặc sắc, không chỗ nào không tuyệt vời, ăn xong còn muốn ăn nữa. Cô từ Đông ăn tới Tây, từ Nam ăn vào Bắc, no rồi lại đến quảng trường ven biển không xa, khiêu vũ với với mọi người. Mãi đến đêm khuya, chơi mệt mỏi, trở lại khách sạn, vừa nằm xuống đã ngáy o o.

Ngày kế, vừa tỉnh dậy, lại đến trung tâm thời trang Thành phố điên cuồng thử, điên cuồng mua sắm, mạnh mẽ quét sạch. Đến tận lúc những người khác tan tầm chín giờ buổi tối, ước chừng mua bốn thùng lớn gì đó, quần áo, hài mũ, vật phẩm trang sức, nếu không phải quản lý viên kho hàng tìm mấy cái hộp giấy cho cô, cũng không biện pháp cầm hết. Xe taxi thấy cô đều không đón, cuối cùng vẫn là người trực ban quản lý của khu thương mại tiện đường đưa cô trở về.

Cái gì cũng không nghĩ, tùy ý điên cuồng hai ngày, tâm tình rốt cục nhẹ nhàng sáng khoái không ít, tinh thần cả người sáng khoái trở lại. Lúc đầu, cô phát tiết vì tức giận, càng về sau, cô lại thích loại cảm giác tùy theo lòng mình này. Cảm xúc mạnh mẽ chưa từng có đất dụng võ lúc trước đều bạo phát đi ra một phen, cực kỳ sáng khoái, có khóc có cười, có vui có buồn, vậy mới gọi sống.

Hôm sau, khôi phục lại cuộc sống 'Bình thường' Trương Tôn Ngưng đi cửa hàng 4S lớn nhất Tân Hải. Giữa cô với Hoa Tử Ngang cân bình tĩnh lắng đọng lại, không muốn dùng đồ của anh, mình mua xe càng thuận tiện.

Vào cửa, không khỏi cảm thán, không hổ là vốn riêng của thương nhân nước ngoài, xe tốt, xe nổi danh, khiến người hoa cả mắt. Đối với xe, Trương Tôn Ngưng cũng có hiểu biết, trong lòng có mục tiêu, tự nhiên không giống Già Lưu vào thăm đại quan viên (tương tự như nhà quê lên thành phố cái gì cũng thấy mới lạ tò mò không biết gì). Không đợi nhân viên tiêu thụ giới thiệu, cô đã mở miệng trước, "Có xe việt dã không?"

"Có, mời cô qua phía bên này." Xem nhẹ nụ cười nghề nghiệp đang tan dần trên gương mặt nam nhân viên tiêu thụ, nghiêng người đi ở phía trước.

Từ sở thích cá nhân mà nói, Trương Tôn Ngưng thích xe thể thao tốc độ và kích thích, nhưng suy xét ở góc độ từ thói quen tới tính thực dụng, cô càng thiên vị xe việt dã hơn, đặc biệt ở bên dưới tình huống phải thường xuyên đi lại giữa nông thôn và thành thị.

Nhân viên tiêu thụ dẫn dắt Trương Tôn Ngưng đi đến nhất phía đông khu số 10, mấy chục chiếc xe xếp song song, tất cả đều là xe việt dã nổi danh thế giới. "Tiểu thư, cô xem khoảng trong kia, hay là thích tính năng gì, tôi có thể giúp cô tư vấn giới thiệu một phen." Ngoài miệng nhân viên tiêu thụ nói xong, nhưng lại có chút không yên lòng, theo ý hân cách ăn mặc của Trương Tôn Ngưng giống như một tiểu thư nhà giàu, nhưng tuổi còn rất trẻ, có bằng lái hay không cũng đều là vấn đề, hi vọng mua xe không lớn, cho nên cặp mắt không ngừng liếc về phía các khách hàng khác trong cửa hàng.

Trương Tôn Ngưng lạnh nhạt lườm một cái, lập tức đi đến bên cạnh một chiếc Hummer duy nhất, nhân viên tiêu thụ lập tức mở miệng nói, "Tiểu thư, cô thật sự là người đẹp, ánh mắt lại độc đáo, chiếc Hummer này là. . ."

Trương Tôn Ngưng quay đầu trừng mắt nhìn nhân viên tiêu thụ, giọng nói của anh ta đột nhiên dừng lại. Đầu năm nay quả nhiên là khoác lác không đáng tin, người có đẹp hay không chẳng có chút quan hệ nào với ánh mắt cả? Nếu nói người đàn ông nói có thể tin, thì heo cũng biết lên cây, nhân viên tiêu thụ như thế miệng lại giống y như cái thất lưng quần bông (dây thun), tiếng gì cũng dám nói. Cô muốn mua dạng xe gì, trong lòng đều đã có tính toán, cũng không muốn giống như đồ ngốc nghe bọn họ lừa dối như vậy.

Trương Tôn Ngưng mới vừa lên xe ôn lại dưới cảm giác, bị giọng nam cắt ngang động tác. "Xe này tôi muốn rồi." Ngẩng đầu nhìn lại, là Văn Dục giới thiệu đã từng tuổi trẻ đầy triển vọng, Từ Hàng .

Không nghĩ tới, lại ở chỗ này gặp được. Từ Hàng vẫn đang ôm một vị nóng bỏng người đẹp với bên này đi, trên mặt vài phần tà khí với cân nhắc. Tiêu thụ nhân viên nghe được Từ Hàng nói, lập tức bỏ rơi Trương Tôn Ngưng, dán đi lên, chân chó đến cực điểm. Từ Hàng trực tiếp ném anh ta một cái thê,

để cho anh ta đi giao khoán, làm thủ tục.

"Hàng, thật sự muốn đưa người ta sao?" Nóng bỏng người đẹp làm nũng mở miệng làm nũng hăng hái sắm vai dịu dàng cô gái nhỏ, mắt bốc lên hoa đào, vẻ mặt ngạc nhiên mừng rỡ trắng, với cô đáng người làm cho người ta cảm giác kém cách xa vạn dặm .

"Đương nhiên, nhưng mà anh vẫn cảm thấy xe thể thao mới xứng đôi bảo bối ."

"Đừng mà, này xe mới đủ khuôn cách, đủ khỏe ."

"Không cần cho tôi tiết kiệm tiền, bảo bối ."

"Người ta đau lòng anh mà ."

"Vẫn là bảo bối tri kỷ, hôn dưới ."

Hai người áp áp ôm ôm, tình chàng ý thiếp, không kiêng nể gì liếc mắt đưa tình, qua lại . Trương Tôn Ngưng lập tức thối lui đến năm thước có hơn, toàn thân nổi da gà 'Ào ào' rơi xuống dưới .

Nóng bỏng người đẹp khẩn cấp nhìn của cô xe, Từ Hàng lại bỗng nhiên xoay người, nói với Trương Tôn Ngưng: "Này không phải Ninh Thiếu hồng nhan tri kỷ Trương Tôn Ngưng tiểu thư sao?"

Trương Tôn Ngưng sững sốt lại, không nghĩ tới Từ Hàng sẽ đến gần, trừng mắt anh ta, không mở miệng, còn hồng nhan tri kỷ, hồng người cái quý gì, thuộc Ninh xem như cái gì gì đó!

"Trương Tôn tiểu thư giống như cũng thích bảo bối này Đài Loan xe, có muốn hay không chúng tôi cho em?" Từ Hàng bám riết không tha, trong mắt tràn ngập hứng thú, đánh giá Trương Tôn Ngưng .

Có bệnh! Trương Tôn Ngưng vứt anh một vệ sinh mắt, nâng bước vào quầy thu ngân đi . Bọn họ nhiều lắm xem như đã từng gặp qua, ngay cả quen biết cũng không tính, không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức tởm cấp . Anh ta thế nào chỉ bóng đèn mắt thấy cô thích chiếc xe kia, chẳng qua nhớ lại một tý kiếp trước đầu tiên chiếc xe mà thôi . Còn nữa, lần đầu tiên thấy khi, lại cảm giác này người đàn ông rất phiền toái, cô chán ghét phiền toái, cũng không muốn gặp phải phiền toái, nào ngờ cô đã gặp phải một đại phiền toái .

"Tính tiền, tôi muốn hai chiếc Land Rover." Trương Tôn Ngưng tự mình giao chỉ phiếu cho nhân viên thu Ngân.

"Xấu hổ quá, tiểu thư, trong tiệm chúng tôi chỉ có một bản hiện ra xe, cô muốn chắc chắn yêu cầu nói, chúng tôi phải từ nước ngoài chờ đến, đại khái hai tuần đến ba vòng thời gian ."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Khai Hoang Làm Đất

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Một ngày sau đó, cửa hàng 4S thông báo cho Trương Tôn Ngưng đến lấy xe, toàn bộ thủ tục đã được thực hiện hoàn tất. Vừa vặn lúc này Tần Ngũ cũng trở về, Trương Tôn Ngưng liền trực tiếp đến huyện Dương Nhạc hội hợp với ông.

Buổi tối, Trương Tôn Ngưng ở lại khách sạn, mua chút thức ăn làm sẵn, nói chuyện tình hình mua sắm máy móc nông nghiệp với Tần Ngũ ở trong phòng, không khỏi lại có thêm vài phần kính nể đối với năng lực làm việc của ông ấy. Toàn bộ từ máy cày - bừa, máy gieo hạt, máy tưới nước, máy thu gặt, thiết bị nghiền nhiều công năng, dụng cụ ép dầu ăn từ lương thực, thiết bị chăm rau quả. . . , toàn bộ thiết bị máy móc nông nghiệp có thể sử dụng đến đều mua hết mà tổng cộng chỉ tiêu mất 78.6 vạn, mà tính năng cũng đều là cao cấp tiên tiến nhất, thêm mua sách, ăn ở nữa, hết tất cả là 3000 nguyên, tổng cộng 78.63 vạn nguyên, còn xa mới tới mức cô đã dự đoán. Nhập chi phí từng món vào sổ sách, Trương Tôn Ngưng rất vui vẻ, chỉ hai vạn cho Tần Ngũ coi như tiền thưởng vì đã tiết kiệm phí tổn cho cô, không cho ông từ chối.

"Chú Tần vất vả rồi. Trương Tôn Ngưng rót rượu cho Tần Ngũ, còn mình thì dùng trà.

"Vất vả gì, cần phải vậy. Chú trở về trước một bước, những máy móc nông nghiệp này trễ nhất là xế chiều ngày mai có thể vận chuyển vào trong huyện."

"Ừm, đến lúc đó trực tiếp kêu bọn họ vận chuyển đến trong thôn đi."

"Được, chú sẽ bàn bạc cùng bọn họ sau, không còn sớm nữa, chú phải trở về, cháu cũng nghỉ ngơi đi."

"Ừm, chú Tần cũng đi ngủ sớm một chút đi." Ở bên ngoài bên ba, tất nhiên không được nghỉ ngơi tốt.

Buổi sáng hôm sau, máy móc nông nghiệp đúng hạn vận chuyển đến, Trương Tôn Ngưng để cho bọn họ trực tiếp đưa đến cửa nhà, máy móc nông nghiệp mới tinh dần hàng, lần đầu tiên khe núi vắng vẻ có vẻ chật chội. Làm việc đến hơn chiều 2 giờ, mới tiễn bước mấy người lái xe vận chuyển hàng hóa đi trong khi Trương Tôn Thục Nhã với Trương Tôn Mặc vẫn còn cứng họng, Tần Ngũ cũng ở lại. Diễn đàn Lê Quý Đôn.

"Hai người đó, trông mắt rơi xuống mặt đất luôn rồi kia."

"Những thứ này . . . Đều dùng để làm gì?" Trương Tôn Thục Nhã chỉ vào những máy móc mình gần như không hề biết, giật mình nhìn con gái. Trương Tôn Mặc lại nhận ra, cậu kinh động vì nhà mình thoáng cái bỗng có những thiết bị này, càng ngày càng bội phục người chị gái này rồi.

"Về sau mẹ sẽ biết." Trương Tôn Ngưng không muốn giải thích thêm, dù sao ngày sau khi dùng đến tự nhiên bà sẽ hiểu được, quay sang giới thiệu: "Mẹ, vị này chính là Tần Ngũ, trợ thủ mà con mời, về sau lúc con với Tiểu Mặc không có ở đây, công việc trong đất đều do chú Tần xử lý. Chú Tần, đây là mẹ cháu Trương Tôn Thục Nhã, em trai cháu Trương Tôn Mặc."

"Ừm, mọi người khỏe, về sau mong được chiếu cố nhiều." Đánh giá người phụ nữ trước mắt, dịu dàng như nước, năm tháng để lại tang thương vô tận ở trên mặt bà, còn có thiếu niên thông minh khéo léo như ánh mặt trời, chân của cậu. . . còn có hang động đồ nát, nhà chỉ có bốn bức tường, tới cùng là thời gian trước kia cả nhà này đã vượt qua như thế nào chứ! Bỗng nhiên trái tim ông như bị tảng đá lớn đè ép, ần ần đau xót.

Trương Tôn Mặc lễ phép cất tiếng gọi chú Tần, Trương Tôn Thục Nhã gật gật đầu, có vẻ mất tự nhiên, hai má không khỏi nổi lên một vết ửng hồng, không rõ ràng lắm, lại bị Trương Tôn Ngưng bắt được. Tựa như cô đã nói, Tần Ngũ là người rất có mùi vị đàn ông(manly). " Vào trong phòng ngồi đi."

"Chú Tần cũng đừng chê cười, nhà cháu thật sự nghèo nàn, hơi thiếu thốn."

Tần Ngũ hừ một tiếng, không để ý nói, "Ai nói, dám nói bà địa chủ là cháu này nghèo nàn, lão già này liền xử người đó." Hơn một ngàn mẫu đất, một lần thuê chính là vài thập niên, mua máy móc nông nghiệp đều là mua một lần một đồng, như vậy mà còn gọi là nghèo nàn, thì như thế nào mới xem như giàu có? Có lẽ nhà trước kia thật sự hết sức nghèo nàn, nhưng về sau tuyệt đối không sẽ nghèo nàn nữa.

"Cháu nói này, chú Tần hình như còn nóng nảy hơn cháu thì phải!"

"Cháu. . . cái con bé kia."

Khi nói chuyện, tất cả đều đi vào hang động, Trương Tôn Thục Nhã vội vàng pha trà nóng, bung hoa quả lên. Bắt đầu vẫn là Trương Tôn Ngưng nói chuyện với Tần Ngũ, hai người nghe, tính Tần Ngũ dí dỏm hài hước, lại côi mớ, khiến Trương Tôn Thục Nhã với Trương Tôn Mặc cũng nhanh chóng gia nhập, từ từ đều bắt đầu quen thuộc.

"Mẹ, chuyện phòng ở với thuê nhân công sắp xếp như thế nào rồi?" Ngày đó cô tức giận đi suốt đêm về thành phố X, bàn giao cho bọn họ nhất định phải làm thật tốt, đầy đủ chu đáo,

"Chị Phi đã giúp đỡ tìm người xong rồi, cũng bàn giao rõ ràng theo ý của con rồi, chỉ còn đợi khởi công thôi. Phòng ở thì ông ngoại kêu đi chỗ của ông ấy, có phòng trống."

"Ừ." Đây là định đối tính sao? Trương Tôn Ngưng phớt miệng, cô không từ chối, cũng sẽ không thừa nhận ân tình của bọn họ. "Ngồi một lát ăn cơm chiều xong mẹ sẽ đưa chú Tần qua, thuận tiện bảo chị Phi thông báo ngày mai khởi công, cũng gọi thím ấy đến giúp mẹ nấu cơm." Lập xuân đã qua, thời tiết mặc dù còn rét lạnh, nhưng tuyết đọng trên núi đã gần như hòa tan, chỗ sườn núi khuất gió phía ngoài khe núi đã sớm có dấu vết cỏ dại xanh xanh.

"Con quyết định đi." Ánh mắt Trương Tôn Thục Nhã đối tới đối lui, bộ dạng tâm sự nặng nề "Tiểu Ngưng. . . ." Bộ dạng muốn nói lại thôi.

"Có chuyện gì vậy mẹ." Kỳ thật, Trương Tôn Ngưng gần như đoán được bà muốn hỏi cái gì.

"Chị, mẹ nói chị bị một người đi lính mang đi, sau đó vài ngày cũng không trở về, lo lắng gần chết, chuyện đó tới cùng là sao vậy?"

"Đúng vậy, anh ta người nào? Ngày đó bắt con đi, rất dọa người, anh ta không có ức hiếp con chứ?" Về mặt Trương Tôn Thục Nhã khản trương hỏi, mấy ngày nay bà chưa hề ngủ an ổn một giấc nào.

Dự đoán được việc này, cô đã sớm nghĩ ra lời giải thích tốt, "Không có chuyện gì, anh ấy là bạn con, ngày đó vội vã tới tìm con giúp đỡ, suy nghĩ có chút rối loạn, làm mọi người sợ hãi, lần tới con sẽ kêu anh ấy giải thích."

Trương Tôn Thục Nhã nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng không phải kẻ xấu, "Giải thích thì không cần, nhưng mà mẹ thấy quan hệ của các con giống như. . . ."

"Không có gì, do thói quen mà thôi." Tạm thời không muốn nói chuyện của Hoa Tử Ngang với bọn họ, cắt ngang lời Trương Tôn Thục Nhã, nhẹ nhàng lạnh nhạt bỏ qua, chỉ có chính bản thân cô rõ ràng trong lòng mình, thật sự đã quen ý lại anh. Tuy nhiên thời gian quen biết không hề dài, thời gian ở chung cũng có hạn, nhưng có cảm giác quen thuộc cũng không quan hệ với thời gian. Hành động của cô với anh, cũng đều theo bản năng.

"Đúng rồi, chị, từng có người đến tìm chị."

"Người nào vậy?" Không nghĩ ra được người nào sẽ tìm cô, lúc trước với hiện tại cộng lại đếm không hết một bàn tay, nghe giọng điệu Trương Tôn Mặc hẳn không phải là Hoa Tử Ngang, không khỏi có chút mất mát.

"Anh ta nói mình họ Văn, xem ra giống như là nhân vật lớn."

"Họ Văn? Văn Dục." Họ Văn cô chỉ quen biết một người như vậy, mà còn là một vị kiểm sát viên lớn, xem như người tai to mặt lớn. Anh ta tìm mình làm cái gì? Bề ngoài giống như bọn họ hoàn toàn không quen, lại có quan hệ với anh ta sao?

"Tiểu Ngưng, cháu thực sự quen biết Văn Dục hả?"

"Làm sao? Chú Tần cho rằng cháu lừa dối chú sao?"

"Không có . . ." Tần Ngũ ha ha cười rộ lên.

Trưởng Tôn Mặc nhìn Trưởng Tôn Ngưng, lại nhìn Tần Ngũ, Văn Dục, đó không phải vị quan chức kiểm sát rất nổi tiếng sao? Chị gái lại quen biết với anh ta, mình để lỡ mất cái gì sao?

"Được rồi, mọi người trò chuyện đi, tôi đi nấu cơm." Trưởng Tôn Thục Nhã đứng dậy đi chuẩn bị cơm chiều.

"Con giúp mẹ nhé."

Thuê công nhân làm việc giữa trưa phải lo cơm, chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, Trưởng Tôn Ngưng theo sau, rửa rau cắt rau, làm trợ thủ cho Trưởng Tôn Thục Nhã. Trưởng Tôn Mặc với Tần Ngũ trò chuyện một hồi, tìm ra cò vua, hai người bắt đầu chém giết lẫn nhau.

Cơm chiều qua đi, Trưởng Tôn Ngưng với Trưởng Tôn Thục Nhã đưa Tần Ngũ đến trong nhà Trưởng Tôn Thu, sắp xếp xong lại về nhà ngủ.

Ngày kế, tám giờ sáng, Trương Xảo, Tần Ngũ tiếp nhận tất cả nhân công thuê đến tập hợp trước mặt nhà Trưởng Tôn Ngưng, cả trai lẫn gái hơn năm mươi người. Trưởng Tôn Ngưng thân là người sử dụng lao động, vừa thận trọng yêu cầu một lần, giữ lại mấy người biết khởi động máy móc trẻ tuổi ở lại, san bằng gần ngàn mẫu đất hoang trước cửa. Còn lại những người khác toàn bộ lên núi, dọn dẹp cỏ dại, cây hoang dại hỗn tạp. Có công cụ tự chuẩn bị, có công cụ do Trưởng Tôn Ngưng chuẩn bị cho những nhân công này sử dụng, đều đăng ký xong, sau khi hoàn công thì trả lại. Sáng sớm lại để cho Trưởng Tôn Mặc làm danh sách, đánh dấu mỗi ngày, thuận tiện ngày sau thanh toán tiền công.

Trưởng Tôn Ngưng đưa mọi người lên núi, sắp xếp chính thức khởi công, người cắt cỏ thì cắt cỏ, người đốn cây thì đốn cây, một đám người làm khí thế ngất trời. Sau đó một mình dẫn Tần Ngũ đi làm quen ranh giới, ngày sau mọi chuyện đều do ông phụ trách. Mấy người đi rồi, Trưởng Tôn Thục Nhã với Trương Xảo bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, chỉ chốc lát sau, hai người già Trưởng Tôn Thu cũng phá lệ tới giúp đỡ, chế cùi, nấu nước, hái rau . . .

Nhìn những bóng dáng bận rộn khắp núi, còn có sự nhiệt tình thân thiết lâu ngày không gặp, Trưởng Tôn Thục Nhã dường như đã đoán trước được tương lai . . .

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Gặp Lại Bạn Thân

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Về sau, mỗi ngày Tần Ngũ tiếp nhận chỉ huy mọi người khai hoang cày bừa, rất nhanh, đỉnh núi hoang, bãi bùn đất cát ngày xưa đã bị khai khẩn chỉnh lý đàng hoàng. Những lao động do Trương Xảo chọn đều là người ổn định giới giang trong thôn, bọn họ đồng ý làm, Trưởng Tôn Ngưng cũng không chút keo kiệt, cơm trưa mỗi ngày đều có ba món mặn một món canh, quan tâm đầy đủ. Đầu là bà con ở quê nhà, Trưởng Tôn Ngưng không để ý chút thức ăn này, chỉ cần mấy người họ làm việc thật tốt, so với bất kì cái gì cũng đều tốt hơn, hơn nữa về sau còn phải thu nhận rất nhiều công nhân địa phương, dùng người địa phương ổn định hơn.

Cây chặt xuống từ trên núi, những thân cây trưởng thành to lớn thì lưu trữ dự phòng, còn những chạc cây khác giữ lại một phần nhóm lửa cho nhà mình, còn lại nhận lời người trong thôn, trong nhà ai không củi lửa có thể tự mình kéo về. Củi lửa không phải cái gì hiếm lạ, nhưng thông qua việc nhỏ này mọi người đều nhìn thấy tính tình Trưởng Tôn Ngưng rộng rãi lại biết cảm thông, thái độ đối với người một nhà bọn họ bắt đầu chuyển biến từ từ. Trước kia Trưởng Tôn Thục Nhã đi trong thôn không ai muốn để ý bà, hiện tại cách rất xa đã chào hỏi, ngay cả hai người già Trưởng Tôn Thu đều cười hề hề chạy tới nơi này mỗi ngày.

Thời gian nháo nhảng lên một cái, học kỳ mới sắp khai giảng rồi.

Trưởng Tôn Ngưng bàn giao mọi chuyện trong nhà cho Tần Ngũ với Trưởng Tôn Thục Nhã, xe cũng để lại cho bọn họ, đưa Trưởng Tôn Mặc đi thành phố Tân Hải trước, bởi vì một ngày trước nhận được điện thoại của cửa hàng 4S, một chiếc xe khác của cô đã được đưa đến rồi, gọi cô đi lấy xe. Biểu hiện trong khoảng thời gian này của Trưởng Tôn Ngưng đã sớm trở thành người trụ cột trong nhà, Trưởng Tôn Thục Nhã cũng không dằn dò hết lần này tới lần khác giống thường ngày nữa, chỉ đưa bọn họ lên xe, đã vội vàng trở về rồi.

Trước kia, vì trong nhà khó khăn, chân Trưởng Tôn Mặc cũng không thuận tiện, thành phố X là đô thị duy nhất cậu từng tới. Lần này, Trưởng Tôn

Ngưng đồng ý đến cửa hàng 4S lấy xe, chính là muốn mang cậu đi tham quan một chút, khai thác tầm nhìn, làm giàu thêm hiểu biết. Em trai của cô, dù cả đời đều chỉ có thể ngồi trên xe lăn, cũng nhất định phải là thiếu niên ngồi xe lăn ưu tú nhất.

Sau khi đến lấy xe xong, Trương Tôn Ngưng chờ Trương Tôn Mặc đi đến trước biển lớn, đại dương vô biên vô hạn, một đường chân trời, bọt sóng cuộn cuộn, giống như thoáng cái cuộn cuộn đến trong lòng cậu, kích động một hồi lâu không thôi. Phía Bắc bốn mùa rõ ràng, lúc này hoa cỏ cây cối vẫn còn chưa trở cảnh đâm chồi, Trương Tôn Ngưng hỏi thăm, Trương Tôn Mặc quyết định đi thế giới dưới đáy biển, "Quốc gia" thần bí mà cậu vẫn tha thiết ước mơ.

Thời gian hai ngày nhàn rỗi trước khi vào học nhanh chóng trôi qua trong quần thời gian vui vẻ của hai người. Trưa hôm khai giảng đó, hai người mới chạy về thành phố X, khoan thai đến chậm. Chị em hai người sớm đã là "Danh nhân" của trường học. Vừa vào cửa lớn, học sinh lui tới, hoặc là cha mẹ đưa học sinh đến đã bắt đầu nghị luận nhao nhao, có tiếc hận, có đồng tình, có tán thưởng, có hèn mọn, cũng có không quan tâm..

Nếu là Trương Tôn Ngưng trước kia, gặp phải loại tình hình này đã sớm đẩy Trương Tôn Mặc trốn vào trong góc, chạy trốn còn nhanh hơn thỏ, ngược lại Trương Tôn Mặc còn trấn định thoải mái hơn so với cô, luôn luôn an ủi khuyên bảo cô. Nhưng hiện tại cô đã không còn là Trương Tôn Ngưng ngày trước, đẩy xe lăn, lững thững bước vào, trong sự nhàn nhã còn mang theo tự tin, vừa nói vừa cười với Trương Tôn Mặc, giống như hoàn toàn không để toàn bộ mây người chung quanh vào mắt, không hề ảnh hưởng tới hai người các cô chút nào.

Trương Tôn Mặc mặc áo lông ngắn tay màu trắng, trên đùi phủ chăn lông màu xám bạc, khăn quàng cổ màu đỏ, nón len nhỏ kiểu Hàn màu xám đậm, thời thượng mới lạ. Trên người Trương Tôn Ngưng mặc áo khoác ngắn màu vàng nhạt, dễ thấy nhất trong đám người, bên trong là áo màu phớt hồng màu dài qua hông, quần ôm, giày bó tới gót màu đen. Hoàn toàn phá vỡ hình tượng quê mùa của bọn họ trước kia, nam tràn đầy tinh thần phấn chấn, nữ thanh thuần xinh đẹp, so với hình ảnh trên TV còn một hơn, thậm chí rất nhiều người không thể tin được hai mắt của mình, không ngừng xoa mắt.

"Tiểu Ngưng? Tiểu Mặc? Thật sự là các cậu hả?" Liễu Diệp đột nhiên nhảy ra, dọa hai người nhảy dựng, "Trời ạ! Quả thực không dám nhận, hình tượng hai các cậu thay đổi giống như trời long lở đất vậy, chắc chắn..., thiếu chút nữa chói lóa đôi mắt bạch kim lấp lánh của bà cô này."

"Thế nào? Không phải cậu đang hâm mộ ghen ghét à?" Trương Tôn Mặc ngẩng đầu lên nói, ánh mắt sáng quắc lóng lánh ám áp lòng người, hai người bọn họ thích nhất là cãi nhau, chính là oan gia vui vẻ trong truyền thuyết, nói mười câu không tranh cãi với nhau thì cả người lại không được tự nhiên. Bởi vậy tình cảm của Liễu Diệp với Trương Tôn Mặc còn sâu đậm hơn so với với Trương Tôn Ngưng, hơn phân nửa là bởi vì trước kia Trương Tôn Ngưng không thích nói chuyện.

"Đúng vậy, hâm mộ, ghen tị, hận đủ kiểu..." Kéo âm "Hận" ra dài thật là dài, nếu không sợ người khác nói cô ức hiếp người tàn tật, nhất định phải chà đạp khuôn mặt đẹp trai của cậu ta một trận mới thôi.

Trương Tôn Ngưng ở bên cạnh hé miệng cười, nói chuyện với cô, Trương Tôn Mặc luôn luôn hết sức biết điều, thân thể nguyên nhân tránh anh mắt đi rất nhiều kết giao bạn bè cơ hội, trước mắt nghịch ngợm, toàn thân tràn ngập sức chiến đấu tiêu tử, mới đúng này tuổi tác sẽ có tình cảm mãnh liệt, cô cũng cảm thấy vui mừng vì có bạn bè thật lòng như Liễu Diệp vậy.

"Sao các cậu lại đến trễ như vậy? Sách giáo khoa đều phát xong rồi. Nhưng mà, yên tâm, mình đã giúp các cậu lĩnh, Tiểu Ngưng vết thương tốt lên chưa?"

"Đã sớm tốt hơn rồi, cảm ơn cậu nhé, Diệp Tử." Trương Tôn Ngưng mở miệng, tiếng cảm ơn này, không chỉ vì việc nhận sách cho bọn họ hôm nay, còn là lời cảm ơn đối với sự trợ giúp vô tư của cô ấy trước kia.

Trên mặt Liễu Diệp nở một nụ cười thoáng qua, cũng không khách sáo từ chối nữa, lần trước chia tay vội vàng ở bệnh viện, trong lòng vẫn lo lắng. Khi đó cô đã cảm thấy Trương Tôn Ngưng trở nên khác trước, hiện tại gặp mặt, càng thêm chắc chắn, không chỉ có hình tượng thay đổi, mà khí chất phát ra từ bên trong càng lộ ra sự tự tin thanh nhã không gì sánh kịp. Đôi mắt trong suốt tinh khiết giống như giọt sương sớm, khiến người say mê, lại giống như giếng cổ như sâu thăm, khiến người ta bị cuốn sâu vào đó. Diễn đàn Lê quý đôn. Cô sẽ không xoắn xuýt xem vì sao cô ấy thay đổi, thay đổi như vậy rất tốt, cô thật lòng thật dạ mừng thay cho bọn họ.

"Ha ha, không cần cảm tạ, chỉ cần để cho mình tiếp tục đùa giỡn tên nhóc này là được rồi."

"Tránh qua một bên đi, hủ nữ." Gần đây Trương Tôn Mặc học không ít từ thịnh hành với Trương Tôn Ngưng, đây ma trảo đang duỗi đến của Liễu Diệp ra, vội vã nói sang chuyện khác, "Chị, không phải chị nói mời nữ hán tử * này ăn cơm sao, nhanh lên đi, bằng không sự trong sạch của em trai chị khó giữ được rồi."

*: Chỉ một cô gái có tính tình mạnh mẽ táo bạo giống như đàn ông (vì hiện chưa tìm được từ thuần việt tương đương nên mình tạm để nguyên vậy nhé)."Dựa vào! Cậu dám nói bà đây là nữ hán tử!" hai tay Liễu Diệp chống eo, trừng mắt Trương Tôn Mặc, rất có tư thế nói thêm câu nữa sẽ xé xác cậu. Nháy mắt mấy cái, lại nghi ngờ hỏi: "Nữ hán tử là thứ gì?"

"Nữ hán tử không phải một thứ đồ." Diễn đàn - Lãnh Nguyệt Dạ

Về mặt Trương Tôn Mặc cười hết sức gian trá, Liễu Diệp lập tức phản ứng kịp, "Tôi mới không phải một thứ đồ." Lúc trước nói cô là nữ hán tử, lại nói Tomboy không phải thứ đồ, rõ ràng đang mắng cô. Dựa vào, tên nhóc này càng ngày càng khó chơi, thực sự chơi không vui.

"Vậy cậu là một thứ đồ, được chưa." Xem đi, tôi hào phóng bao nhiêu, dù sao vẫn nhường cậu, Trương Tôn Mặc biểu đạt bằng ánh mắt.

"Cậu..." Lần đầu tiên, Liễu Diệp bị Trương Tôn Mặc làm nghẹn phải ngậm miệng, cảm giận trực tiếp dậm chân.

Phải biết rằng, nói lời ác độc chính là bản lĩnh số một không hai của Trương Tôn Ngung, không bạo phát thì thôi, vừa bạo phát sẽ kinh người. Có một lần thi hành nhiệm vụ, mục tiêu nhiệm vụ là ám sát người đứng đầu tổ chức buôn bán súng ống đạn dược quốc tế, người kia chỉ số thông minh cao, năng lực mạnh mẽ, tính tình dầu muối không vào, làm việc lại hết sức cẩn thận. Bao nhiêu nước phái đặc công đi ám sát, đều chỉ có thể chấm dứt bằng kết cục thất bại, hơn nữa người sau chết thảm hơn người trước. Như vậy có thể nói trảm xã hội đen không chê vào đâu được, cuối cùng lại bị Trương Tôn Ngung đường hoàng chọc tức giận đến mức lửa giận tràn tới tim, đột phát bệnh tim, cộng thêm xuất huyết não, nắc nhen ở trụ sở chính.

Trong khoảng thời gian này được Trương Tôn Ngung mưa dầm thấm đất, công lực nói lời ác độc của Trương Tôn Mặc lên như điều gặp gió, làm sao Liễu Diệp có thể là đối thủ?

“Được, hiện tại là thời gian đình chiến, hai người phải cư xử hòa bình.” Trương Tôn Ngung vung tay lên, giống như quan thẩm phán đưa ra quyết định, “Diệp Tử, muốn ăn cái gì mình mời khách, coi như để cảm ơn cậu.”

“Khỏi cần khách sáo với mình, mình mời khách, các cậu muốn ăn cái gì?” Liễu Diệp cũng hiểu biết ít nhiều tình huống nhà Trương Tôn Ngung, sao có thể đồng ý để cho cô mời khách?

“Bữa này mình nhất định phải mời, lần tới đảm bảo không tranh với cậu, huống hồ lúc này không giống ngày xưa, vài bữa cơm mình vẫn mời nổi, muốn ăn cái gì cứ việc mở miệng.” Giọng điệu của Trương Tôn Ngung rất nhẹ nhàng, nhưng lại không cho phép từ chối.

“Trăm ngàn lần đừng chống lại chị của mình, bằng không chị ấy sẽ nóng nảy với cậu đó.”

Liễu Diệp nhú mũi, nhìn Trương Tôn Mặc, lại nhìn Trương Tôn Ngung, hai người đều cực kì nhiệt tình, hơn nữa vẻ mặt cũng hết sức chân thành, nửa kết hợp hai người trên người biến hóa nghiêng trời lệch đất cẩn thận giấu lại. Đều nói phong thủy luân chuyển, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, bọn họ ba được là đối vận, lập tức không tái so đo những cái này hạt mè hạt đậu việc nhỏ Nhị. “Ừ, vậy tôi giấu lại?”

“Cậu từ từ nghĩ, với Tiểu Mặc đi trước cửa trường học, em đi tính xe.” Nói xong, Trương Tôn Ngung thẳng đến bãi đỗ xe.

Trương Tôn Ngung lái xe vào ngoài trường tụ họp lại với bọn họ, Liễu Diệp giật nảy mình, thiếu chút nữa néo eo thon của mình xem có nằm mơ không. Ôi mẹ nó, cô bạn này không chỉ có có xe, còn có thể lái xe, cô còn chưa có bằng lái đâu, ai có thể nói cho cô, có phải thế giới quá huyền ảo rồi hay không.

“Các cậu trúng thưởng lớn sao?” Ngồi vào trong xe, sau khi kinh ngạc một hồi lâu mới kìm nén buông một câu như vậy.

“Bị cậu đoán đúng rồi.” Trương Tôn Ngung không giải thích nhiều, dù sao khoản tiền đầu tiên của cô của cô cũng không kém trúng thưởng là bao, “Muốn ăn món gì ngon?” Cô thật sự đói bụng, buổi sáng không ăn bữa sáng đã vội vã chạy về, hiện tại ngực đã dán vào lưng.

“Ặc..., đi 'Thực Phủ' đi, mới mở tiệc đứng, hương vị đặc biệt tốt, mình sẽ nhờ mẹ đặt bàn giúp.”

Ba người tới Thực Phủ, chật ních, mùi hương thức ăn ngon lượn lờ, rất nhiều người cầm sổ thứ tự trên tay kiên nhẫn chờ đợi. Liễu Diệp được mẹ giúp đỡ đặt chỗ ngồi, cho nên bọn họ không cần chờ, đang muốn đi khu dùng cơm, lại nghe thấy một âm thanh chói tai, cực kì không hài hòa.

“Trương Tôn Ngung, cái đồ hạ tiện không biết xấu hổ.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Người Nào Chỉnh Người Nào

"Đồ hèn hạ, quý nghèo, đây là nơi cô có thể tới sao?"

Ai, không biết nên nói trái đất càng ngày càng nhỏ hay là oan gia ngõ hẹp đây, ăn một bữa cơm cũng có thể đụng mặt mấy kẻ ghê tởm, không phải chỉ là một nhà hàng buffet nho nhỏ thôi sao, nói cô không thể tới, thật sự là khiến người ta ngán ngẩm, chỉ có điều, đã có người muốn chơi thì cô đành vui đùa theo một chút thì có làm sao đâu, coi như làm nóng người trước khi ăn vậy.

Thuộc Ninh, Từ Hằng, Quách Huy, Phùng Lâm Lâm, hai anh em Trương Tôn Như Ca, còn có hai người lạ hoắc, bao gồm một nhóm người ở sau lưng, thật ra những công tử tiểu thư này là ngư tử ngư tử, mới khai giảng đã không thể chờ đợi mà tụ tập chung một chỗ.

Mới vừa mắng chửi Trương Tôn Ngung chính là Phùng Lâm Lâm, mấy cái răng đã được trồng lại, bên ngoài không nhìn ra cái gì, giọng của cô ta bén nhọn mà the the, vô cùng có lực xuyên thấu, một câu nói đã đưa tới sự chú ý của không ít người bên này.

"Họ Phùng kia, cô mắng chửi ai, có gan thì chửi thêm một câu nữa thử xem!"

Liễu Diệp xắn tay áo nhảy ra ngay lập tức, còn tức giận hơn so với bản thân bị chửi, vung mạnh cánh tay muốn bạt tai Phùng Lâm Lâm, đây chính là Liễu Diệp, ngay thẳng trọng nghĩa, lúc có phiền toái tới cửa luôn không cần suy nghĩ ngần ở trước mặt bảo vệ chị em bọn họ, mặc kệ đối phương cường ngạnh

như thế nào, hoặc người đứng sau hùng mạnh cường đại đến đâu!

Trong lòng Trương Tôn Ngung ám áp, bước nhanh tới phía trước bắt lấy cổ tay của Liễu Diệp, le-q.u.y-d.o.n trước kia Trương Tôn Ngung cần Liễu Diệp bảo vệ, hiện tại cô sẽ tự bảo vệ mình, người nào bắt nạt cô, nhất định cô sẽ từng chút từng chút bắt nạt trở lại, càng không để Liễu Diệp vì mình mà bị bất cứ thương tổn gì, mấy trăm đôi mắt trong nhà hàng nhìn chăm chăm, dưới ánh mắt của mọi người, cô cũng không cần để ý tới những điều không đáng giá, cô là người nhỏ nhen là ngọn cỏ tầm thường nhất trong xã hội, kiêu kỳ nhất chính là đắc tội với người quyền quý, Phùng Lâm Lâm bọn họ có nhiều người, hơn nữa, mỗi người đều có bối cảnh không tầm thường, cứng đầu cứng với cô mà nói, đối với Liễu Diệp mà nói, thậm chí ngay cả người nhà của Liễu Diệp cũng không tốt, nhưng cô có biện pháp giúp bản thân hả giận.

"Diệp Tử, giờ cao đánh khề."

"Cô ta mắng cậu, cậu còn cầu cạnh cho cô ta, cậu bị ngu à." Liễu Diệp nhìn chăm chăm Trương Tôn Ngung, quát.

"Minh sợ tay cậu đau." Lời này nghe thế nào cũng tràn ngập mùi gian tình, Trương Tôn Ngung còn nhìn Liễu Diệp nháy nháy mắt, góc độ rất tốt, khoe miệng lại cong cong, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"Tùy cậu." Thu tay lại, Liễu Diệp thật lùì đứng lặng yên sau lưng Trương Tôn Ngung không can thiệp vào nữa, sắc mặt bình tĩnh nhìn Trương Tôn Ngung, không khỏi tràn đầy lòng tin đối với cô.

"Trương Tôn Ngung, dù có giả bộ thiện lương hiền thực thì anh Thuộc Ninh cũng sẽ không thích cô, tự mình đa tình, nằm mơ giữa ban ngày." Trương Tôn Y Y chế giễu, từ sau tai nạn xe cộ Trương Tôn Ngung đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ, nhanh nhẹn nhanh miệng, còn càng ngày càng xinh đẹp, cô ta ghen tỵ và không cam lòng, hơn nữa, mầm mống này đang diễn biến càng sinh trưởng.

"Mắc mớ gì đến cô, chẳng lẽ cô thích anh ta?" Trương Tôn Ngung phản bác, giọng nói lạnh nhạt cũng không quá nhiều lời, đối với Thuộc Ninh cô vô cảm, nhưng cô dám khẳng định, nếu không có Trương Tôn Như Ca, sợ là ngay cả bóng lưng của Trương Tôn Y Y, Thuộc Ninh cũng không muốn nhìn, Trương tôn Y Y nói lời châm chọc cô, chính là thích hợp cho chính cô ta.

"Cô đừng có nói càn." Trương tôn Y Y vội vàng phủ nhận, mắt len lén nhìn Thuộc Ninh, thấy mặt anh ta vẫn lạnh như băng, ánh mắt cô ta thoáng thất vọng, quay lại hung hăng trừng Trương Tôn Ngung, cô ta tự cho là động tác của mình kín đáo, nhưng người sáng suốt nhìn một cái là đã biết tâm trạng của cô ta.

"Nói càn hay không tự cô hiểu rõ lòng mình hơn ai hết." Trương tôn Y Y giấu giếm vì sợ Thuộc Ninh xa lánh cô ta, Trương Tôn Ngung lại càng muốn làm rõ.

"Cô." Trương Tôn Y Y còn muốn giải thích, hoàn toàn không biết đã chui vào bẫy của Trương Tôn Ngung, càng tỏ càng đen.

"Bớt tranh cãi một chút đi." Trương Tôn Như Ca khiển trách, kéo Trương Tôn Y Y ra phía sau mình, ánh mắt sâu xa nhìn Trương Tôn Ngung, lại chuyển hướng nhìn Phùng Lâm Lâm, là cô ta trêu chọc Trương Tôn Ngung trước, nhưng bây giờ lại đứng ở bên cạnh Thuộc Ninh giống như không có liên quan gì đến mình, tâm tư của cô gái này., cùng với biểu hiện thường ngày một trời một vực, Y Y bị bán còn thay người đêm tiên, lại không khỏi nhìn về phía Trương Tôn Ngung.

Trương Tôn Ngung tự nhiên cũng chú ý tới điểm này, ánh mắt hai người gặp nhau, lần đầu tiên không tiếng động có chung nhận thức, thật sự là đã xem thường cô nàng Phùng Lâm Lâm này, cô ta 'lớn tiếng dọa người', tiếp đó lại 'mượn đao giết người' để các cô tồn tại lẫn nhau, sau cùng là 'ngư ông đắc lợi', tâm tư kín đáo không thể khinh thường nha! Cô ta làm thế, hiển nhiên là vì Thuộc Ninh, anh có tốt đến vậy sao?

Xin lỗi, cô thấy cái bánh này không có bao nhiêu hương thơm!

Phùng Lâm Lâm nghĩ đã lừa được người khác, Trương Tôn Ngung lại không để cho cô ta được như ý, tất nhiên Trương Tôn Y Y ngu xuẩn khiến người ta ghét, nhưng một người con gái có tâm cơ sâu nặng lại càng làm cho người ta chán ghét hơn, hơn nữa còn mang tâm tư đánh tới trên người cô.

Trương Tôn Ngung hơi nhếch khóe môi, trong vẻ ưu nhã lộ ra sự cương quyết, thái độ khác thường, chủ động mở miệng nói: "Phùng đại tiểu thư 'thân thiết' chào hỏi tôi, là có nói chuyện gì muốn nói sao? A đúng rồi, thương thế của Phùng đại tiểu thư đã tốt rồi à, thật đúng là đại mỹ nữ nha, nếu để thiếu hai cái răng thì thật đáng tiếc, lần trước là hai cái răng hàm, không chừng lần sau té lại rớt đúng hai cái răng cửa trắng nõn nha, Phùng đại tiểu thư nên chú ý, đi đứng cẩn thận chút, đừng chỉ nhìn trên trời không nhìn phía dưới." Nếu là người hiểu Trương Tôn Ngung trước kia nhìn thấy tình cảnh này, nhất định có thể chạy được bao xa thì chạy, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy, hận không thể mọc ra hai cánh sau lưng, bởi vì lúc này tâm tình của cô rất tốt, bình thường, thời điểm tâm tình của cô tốt là lúc người khác gặp họa, dĩ nhiên, thời điểm tâm tình cô không tốt thì người khác càng thêm kiếp nạn, cho nên cô được gọi Thiên Diện Tử Thần.

Chuyện Phùng Lâm Lâm té rớt hai cái răng ở siêu thị chỉ có cô một nhà ba người biết, ngay cả Quách Huy cũng không biết, nghe Trương Tôn Ngung nói xong không hện mà cùng nhìn về phía cô ta, cũng rồi rít suy đoán giữa hai người đã xảy ra chuyện gì? Phùng Lâm Lâm cảm tức nhìn Trương Tôn Ngung, cảm thấy mất mặt, đặc biệt là ở trước mặt Thuộc Ninh, không khỏi then quá hóa giận.

"Quả nhiên là đồ hạ tiện này ám toán sau lưng tôi!" Phùng Lâm Lâm gào lên, nếu không phải vì giải phẫu viêm ruột thừa làm cô ta trễ nãi mất một tháng, sao có thể lại bị cô lợi dụng sơ hở? Nếu không phải là cô quyến rũ Thuộc Ninh, hai người như thế nào lại dây dưa không rõ, xôn xao huyền ảo? Trương Tôn Y Y đúng là đồ ăn hại vô dụng, không đối phó được cô, vậy cô ta sẽ tự mình ra tay tiết lộ diện mạo giả nhân giả nghĩa của cô, để Thuộc Ninh hoàn toàn chán ghét cô, dù biết Thuộc Ninh không thích cô cũng không thể có chút khinh thường nào, càng không thể dễ dàng bỏ qua cho cô.

Lại bị mắng, Trương Tôn Ngung vẫn không tức không giận, nhún nhún vai: "Trời đất chứng giám, tôi đâu có đụng cô, là cô sơ suất té ngã, camera cùng

khách hàng ở siêu thị cũng có thể làm chứng."

"Không phải là đồ hạ tiện như cô thì còn có ai, ai biết cô sử dụng yêu pháp gì?" Phùng Lâm Lâm không cam lòng giải thích, cô ta nhận định chính là Trương Tôn Ngưng động tay động chân nên cô ta mới bị té ngã rơi hai cái răng, nửa tháng trời không dám ra khỏi phòng, nhưng không tìm được chứng cứ, giận đến ngủ cũng mơ ghim hình nhân.

"Phùng đại tiểu thư nghĩ mình đang sống ở thế giới huyền huyền à, ưu ái tôi như thế, làm tôi thật sợ hãi nha." Trương Tôn Ngưng nở một nụ cười thần nhiên, không cho cô ta cơ hội mở miệng, ngay sau đó nói: "Hạ tiện, hình như Phùng đại tiểu thư hết sức yêu thích cái từ này, cũng đúng thôi, không phải có câu tục ngữ sao, nói như thế nào kia, nói A, đúng rồi, cây không có vỏ hẵn là sẽ chết không thể nghi ngờ, người đê tiện là thiên hạ vô địch, tôi chịu thua." Giọng của cô thanh thúy, lạnh nhạt mang theo sự nhu hòa, không nhanh không chậm, thẳng lưng đứng giữa mọi người, ngẩng đầu cao quý cúi đầu ưu nhã, lời nói nhỏ nhẹ như ngâm thơ nhả ra hai chữ 'hạ tiện' hoàn trả nguyên gốc cho Phùng Lâm Lâm, lại khiến người khác tìm không ra chút thô tục nào.

Người khỏi xướng Phùng Lâm Lâm thì trái lại, trong con giận dữ siết chặt hai nắm tay, hai mắt trừng trừng, nghiêng rằng 'kèn kẹt' vang dội, trưng ra một tư thế muốn liều mạng, càng giống một con gà trống lông xanh bị thua trận và không cam lòng, le*quy*don mọi người nhàm chán xem náo nhiệt đều nhìn ra cửa, bởi vì mới vừa rồi còn nghe lời Phùng Lâm Lâm mà bắt nạt Trương Tôn Ngưng, nghe xong lời của cô....., rồi rít nhìn nhau, say sưa lặng yên nhìn hai kẻ gây sự với Trương Tôn Ngưng và Liễu Diệp, mặc kệ là thái độ của Phùng Lâm Lâm hay là Trương Tôn Ngưng, cũng sẽ không ảnh hưởng đến bọn họ.

"Trương Tôn Ngưng, cô dám chửi tôi." Phùng Lâm Lâm cắn răng nghiêng lợi nói, hiển nhiên là tức đến choáng váng đầu, mắng cũng đã mắng, còn hỏi có dám hay không, đúng là vô ích khiến người ta càng thấy hài hước, đúng là ngu ngốc không gì bằng, nhưng chính cô ta lại không biết.

Trương Tôn Ngưng thần nhiên cười một tiếng, nhún nhún vai, giống như đang nói..., mắng cô thì thế nào? Phùng Lâm Lâm từ nhỏ đã được nang niu như một ngôi sao sáng, đầu khi nào bị chửi qua, lại còn ở trước mặt nhiều người như vậy, lập tức càng giận hơn, quên 'người yêu' đang đứng tại chỗ, giờ nắm đầm chạy tới đánh Trương Tôn Ngưng.

"Chị, cẩn thận!"

"Tiểu Ngưng,

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Chương 43.2

Lời Liễu Diệp còn chưa dứt, chỉ thấy Trương Tôn Ngưng theo bản năng lui về sau một bước, Phùng Lâm Lâm dùng sức quá lớn, không đánh trúng Trương Tôn Ngưng, thân thể mất đi thăng bằng, té 'bịch' như chó gặm cứt, đưa tới một trận cười: "Trương Tôn Ngưng, cô đáng chết! Lại bắt tôi!" Phùng Lâm Lâm vừa thẹn vừa tức, nhưng vẫn không quên quần lấy Trương Tôn Ngưng không thả.

"Hừ! Đúng là không biết xấu hổ, chưa từng thấy qua người không biết xấu hổ thế này, mấy trăm đôi mắt nhìn chăm chăm hiện trường, cô cũng dám khoác lác vô si ngậm máu phun người, đừng tưởng ba cô là cục trưởng công an là có thể ăn tội danh lung tung, người khác sợ uy của cô, bà đây không sợ, nhà họ Liễu chúng tôi chính là hậu thuẫn kiên cố của Tiểu Ngưng." Càng nhìn Trương Tôn Ngưng càng khiến Phùng Lâm Lâm giận đến gio chân, Liễu Diệp ăn no thỏa mãn đã sớm không kèm chế được, tiến lên giơ tay khoác lên vai cô, ngôn từ chính đáng, ba của Liễu Diệp và ba của Phùng Lâm Lâm không hợp nhau, đó cũng là chuyện trước khi quen biết Trương Tôn Ngưng, không liên quan gì tới chuyện này, chính mắt thấy bạn tốt thay đổi Liễu Diệp rất vui mừng, nhưng Phùng Lâm Lâm ngang ngược càn rỡ đã thành tính, dd8le8quy8don sợ cô thua thiệt nên mới đứng ra cùng cô chung một mối thù, có Liễu Diệp cô ở đây, muốn động đến Trương Tôn Ngưng cũng phải cân nhắc suy nghĩ một chút đến phân lượng của nhà họ Liễu.

Liễu Diệp lật mặt Phùng Lâm Lâm là kẻ giết dây, người xem náo nhiệt càng thêm khinh thường, còn hứng thú kích động luôn miệng phi nhỏ, ý vào trong nhà có bối cảnh mà bắt nạt người ta, phi, không biết xấu hổ, hèn hạ trong hèn hạ.

"Phùng đại tiểu thư, nói chuyện hay làm việc gì cần phải dựa vào lương tâm, đừng để bị quả báo giống như lần trước, rõ ràng là cô muốn đánh tôi lại tự mình ngã xuống, còn cứng rắn vu khống tôi bắt cô, chẳng lẽ tôi có dị năng nên cách núi cũng đánh được trâu sao, ngay cả chính bản thân tôi thế nào cũng không biết? Phùng đại tiểu thư, cô nói rõ một chút, tôi làm thế nào bắt cô? Nói được tôi mặc cho cô xử phạt, nếu nói không được thì sao đây, ở trước mặt mọi người nói xin lỗi tôi ngay lập tức!" Giọng của Trương Tôn Ngưng nóng nảy mấy phần, bén nhọn mấy phần, người ngoài nhìn ra cô đang tức giận, đây là chuyện hợp tình hợp lý không ai cảm thấy không ổn, đối với người sĩ nhục khiêu khích mình, chỉ yêu cầu nói xin lỗi thật sự đã rất khoan dung, không khỏi có ấn tượng tốt đối với Trương Tôn Ngưng, nhưng, chỉ có Trương Tôn Ngưng cùng Phùng Lâm Lâm là trong lòng rõ ràng, chuyện nào có trùng hợp như vậy, đúng là Trương Tôn Ngưng bắt Phùng Lâm Lâm nhưng cô ta không có chứng cứ, thậm chí cô ta cũng hoài nghi bản thân mình, chính là muốn loại hiệu quả này, tức chết cô ta, tức đến xuất huyết bên trong đi, hừ.

Phùng Lâm Lâm cắn răng nhìn chăm chăm Trương Tôn Ngưng, Quách Huy tiến lên đỡ cô ta dậy, lại bị cô ta giận dữ đẩy ra, vừa lúng túng vừa phẫn nộ, trước đó, anh ta không ra mặt cũng bởi vì vị đại tiểu thư này hận nhất là người khác nhúng tay việc của cô ta, nhưng rốt cuộc cũng là anh em họ, chuyện đến mức này anh ta không thể trăn định xem cuộc vui giống như Thuộc Ninh và Từ Hàng.

"Trường Tôn Ngung, chuyện lần trước bản thiếu vẫn còn chưa tính sổ với cô, không nên càn rỡ quá mức." le.quy.don Xương ngón chân bị giẫm gãy hai đốt, hơn mười ngày không cách nào đi đứng bình thường, đề nên con tức đến bây giờ mới bẻ lại cô, món nợ này phải để cho Trường Tôn Ngung nhớ kỹ.

"Xin lỗi Quách thiếu! Lần trước là chuyện gì?"

"Cô."

"Oh! Nhớ rồi, nhớ rồi." Trường Tôn Ngung cố ý ngắt lời của Quách Huy, để anh ta cũng ném thử một chút mùi vị có lời mà không nói ra được: "Lần trước ở cửa trung tâm thương mại đột nhiên có con gián nhảy ra, tôi sợ quá nên đạp một cước. . . Á. . ." Cô không nói tiếp, sợ hãi nhìn mọi người chung quanh mặc cho bọn họ suy đoán.

"Cô mắng bản thiếu là con gián!"

"Không có, không có, chẳng qua không cẩn thận mà thôi, bằng không tôi cho anh đạp lại là được." Trường Tôn Ngung hào phóng nói, mọi người cũng nghe ra là Trường Tôn Ngung 'không cẩn thận' mới đạp phải chân của Quách Huy, cho nên bị anh ta ghi hận. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Có phải là đàn ông không, chút chuyện nhỏ này cũng muốn so đo, Quách Huy nghe mọi người nghị luận chỉ trích, mặt 'vọt' đỏ dừ dội, hận không thể bóp chết cô gái đôi trắng thay đen này, anh ta nhìn về phía Thuộc Ninh và Từ Hàng, lúc ấy hai người bọn họ cũng có ở đó, ánh mắt tỏ ý bảo bọn họ nói một câu, đừng có giả bộ câm, đặc biệt là Từ Hàng, bọn họ cũng coi như thân thích.

Hai người đang suy nghĩ có nên mở miệng hay không thì đã có người lên tiếng trước: "Chuyện gì xảy ra?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Bắt Quả Tang Tại Trận

Trong nháy mắt yên lặng, mọi người rồi rít nhìn về phía người đàn ông xuất hiện đột ngột, vóc người thon dài, dung mạo tuấn mỹ, mặc áo khoát dài màu đen, cổ áo sơ mi trắng noãn lộ ra bên ngoài, mang găng tay da màu đen, cầm cặp công văn cùng màu, cả người nhìn qua lão luyện nghiêm cẩn, cẩn thận tỉ mỉ, giọng nói của anh như lưỡi kiếm quét qua, hùng hậu mang theo sự sắc bén, một cảm giác bị áp bức vô hình tràn ngập bốn phía.

Mấy người Quách Huy, Phùng Lâm Lâm không phải là con cháu nhà bình thường, nhìn thấy người tới theo bản năng cup đuôi, ngay cả người không nói một lời là Từ Hàng và Thuộc Ninh sắc mặt cũng hơi thay đổi, trầm nghĩ, sao anh ấy lại tới đây?

Người vừa tới không phải là ai khác, chính là 'Ngọc Diện Phán Quan' Văn Dục, theo lý thuyết, bọn họ không có phạm pháp, nhiều lắm cũng là va chạm ma sát giữa những người trẻ tuổi, không có chuyện gì e ngại, nhưng chính là không tự kìm chế được mà khản trương.

Văn Dục đi đến trước mặt Trường Tôn Ngung, chính là vì cô mà anh đến: "Cô không sao chứ?"

Trường Tôn Ngung lắc đầu: "Không có việc gì, sao anh lại ở chỗ này?" Giọng của cô bình tĩnh trở lại, giống như đầm nước sâu gợn sóng tràn bờ, mát mẻ mà trầm tĩnh, không vui buồn không giận hờn.

"Đi công việc ngang qua, tình cờ thấy cô ở đây nên tới nhìn một chút, mấy ngày trước tôi có tìm cô."

"Tôi biết, Tiểu Mặc đã nói cho tôi biết." Chiều cao chênh lệch, Trường Tôn Ngung phải ngẩng đầu nói chuyện cùng Văn Dục, nhưng không chút nào bị khí thế của anh đánh bại, vẫn là đáng vẻ tự tại thoải mái không câu chấp như ngày thường.

"Cậu ấy rất lo lắng cho cô." Vì thế mới bắt buộc tôi đi nhìn xem cô có mạnh khỏe hay không, nửa câu sau Văn Dục không nói, thông minh như cô, tin rằng đã hiểu.

"....."

Trường Tôn Ngung trầm mặc khiến Văn Dục nhú mày: "Cậu ấy kêu tôi nói cho....."

"Tôi không muốn nghe, có lời gì kêu anh ấy trở lại tự mình nói với tôi." Cắt đứt lời Văn Dục, trong giọng nói kèm theo mấy phần lừa gạt, Hoa Từ Ngang kêu Văn Dục đến tìm cô, nói rõ trong lòng anh quan tâm, cô thật sự vui mừng, thế nhưng chuyện đã xảy ra, cô sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh.

Đàn ông không thể dung túng, nhất định phải để cho ý thức của anh khắc sâu được tính nghiêm trọng của sự sai lầm, rút ra bài học, nếu không, trăm hay không bằng tay quen, rất có thể trở thành thói quen tổn thương phụ nữ.

"Được rồi, tôi sẽ chuyển lời cô nói cho cậu ấy." Chuyện giữa bọn họ anh cũng không tiện tham dự vào, số điện thoại của Trường Tôn Ngung cả Văn

Dục và Hoa Tử Ngang đều không biết, bằng không cũng không cần vòng vo thế này, Văn Dục ngược mắt lên nhìn bốn phía, ánh mắt lại rơi vào trên người Trương Tôn Ngưng: “Cần giúp một tay không?”

“Không cần, anh đi làm việc đi.” Thân là kiểm sát trưởng, công vụ nặng nề, đồng thời anh còn là con trai duy nhất của chủ tịch tỉnh, không biết có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn chằm chằm, cô không muốn vì chút chuyện nhỏ khiến người ta bắt được nhược điểm của anh, huống chi, cãi và với những người này thật sự là thú tiêu khiển không tệ.

“Vậy thì tốt, có chuyện cứ tìm tôi.”

“Ừm.”

Mọi người nghe hai người đối thoại xong, trong lòng đều muôn biến vạn hóa, ánh mắt nhìn Trương Tôn Ngưng có một phần tìm tòi nghiên cứu, cô lại có thể quen biết nhân vật lớn như vậy, quan hệ còn giống như không tầm thường, Văn Dục là ai, đó chính là thái tử gia của tỉnh L, hơn nữa còn là kiểm sát trưởng cao cấp trẻ tuổi nhất, có danh xưng ‘Ngọc Diện Phán Quan’, chuyện lên thiên đường hay xuống địa ngục chỉ dựa vào một câu nói của anh, đồn đãi anh cương trực công chính, ‘lục thân không nhận’, trừ phi vì công vụ, nếu không cực ít xuất hiện tại các trường hợp công cộng, hơn nữa, lời nói với bất kỳ ai cũng đều nghiêm túc sắc bén giống như đối với phạm nhân, làm cho người ta sợ hãi, rất khó chung đụng, nhưng vừa rồi anh ngênh ngang xuất hiện tại phòng ăn, ở trước mặt mọi người ăn cần với Trương Tôn Ngưng đã lật nghiêng ‘truyền thuyết’, còn có một chuyện, Văn Dục chưa lập gia đình vẫn là quý tộc độc thân, chẳng lẽ hai người họ lén phéng?

Mặt Từ Hàng mang theo nụ cười, hứng thú đối với Trương Tôn Ngưng lại nhiều thêm, nhưng nhìn Trương Tôn Ngưng thì nụ cười của anh ta có chút mất mát, vẻ mặt của những người khác lại khác nhau, tâm tư của Thuộc Ninh là phức tạp nhất, không biết có phải ảo giác hay không, người mà Văn Dục gọi là ‘cậu ấy’, khiến anh ta ghen tỵ, không hiểu sao, trong tim lại dâng lên sự chua xót.

“Wow! Tiểu Ngưng, cậu lại quen thân với Văn Dục như vậy, thật sự là tăng lớp trí thức cao cấp nha, phải nhìn cậu với cặp mắt khác hẳn!”

“Bình thường thôi, chỉ là bạn bè, nhìn cái gì, chẳng lẽ trên mặt mình nở hoa?” Ánh mắt Trương Tôn Ngưng quét qua mọi người, trong lúc bọn họ vẫn còn chần chừ vì Văn Dục tới đây, lên tiếng kéo họ trở về thực tại: “Phùng đại tiểu thư, rốt cuộc có muốn nói tôi làm như thế nào bây giờ hay không, nếu như nói không ra được, hãy nói xin lỗi!”

Phùng Lâm Lâm bị điểm tên thân thể run lên, vốn tưởng rằng Văn Dục quấy rối cô đã quên chuyện này, không ngờ cô còn níu không thả, con nhỏ đáng chết, được tiện nghi còn ra vẻ, tốt nhất là vĩnh viễn đừng để cô ta bắt được cái đuôi, nếu không... Hừ hừ..., cô ta lại không biết suy nghĩ trong lòng mình đã toàn bộ viết ở trên mặt.

“Phùng đại tiểu thư đang cười khúc khích gì vậy?”

Bị giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Trương Tôn Ngưng thức tỉnh, Phùng Lâm Lâm có chút bối rối, “Tôi.....”

“Trương Tôn Ngưng, cô đừng khinh người quá đáng!” Quách Huy không nhịn được, Phùng Lâm Lâm là con gái duy nhất của nhà họ Quách, được cưng chiều vô cùng, nếu anh ta không giúp, khi về sẽ không tránh khỏi bị phê bình, đồng thời Quách Huy cũng suy nghĩ sâu sắc, Trương Tôn Ngưng đã không còn là người trước kia chỉ biết yên lặng chịu đựng khi bị anh ta đùa giỡn, cô trở nên bén nhọn, học được phản kích, nếu ai còn muốn bắt nạt cô, đến cùng chỉ có bị ức hiếp trở lại mà thôi, anh ta và Phùng Lâm Lâm chính là ví dụ tốt nhất, nhưng anh ta tuyệt đối sẽ không vì vậy mà từ bỏ ý đồ.

“Lỗi tại tôi không có điếc, rống lớn tiếng như vậy làm gì, cũng hù sợ bảo bảo nhà người ta rồi.” Trong đám người đứng xung quanh có mấy người ôm trẻ con, mấy đứa bé đều chưa tới ba tuổi, rất phối hợp gào khóc loạn xạ, giọng Trương Tôn Ngưng trách cứ Quách Huy không lớn nhưng mọi người đều nghe rõ, rồi rít tán dương cô tâm địa thiện lương, chính trực chánh nghĩa: “Quách thiếu, còn Phùng đại tiểu thư nữa, nói tôi ức hiếp mấy người cũng không sợ chém gió to quá gây lười hay sao, là ai vừa vào cửa liền nhục mạ tôi, cũng là các người tự cho chỗ dựa sau lưng mình kiên cố, tôi chỉ là dân đen nên đành im hơi lặng tiếng, đáng đời bị các người nhục mạ, tính khí tôi tốt, nhưng không có nghĩa là không biết tức giận.”

“Còn nữa, cô có liên hệ thế nào với họ Thuộc, có tư cách gì chỉ trích tôi? Lúc trước các người đã làm gì với tôi, lòng dạ mọi người biết rõ, tôi chưa nói là sẽ bỏ qua không truy cứu.” Ngày nào đó tâm tình cô không được thoải mái, nói không chừng sẽ đưa bọn họ vào ngục giam làm khách, hơn nữa, Trương Tôn Ngưng có cảm giác mình đối với họ Phùng, còn có họ Quách, mang theo một loại bản năng tựa như chán ghét không giải thích được, điều này làm cho cô cũng cảm thấy nghi ngờ.

Lời Trương Tôn Ngưng nói giống như một cái búa tạ, hung hăng nện vào ngực mấy người Quách Huy, chột dạ lại kinh hãi, chuyện bọn họ đã làm trong lòng rõ ràng, đây chính là trách nhiệm hình sự, chỉ bằng cô cùng Văn Dục quen biết, thật sự truy cứu tới nơi tới chốn là tuyệt đối bỏ qua không được, tính tình Thuộc Ninh trầm ổn, ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng nội tâm sóng lớn cuộn cuộn, nhiều hơn là hối hận tự trách, Trương Tôn Ngưng nhắc tới chuyện cũ, anh ta mới tỉnh táo hơn, càng sâu sắc biết chuyện mình làm cỡ nào không phải là con người, bởi vì một cuộc cá cược hoang đường thiếu chút nữa đã xảy ra mạng người, anh ta làm sao mà biết được, Trương Tôn Ngưng chân chính, đã bị hại chết.

“Trương Tôn tiểu thư, có thể nể cái mặt mông của tôi mà tha thứ cho bọn họ lần này hay không?” Lúc này, Từ Hàng đứng ra làm người hòa giải, anh ta xem như là nửa con trai của chủ tịch thành phố X Quách Trường Giang, tương đương là nửa anh họ của Phùng Lâm Lâm, cầu cạnh cũng hợp tình hợp lý.

Trương Tôn Ngưng liếc nhìn anh ta một cái: “Anh là ai? Mặt mũi của anh đáng giá mấy đồng tiền? Tôi có quen anh sao? Nếu đổi lại là tôi, anh có thay tôi cầu cạnh hay không?” Cái phiền toái nhỏ này, trưng cái mặt bánh bao ra thì cho là thể diện lớn, nhiều nhất coi như lương khô thôi.

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Chương 44.2

Bốn câu hỏi liên tiếp nện xuống, khiến Từ Hàng nhất thời bí lời, phần nộ cười cười, quả thật bọn họ không quen biết, chỉ là đã từng thấy mặt, là anh ta tự làm mình mất mặt, nhưng dễ dàng buông tha cũng không phải là phong cách của anh ta: "Một lần thì lạ, hai lần là quen, làm người phải có lòng khoan dung, Trương Tôn Ngưng thiện lương xinh đẹp như vậy sao nỡ lòng làm khó người khác đúng không?"

Nghe xong, Trương Tôn Ngưng cười cười, nụ cười sáng lạng như một đóa hoa tường vi tỏa hương mê hoặc, thiện lương? Thật hài hước, sống hai đời, lần đầu tiên có người dùng cái từ này để hình dung cô, thật sự không biết đang nói cô ngây thơ hay là dối trá. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

"Là bọn họ đuối lý, nên nói xin lỗi."

Theo tiếng nói cô nhìn sang, người nói là Thuộc Ninh, không ngờ anh ta lại ở phía bên mình, cô nở nụ cười sâu xa, thật sự muốn nhìn Phùng Lâm Lâm chọn thế nào? Thú vị.

"Cuối cùng cũng có người nói tiếng người, họ Phùng, mau xin lỗi đi, bà cô phải đi ăn tiệc lớn đây, đừng làm trễ giờ." Liễu Diệp thúc giục.

Bọn họ tranh luận, người xem nào nhiệt cũng rối rít nghị luận, mặc dù không biết giữa những người trẻ tuổi này có hiểu lầm rắc rối gì, nhưng lời của Trương Tôn Ngưng rất được lòng họ, anh một câu, chị một câu chỉ trích Phùng Lâm Lâm.

Mặt Phùng Lâm Lâm hết xanh lại hồng, lúc thì đỏ, cực kỳ đặc sắc, uất ức không cam lòng càng thêm tức giận, nhưng Thuộc Ninh đã lên tiếng, cô ta chỉ đành nhắm mắt nói xin lỗi.

"Cô chưa ăn cơm à, nói lớn chút."

Giọng nói của Liễu Diệp vốn trong trẻo, giờ lại kêu lớn tiếng, hù dọa Phùng Lâm Lâm giật mình một cái: "Thật xin lỗi, tôi sai rồi." Trong lòng thầm hỏi mười tám đời tổ tông của Trương Tôn Ngưng, cũng hận cả Liễu Diệp, hai bà tám chết dăm, chờ đó.

Mặc kệ cô ta thật lòng hay giả vờ, hôm nay cô ta cũng đã chịu xuống nước, tâm tình của Trương Tôn Ngưng rất tốt, vung tay lên: "Đi, đi ăn."

"Đợi chút." Bỗng nhiên Từ Hàng lên tiếng gọi ba người.

"Anh còn muốn như thế nào nữa?" Theo thói quen Liễu Diệp lại đứng ra, Từ Hàng này cũng không phải cùng đẳng cấp với bọn Phùng Lâm Lâm, cực kỳ khó dây dưa.

"Đừng hiểu lầm." Từ Hàng cười lạnh: "Tính khí Lâm Lâm không được tốt, khuấy rầy sự hào hứng của ba vị, là cô ấy không đúng, mọi người đều là bạn học không cần thiết giống như kẻ thù, không bằng để tôi mời khách chúng ta cùng nhau tụ tập, vụ này xem như bỏ qua, như thế nào?"

Trương Tôn Ngưng nheo nheo nhìn Từ Hàng, không biết anh ta muốn chơi trò thiêu thân gì, nhưng rõ ràng tên này đã để mắt tới mình, mặc dù không biết là vì sao, đã vậy, sao cô không chủ động xuất kích? Có người mời ăn uống miễn phí, không ăn cũng uống, ăn cũng không có hứng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Được thôi, nhưng bạn bè của chúng tôi còn chưa tới."

"Không sao, cô cứ gọi bọn họ tới đây." Từ Hàng buột miệng nói.

"Cám ơn nhiều." Xoay người lại, ở bên tai Liễu Diệp dấn dò mấy câu, sau đó đẩy Trương Tôn Mặc dẫn đầu đi vào.

Thấy mặt Liễu Diệp cười gian đi ra bên ngoài gọi điện thoại, đột nhiên Từ Hàng có loại cảm giác bước lên thuyền giặc, trong lòng sợ hãi.

"Trương Tôn Ngưng."

Đang đi vào trong, cô quay đầu lại nhìn, là Thuộc Ninh: "Có chuyện gì sao?"

"Cái đó, chuyện trước kia, thật xin lỗi, hi vọng cô tha thứ cho tôi một lần." Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Thuộc Ninh nhỏ giọng khép nép.

Trương Tôn Ngưng nâng mắt lên, à một tiếng cũng không nói câu nào, trái lại đi tìm chỗ ngồi, là Thuộc Ninh có lỗi với Trương Tôn Ngưng trước kia chứ không phải cô, những chuyện kia cô cũng chưa từng muốn so đo, anh ta không nói xin lỗi cũng không sao, chỉ cần về sau không chọc tới cô là được, Trương Tôn Ngưng không chút để ý, nhưng ở trong mắt Thuộc Ninh lại là không chịu tha thứ, anh ta đứng tại chỗ sững sờ hồi lâu.

Liễu Diệp điên cuồng gọi điện thoại một trận, gọi tới Đế Hoa hơn 100 người, nói rõ là làm thịt người, Từ Hàng không quan tâm chút đỉnh tiền lẻ này, cũng không thể tự đánh miệng mình, cuối cùng không thể không bao hết tất cả món ăn, *dd*le*quy*don* bữa cơm này Trương Tôn Ngưng ăn sáng khoái được một trận, bởi vì không chỉ thức ăn ngon, còn là miễn phí, lại có tiết mục trở mặt đặc sắc, biết rõ Trương Tôn Ngưng cố ý bày mình, nhưng Từ

Hàng cũng không tức giận, ngược lại, cô như vậy càng làm cho anh ta ghé mắt.

Buổi tối, Trương Tôn Ngưng đưa Liễu Diệp tới biệt thự mình mới mua, Liễu Diệp lại điên cuồng cảm khái một trận, Trương Tôn Ngưng không có ý định ở túc xá nữa, Liễu Diệp cũng la hét muốn chuyển về nhà ở, ngày hôm sau là học kỳ mới chính thức vào học, khóa học đầu tiên của bọn họ chính là tiết của ông nội Liễu Diệp, ba người đơn giản ăn điểm tâm xong liền đến trường.

Trong giờ nghỉ giữa khóa, Trương Tôn Ngưng tới căn tin trường mua nước, ra cửa thì thấy Từ Hàng đứng dựa vào chiếc xe thể thao phong cách của anh ta, tay nâng một bó hoa hồng đỏ, dẫn đến hâm mộ không ngừng của sinh viên, mọi người nghị luận ầm ĩ.

Trương Tôn Ngưng cũng sẽ không tự đa tình cho là anh ta đang chờ mình, đường mình mình đi, lại bị ngăn trở, Từ Hàng đang cầm 999 đóa hồng cười mím chỉ nhìn cô, hai ngày trước còn thân thiết ôm người đẹp nóng bỏng, hiện tại lại cầm hoa đứng trước mặt cô, anh ta không ngại ngừng, cô lại có cảm giác vô cùng buồn nôn, nhưng giờ phút này, ánh mắt hai người giao nhau, nhìn cực kỳ giống như thâm tình nhìn nhau.

"Trương Tôn Ngưng!"

Vừa muốn mở miệng đã nghe một giọng nói như pháo nổ, ngay sau đó, một cơn gió lốc thổi qua, Trương Tôn Ngưng cảm giác thân thể bay lên.

"Khốn kiếp, anh buông tôi ra, thả tôi xuống, tên khốn kiếp, buông tay.!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Vậy Mà Cũng Có Thể Ngủ?

Có là gan vác Trương Tôn Ngưng đi mà không sợ cô trả thù, trừ Hoa Từ Ngang thì còn có ai? Quý mới biết sao anh lại đột ngột xuất hiện, không phải đang ở đơn vị cùng ‘tiểu tam’ sao?

Con bà nó, tên khốn kiếp số một dưới gầm trời này, giặc cỏ, bọn cướp.

Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!

Choáng nha, tên đàn ông đáng chết có khuynh hướng bạo lực, bắt người đến nghiệm hay là thế nào? Lần trước là ngay trước mặt hương thân, tuy rằng mình đã là phú bà nhỏ nhỏ, là cây rưng tiền của bọn họ, mặc kệ họ có nghị luận hay không, nhưng không thể cho phép bất quái sau lưng, lần này là ở trong trường học, ban ngày công khai cướp người, hai chân ở phía trước đầu hướng về sau cũng coi như xong, còn đánh mông của cô, nha nha, mắc cỡ chết người, ôi hình tượng của cô, về sau cô còn làm người thế nào nha, ô ô.

Mặc cho Trương Tôn Ngưng quyền đâm cước đá, mắng chửi không ngừng, Hoa Từ Ngang đều giống như không nghe được, cũng không cảm thấy đau, trực tiếp nhét người vào trong xe chạy đi, hành động như gió, vừa mới đó, trong sân trường Đế Hoa chỉ lưu lại hình ảnh thoáng qua, học sinh bị kinh sợ, còn có một tên con trai tay đang nâng bó hoa hồng.

Tốc độ thật nhanh, thật là mạnh mẽ khí thế, thật là khí phách đàn ông.

Từ Hàng xoay người lại, thuận tay ném bó hoa hồng kiểu điểm vào thùng rác, không khỏi đưa tới một trận tiếc hận, anh ta làm như không nghe thấy, ru nhả ngồi vào xe thể thao, lao đi như tên bắn, nên nhớ, anh ta là Từ Hàng ---- người đàn ông độc thân hoàng kim của thành phố X, chinh phục vô số người đẹp, cũng từng đào chân tường người khác, hôm nay lại bị người đào tường, kế hoạch theo đuổi người đẹp vừa mới lập chưa kịp áp dụng đã chết từ trong trứng nước, sỉ nhục! Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:dd lequydon

Người đàn ông kia là ai? Sao lúc này thành phố X có nhiều nhân vật số một thế, vậy mà anh ta lại không biết, Từ Hàng day day huyết thái dương, thật vất vả mới đụng phải một cô gái không ưa anh ta, kích thích dục vọng chinh phục của anh ta, nhưng hiển nhiên người có cảm giác hứng thú với cô không chỉ có mình anh ta, đối thủ này rất mạnh mẽ nha! Chỉ có điều, xứng đáng là cô gái mình nhìn trúng, có người tranh đoạt mới chứng minh đó là bảo bối, trước mắt, đầu tiên là cần phải thăm dò lai lịch ‘tình địch’, biết người biết ta, mới có thể ôm người đẹp về, nghĩ tới đây trên mặt anh ta thoáng nở nụ cười ‘ăn chắc’.

Nửa giờ sau, nhà Hoa Từ Ngang, vào cửa, khóa lại.

‘Bịch’, quãng Trương Tôn Ngưng lên trên salon, dĩ nhiên salon đủ mềm mại, cô té tuyệt đối không đau, càng không thể rớt xuống sàn, Trương Tôn Ngưng chống tay ngồi dậy, điều chỉnh tư thế, rất không có hình tượng mà xoa xoa cái mông, hung hăng trợn mắt nhìn Hoa Từ Ngang, con bà nó, xuống tay cũng không biết nhẹ một chút, thật là không biết thương hương tiếc ngọc, đáng thương cái mông của cô, khẳng định là tựa như mông đít của Tôn Đại Thánh, còn nữa, còn nữa, anh dựa vào cái lông mao nào mà đánh cô, là anh chọc giận cô, người đáng đánh phải là anh, càng nghĩ càng tức, tại sao anh phạm sai lầm mà vẫn còn cây ngay không sợ chết đứng, biết sai không sửa, còn đánh phụ nữ, tội thêm một bậc, nhất định tội phải thêm một bậc.

"Em muốn thế nào?" Hoa Từ Ngang ngồi trên cái ghế salon khác, đốt một điếu thuốc, giọng nói của anh khàn đặc đến cơ hồ mất tiếng, trong đó có sự tức giận, nghe rất dữ tợn, tiếng nói của Satan chẳng qua cũng như thế, nếu kết hợp với hình tượng lúc này của anh, đột nhiên nửa đêm nghe được anh nói

chuyện, đoán chừng mười người phải có tám người bị hù chết tại chỗ, người còn lại thì tinh thần hồng mắt điên loạn, *LEQUYDON* còn một người thì trực tiếp ở trong ác mộng không tỉnh lại.

Mẹ nó, có làm hay không, cô còn định chất vấn anh nghĩ như thế nào đây!

Giọng nói khàn đặc còn hút thuốc lá!

Trương Tôn Ngưng vô cùng ghét mùi thuốc lá, lúc ngồi được liền buồn nôn nghiêm trọng, bàn tay nhỏ bé không ngừng quơ quơ xua tan không khí bị ô nhiễm, cau mày hí mắt nhìn chăm chăm Hoa Tử Ngang, anh đang tàn phá cổ họng, mắt đỏ so với thỏ còn đỏ hơn, còn có râu ria mọc như cỏ dại nữa, đều là vì người kia mà chịu đựng thôi.

Hừ, đáng đời!

"Rốt cuộc em muốn như thế nào?" Nhìn Trương Tôn Ngưng nửa ngày nhưng cô chỉ nhếch khóe miệng nhìn anh, Hoa Tử Ngang lại hỏi, thật ra thì ý tứ của anh muốn hỏi Trương Tôn Ngưng là đến cùng cô muốn như thế nào mới không âm ỉ với anh nữa, hiển nhiên là đối phương đã hiểu sai.

Con bà nó, muốn như thế nào, muốn như thế nào, vậy mà anh còn hỏi cô nghĩ như thế nào, không chịu nhận lỗi với cô, còn trưng ra một bộ tư thái hưng sư vấn tội, cô nơi nào chọc tới anh nha! Quả thật không thể hiểu nổi.

"Tôi không muốn thế nào hết." Giọng nói của Trương Tôn Ngưng không mặn không nhạt, thật sự cũng không muốn thế nào cả, không biết Hoa Tử Ngang trúng phải cái gì, lời nói không đầu không đuôi, cô còn phải vào lớp, lười phải dây dưa cùng tên quỷ bị người khác làm cho thần kinh không bình thường này, cô đứng dậy cảm tức đi ra ngoài.

"Anh làm gì đó, buông tay, nếu không tôi không khách khí." Trương Tôn Ngưng vừa mới bước một bước đã bị Hoa Tử Ngang níu cánh tay, dùng sức vung, không hất ra được, lại bị túm trở về đè xuống ghế salon: "Hoa Tử Ngang, anh có phải đàn ông hay không, mẹ nó, cũng không biết nhẹ một chút." Đụng đầu bị ngu ngốc anh thường nổi không, câu này không có kêu ra miệng.

Một chân của Hoa Tử Ngang đè ép hai chân của Trương Tôn Ngưng, một chân khác quỳ gối dưới ghế salon, hai tay đè bả vai cô, thấy thế nào cũng đều giống sói xám lớn đối bụng đụng ngã bé thỏ trắng nhu nhược, nghe Trương Tôn Ngưng lên án, anh vẫn không buông tay, nhưng sức lực nhẹ không ít, giống như vừa buông tay là cô chạy mất, anh đã không còn hơi sức đuổi theo cô.

"Anh muốn làm gì?" Không có cách nào, Trương Tôn Ngưng trợn mắt, có lời cứ nói, vậy khốn cô là thế nào? Cô mà biết 'độc tâm thuật' thì đã không lẫn lộn ở nơi này.

"Người đàn ông kia là ai?" Giọng Hoa Tử Ngang không tốt, dường như có một chữ trong truyền thuyết —— ghen.

Mẹ nó, anh uống dấm cái gì, mẹ nó, đúng là động kinh, trong đầu Trương Tôn Ngưng sáng ngời, thật lòng không muốn nghe giọng của anh, mẹ nó, quá đau khổ, nhưng tay bị siết chặt, không có biện pháp chặn lỗ tai lại.

"Người nào?" Cô biết anh nói ai, nhưng cô không muốn nói rõ ra.

"Tên tặc hoa." Hoa Tử Ngang cũng biết giọng mình lúc này rất khó nghe, có thể đơn giản thì đơn giản, thực tế thì khó nghe là do nói nhỏ, giọng anh vừa khô vừa chất lại bị đau, như bị bàn ủi nóng đỏ lướt qua vậy, kim châm muối xát đau thấu xương.

"Anh muốn biết cái gì?" Tại sao cô phải ngoan ngoãn trả lời anh, Stop!

"Quan hệ." Phí sức rất lớn nhưng tiếng cũng không lớn nổi, không phân biệt được cảm xúc, nhưng đáng về rất kinh người.

"Như anh thấy." Cô cùng tên than tổ ong thành tinh phiền phức đó có quan hệ gì chứ, nếu lúc ấy anh không kiên quyết bắt cô đi, cô còn muốn chế nhạo lật chuyển anh ta một trận, nhưng cô cứ không nói, ai bảo anh chọc cô khó chịu.

Bỗng nhiên, Hoa Tử Ngang không lên tiếng, đôi môi khô quắt mấp máy, khó khăn mới hoàn thành một động tác nuốt, khổ sở nhắm mắt lại, Trương Tôn Ngưng nhìn anh mà trong lòng 'lộp bộp', hẳn là anh nói chuyện rất không thoải mái, nếu không sao chỉ một chút đau đớn nhỏ lại khiến anh lộ ra nét mặt khổ sở như vậy, tuyệt đối không phải là giả bộ, mùi mồ hôi trên người anh hòa lẫn mùi bùn đất, không chút nào không khiến người ta cảm thấy buồn nôn, chắc hẳn là vội vàng chạy về, chưa kịp tắm rửa sạch sẽ, vừa định mở miệng quan tâm lại cứng rắn ép mình nuốt trở về, vậy thì như thế nào, còn không phải là anh tự tìm, ai bảo anh duy trì 'tiểu tam', đau cũng đáng đời.

"Ngày đó đi đâu?"

"Ai cần anh lo." Lời nói của Trương Tôn Ngưng đầy vẻ giận dữ.

"Văn Dục không tìm được em, có biết anh rất lo lắng hay không, sao em có thể tùy hứng như thế, hả?"

Thay vì nói tức giận, không bằng nói Trương Tôn Ngưng đang nghe dã thú gào thét ở bên tai, hai cây kim sắt vô ý thức siết cổ tay cô rất chặt, tựa như xương bị bóp vỡ, con tức vừa tiêu lại bốc lên, tại sao anh chạy tới trách cứ cô, lo lắng cho cô thì đã sớm làm gì rồi, cần gì phải chọc giận cô, hiện giờ há mồm ngậm miệng đều giống như cô làm sai vậy.

"Hoa Tử Ngang, anh đừng quá đáng, là chính anh không đứng ngược lại còn trách tôi, rốt cuộc có giác ngộ mình là bạn trai của người ta hay không,

đừng nói là vẫn còn chưa kết hôn, cho dù đã kết hôn, thái độ giống như anh là không đứng đắn, không coi vợ là quan trọng thì cũng ly hôn thôi." Trương Tôn Ngưng biết lời mình nói có hơi nặng, trong con tức mau mồm mau miệng, nhưng cô không hối hận, không hối hận, không hối hận. Rõ ràng trong lòng không ngừng nói thầm, nhưng mắt vẫn không tự chủ được liếc về phía Hoa Từ Ngang, mơ hồ dâng lên chất lỏng không rõ, anh đã thế này, sao mình còn có ý giận anh? Mặc dù đàn ông ưu tú còn rất nhiều, nhưng cô chỉ nhìn trúng một người nha, có vấn đề gì thì từ từ ‘điều chỉnh’ là được. . . .

"Anh không đồng ý, quân hôn không cho phép ly hôn."

Hình như bọn họ còn chưa kết hôn mà!

"Không cho thì sáng lập một điều luật ly hôn là được!" Trương Tôn Ngưng nói xong cũng muốn vả miệng mình, nói ít một câu thì chết à, anh đã như thế, vạn nhất tức giận ra nguy hiểm gì thì sao, nhà họ Hoa không có ai chém cô, sợ rằng bản thân cô cũng không cách nào tha thứ cho mình.

"Nói ★ một ★ lần ★ nữa!" Hoa Từ Ngang giận dữ, hàm răng nghiến ‘kèo kẹt’, nhóc con này là muốn anh tức chết hay sao?

Ngày đó không có giải thích với cô là bởi vì tình huống đặc biệt, không thể đuổi theo cô là bởi vì quá gấp, tin tưởng cô hiểu lý lẽ, có chừng mực, không làm chuyện thương tổn tới bản thân, anh phải đi đưa nhân sâm, chờ tình huống người nọ ổn định sau đó mới trở lại tìm cô, nhưng đột nhiên nhận được nhiệm vụ khẩn cấp, không thể không đi, mới chậm trễ đến bây giờ.

"Tôi. . . . Úmnh umh. . . ."

Bỗng nhiên Hoa Từ Ngang ép người xuống, che kín môi cô, không hề có kỹ thuật gặm loạn xạ, râu ria vừa thô vừa cứng đâm vào khuôn mặt cô vừa ngứa vừa đau, nóng hừng hực, mẹ nó! -ddlequydon- Anh đây là đang hôn phụ nữ nha, nói gặm xương cũng không sai biệt lắm, căn bản là phát tiết bản năng nguyên thủy, người sắp ba mươi tuổi mà ngay cả kinh nghiệm cũng không có, chưa ăn thịt heo thì chưa thấy qua heo chạy sao, ghét, khinh, cộng thêm nhỏ nhỏ vui vẻ.

.

Lực lượng cách xa, đẩy cũng đẩy không ra, càng phản kháng anh gặm càng đau, Trương Tôn Ngưng dứt khoát không đếm xỉa tới, càng lắm thì một tuần lễ không gặp người khác, trận hôn này thật kinh khủng, không biết kéo dài bao lâu, nhiệt độ không khí chung quanh lên cao không ngừng, áo quần xốc xếch, Trương Tôn Ngưng cho là trong sạch của mình sẽ phải giao phó ở chỗ này, dần dần, người đè ở trên người cô lại an tĩnh, nắm bắt động, lắng nghe, hít thở thật đều.

Mẹ nó, vậy mà cũng có thể ngủ! ?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Mạng Người Cấp Bách

Editor Lãnh Nguyệt Dạ

Hoa Từ Ngang không nghĩ tới, bản thân nhất thời không xem xét kỹ, lại gây ra một hiểu lầm lớn như thế, thế cho nên thật lâu về sau, mỗi khi Trương Tôn Ngưng nhớ tới chuyện này đều sẽ hung hăng véo anh một chút, có thể coi một sai lầm lớn trong cuộc đời anh.

Nhưng mà, lúc này anh thật sự ngủ rất ngon, rất say.

Từ khi quen biết nhau tới nay, thời gian bọn họ cùng ở dưới một mái nhà còn nhiều hơn so với thời gian ở với người nhà, nhưng lần đầu tiên Trương Tôn Ngưng nhìn thấy bộ dáng ngủ say của Hoa Từ Ngang. Không có biện pháp, ai kêu khi bọn họ ở cùng nhau, cô luôn là đồ trúng lười làm chi. Đầu của anh ru rú ở trên cổ cô, lộ ra nửa gương mặt nghiêng, tay chân lại vẫn đặt ở trên người cô, không chịu thu hồi lại, sợ cô thừa dịp anh ngủ lạng lẹ trốn. Anh ngủ rất yên tĩnh, mà động tác lại rất tao nhã, cho dù là nằm sắp giống keo da chó cũng rất có phong tình, vừa thấy rõ ràng là đã được giáo dục tốt từ nhỏ, mỗi tiếng nói cử động, mỗi một động tác đều phát huy quý khí bẩm sinh từ trong xương cốt vô cùng nhuần nhuyễn. Chẳng qua, làn da của anh lại mất đi sự sáng bóng, cực kì khô ráp, còn có vết nứt rất nhỏ. Không ai hiểu rõ hơn Trương Tôn Ngưng, đây là do thời gian dài sống trong hoàn cảnh bị gió thổi nắng chiếu cực ác mới có thể tạo thành, được đó anh nhất định đã ở chỗ như sa mạc sa mạc mênh mông, nhiều lần gặp phải những trận chiến đẫm máu, mới có thể làm cho anh hao hết sức lực toàn thân. Hàm râu lõm chòm không hề lỗi thời, mà càng thêm vài phần ngang bướng, khí phách. Anh hẳn là cực kỳ mệt, cực kì mỏi, nhưng mà, giờ phút này cũng cảm giác thật an tâm đi, bằng không lấy thân phận cùng bản lĩnh của anh sao lại không hề bỏ trí phòng vệ, yên tâm lớn mật ngủ vậy được sao?

Nghĩ đến anh thế nhưng đỡ xuống phòng bị vốn có khi ở bên mình, Trương Tôn Ngưng không hiểu sao có chút vui vẻ, đoán rằng khoảng thời gian trước có khả năng anh gặp được khó khăn, oán trách dưới đáy lòng bỗng chốc liền tan thành mây khói. Xem vẻ mặt ngủ say của Hoa Từ Ngang, càng xem càng thích, cười ngây ngô, cuối cùng cũng mơ màng ngủ mất. Bị Hoa Từ Ngang ép buộc nửa ngày, cô thực sự có chút mệt, hơn nữa mấy ngày này mỗi ngày đều ngủ không đủ, giấc ngủ bị thiếu hụt nghiêm trọng.

Vừa ngủ dậy, toàn bộ căn phòng đã tối đen. Trưởng Tôn Ngưng thích ứng với ánh sáng một chút, muốn đứng dậy đi toilet, vừa động mới ý thức đến trên thân thể còn một ngọn núi lớn đang ngủ say đê nặng. Trong bóng đêm, con người trong suốt đen tuyền bỗng tối lại, ai da, người này sao lại có thể ngủ như chết vậy, cô sắp tê liệt nửa người rồi. Cô sát trái phải, thật vất vả mới thoát ra được, lấy lại tự do thân thể, hoạt động nửa ngày mới dần dần giảm bớt cảm giác chết lạng, vội vàng chạy vào toilet.

Giải quyết xong, vịn vẹo cổ trở lại phòng khách, chỉ thấy Hoa Tử Ngang trong lúc ngủ mơ vung tay, không biết đang bắt cái gì? Trưởng Tôn Ngưng nhìn không được, đưa bàn tay mình qua, anh bắt lấy, rốt cuộc yên tĩnh rồi. Ặc. . . , anh là cảm giác được bản thân không ở bên người, nằm mơ còn gấp gáp tìm cô sao? Được rồi, cô thừa nhận mình có chút tự kỷ rồi.

Đưa cánh tay anh vòng qua cổ mình, cánh tay khác ôm vào trên eo anh, nâng Hoa Tử Ngang dậy nghiêng ngả chao đảo đi về phía phòng ngủ. Tuy rằng thân thể Trưởng Tôn Ngưng không kém, sức lực không nhỏ, nhưng sự chênh lệch đẳng cấp giữa giới tính chiều cao còn bày ở đằng kia, chờ đỡ được Hoa Tử Ngang lên giường, cô đã mệt đến mức thở hắt hắt. Xuống tay cời xuống quần trang ngực của anh, ủng quần nhân, áo sơ mi cũng lột hết, lộ ra lồng ngực cường tráng, cùng đường cong tam giác ngược. Trưởng Tôn Ngưng làm như vậy hoàn toàn là do tâm lý 'Trả thù' mãnh liệt, lần trước cô bị bệnh đã bị 'Xem sạch bách', hiện tại có cơ hội nhìn lên mảnh nam đẹp trai, tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại, không ngừng cười gian. . .

Không xem thì thôi, vừa thấy đã giật mình, theo cảm giác đã sớm biết rằng vóc người anh đẹp không thể soi mói, gặp đến đồ thật trước mắt, gò má không khỏi nóng lên, nuốt nước miếng vài cái, hận không thể lập tức nhào đi lên căn hai miếng. Ý tưởng vừa xuất hiện, Trưởng Tôn Ngưng mới giật mình ý thức được, thì ra mình còn có tiềm chất làm sắc nữ nữa. Trên xương sườn trái có một mảnh vết bầm tím hồng, là khi cô gãy gậy có ý néo, hiện tại nhìn thấy, lại càng hấp dẫn trái tim thiếu nữ rồi.

Không được, không được, Trưởng Tôn Ngưng lắc đầu, vứt bỏ ý niệm đang trào lên não, xả chần ra che mũi nam đang ngủ thật nghiêm chỉnh, trong lòng khinh bỉ chính mình vô số lần. Từ khi nào cô đã trở nên đáng khinh như vậy, còn lên lút, muốn ăn cũng phải ăn một cách quang minh chính đại.

Thấy Hoa Tử Ngang ngủ rất say, bị cô ép buộc một phen như vậy cũng chưa tỉnh, hẳn là cực kỳ mệt, phòng chừng còn muốn ngủ thêm một khoảng thời gian nữa. Mới vừa rồi nhìn thời gian đã hơn tám giờ đêm, không yên lòng về Trưởng Tôn Mặc, quyết định đi về trước xem thử. Trước khi đi, cô ý chạy đến tiệm thuốc mua thuốc, còn nấu cháo bằng đường tuyết lê để trong nồi ấm.

Sắp xếp xong bên này, về nhà khi đã sắp mười giờ, bản thân Trưởng Tôn Mặc đang xem tivi, bất chợt nhìn về phía bóng đêm. Nghe được tiếng mở cửa, lập tức ra đón trước, "Rốt cục chị đã về rồi, làm em lo lắng muốn chết, gọi điện thoại lại không nhận, chị đã làm gì vậy?"

"Không có việc gì, gặp được một người bạn, để em lo lắng rồi." Hoa Tử Ngang khiêng cô lên lầu giống như son tặc, túi rút ở trên xe anh, sau này mới nhìn thấy Trưởng Tôn Mặc gọi hơn một trăm cuộc điện thoại, lập tức chạy trở về giống như gió.

"Ừm, không có việc gì là tốt rồi, chị đi mua nước một đi không trở lại, còn tưởng rằng chị bị bắt cóc nữa? Còn không trở lại, thì em đã báo án rồi."

"Tốt lắm, chị sai rồi, không phải là đã trở lại sao? Lại nói, ai lại cả gan dám bắt cóc chị như vậy." Vô vớ bả vai Trưởng Tôn Mặc, để cậu an tâm.

Thấy Trưởng Tôn Ngưng thật sự chưa bị tổn hại chút nào, cậu mới gạt gạt đầu, cũng không rối rắm nữa, trong khoảng thời gian này cậu đều nhìn rõ năng lực của chị mình ở trong mắt, cậu tin tưởng cô có thể ứng phó bất kì tình huống nào, chính là tin tưởng như vậy.

"Cũng đúng, này không phải là bản thân tự tìm tai vạ sao." Nói xong, Trưởng Tôn Mặc le lưỡi, rút cổ lại, bàn tay đang đánh tới của Trưởng Tôn Ngưng lướt qua tượng trưng. "Miệng chị sao lại bị sưng?" Trưởng Tôn Mặc tỉnh mắt, vội nói sang chuyện khác.

Trên mặt Trưởng Tôn Ngưng chợt lóe lên vẻ ngượng ngùng, Trưởng Tôn Mặc cũng không thấy được, "Ăn lẩu cay." Công nhận Trưởng Tôn Ngưng rất không thích ăn cay, lý do mặc dù hơi miễn cưỡng, nhưng cũng thỏa đáng. Trưởng Tôn Mặc hết sức đơn thuần, tin là thật, cũng không hỏi tiếp. "Em ăn cơm chưa?"

"À. . . chưa. . . ." Cậu lo lắng cho Trưởng Tôn Ngưng sao có thể nuốt trôi cơm, hận không thể chạy đi tìm cô, vừa bị hỏi như vậy, còn chưa kịp suy nghĩ.

"Diệp Tử đưa em trở lại à?" Liễu Diệp không có ở đây Trưởng Tôn Ngưng cũng không thấy lạ, quy định trong nhà họ Liễu từ trước đến nay luôn hết sức nghiêm cẩn, có thời gian gác cổng, ở lại nhà cô một đêm đã khó được rồi.

"Ừm." Thấy Trưởng Tôn Ngưng không trách cứ, Trưởng Tôn Mặc thở nhẹ một hơi. Từ sau khi cô tỉnh lại, Trưởng Tôn Mặc ngày càng kính nể đối với người chị này, đồng thời không hiểu sao cũng có chút sợ hãi, biết không quý trọng thân thể là điều tối kỵ của cô.

"Muốn ăn cái gì, chị đi làm?"

"Mì sốt tương." Đưa nhò đơn thuần ngay cả chọn món ăn cũng đều đơn giản như vậy, Trưởng Tôn Ngưng nghĩ nếu là chính mình, ít nhất cũng hải chọn bốn món ăn, để bồi thường một chút.

Không biết, Trưởng Tôn Mặc vốn nhát gan. Rất nhanh, cậu liền được ăn mì sốt tương nóng hầm hấp, hơn nữa đặc biệt hợp khẩu vị của cậu, còn có hai đĩa dưa non muối chua ngọt, cộng thêm một cái trứng gà luộc.

Trưởng Tôn Mặc đang ăn, Trưởng Tôn Ngưng còn ở trong phòng bếp mân mê, chờ cậu ăn xong rồi còn không ra, tò mò cô đang làm gì, lẩn xé lẩn đi qua. "Chị, chị vẫn còn làm gì vậy?"

"Chuẩn bị đồ ăn ngày mai cho em, lúc ăn thì bỏ vào trong lò vi ba hâm nóng, cơm thì em tự mình nấu." Trưởng Tôn Mặc dùng xe lăn do Tần Ngủ đặc biệt cấp cái tạo ra, có thể điều chỉnh độ cao, việc nhỏ như nấu cơm căn bản không nói chơi, sẽ không xuất hiện vấn đề với không tới đồ đặc. Chẳng qua, tay

nghề của cậu thật sự không thể khen tặng, dùng hai chữ có thể khái quát khả năng nấu cơm của cậu, chính là mù tịt.

Trưởng Tôn Ngưng không nghĩ tới, bởi vì một cử động kia bản thân, lại thúc đẩy ra một đầu bếp cao cấp trong tương lai, lúc này Trưởng Tôn Mặc còn đang nghi hoặc, "Chỉ, chỉ có việc phải làm sao?"

"Xem như vậy đi, chỉ về nhà một chuyến, nhìn xem tiến triển bên kia, lại bàn giao một vài chuyện. Ngày mai, ngày kia được nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì thì em suy nghĩ xem chúng ta nên xây nhà như thế nào." Năm nay nhất định phải ở trong nhà mới, hai người thảo luận qua rất nhiều lần, còn chưa có quyết định cuối cùng. Kỳ thực mấy chuyện này hoàn toàn có thể sắp xếp ở trong điện thoại, Trưởng Tôn Ngưng trở về chủ yếu là tìm đồ.

"Được, khi nào chị đi?"

"Sẽ đi ngay."

"Đều sắp nửa đêm rồi, ngày mai chị lại trở về đi."

"Đi sớm về sớm, em không cần lo lắng." Trưởng Tôn Ngưng gấp gấp như vậy, là vì lo lắng cho tình huống của Hoa Từ Ngang.

"Vậy được rồi, đi đường cẩn thận một chút." Trưởng Tôn Mặc rất hiểu chuyện, trong lòng âm thầm quyết định, nhất định phải trở nên mạnh mẽ, sớm một chút bảo hộ mẹ yêu và chị của mình.

Trăng non như lưỡi mác, tà tà treo ở cuối chân trời, rất nhiều ngôi sao, nhàn nhạt nói hết ưu tư.

Mặt trời lên trăng lặn, Trưởng Tôn Ngưng chạy về sắp xếp kỹ càng một phen, ở trong nhà một người quen tìm được vật cần tìm, lại vội vàng trở lại. Bánh xe không ngừng lăn, Trưởng Tôn Ngưng trở lại thành phố X mới là buổi chiều thứ bảy, tính toán về nhà một chuyến lại đi thăm Hoa Từ Ngang, để Trưởng Tôn Mặc khỏi lo lắng. Dẫn đàn lê quý đôn.

Không nghĩ tới Liễu Diệp đã ở đây, thấy Trưởng Tôn Ngưng trở về thì thế nào cũng muốn lôi kéo cô đi dạo phố, cứng đầu không lay chuyển được, trong nhà vừa khéo còn thiếu vài vật dụng hàng ngày, ba người liền ra cửa.

Liễu Diệp ham vui, trừ bỏ mua chút hạt dẻ rang té cho cái miếu dạ dày của cô cũng không thấy mua cái gì, ngược lại giúp đỡ Trưởng Tôn Ngưng mua vật dụng hàng ngày vội vã vui vẻ đến không biết trời đất gì. Vòng vo một phen, những thứ nên mua đều đã mua gần đủ, ba người đang chuẩn bị đi về. Đột nhiên, một bóng người màu xanh ô liu xuất hiện trước mặt họ, mở miệng nói một câu khiến cả nhóm đều mơ màng không hiểu gì luôn.

"Mạng người cấp bách, cầu xin Trưởng Tôn tiểu thư* theo tôi đi một chuyến!"

* tiểu thư: cách gọi cô gái một cách lịch sự ở TQ

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tề Thiên Lải Nhải

Chuyện gì xảy ra?

Ngón tay Trưởng Tôn Ngưng chỉ vào lỗ mũi của mình, vẻ mặt nghi ngờ không hiểu, mạng người thì có liên quan gì tới cô? Cô chỉ là một ngọn cỏ ở trường đại học, liên quan tới mạng người không đi tìm cảnh sát, phòng cháy chữa cháy, không được thì còn có đặc cảnh, cảnh sát võ trang, bản thân anh ta cũng là quân nhân, tìm cô thì có tác dụng quái gì? Nghe giọng nói của anh ta hình như biết cô là ai, quái, sao cô lại không nhớ mình biết anh ta?

"Trưởng Tôn tiểu thư, làm ơn, nhất định phải đi với tôi một chuyến ngay lập tức, nếu không sẽ không kịp, thật sự có thể sẽ xảy ra án mạng." Anh lính nói xong lại trịnh trọng chào theo nghi thức quân đội, ánh mắt chân thành lộ ra chút cầu xin, dẫn tới sự hứng thú của Trưởng Tôn Ngưng.

Sống lại cho tới nay, tiếp xúc qua quân nhân chỉ có Hoa Từ Ngang, chẳng lẽ người lính trước mắt này có liên quan với anh? Ngẫm nghĩ lại có cảm giác không chắc, Hoa Từ Ngang là ai? Đối ngoại, anh là sư đoàn trưởng quân đoàn đặc chiến một thuộc quân khu B, cấp bậc thượng tá, quyền lực thực tế so với tư lệnh quân khu bình thường còn phải lớn hơn mấy phần, đối nội, anh là ‘thanh kiếm ngầm’ là ‘ngọa long’ là chỉ huy cao cấp, trực tiếp nhận lệnh từ lãnh đạo cao nhất trực thuộc trung ương, mỗi một năng lực của anh có thể so với một quả bom nguyên tử bỏ túi, lực sát thương tuyệt đối là hủy diệt, là một người lính, tính mạng tính từng ngày, nhưng Trưởng Tôn Ngưng thật sự không tin ai có thể uy hiếp được mạng sống của Hoa Từ Ngang, nếu anh ta không cùng quân đoàn với Hoa Từ Ngang, vậy thì càng không có quan hệ gì đến cô, cô không phải là người nhiều chuyện. mạng truyện đi xin ghi rõ nguồn:dd lequydon

Chỉ có điều, anh lính này nói chắc như đinh đóng cột, ánh mắt cổ chấp, giọng điệu chắc chắn, giống như là có liên quan cùng Hoa Từ Ngang, nếu không thì người nào có thể biết đến ngọn cỏ nho nhỏ cô đây là ai? Nghĩ đến điều này, cô không tự chủ được mà bắt đầu khẩn trương.

"Thời gian cấp bách, Trưởng Tôn tiểu thư làm ơn mau chút, đi với tôi một chuyến được không?" Anh lính lại nói thêm một lần, nhìn thẳng Trưởng Tôn

Ngưng, ánh mắt càng lúc càng khẩn thiết, hận không thể vác cô lên chạy đi.

Trưởng Tôn Ngưng nhìn thoáng qua hai người bên cạnh, Trưởng Tôn Mặc đang nhìn cô, ánh mắt mờ mờ mà khó hiểu, Liễu Diệp nhìn chăm chăm anh lính, lên xuống trái phải trước sau dò xét cẩn thận, bất mãn quay mặt đi.

"Anh là ai?" Trưởng Tôn Ngưng hỏi, mặc dù cô không kiêng kị người nào, nhưng cũng không dễ tin ai, thật đúng là không nên có tâm tư hại người, nhưng phải có tâm tư phòng bị người.

"Tôi tên là Tề Thiên, hiện tại phục vụ trong quân đoàn một - sư đoàn 3 - quân khu B, về phần thân phận tôi sẽ giải thích sau." Tuy đối ngoại là bộ đội đặc chiến, trong thực tế thì tất cả bộ binh đặc chủng đều là nhân tài tinh anh, trình độ học vấn cao, thực lực khoa học kỹ thuật mạnh, là đội quân mũi nhọn về tin tức thông tin.

Cùng một đội với Hoa Tử Ngang, xem ra, khẳng định là bởi vì anh mà tới, không đợi Trưởng Tôn Ngưng nói tiếp, Liễu Diệp ở bên cạnh không để yên: "Này! Anh lính, anh là lính mà không thấy mình ngu à, luôn miệng nói mạng người quan trọng mạng người quan trọng, sao không đi tìm cảnh sát mà tìm Tiểu Ngưng của chúng tôi làm gì? Anh nói anh tên là Tề Thiên, thuộc binh chủng gì đó, ai biết thật hay giả, chứng minh như thế nào?" Đừng nhìn Liễu Diệp nói chuyện cay cú, nhưng những câu đó có lý, tâm tư lại cẩn thận, .LQUYDON.nói trúng tim đen.

Tề Thiên móc ra chứng minh của mình để Trưởng Tôn Ngưng kiểm tra, lo lắng cầu nhàu: "Trưởng Tôn tiểu thư, thật sự tôi không phải lừa gạt, lừa gạt ai chứ tôi không dám lừa cô, nếu không, trước tiên để chứng minh ở chỗ cô, thật sự không còn thời gian."

Trưởng Tôn Ngưng trả chứng minh lại cho anh ta, trong lòng tự có chủ ý, nếu anh ta gấp đến độ như lửa cháy, trước mặt mọi người la hét tai nạn chết người, thôi thì bỏ qua để phòng đi nhìn một chút, rốt cuộc là người nào mà có bản lĩnh uy hiếp được Hoa Tử Ngang? Nhưng, nếu như Hoa Tử Ngang không chống đỡ được như lời anh ta nói, cô đi qua đó làm cái rắm gì? Đợi chút, hình như là lạ ở chỗ nào? Nói không ra, thôi, đi sẽ biết, cũng lâu rồi không có gặp chuyện gì kích thích.

"Diệp Tử, mình đi theo anh ấy một chút, phiền cậu đưa Tiểu Mặc về."

"Cậu thật sự muốn đi cùng anh ta à?" Nét mặt Liễu Diệp như nói 'đầu cậu bị cửa kẹp à'.

"Chị, chị phải đi sao?" Trưởng Tôn Mặc tràn đầy lo lắng, mặc dù quân nhân đứng trước mắt không giống người xấu, nhưng không yên lòng chị đi cùng người xa lạ.

"Yên tâm, chị sẽ mau chóng trở về, đi thôi!"

Nói xong, Trưởng Tôn Ngưng đi theo Tề Thiên dưới ánh mắt rầu rĩ của Liễu Diệp cùng Trưởng Tôn Mặc, Trưởng Tôn Ngưng lái xe của mình vào bãi đậu xe, ngồi lên chiếc quân xa của Tề Thiên, xác thực một điểm, xứng đáng là chiếc xe dành riêng cho Hoa Tử Ngang, Tề Thiên chuyên chú lái, phát huy tài lái xe hạng nhất vô cùng tinh tế, lách trái lạng phải, giống như một con rồng bay lượn ở trên đường lớn.

Trưởng Tôn Ngưng thấy vậy thì âm thầm gật đầu, không hổ là bộ đội đặc chủng cao cấp nhất Trung Quốc bồi dưỡng ra, với kỹ thuật lái xe này, nếu giải ngũ có thể đi làm tay đua xe chuyên nghiệp, nhất định năm bắt giải thưởng tới tay, cũng không còn mấy chuyện vua đua xe đời sau rắm thúi gì đó, đồng thời trong lòng Trưởng Tôn Ngưng cũng có một phần lo lắng, anh ta gấp gấp như vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vừa định hỏi, Tề Thiên đã lên tiếng.

"Chị dâu, tôi là cảnh vệ của thủ trưởng Hoa." Tề Thiên thay đổi xưng hô, chỉ mới đó thôi, Trưởng Tôn tiểu thư biến thành chị dâu, tính thể nào cũng giống như cô bị thua thiệt? Buồn bực chu mỏ.

Nếu là cảnh vệ của Hoa Tử Ngang, biết cô cũng chẳng có gì lạ, nhưng sao anh ta giống như nuốt hoàng liên vậy, nhãn mặt là chuyện gì xảy ra?

"Anh không thoải mái?" Trưởng Tôn Ngưng thử dò xét, tất nhiên biết anh ta không phải không thoải mái.

"Không phải, không có, tôi."

"Có lời gì cứ nói đi."

Tề Thiên nghiêng đầu nhìn đôi mắt của Trưởng Tôn Ngưng, ngay tức khắc quay đầu trở lại, mắt nhìn phía trước, nói thầm 'Wow', thủ trưởng nói một chút cũng không sai, chị dâu có một đôi 'cần khôn âm dương nhân', chuyện gì cũng không gạt được chị ấy, trong suốt lại sáng ngời, phản chiếu thế gian muôn màu, &lequýđôn& khiến người ta nhìn mà đau lòng, làm cho người ta không khỏi tự ti mặc cảm, cũng may, ngay từ lúc ở dưới quyền thủ trưởng anh ta đã rèn luyện, nếu không, không biết đi giấu tay chân ở hướng nào, đã có thể mắc cỡ chết đi được.

"Chị dâu, tính tình tôi rất chính trực, có sao nói vậy, nếu như nói gì không đúng, xin chị tha thứ."

Trưởng Tôn Ngưng lắc đầu, anh lính ngay thẳng này cũng có chỗ đáng yêu, đương nhiên cô sẽ không so đo.

"Chị dâu, tôi theo thủ trưởng không phải một ngày hay hai ngày, anh ấy là lãnh tụ tinh thần của toàn quân, chưa từng thấy qua anh ấy ủ rũ chán nản, mắt hôn mắt vĩa, bị kẻ địch đuổi đến ôm đầu nhảy lên như con chuột, đáng về chặt vật không chịu nổi, nhưng lúc này."

"Nói tiếp." Trưởng Tôn Ngưng lắng nghe, chuyện mà Hoa Tử Ngang đã trải qua so với tưởng tượng của cô còn hồng hồng hơn, trong lòng 'lộp bộp'.

"Chị dâu, tình huống cụ thể tôi không thể nói, nhưng chị dâu nên biết trong lòng thủ trưởng vô cùng quan tâm chị, chị cũng rất thích thủ trưởng đúng

không, tôi không rõ hai người vì cái gì mà huyền não không vui, chỉ biết là thủ trưởng rất hối hận, chị tự nhìn một chút đi." Tề Thiên móc từ trong túi ra hơn mười tờ giấy A4 đưa cho Trưởng Tôn Ngung, trên đó rậm rạp chằng chịt viết đầy ‘Trưởng Tôn Ngung, thật xin lỗi!’, rồng bay phượng múa, nước chảy mây trôi đó là chữ của Hoa Tử Ngang.

"Giống như vậy còn có gần trăm mười tờ, đều để ở dưới gối đầu của thủ trưởng, lần trước thủ trưởng đi tìm chị sau đó trở về, vẫn buồn buồn không vui, thường tự giam mình ở trong phòng, không ăn cũng không uống..., đến nỗi gây đi trông thấy, sau đó cấp trên phái thủ trưởng đi thi hành nhiệm vụ, lại vấp phải phía cung cấp tình báo xảy ra vấn đề, cả tổ hành động suýt nữa bị diệt toàn quân, cuối cùng, mặc dù nhiệm vụ khó khăn lắm mới hoàn thành, nhưng lại tổn thất nghiêm trọng, một chiến sĩ đặc công của chúng ta bị đánh lén hôm nay vẫn nằm ở trong bệnh viện, vốn thủ trưởng là tự trách, cộng thêm tâm tình không tốt, lúc đuổi theo lại ho lớn mấy tiếng, nhận được một cú điện thoại sau đó để toàn bộ người ở nơi đó phơi nắng mà chạy đi, hiện tại tổ bên kia cũng chạy tán loạn, một hai cử kháng kháng nắm lấy điểm yếu này của thủ trưởng, nghiên cứu làm thế nào trừng phạt thủ trưởng, chị dâu, chị cũng đừng giận đối thủ trưởng nữa, anh ấy cũng có nỗi khổ tâm, dù tôi không biết là do chuyện gì, nhưng tôi biết trong lòng thủ trưởng có khúc mắc không tháo gỡ được, cũng cảm thấy nó có quan hệ với nguyên nhân hai người gây gỗ, chị dâu, chị hãy tha thứ cho thủ trưởng một lần đi, khuyên lơn anh ấy, chờ giải quyết xong mọi chuyện chị bắt anh ấy quỹ Washboard, tôi gửi qua cho chị, chị muốn đánh anh ấy cho hả giận, tôi sẽ gửi cho chị cây roi và ốt hiêm, nếu chị không muốn cho anh ấy lên giường, vậy tôi. . . Khụ khụ. . . . Chị dâu, chị tha thứ cho thủ trưởng một lần đi, cả ngày thủ trưởng sống chung cùng với một đám ‘đại lão gia’, nên không biết đồ người khác vui vẻ, lại còn có chủ nghĩa đàn ông, trở về tôi nhất định tìm vài cuốn sách để thủ trưởng học, hơn nữa, hiện giờ thủ trưởng rất đáng thương, thần kinh suy nhược, mắt ngủ nghiêm trọng, dây thanh quản bị tổn thương, cổ họng bị nhiễm trùng, nói không ra tiếng, ăn không vô, há miệng là ói ra máu.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Em Đi Đâu?

"Được rồi, đừng nói nữa..... Lái xe của anh đi." Nếu để cho Tề Thiên nói tiếp, sợ rằng bệnh tình của Hoa Tử Ngang đã đến hồi nguy kịch, sắp chết đến nơi, không thể nói Hoa Tử Ngang tiếc chữ như vàng, nhưng tuyệt đối là lời ít mà ý nhiều, sao có thể tìm được một người nói nhiều như vậy làm cảnh vệ? Huân luyện một chút, thời điểm nhàm chán cũng có thể nghe anh đơn độc nói chuyện rồi.

Tề Thiên nói chuyện cũng không thoải mái lắm, có thể nói chính là bình dị, nhưng chính vì những lời nói chân thật chất phác đó làm Trưởng Tôn Ngung rất xúc động, nếu như Tề Thiên không nói, sợ rằng Hoa Tử Ngang vĩnh viễn sẽ không nói tới những ngày chọc giận cô anh làm thế nào sống sót, té ra là tính toán tha thứ cho anh, nhưng cũng muốn làm khó để một chút, ngấm lại, thật sự là cô quá ích kỷ, cô đã từng muốn làm một người vợ hiền, không để cho anh vì mình mà phân tâm lo lắng, lại vẫn không làm được, cô chưa từng đứng ở lập trường của anh để suy nghĩ, Tề Thiên nói rất đúng, ở nhà thì khi dễ anh thế nào cũng được, nhưng nhất định không thể để cho anh phải lo lắng khi đi công tác, có thể tưởng tượng ra khổ cảnh lâm vào nguy hiểm khi anh không tập trung, nhất định là chín phần chết một phần sống, lần này là may mắn, nếu như. Cô không dám nghĩ nữa, không ngừng nhắc nhở chính mình, sẽ không bao giờ để anh mang theo cảm xúc đi công tác, tên ngốc kia, trong chuyện tình cảm so với phụ nữ còn lần quăn hơn. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: ddlequydon

Tề Thiên yên lặng lái xe, thỉnh thoảng nhìn trộm Trưởng Tôn Ngung một cái, thấy cô nhú chặt chân mày rồi lại giãn ra, trong lòng thầm nghĩ ‘thành công’ rồi, khẳng định chị dâu đã suy nghĩ cẩn thận, hẳn là sẽ không giận thủ trưởng nữa.

Đều là người thông minh, nói một chút liền thông suốt, chỉ đơn giản là trò chuyện dọc đường cũng không làm trễ nãi bao nhiêu thời gian, rất nhanh đã tới bệnh viện nhân dân thành phố X, Tề Thiên đã nói với Trưởng Tôn Ngung là anh đưa Hoa Tử Ngang đến bệnh viện, cũng nói với cô một chút tình huống.

Bệnh viện nhân dân thành phố, khu nội trú lầu 18, tất cả đều là phòng bệnh cao cấp đặc biệt.chi đăng tại ddLEQUYDON.

Hai người vừa ra thang máy thì thoáng ngẩn người, chỉ thấy không ít bác sĩ y tá vây quanh ở cửa một phòng bệnh, muốn vào mà không dám vào, muốn đi cũng không dám đi, giống như bị làm phép định thân, Tề Thiên và Trưởng Tôn Ngung đi tới, bọn họ mới khôi phục ý thức xê dịch qua bên cạnh, Tề Thiên đưa Hoa Tử Ngang tới lúc anh đang ngủ say, đang sốt cao, ai ngờ vừa tỉnh thì tựa như con sư tử từ cái kinh, nổi trận lôi đình, mặc kệ bác sĩ y tá muốn tiêm chích hay là cho anh uống thuốc, tất cả đều bị rống đi ra ngoài, y tá đầu tiên đi vào còn bị giáng cho một cái tát đang co rúc ở trong góc run lẩy bẩy, bình thuốc thủy tinh bể đầy đất, viện trưởng cùng cả đám lãnh đạo bệnh viện không khỏi cảm như hén, ngơ ngác nhìn hai anh em đang trợn mắt nhìn nhau ở trong phòng bệnh, ai cũng không nhường ai.

"Thằng nhóc, nếu cậu không chịu phối hợp, còn dám hô đồ thì đừng trách anh nói cho ông cụ biết." Hoa Tử Nghiêu nhận được tin tức của Tề Thiên đã đi suốt đêm trở về, lúc này lấy thân phận anh cả ra khiển trách, cũng bởi vì sợ người trong nhà lo lắng mới không đưa em trai đến bệnh viện quân đội, nếu không thì tin tức đã sớm bị truyền về nhà rồi, ở trong nhà ông cụ chưa chắc có thể quản Hoa Tử Ngang, nhưng anh là đứa bé hiếu thuận nên cũng biết nặng nhẹ.

"Báo cáo thủ trưởng, chị dâu tới." Tề Thiên tự chủ trương tìm Trưởng Tôn Ngung, nhưng không thể nghi ngờ là lựa chọn chính xác nhất, nhìn thấy Trưởng Tôn Ngung khoe miệng của Hoa Tử Ngang nhếch lên, tính tình lạnh lẽo thoáng âm ảm, đôi mắt trước đó đỏ ngầu đã khôi phục đen trắng, thâm thúy mà sâu kín.

"Quả nhiên là rất nguy cấp! Mạng người quan trọng, tôi thấy mọi người ở bệnh viện rất nguy cấp!" Trưởng Tôn Ngung cười lạnh một tiếng, liếc mắt lườm Tề Thiên, Tề Thiên sờ sờ gáy dứt khoát giả chết, mọi người nghe được lời của cô không khỏi muốn ôm cô kêu to ‘thật hiểu lòng người’, đúng là người tốt, đáng tiếc bọn họ có lòng nhưng không có gan.

Đi tới trước mặt Hoa Từ Ngang, gật đầu coi như chào hỏi Hoa Từ Nghiêu: "Đánh cũng đánh, đập cũng đập, anh không muốn phối hợp trị liệu là muốn náo loạn à?" Thân thể là tiền vốn làm cách mạng, Trương Tôn Ngưng hận nhất là người không quý trọng thân thể của mình, vốn cùng Tề Thiên tới đây cũng là muốn an ủi anh, -lêquýđôn-thấy tình cảnh trước mắt cô rất giận, giận Hoa Từ Ngang cũng giận chính mình, nếu như cô không giận anh có lẽ sẽ không có chuyện ngày hôm nay.

"Em . . . Đi . . . Đầu vậy?" Phí sức nặn ra bốn chữ, khô khốc khàn khàn, khoe miệng rỉ ra một chút máu, đau nhói lòng cô.

Em đi đâu vậy? Là bởi vì tình lại không nhìn thấy cô nên phát giận sao? Không thể không nói, thật sự rất ngại thẹn, giọng của Hoa Từ Ngang giống như cô vợ nhỏ bị nhấn tâm vứt bỏ, uất ức biết bao nhiêu, lôi kéo cánh tay nhỏ bé của Trương Tôn Ngưng, chỉ còn kém rơi hai giọt nước mắt to như hạt đậu, à, còn thiếu mảnh khăn tay nữa, vậy mà giọng điệu, thái độ, cũng như động tác của anh lại không làm cho người ta có cảm giác là đàn bà, ngược lại là trong sự cương nghị chính trực khí thế cường đại lại mang theo mấy phần ngại thẹn dím dỏm của trẻ con, mẹ nó, làm người khác thích chết đi được.

Trương Tôn Ngưng nâng trán, day day huyệt thái dương, thật sự là không nhìn ra, tên đàn ông phúc hắc biến thái này còn có tiềm chất như thế, ngày nào đó không còn làm lính có thể lẫn vào giới điện ảnh hoặc truyền hình, trái với sự tinh táo của Trương Tôn Ngưng, tất cả mọi người đều không thể bình tĩnh, đám bác sĩ y tá suýt nữa ngã nhào tập thể, mới vừa rồi là tên điên nào đánh người đập đồ, cùng người có ánh mắt vô hại như con cừu nhỏ này là một? Nhân cách phân liệt? Hai mặt? Mamma-Mia (*), trở mặt so với thời tiết thay đổi còn nhanh hơn.

Tề Thiên hoàn toàn ngây ngốc, tròn trĩnh mắt, miệng há rộng, nhìn chăm chăm Hoa Từ Ngang, cái người tựa như cô vợ nhỏ này là thủ trưởng đại nhân mà anh ta sùng bái nhất đó sao? Anh ta đã với sự quen cường đại, phúc hắc, khí phách, mạnh mẽ vang dội, tâm hắc thủ ngoan(*) của thủ trưởng đại nhân, chuyện này. Sẽ không bị đánh tráo người đó chứ? Không biết, không xác định, không thể tưởng tượng nổi, quá kinh hãi! Rốt cuộc cây vạn tuế đã nở hoa rồi.

Bởi vì Hoa Từ Nghiêu đã chuẩn bị tâm lý, coi như trấn định, nhìn hai người cười cười không nói gì, Trương Tôn Ngưng tới đây đối với anh không có gì lạ, đứng dạt sang một bên chờ xem trò vui, anh thật sự rất muốn biết dạng phụ nữ gì khiến cho thằng em trai khó dây dưa, cảm xúc tình cảm lại thấp, ngoan cố như khối tảng đá này tan chảy.

"Tại sao. . . Khụ. . . Bỏ lại anh." Hai chữ 'mặc kệ' phía sau không thể nào nói ra, giọng nói thật sự vô cùng đau đớn, bởi vì tăng hăng một cái là chấn động đến dây thanh quản, lại rỉ ra không ít máu.

Khụ khụ, Trương Tôn Ngưng hắng giọng, đưa tay lau vết máu trên khoe miệng anh, liếc mắt cảnh cáo: "Đừng có giả bộ vô tội, giả bộ nhỏ yếu, không thích hợp với anh." Thấy anh vừa nói cuống họng đã rỉ ra máu, trái tim cô co rút đau đớn từng trận, râu đã được cạo sạch nên có thể thấy rõ so với lúc trước không phải gầy đi một chút, đến cùng là mấy ngày này anh có bao nhiêu gấp gáp, bao nhiêu nóng ruột, ngược đãi bản thân thành ra như vậy, quá đáng ghét, đau lòng quá.

Trương Tôn Ngưng vừa thương lại hối hận, tiến lên một bước ôm Hoa Từ Ngang, đầu cọ sát ngực anh, an ủi anh, cũng muốn nói cho anh biết mình không còn tức giận, thật ra thì tha thứ hay không tha thứ cũng không sao cả, sự kiện nhân sâm là một bài học sinh động không vui cho hai người mới vừa học yêu như bọn họ, đặc biệt là cô, thương anh, ngoại trừ đoạt lấy còn phải bao dung, thông cảm, trước kia cô là người cô độc, lúc làm việc hoàn toàn theo ý của mình, chuyện giết người phóng hỏa, chỉ cần là hoàn thành nhiệm vụ không ai quan tâm đến quá trình, cho nên cô rất ít nghĩ tới cảm thụ của người khác, mặc dù Hoa Từ Ngang cường đại bá đạo, trong quân đội đậm chân chấn động, ở bên ngoài lại càng không có người nào dám trêu chọc hỗn thế ma đầu, nhưng hoàn cảnh sinh hoạt dù sao cũng không giống với cô, nói chuyện làm việc cũng sẽ không ích kỷ như vậy, không thể phủ nhận, Hoa Từ Ngang sẽ không lời ngon tiếng ngọt, nhưng thực tế so với cô, anh làm rất tốt.

"Thật xin lỗi, em sai rồi." Trương Tôn Ngưng nằm ở ngực Hoa Từ Ngang buồn buồn nói, cô thật sự biết sai lầm của mình rồi, vì cô 'có tình gây sự' khiến Hoa Từ Ngang phân tâm, suýt nữa nhiệm vụ thất bại, còn hại chiến hữu của anh bị trọng thương nằm viện, sớm biết thế sẽ không cẩu kinh với anh, nhưng cô đâu phải là tiên tri, cô là kẻ mới học yêu, có quyền phạm sai lầm, sai thì sửa, không tái phạm nữa, đúng hay không, về sau cố sức ít phạm sai lầm là được, lúc đầu cũng là Hoa Từ Ngang có lỗi trước, một cây làm chẳng nên non, dù thế nào đi nữa anh cũng phải bị trừng phạt, lần này thì cho anh mặt mũi, nhận sai cũng không mất miếng thịt nào.

Chẳng qua, cô lại dùng âm lượng chỉ hai người mới có thể nghe được, nói: "Nếu sau này anh dám phản bội, nhất định em sẽ khiến anh khổ sở cả đời." Không phải uy hiếp mà đây là phong cách của cô, cũng coi như phòng hờ anh.

Hoa Từ Ngang cũng lấy đồng dạng âm lượng nói: "Sẽ không có cơ hội đó." Lúc này anh rất tự tin, nhưng còn chưa biết, đúng là mình tặng cho cô một cơ hội, hối hận thiếu chút nữa nổ súng tự sát, đây là nói sau này.

Tiếp theo, hai người lại nói chuyện như trước.

"Há?" Hoa Từ Ngang cố làm như không nghe rõ, khẽ nâng lên khoe môi, bàn tay xoa xoa mái tóc dài của cô, rõ ràng là tâm tình rất tốt, không biết, nếu anh biết Trương Tôn Ngưng có một đồng lớn ý tưởng ở phía sau sẽ có cảm tưởng như thế nào?

"Ông xã, em sai rồi, không nên cẩu kinh với anh, em không hiểu chuyện, anh đánh em đi." Trương Tôn Ngưng thì phải tiến hành nói xin lỗi tới cùng, ở trước mặt người khác cho Hoa Từ Ngang đủ mặt mũi, nhưng nhìn khuôn mặt ngoan ngoãn của cô, ai nỡ đánh?

"Ừ, tha thứ cho em." Nói xong, hôn một cái lên trán cô.

*Mamma-Mia: là từ cảm thán trong tiếng Ý giống như Wo, Mamma Mia là tên một hát hát của ABBA.

*Tâm hắc thủ ngoan: lòng dạ đen tối ra tay ngoan độc

Chương 58: Khí Tiết Nát Bết

Phúc hắc, khó chịu, cực kỳ phúc hắc, cực kỳ khó chịu, được lợi lại còn khoe mẽ, lại còn chiếm tiện nghi của cô, rõ ràng là anh phải xin lỗi, không hiểu tam tòng từ đức một chút nào, nhưng đây không phải là lúc so đo với anh, sau này sẽ từ từ dạy dỗ lại.

"Ông xã, anh không ngoan, sao không nghe lời anh cả nói, đập phá bệnh viện của người ta thành ra thế này coi như xong, còn đánh chị y tá xinh đẹp, mặt của người ta cũng sưng thành bánh bao rồi." Một câu ông xã, một tiếng anh cả, làm cho trong lòng Hoa Tử Ngang và Hoa Tử Nghiêu vô cùng thoải mái. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn:dd lequydon

Lúc này mọi người cũng nhìn ra chút manh mối, tục ngữ nói không sai ‘gái cương trực sợ trai dây dưa’, nếu không cũng không giống thế này, người đẹp trước mắt có dáng vẻ học sinh thanh thuần dịu dàng nhất định là lấy ‘dây dưa’ chinh phục vua sự từ đang điên cuồng, đám người chấp hai tay khấn cầu trong lòng, hi vọng người đẹp có thể làm chủ cho bọn họ, tốt nhất là dẫn vua sự từ đi ngay tức khắc, dù sao cũng không có bệnh nặng gì.

Chỉ có thể nói, cách nghĩ bọn họ ý tưởng rất hay, nhưng ý hay cùng với thực tế thường có chênh lệch, bởi vì bọn họ quên một câu tục ngữ ‘không phải người một nhà, không thể tiến vào cửa’.

"Là cô ta chiếm tiện nghi của anh, sờ tay anh, bóp mặt anh, còn cời áo của anh. Khụ khụ. Bà xã, khụ khụ. . . Thiếu chút nữa trong sạch của anh bị bông cỏ đuôi chó này làm cho. . . Khụ khụ khụ. Làm cho dơ bẩn, em phải phân xử cho anh!" Bộ dáng cùng vẻ mặt của Hoa Tử Ngang như con cừu nhỏ bị kinh sợ, cảnh giác nhìn chằm chằm mấy người mặc áo trắng, núp ở phía sau Trường Tôn Ngưng giống như ở đề phòng sói xám lớn, làm cho người nhìn vừa bức mình vừa buồn cười, thiếu chút nữa là Trường Tôn Ngưng làm lộ mọi chuyện, thật sự rất muốn lớn tiếng gào to, Hoa Tử Ngang, anh muốn náo loạn gì nữa đây! Chẳng qua, đại khái là đoán được ý tứ của anh, lại càng muốn kêu lên một câu, Hoa Tử Ngang, anh đúng là vô sỉ!

Tề Thiên cũng muốn mở miệng châm chọc, thủ trưởng, khí tiết của anh đã tan nát dưới đất, nhật cũng nhật không hết! Anh đường đường là thủ lĩnh của lĩnh đặc chủng, là chỉ huy cao nhất của ‘Ngoa long’, ai dám chiếm tiện nghi của anh, anh không chiếm tiện nghi của người ta là may rồi có được hay không? Nhìn đi, một cái tát của anh đã đánh cho khuôn mặt của người đẹp lệch luôn rồi, có cần xuống tay ác như vậy không, không đau lòng phải hay không? LEQUYDON Trong lòng phê phán thì phê phán, anh ta sẽ không biện hộ thay cho người gây sự, ngộ nhỡ thủ trưởng mất hứng, phạt anh ta vác nặng chạy 50 cây số tập kích bắt ngờ thì đúng bị thông.

Thực ra thì hành động của Tề Thiên còn nghiệm chứng cho một câu nói, chính là câu ‘tướng nào binh đó’, thực chất thì tên nhóc này cũng không phải là hạng người thiện lương gì.

Nghe Hoa Tử Ngang nói, khoe miệng của mấy bác sĩ y tá co rút mồm liệt, hận không thể tiến tới đánh hội đồng anh, hừ hừ cái gì gọi là chiếm tiện nghi? Chiếm em gái anh, sờ tay là muốn chích, sờ mặt là muốn kiểm soát cổ họng, ‘cời’ áo là muốn đặt ống nghe khám bệnh, đó là từng bước kiểm tra, đã gặp qua người vô sỉ nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ đến vậy, rõ ràng là nắm bọn họ để xả giận, còn ngấm máu phun người, dội nước thổi lên cả người bọn họ, nhưng cổ tình đương sự này là người không thể trêu chọc nổi, mẹ, năm hạn bất lợi!

"Ông xã yên tâm, đừng cởi họng cho tốt, em còn muốn nghe anh ca hát đây." Chính thì phải chính người đứng đầu trước nhất, Trường Tôn Ngưng hiểu ý tứ của Hoa Tử Ngang, tà tà cười một tiếng, xoay người hỏi: "Ai là viện trưởng?" Giọng nói so với Hoa Tử Ngang lạnh hơn rất nhiều, trong lạnh lùng ẩn chứa sự tức giận.

"Là tôi." Viện trưởng tóc trắng hơn 50 tuổi lên tiếng, mặc dù ông không ưa người trẻ tuổi ‘làm xằng làm bậy’ trước mắt, nhưng là có thể nhìn ra bọn họ không phải là người đại gian đại ác, do đó ông rất điềm tĩnh.

"Viện trưởng, chồng tôi nói người của ông vô lễ với anh ấy, ông thấy thế nào?" Trường Tôn Ngưng vừa nói vừa ôm chặt lấy thắt lưng của Hoa Tử Ngang, hiển nhiên anh hết sức hưởng thụ, híp mắt, tràn đầy cưng chiều, bàn tay phủ ở phía sau lưng cô, không để ý tới bất kỳ người nào.

"Chuyện này. . . Ách. " Viện trưởng tròn mắt, bịa chuyện không có thật kêu ông có thể nói gì đây, còn không phải là xem cô vẽ chuyện thế nào thì ông sẽ nói thế đó hay sao.

"Ách. Vị phu nhân này." Mặc dù nhìn thế nào thì cũng thấy Trường Tôn Ngưng không giống phụ nữ đã lập gia đình, nhưng người ta kêu nhau là ông xã bà xã, ông cũng chỉ có thể xưng hô như vậy.

"Là lỗi của tôi, quân cấp dưới không nghiêm, xúc phạm tới Hoa tiên sinh, còn không mau tới nói xin lỗi!" Viện trưởng nói với cô y tá mặt bị quạt thành bánh bao, không ngừng nháy mắt ra hiệu, Trường Tôn Ngưng cũng nhìn thấy rõ là cô y tá ‘mặt bánh bao’ tràn đầy vẻ không cam lòng, lão viện trưởng này không tệ, đáng tiếc người ta chưa chắc cảm kích.

Trường Tôn Ngưng dịu dàng nở nụ cười, trên nguyên tắc là ‘không ép buộc làm khó’, hào phóng phát phát tay: "Nói xin lỗi thì không cần, làm cũng đã làm, coi như cô ấy có quý xuống đất chịu đòn nhận tội, đập đầu chảy máu cũng không bù đắp được tâm linh bị tổn thương của chồng tôi."

Mẹ nó, nam vô sỉ nữ vô lại, mẹ nó, thật đúng là xứng đôi! Viện trưởng muốn mắng chửi nhưng không dám mắng ra miệng, nghe ra ý tứ trong lời của Trương Tôn Ngưng, vội nói: "Là cấp dưới của bệnh viện chúng tôi sai lầm, tiền thuốc men của Hoa tiên sinh, còn có." Viện trưởng nhìn thoáng qua một mảnh hỗn độn trên đất, nói tiếp: "Miễn phí tất cả, cho dù là một điểm bồi thường nhỏ."

Mắt Trương Tôn Ngưng thoáng sáng ngời, viện trưởng này rất xứng chức, khó trách có thể làm được viện trưởng, nhà họ Hoa không thiếu chút tiền nhỏ kia, nhưng có lý do không tồn tại thì tại sao còn xài tiền?

"Ừm, viện trưởng đúng là một người thành thật tốt bụng."

"Phu nhân cũng là người thẳng thắn."

"Viện trưởng, tôi không hy vọng sau này nghe được bất kỳ tin đồn gì về hôm nay, cho dù là đôi câu vài lời, dù sao những chuyện này rất có thể tạo thành âm ảnh trong lòng của chồng tôi, viện trưởng có biết, nếu như vậy thì hậu quả có bao nhiêu nghiêm trọng hay không?"

Uy hiếp, uy hiếp trắng trợn, ở bên cạnh Tề Thiên che mắt, chị dâu, chị còn có thể vô sỉ thêm chút nữa không? Khí tiết ơi! Mày đang ở đâu, nơi này đang rất cần mày! Rõ ràng chính là tâm tình của thủ trưởng khó chịu, lấy người ta ra xả giận, thế mà còn muốn đôi trắng thay đen, các người truyền lại cho tôi chút năng lực được không?

"Đây là tự nhiên, phu nhân yên tâm." Trong lòng viện trưởng mắng hai người không biết xấu hổ nhưng ngoài miệng không thể không thừa nhận, ai biểu người ta họ Hoa cơ chứ? Hay là bộ đội luyện ra hỗn thế bản nhỏ thắng cấp thành. . . Không đúng không đúng. . . Phải là đại ma vương mới đúng, nếu không thì đã sớm báo cảnh sát.

"Mọi người! Có ai thấy Hoa tiên sinh không hả?"

"Có không? Hoa tiên sinh có tới đây sao?"

"Dĩ nhiên không có, Hoa tiên sinh một ngày kiếm bạc tỷ, làm sao có thể tới nơi này của chúng ta."

"Đúng vậy, đúng vậy!"

"Nói rất đúng."

"Xin hỏi một chút, Hoa tiên sinh là ai?"

.

Bác sĩ y tá đều là nghe lời nói và nhìn sắc mặt người khác, lập tức hiểu ý, một hai tỏ rõ lập trường, tin tưởng chuyện ngày hôm nay cứ như vậy qua đi, chính là muốn kết quả này, Hoa Từ Ngang chưa từng tới bệnh viện, không có đánh người cũng không còn đập phá, tất cả đều chưa từng xảy ra.

Anh đánh người là không đúng, nhưng đúng là bị 'vô lễ', mục đích của người phụ nữ kia tuyệt đối không tốt, động tác đã vượt khỏi quy phạm của nhân viên y tế, anh ghét nhất là phụ nữ đụng chạm anh, trừ người kia, đúng là không nên đập phá, ai bảo bọn họ đụng vào hòng súng coi như bọn họ xui xẻo, mình không có mắt cũng đừng oán giận sao ăn dưa bị lạc, anh phát giận không phải vì tức Trương Tôn Ngưng, mà là giận mình lại chọc giận cô, hết giận, quả nhiên thoải mái hơn nhiều.

Hoa Từ Ngang làm như thế là vì ngại lấy quyền đè người, nhưng nguyên nhân chính là vì thân phận của anh, khi mà tất cả chuyện ngày hôm nay không có xảy ra, đối với người nào cũng đều tốt, nói anh vô sỉ cũng được, không nét na cũng xong, bởi vì có một loại người, trời sanh chính là tướng mệnh vương hầu, thành hay bại đều do anh, anh không bao giờ sai, mặc dù có, đó cũng là người khác nên gánh chịu, bởi vì có một loại năng lực gọi là lợi hại, muốn không chọn anh, trước tiên phải có bản lĩnh bề gãy cánh của anh, tiếp theo hao tâm phí sức cũng không muộn.

"Anh muốn về nhà." Vốn cũng không phải là bệnh nặng gì, không cần đưa anh tới bệnh viện, đúng là chuyện bé xé ra to, Hoa Từ Ngang lôi kéo Trương Tôn Ngưng đi ra ngoài.

Hoa Từ Nghiêu và Tề Thiên cũng đi theo ra ngoài, mọi người không khỏi vỗ ngực cảm thán, cuối cùng cũng đã đi, đi rồi cũng đừng đến nữa, thật sự là không chịu nổi, hừ hừ.

"Tiểu Tề, tôi ghi đơn thuốc cậu đi lấy thuốc đưa qua, tôi về thẳng đơn vị." Anh lưu lại chính là đèn điện pháo siêu cấp không biết điều, anh cũng đã nhìn ra, căn bản hai người này là ngư tâm ngư, mặc kệ như thế nào, vấn đề khó giải quyết của nhà họ Hoa rốt cuộc đã có chủ rồi.

"Dạ!"

Tề Thiên nhận lấy đơn thuốc nhét vào trong túi, vừa đi vừa oán thán, mẹ nó, quá vô sỉ, thật sự là không có khí tiết, hết biết phải nói gì nữa, thủ trưởng và chị dâu là tám gương mà anh ta phải phấn đấu!

. Khí tiết đáng thương đang nằm ở góc tường vẽ vẽ vòng tròn.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 59: Rốt Cuộc Là Sợ Đẳng?

Chỉ vì một gốc nhân sâm mà dẫn tới một loạt nháo kịch, cuối cùng mọi chuyện cũng trôi qua, thân thể Hoa Tử Ngang bị trừng phạt, hai người ăn ý không nhắc lại, thế nhưng tựa như một cây kim vô hình đâm vào lòng của Trương Tôn Ngưng, bất cứ lúc nào cũng có thể nhiễm trùng. Trương Tôn Ngưng vô cùng rõ ràng, mình yêu Hoa Tử Ngang cho nên bắt đầu từ bây giờ phải học bao dung, đến khi nào anh nguyện ý thẳng thắn, giống như chuyện anh biết rõ cô biết bí mật quan trọng của anh nhưng vẫn hoàn toàn nguyện ý tin tưởng cô.

Có lẽ lúc ban đầu, tình cảm của Hoa Tử Ngang đều mang ít nhiều phòng bị lẫn xem xét, nhưng trải qua không vui nho nhỏ lần này, tin rằng anh cũng đã nhận rõ trái tim của mình, nói cho cùng, giờ phút này trong lòng Trương Tôn Ngưng có chút cảm kích đối với lần cãi vã này, về sau phải nhìn biểu hiện của anh, biểu hiện không tốt thì cũng sẽ bị phạt.

Tề Thiên đưa thuốc đến, lại theo dẫn dò của Trương Tôn Ngưng mua một ít thức ăn, bận việc nên cả người đầy mồ hôi, mông chưa đặt lên ghế salon đã bị thủ trưởng vô lương của anh ta đá trở về đơn vị, nói cho oai là để anh ta trở về chủ trì đại cuộc, có làm hay không, một cảnh vệ nho nhỏ như anh ta thì chủ trì đại cục cái lông gì chứ, mười cái một trăm phần trăm là anh ta không ở đó cũng không loạn được, chê anh ta chướng mắt thì cứ nói thẳng, lòng vòng làm quái gì

"Trời đã tối, anh cũng không để anh ấy ngủ lại, ngày mai đi cũng được."

"Cậu ấy biết đường." Hoa Tử Ngang trả lời theo kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia, tiếng rất nhỏ, cũng rất khàn.

Ách., được rồi, không chấp nhặt cùng bệnh nhân, ai nói sợ anh ta lạc đường đâu, không phải vì lễ phép nên cầu nhàu một câu thôi sao? Bộ đội đặc chủng đều như côn trùng, bên ngoài chính là một con rỗng hồ phong hoá vũ, có thể được tuyển vào bộ đội đặc chủng, dù chỉ là một cảnh vệ thì cũng ngang hàng với nhân vật khủng bố, có khả năng đi theo bên cạnh thủ trưởng 'biến thái' siêu cấp Hoa Tử Ngang này nhiều năm, càng là 'phần tử khủng bố' trong 'khủng bố', nếu anh ta mà đi lạc thì người trên địa cầu đều vút hết. manbg truyện đi xin ghi rõ nguồn:dd lequydon

Nhiệt độ bên trong nhà rất thích hợp, Trương Tôn Ngưng khoác lên người áo ngủ của Hoa Tử Ngang, vừa to vừa rộng, càng nổi bật vóc người mềm mại nhỏ bé của cô, từ đầu gối trở xuống lộ ra đôi chân trắng tấp trắng nõn, hai tay áo vén đến khuỷu tay, cũng coi như gọn gàng không trở ngại cô làm việc, tiện tay cột mái tóc dài lại thành đuôi ngựa chỉnh tề, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng mịn ửng hồng lớn chừng bàn tay, làn da trải qua bảo dưỡng chăm sóc nghiêm túc trong quãng thời gian này đã sớm sáng rõ hẳn lên, mặt căng da phấn nộn nà, lông mày kẻ đen, mắt sáng, môi anh đào, vệt con xâu xí lạng tiếng im hơi không một tiếng động biến thân thành thiên nga trắng xinh đẹp.

Đã nếm được một chút ngon ngọt, nhìn báu vật lúc ẩn lúc hiện trước mắt như thế, cổ họng của Hoa Tử Ngang bất giác chuyển động, động tới chỗ đau nên nhẹ răng trợn mắt một trận, quá khoa trương rồi được không, Trương Tôn Ngưng thấy coi như không thấy, gọi điện thoại nói với Trương Tôn chuyện không trở về, xoay người đi vào phòng bếp làm cơm nấu thuốc, hiện giờ bớt nói chuyện với anh là đúng nhất.

Hoa Tử Ngang không cam lòng, giương mắt nhìn cô đi vào phòng bếp, dán chặt ở phải sau Trương Tôn Ngưng, cô đi bên trái anh cũng đi bên trái, cô hướng phải anh cũng đi theo, động tác vô cùng khớp giống như trẻ sinh đôi dính liền vậy. chương mới nhất đăng trên dd lequydon

Trương Tôn Ngưng thật sự là có phần không chịu nổi, xoay người ôm cổ Hoa Tử Ngang: "Ông xã, ngoan! Anh thật sự rất không hợp với dáng vẻ yếu ớt, trở phòng nằm đi, nấu xong gọi anh."

"." Hoa Tử Ngang thuận thế vòng qua thắt lưng cô, không hề có ý rời đi.

Đình đầu Trương Tôn Ngưng lướt qua vô số vạch đen, muốn chết sao, không ngờ anh còn có bản lĩnh đánh người, còn đánh hơn so với mình, Hoa Tử Ngang nhìn ra suy nghĩ của cô, chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ Trương Tôn Ngưng, ý tứ là anh chỉ đánh em mà thôi, Trương Tôn Ngưng bị đánh bại, không còn cách nào với anh, bệnh nhân là lớn nhất, đội cổ họng của anh tốt lên, thế nào cũng phải phân tích cùng anh một trận.

"Tùy anh."

Trương Tôn Ngưng không dây dưa với anh, xoay người tiếp tục vo gạo, sáng nay cô uống một bát cháo rồi ra ngoài đi dạo phố cùng với Liễu Diệp cả nửa ngày, sau đó bị Tề Thiên mời tới bệnh viện, giầy vò một trận, bây giờ đã đói bụng, vo gạo đổ vào nồi, giờ tay lấy gói thuốc bắc mà Hoa Tử Ngang kê đơn đổ vào siêu nấu thuốc, chế nước lạnh ngâm, sau đó bắt đầu rửa rau, mới vừa mở khóa vòi nước thì Hoa Tử Ngang giành lấy, rửa rất sạch sẽ còn cẩn thận rửa hết nước, biết là anh sợ nước lạnh không tốt với thân thể của cô nên không tranh giành cùng anh, yên lặng ở bên cạnh thái thức ăn, anh luôn như thế, vĩnh viễn làm so với nói nhiều hơn, không khí điềm tĩnh ấm áp vây quanh hai người.

Bữa cơm này chỉ làm hai món ăn thanh đạm, có món cháo rau củ, Trương Tôn Ngưng còn đặc biệt nấu canh khổ qua để thanh nhiệt tiêu viêm, mùi vị hơi đắng, nhưng hết sức ngon miệng, cuống họng của Hoa Tử Ngang đau, căn bản là không dám nuốt bất kỳ vật gì, Trương Tôn Ngưng vừa khuyên vừa dỗ, từng muỗng từng muỗng đưa tới miệng thân mật phục vụ, vì thế anh miễn cưỡng ăn một chén nhỏ, cuối cùng, đè ép Trương Tôn Ngưng hôn một trận mới bằng lòng tạm thời bỏ qua, tính tình trẻ con, lưu manh vô lại như thế, nếu Hoa Tử Ngang mà bị cấp dưới nhìn thấy không chừng sẽ bị tập thể túm lại vặn hỏi, cái chiêu chiếm tiện nghi đường hoàng này, vì sao trong lớp huấn luyện chiến thuật không có dạy?

Trương Tôn Ngưng nhớ lời dặn của bác sĩ Hoa Tử Ngưng, ba chén nước nấu còn một chén, vừa đen vừa đặc, bung chén thuốc đậm đặc cay đắng đến

trước mặt Hoa Tử Ngang, anh bước một dài nhảy lùi ra xa.

"Đáng" Ý tứ của Hoa Tử Ngang là Hoa Tử Nghiêu cố tình tăng thêm vị thuốc đắng để chinh anh, bóp lỗ mũi, che miệng, thủy chung giữ khoảng cách cùng Trương Tôn Ngưng ba bước trở lên.

"Thuốc đắng dã tật." Trương Tôn Ngưng thật sự muốn bật cười, anh trai có thể hại em trai ư, đương nhiên là phải dùng thuốc tốt, mặc dù thuốc đắng nhưng giá trị là ở chỗ này, đường đường là chỉ huy của đội đặc nhiệm 'Ngọa long' lại sợ đắng, nói ra ai tin? Hay là nói, người ngã bệnh đều ngại thơ hơn so với bình thường? truyện chỉ đăng trên ddlequydon

Trương Tôn Ngưng bung chén thuốc đuổi theo Hoa Tử Ngang quanh phòng, anh lắc đầu như trống bỏi, nhất quyết cắn chặt hàm răng không uống, tựa như thỏ trắng nhỏ đang bắt nạt sói xám lớn vậy.

Đuổi theo hồi lâu, bung chén thuốc cả buổi, tay của Trương Tôn Ngưng cũng mỏi nhừ, dứt khoát đặt chén thuốc xuống bàn trà, chống nạnh, chỉ ngón tay vào Hoa Tử Ngang, vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Anh uống hay không uống."

Hoa Tử Ngang cũng dừng lại, đứng ở đầu kia ghế sa lon, nghe cô nói thì nhướn mày lên, mặt cười như muốn ăn đòn, anh không uống, em cứ uống thử rồi sẽ biết.

"Bỏ đi, cũng chỉ là uống thuốc thôi mà cứ uốn éo như đàn bà con gái." Rõ ràng là đang khích tướng.

Cổ họng của Hoa Tử Ngang đau nhưng đầu óc rất tỉnh táo, anh không mắc mưu, hí mắt châm biếm nhìn chằm chằm Trương Tôn Ngưng, môi giật giật, không có ra tiếng, Trương Tôn Ngưng đã từng trải qua huấn luyện, hiểu môi ngữ, thấy rõ ý của anh là 'em không dám uống'?

Cho tới bây giờ cũng chưa có chuyện cô dám hay không dám, chỉ có chuyện cô nguyện ý hay không mà thôi, nói cô không dám thì cô không dám, không có gì lớn, cô không 'dám', còn lâu cô mới mắc mưu anh.

"Em dám uống thử, anh sẽ uống." Tay Hoa Tử Ngang bung bít cổ họng, cẩn thận nói, ánh mắt cũng đang nói, có cho em tiền cũng không dám, cho nên đừng ép anh uống chén thuốc này đáng chết người này.

Mẹ nó, ai nói cô không dám, cô nổi cáu muốn uống một ngụm để cho anh nhìn, nhưng mà, á. Khích tướng, nhin! Đừng mất công suy nghĩ điều khiến kèm theo, không thích uống thì không uống." Trương Tôn Ngưng đắc ý lắc lư đầu, cầm điều khiển ti vi bấm xem kênh thể giới động vật yêu thích, mặc dù thật lòng cảm thấy không có gì đáng xem, người bị bệnh là anh, bị khó chịu là anh, có uống thuốc hay không tùy ý anh, liên quan vớ vẩn gì tới cô.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Va Chạm Kích Tình

A, đầu óc nhóc con này xoay chuyển rất nhanh, không thể lừa gạt, theo bản năng Hoa Tử Ngang sờ mũi một cái, cười như không cười, trong lòng lại lên một kế hoạch, anh lập tức ngồi xuống bên cạnh Trương Tôn Ngưng xem ti vi cùng nhau, nhưng cũng không thật sự nhìn ti vi, tay gõ gõ bàn, tính toán kế hoạch nhỏ của mình.

Trên thực tế, Trương Tôn Ngưng cũng không nhìn thấy, thỉnh thoảng len lén liếc Hoa Tử Ngang một cái, nhưng không ngờ lại bị anh lặng lẽ thu vào đáy mắt, âm thầm hà hê, làm sao bây giờ? Sao anh cứng đầu như vậy, thấy sắp thuốc nguội lạnh, thuốc mà nguội thì hiệu quả sẽ giảm, làm thế nào đây, đáng một chút thì chết hay sao ông lớn! Nhìn anh ủ rũ như thế, khẳng định rất khổ sở, cổ họng bị sưng không tính là bệnh nhưng cũng đau muốn chết, ăn cũng là chỗ đó uống cũng là chỗ đó, ngay cả hô hấp cũng dính líu đến nó, khụt khà khụt khịt, trong lòng không dễ chịu, hiện tại, mỗi khi anh hít thở một chút đều tựa như bị gia hình vậy! Thôi, trước tiên dụ dỗ anh uống thuốc rồi nói sau.

"Này."

"Ông xã."

Trương Tôn Ngưng vừa lên tiếng vừa dò xét người bên cạnh, Hoa Tử Ngang thủy chung hình như không nghe thấy, cúi đầu, mắt hơi lim dim, co người ở một góc ghế sa lon, đáng vẻ rất khổ sở.

"Ông xã." Cô giờ tay lắc lắc, không có phản ứng, ngu rồi sao?

"Ông xã ngồi dậy uống thuốc."

"Ông xã, anh uống hết thuốc thì tối nay em ngủ chung với anh."

Trương Tôn Ngưng chỉ là thuận miệng nói, còn cho là sẽ không có kết quả, cũng không chút để ý luôn miệng không ngớt lời, hiện tại không thể so với mười mấy năm sau, giữa nam nữ không có thoảng như vậy, cho tới nay, hành động của Trương Tôn Ngưng ở trong mắt Hoa Tử Ngang không thể nghi

ngờ là nhiệt tình lớn mật, thậm chí là có phần phóng đảng, thử hỏi có người đàn ông nào không thích phụ nữ ôm ấp yêu thương? Ở trên giường lãng lơ mè me người? Đó là nguyên do mà Trương Tôn Ngưng nói ra miệng, nhưng mà, nhưng mà, cô tuyệt đối là vô tâm mới nói lỗ miệng.

Vậy? Còn chưa dứt lời, Hoa Tử Ngang ‘vọt’ đứng dậy, bung chén thuốc lên, ừng ực mấy cái nuốt hết chén thuốc đắng ngét vào bụng, túm Trương Tôn Ngưng dậy đi vào phòng ngủ, chỉ sợ chậm một giây là cô sẽ hối hận, tất cả động tác làm liền một mạch, giống như đã diễn tập qua hàng trăm hàng ngàn lần nên mới thuần thục như thế.

Má ơi, tình huống gì thế này? May mà tư duy của Trương Tôn Ngưng nhanh nhẹn, chỉ là đầu óc nhất thời hơi mơ hồ, chờ phản ứng được thì đã rơi trong ổ sói, a a, khôn kiếp, bị lừa rồi, rõ ràng từ lúc bắt đầu chính là sói xám lớn đặt bẫy, thỏ trắng nhỏ đáng thương lòng dạ quá mềm yếu, còm có thể ăn lung tung nhưng lời không thể nói lung tung, đúng là kinh nghiệm đầm máu! Một câu nói sai không giữ được mình rồi.

"Hoa Tử Ngang, anh là đại sắc lang, buông em ra." Vốn là áo ngủ trên người vừa to vừa rộng, cô lại còn giãy giụa, trượt xuống một nửa, bộ ngực sữa mềm mại áp trong ngực, có tên ngu mới buông tay.

"Cử động nữa thì trần truồng luôn." Đáng lẽ giọng của Hoa Tử Ngang khàn đặc, anh lại cố ý đè nén, giống như ma ám lọt vào tai của Trương Tôn Ngưng, mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

Thân thể Trương Tôn Ngưng run rẩy như bị điện giật, người cứng còng không dám lộn xộn, Hoa Tử Ngang chỉ giam cầm tay chân chứ không hề ép buộc cô, nhưng ánh mắt của anh nóng rực không khỏi làm cho cô nhớ tới cảnh tượng trên ghế sa lon ngày đó, động tác, tư thế gần như là giống nhau, chẳng qua ngày đó Hoa Tử Ngang đang tức giận, tràn đầy dã tính, ‘man’ hơn so với giờ phút này, nếu không phải anh quá mệt mỏi, có lẽ ngày đó bọn họ Phi phi phi, nghĩ bậy gì đây, Trương Tôn Ngưng dùng sức xua đuổi hình ảnh cảm trẻ nhỏ trong đầu đi, trước kia cô không có đàn ông, thân là đặc công, chuyện như vậy cũng nhìn không ít hiện trường trực tiếp, dĩ nhiên, ở trong mắt cô, những thứ kia cũng không có bất kỳ cảm giác nghệ thuật gì để nói.

"Nghĩ đến cái gì, hửm?"

Hoa Tử Ngang ý tứ sâu xa ‘hửm’ một tiếng khiến mặt của Trương Tôn Ngưng đột nhiên ửng hồng, suy nghĩ bị nhìn thấu, vừa thẹn vừa cáu, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào.

"Lưu manh."

"Nói anh, vậy còn em?" Gương mặt tuần tú của Hoa Tử Ngang áp sát, hơi thở ấm áp phả trên gương mặt Trương Tôn Ngưng, tiếp đó cơ thể cũng nóng hừng hực như đốt lửa. truyện chui đăng trên dd LEQUYDON

"Anh." Đương nhiên là anh, cô rất thuần khiết và trong sạch có được hay không?

“Cho nên em thích lưu manh."

Trương Tôn Ngưng tròn mắt, thật sự rất muốn cắn anh một cái, nụ cười đáng ghét quả thực là muốn ăn đòn mà, lại nghèo từ ngữ rồi, logic Hoa Tử Ngang không sai, đáng chết, lại lọt bẫy rồi: "Cổ họng của anh hết đau rồi phải không?" Nói chuyện bói móc lưu loát như thế, rõ ràng là đã bớt đau.

"Em là thuốc giảm đau tốt nhất của anh." Hoa Tử Ngang cởi bỏ áo khoác, thuận thế nằm ở một bên, cánh tay dài siết thật chặt thắt lưng cô, lần nữa phủ lên môi của cô.

"Anh." Trương Tôn Ngưng giãy giụa mấy cái, cuối cùng đắm chìm trong nụ hôn triền miên nhu tình như nước của anh.

Hồi lâu, hai người đều cảm thấy khó thở, anh mới lưu luyến bỏ qua: "Ngủ đi."

Nói xong, Hoa Tử Ngang phối hợp nhắm mắt lại, Trương Tôn Ngưng lẳng lặng chăm chú nhìn anh nửa ngày, cũng rũ mắt xuống, lồng ngực của anh rắn chắc, ấm áp, dựa vào rất kiên định, rất an tâm.

Cảm giác này, thật tốt!

Sáng sớm.

Không đúng, nói cho chuẩn xác, đã là buổi trưa, ánh mặt trời nóng đến nỗi khiến người ta không thể lười biếng xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trên giường, cô gái nhỏ ngọai nguyệt như mèo con, xoa xoa mắt, rốt cuộc đã có dấu hiệu thanh tỉnh.

Bé mèo lười, thật là hết cách với em, Hoa Tử Ngang mỉm cười lắc lắc đầu, nhếch mép, chứng minh tâm tình của anh vô cùng tốt, giờ tay bóp bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lại đầm đầm lỗ mũi, hi vọng cô mau chút tỉnh lại, tối hôm qua, nhóc con này giương nanh múa vuốt cũng không biết ngủ lúc nào, cánh tay của anh ở phía dưới đầu cô, hai tay còn ôm chặt anh, muốn rút ra cũng không được, buổi sáng tỉnh lại, cũng không thể không tiếp tục nằm theo cô.

"Ừ. . . Đừng nhúc nhích. . . Ngủ thêm một lát ." Trương Tôn Ngưng đẩy tay Hoa Tử Ngang ra, lăm bằm mang theo nồng đậm giọng mũi.

Còn ngủ thêm một lát? Ngủ nữa thì hết ngày.

"Bé lười, nên rời giường, có đói bụng hay không." Hoa Tử Ngang không biết, đêm hôm trước Trương Tôn Ngưng gần như cả đêm không chợp mắt,

cũng không phải cô có ý ngừ nường, chẳng qua, ngay cả chính cô cũng không để ý, thời điểm cùng Hoa Tử Ngang ở chung một chỗ với nhau cô luôn thích lười biếng.

"Đừng âm ỉ, ghét." Ở trong chăn, Trương Tôn Ngưng vô cùng bất mãn, hai chân giẫm đạp, tiếp theo thân thể lay động, đụng phải lồng ngực của Hoa Tử Ngang khiến anh ngửa ngáy, giống như có một bàn tay nhỏ đang nhẹ nhàng gãi gãi. chương mới nhất đăng tại [đđ lê quý dôn](#)

Thân thể Hoa Tử Ngang cứng đờ, ‘phụt’, một đốm lửa bị đốt, vội vàng hít sâu điều chỉnh cảm xúc, cố gắng giữ vững lý trí, cô là người phụ nữ đầu tiên của anh, anh không muốn làm bất cứ điều gì thương tổn đến cô, làm chuyện để cho cô hối hận, vì thế, hiện tại không phải lúc.

"Yêu tình, không dậy anh sẽ ăn em." Anh không thể lại theo cô nằm ở trên giường nữa, trời mới biết, cô nàng ma quỷ này có vóc người báu vật hấp dẫn đến cỡ nào, làm cho người ta muốn ngừng mà không được, dù anh tự xưng là có năng lực ý chí kinh người, cũng khó bảo đảm không sụp đổ trước những cử động vô tình mờ ám của cô, nhưng cố tình, cô lại giống như người không liên quan không hay biết.

"Phiền chết người." Trương Tôn Ngưng tức giận lật người, mơ mơ màng màng giơ tay lên chụp về hướng Hoa Tử Ngang, tiếp theo là tiếng thét chói tai: "A! Sắc lang, sói đuôi to háo sắc, cút ngay, sờ ở chỗ nào?"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Anh Đi Với Em

Tay Hoa Tử Ngang xấu xa đặt ở giữa hai khối mềm mại, Trương Tôn Ngưng xù lông ngay lập tức, hung hăng chụp lấy móng vuốt của anh, hận không thể trừng chết anh, lúc này coi như là hoàn toàn tỉnh táo, Hoa Tử Ngang rút về cánh tay đã sớm bị mất đi tri giác, lại nhìn dấu tím bầm trên mu bàn tay kia, nở nụ cười khổ, thật sự là anh vô ý có được hay không, nếu cô không lộn xộn thì anh cũng không muốn đẩy cô ra một chút nào, ai ngờ, đột nhiên cô quay qua, nếu thực sự muốn chiếm tiện nghi hoặc là muốn làm gì đó, ngủ giống heo chết như cô, còn chỗ nào trong sạch để mà nói?

"Cũng không phải là chưa có sờ qua." Hoa Tử Ngang cười gian, nói cứ như thật, đương nhiên trong lòng oán trách sẽ không để cho cô biết, sau đó anh thông thả ung dung di chuyển cơ thể, đem đưa cánh tay bị tê cứng, ánh mặt trời màu vàng kim vẩy vào trên ngực, càng thêm nổi bật làn da màu mật ong, khiến người ta không kìm hãm được mà chảy nước miếng.

"Anh lưu manh, vô sỉ, không biết xấu hổ." Vừa bực chán vừa quyền đâm cước đá một hồi, Trương Tôn Ngưng tức phồng má, Hoa Tử Ngang khốn kiếp, trên tay xước thuốc gì thế, chỗ bị sờ qua giống như bị bàn ủi ủi qua, không có cảm giác đau nhưng lại nóng hừng hực, giấy thần kinh giật giật không kiềm hãm được sự hưng phấn.

Không thấy Hoa Tử Ngang có nửa điểm không vui, ngược lại còn nhướn mày cười khê, ánh mắt sáng quắc: "Có gì mà mắc cỡ, nếu thật sự đói khát thì cứ nhào lên ăn anh là được, chồng em không phải loại người hẹp hòi." Nói xong, giơ một tay lên, tựa như để cho Trương Tôn Ngưng thấy rõ là cô đang bạo hành anh. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Đói khát cái đầu quỷ anh, cút!" Tâm tư bị bại lộ, Trương Tôn Ngưng thẹn quá hóa thành giận để che giấu sự ngượng ngùng vô tận của cô, tiện tay cầm gối đầu lên đánh về phía Hoa Tử Ngang.

Hoa Tử Ngang không trốn không tránh, mặc cho gối đầu nện ở đầu vai, sau đó kéo xuống đè ở phía dưới: "À? Thì ra là hiểu lầm, ái chà, cũng không biết là người nào thừa dịp anh ngủ thiếp đi." Ánh mắt mập mờ liếc liếc trên người Trương Tôn Ngưng, đang muốn nói tiếp thì bị ngắt lời. truyện chỉ đăng trên dd lê quý dôn

"Câm miệng." Tên khốn kiếp này, thế nào mà tính tình khác với lúc trước nhiều như vậy, không chỉ có lời ít ý nhiều, tác phong đơn giản, còn chủ động trêu chọc cô, Chi là. . . . Không thể không thừa nhận, anh thế này càng làm cho người ta không nhịn được mà yêu thích, có điều là cô sẽ không để cho anh biết, nếu không cái đuôi của anh sẽ vĩnh viễn đến tận trời.

"Được rồi, không chọc em nữa, đứng lên đi." Có lẽ thấy bộ dáng giận dữ của Trương Tôn Ngưng đáng yêu, Hoa Tử Ngang thỏa hiệp.

Chiến hữu nói cho anh biết, vợ là để yêu thương, không thể bắt nạt, thỉnh thoảng trêu chọc một chút chứ tuyệt đối không thể chọc giận, nếu không sẽ không có quả ngon để ăn, Trương Tôn Ngưng không biết, lần này Hoa Tử Ngang trở về không hề giống như cọc gỗ nữa, là bởi vì đã len lén mời ‘quân sư’, nghe lời người ta khuyên, muốn ăn no thì phải trong thực tiễn rút ra kinh nghiệm, xác định là không sai đi đâu được.

Buổi sáng không thể uống thuốc đúng giờ, vốn cảm thấy cổ họng đã tốt hơn rất nhiều giờ lại bắt đầu khô khốc, Hoa Tử Ngang vừa trêu chọc Trương Tôn Ngưng vừa uống nước để trơn cổ, Trương Tôn Ngưng cũng chú ý sửa sang lại áo ngủ to rộng, sau đó đứng dậy.

"Cái đó, anh chỉ là hỏi chơi thôi!" Hoa Tử Ngang thương lượng, cũng không chờ cô đồng ý đã tiếp tục nói: "Thời điểm chúng ta vừa mới quen nhau không phải là em rất muốn để cho anh. . . . , nhưng anh không có làm như vậy, thật sự là nhìn em giống như rất thất vọng," Hiện tại tò mò cũng không cho rồi, khụ! Thật sự là anh chỉ hỏi một chút, tuyệt đối là không có ý thăm dò, thật sự, khụ.

"Chỉ mới qua cửa thôn, chưa qua được cửa nhà, Hừ!" Nói xong, ‘sầm’, đóng cửa đi ra ngoài.

A a khốn kiếp, thật sự là vô si không có giới hạn mà, lần trước, lần trước, lần trước cô chỉ mới biết anh, lại gấp gấp muốn xác định anh không phải là ‘cong’, mới có thể dùng kẻ sách dờ tệ đó được không? Rõ ràng là chính anh cố ý đùa bỡn cô, hôm nay trả đũa ngược lại, nói xong thì ra về mình là chính nhân quân tử, khinh bỉ. Hừ! Vô cùng khinh bỉ.

Trong lòng Trương Tôn Ngưng vừa phê phán Hoa Tử Ngang vừa chuẩn bị bữa buổi sáng. Ách! Được rồi, là cơm trưa, còn phải nấu thuốc, đầu vô mồm thì đầu, Hoa Tử Ngang rất nhanh đã rửa mặt xong, liền đến phòng bếp giúp một tay, lật rau, rửa rau, xắt thức ăn, Trương Tôn Ngưng muốn xào rau, anh lập tức cọ nồi rót dầu, thời điểm nên nêm nước tương thì lấy nước tương, nên nêm bột ngọt thì lấy bột ngọt, không trao đổi quá nhiều lời, ngôn ngữ tay chân còn ăn ý hơn so với vợ chồng già khiến người ta hâm mộ không thôi, trong phòng bếp cứ như một bản hòa tấu hài hòa.

Có một bài hát cũ rất hay, lời nhạc sâu kín âm thầm, yêu yêu hận hận, thế mới biết, bình bình đạm đạm, ung dung thong dong mới là hạnh phúc thật sự, hẳn là cảm thấy vui vẻ, ngay từ lúc ban đầu bọn họ đã hiểu, có rất nhiều người cả đời cũng không giác ngộ ra đạo lý này, anh và cô không cần quay đầu lại cũng biết rõ lòng dạ lẫn nhau.

Trương Tôn Ngưng làm thức ăn thanh đạm dễ tiêu, cháo trắng trứng muối, canh trứng gà, khai vị là món rau trộn, cỗ hòng của Hoa Tử Ngang đã khá lên nhiều, cũng không cố ý bày trò vô si nữa, chậm rãi ăn hai chén cháo nhỏ, sau khi ăn xong thì cũng vui vẻ uống thuốc, uống một hơi cạn sạch, thu thập xong bát đĩa, Trương Tôn Ngưng thay quần áo chuẩn bị ra cửa, chợt có người lên tiếng, chương mới nhất đăng tại dd LEQUYDON

"Em đi đâu?"

"Về nhà!" Trương Tôn Ngưng vừa khom lưng đổi giày vừa nói, không nhìn thấy sắc mặt của người nào đó trong nháy mắt suy sụp, cô không yên lòng Trương Tôn Mặc, còn có tiết học phải tới trường, sao có thể cứ hâu bên cạnh anh?

"Anh không cản trở về đơn vị sao?" Tề Thiên nói là anh tự mình chạy trở lại đây, trong quân đội còn có một nhóm người chờ trừng trị anh, thời gian càng kéo dài thì tình huống càng hồng бет.

"Không về, anh muốn nghỉ phép." Hiện tại anh là bệnh nhân, hơn nữa, vốn là đơn vị nợ anh ngày nghỉ, lẽ tẻ tính chung vào ít nhất cũng có ba tháng, trước kia anh độc thân, nghỉ ngơi hay không cũng không sao cả, hiện nay tình huống bất đồng, phải vì tính phúc cả đời mình mà suy tính, cộng với đoạn thời gian này đơn vị không có anh cũng không có chuyện gì, lúc này không nghỉ ngơi thì còn đợi đến bao giờ?

Biết vì sao Trương Tôn Ngưng hỏi chuyện kia, không khỏi cảm thấy thân thiết ấm áp, thế nhưng chút chuyện nhỏ này căn bản cũng không phải chuyện gì quan trọng, vấn đề lại không phải ở trên người anh, bọn họ muốn mượn cơ hội chính anh cũng phải xem có bản lĩnh này hay không mới được, vừa đúng lúc, thừa dịp sự kiện lần này, để cho bọn họ rõ ràng phân lượng của mình, anh không thuộc lực lượng của bọn họ (chủ thích: chuyện Hoa Tử Ngang là chỉ huy cao nhất của lực lượng ‘Ngọa long’ chỉ có lãnh đạo cấp bậc cao nhất mới biết, quân đội Trung Quốc chỉ biết anh là lữ trưởng sư đoàn đặc chiến, nếu không, lúc Trương Tôn Ngưng nói ra lai lịch của anh, anh cũng sẽ không khiếp sợ như vậy.)

Trương Tôn Ngưng cười gượng hai tiếng, thật sự không biết nên nói cái gì, người đàn ông này thật là bá đạo, tựa như quân đội là gia đình của anh vậy, nói nghỉ phép liền nghỉ phép, chỉ là, quả thật anh có này tư cách.

"Vậy anh ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe." Trương Tôn Ngưng phát phát tay, chuẩn bị đi ra cửa.

Thật vất vả mới có cơ hội ở chung với nhau, làm sao mà Hoa Tử Ngang lại dễ dàng đồng ý, tiến lên chặn ngang kéo người vào trong ngực, ai oán nói: "Em đi rồi sao anh có thể an tâm nghỉ ngơi, còn nữa, em nhận tâm bỏ lại anh đang bị bệnh sao?" Lúc cô ngã bệnh, bao gồm khi ‘dì cả’ tới thăm, anh đều một tác cũng không rời hầu hạ ở bên cạnh.

Trương Tôn Ngưng không khỏi lạnh người muốn buồn nôn một trận, anh đây là học ai, giả bộ đáng thương, giả bộ yếu ớt, lúc thì chơi xỏ lá, lúc thì khiến người ta tức chết không đến mạng, ảnh đế tượng Oscar cũng không theo kịp suy nghĩ của anh có biết hay không? Nếu không phải xác định nơi này là thế giới hiện thực, người trước mắt không thể là Hoa Tử Ngang bị giả dạng, cô thật sự cho rằng đây là ‘Lâm mười mười’ sống lại, cái này gọi là ‘phong tình vạn chủng’, quả thật cô có chút chống đỡ không được.

"Ông xã, lần này làm nhiệm vụ có phải bị đụng đầu hay không, anh." Ánh mắt của Trương Tôn Ngưng rõ ràng chính là ‘thần kinh của anh không có rối loạn đó chứ’.

Hoa Tử Ngang cười cười, cũng không biết anh cười cái gì, hắng giọng, nói: "Không có, tuyệt đối không có, em ở lại đây với anh đi."

Ừ, cường thế như anh, có lời gì thì cứ nói thẳng, lúc này mới là tương đối bình thường, nhưng cô vẫn không thể ở lại: "Ông xã, anh chỉ bị nhiễm trùng cổ họng mà thôi, tay chân cũng không có vấn đề gì, em còn có rất nhiều chuyện phải làm, thật đó."

Lúc này mắt của Trương Tôn Ngưng trong như bảo kính, nháy nháy mắt, giống như đang nói..... lời của cô chân thật đến không thể chân thật hơn nữa, nhưng sức chống cự Hoa Tử Ngang rất vững không hề bị ảnh hưởng, nghe xong lời cô nói anh làm bộ không vui: "Nhiễm trùng. . . Mà thôi!" Bốn chữ cắn được rất nặng nề, âm tiết cũng kéo dài ngoằn.

Trương Tôn Ngưng rục rỏ, chu chu mỏ, rõ ràng chính là nhiễm trùng mà, cũng đâu chết người được: "Vậy anh muốn thế nào?"

"Ở lại với anh."

"Em có việc phải làm."

Có ai giống như anh không, gia tài bạc vạn, trong quân đội thì ăn trên ngồi trước, tiền bạc, quyền lực, thế lực, mọi thứ đều không thiếu, làm cái gì cũng được nhiều người ủng hộ, nhìn lại cô đây, thật là bi thảm, con gái gia đình nông dân, dựa vào vận cứt chó mới giải quyết vấn đề no ấm căn bản, muốn cái gì không có, cô thế này mà nghĩ gả vào nhà bọn họ, không nỗ lực mà được chắc? Mỗi lần nghĩ đến vấn đề này Trương Tôn Ngưng đều cảm thấy châm chọc, nhưng châm chọc không bằng hành động, không giải quyết được vấn đề thực tế, tương lai của cô thì phải dựa vào hai bàn tay mà tạo thành.

"Được rồi, anh đi với em." Giọng điệu của Hoa Từ Ngang cường thế không cho Trương Tôn Ngưng phản bác chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Tiểu Mặc Gặp Chuyện Không May

Được rồi, muốn đi cùng thì đi thôi! Dù sao cũng hơn là buộc chân cô ở nhà, thật sự cô còn rất nhiều chuyện phải làm, giống như cô nói, anh chỉ bị nhiễm trùng mà thôi, người hàng năm bên ba ở bên ngoài khẳng định là không có thói quen ngủ gật ở nhà, mặc dù cho anh đi theo rất có thể sẽ dẫn tới phiền toái không cần thiết, nhưng sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chung quy không thể luôn che giấu.

"Đi thôi."

Mặc dù đã thông báo cho Trương Tôn Mặc, nhưng khó bảo đảm nhóc con kia yên lòng, chắc là lo lắng đến độ vô đầu bút tai, và lại Liễu Diệp cũng biết, với tính tình bao che của cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì, hơn nữa, bắt đầu từ lúc ăn cơm, không biết tại sao mí mắt cô liên tục nháy, vô cùng lo lắng.

Hoa Từ Ngang cũng nhìn ra tinh thần của Trương Tôn Ngưng không yên, gạt đầu một cái, an ủi sờ sờ má cô: "Anh đi thay quần áo, rất nhanh."

Câu nhanh chóng khác thường dùng trên người Hoa Từ Ngang tuyệt đối chuẩn không cần chỉnh, hơn nữa được phát huy vô cùng tinh tế, nói đi thay quần áo vừa dứt lời, Trương Tôn Ngưng chỉ thấy trước mắt thoáng qua một bóng người, nhìn kỹ thì đã thấy anh mặc quần áo thoải mái cả người đẹp trai đứng ở trước mặt, khác với lúc anh mặc quân trang uy nghiêm oai hùng, áo vét tông màu đen, phối hợp với sơ mi trắng, hai nút nơi cổ áo tùy tiện không cài, xương quai xanh như ẩn như hiện, còi mở thoải mái không gò bó mà lại hấp dẫn, quần tây màu đen, hai chân thon dài mà thẳng tắp, toàn thân hoàn mỹ, hai màu trắng đen đơn giản mặc trên người anh lại lộ ra một loại khí chất cao quý không gì sánh kịp, trong cao quý hòa lẫn chút tùy tiện của 'hiệp khách', lại không hề cho người ta cảm thấy lời thôi lịch thiệp. *lequydon*

Quả nhiên, người so với người thì chết, hàng so với hàng thì quăng, một đấng mày râu thường ngày hào hoa phong nhã như thế này, có phụ nữ nào không động tâm? Trời sanh là móc treo quần áo coi như xong, nhưng cái vẻ tôn quý như đế vương kia kết hợp cùng phong cách 'hiệp khách', không chỉ không mâu thuẫn, còn dung hợp ra vẻ lẳng lơ đóm đáng, người như vậy thì đi tới đâu cũng đều chói sáng, coi như anh không làm gì, cũng không thể che giấu vẻ rực rỡ, làm cho người ta chú ý là chuyện nhỏ, trộm đi trái tim thiếu nữ khiến cô phải đối phó với tình địch sau lưng là mới là chuyện lớn.

Trương Tôn Ngưng hồi hận nhướn chân mày lên, chu chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng về phía Hoa Từ Ngang trừng mắt, giống như anh sinh ra có tướng mạo đẹp thật sự là 'thiên lý khó dung', sai lầm không thể tha thứ, vào lúc này, cô không chỉ lo lắng dẫn anh cùng sẽ làm cho người ta dòm ngó, mà còn là ghen tỵ, bằng cái gì mà đáng đáp của đấng mày râu lại khiến phụ nữ bọn cô cũng cảm thấy tự ti mặc cảm? Còn để cho người ta sống hay không? Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lê quý don

Thật ra thì Trương Tôn Ngưng chỉ là bị vẻ trời sinh của Hoa Từ Ngang đã kích, bản thân cô cũng là người đẹp hiếm có, mặc dù không thể xưng là tuyệt sắc trên trời khó thấy dưới đất khó được, nhưng quý ở chỗ có 'tâm hồn', đôi mắt của cô chính là cửa sổ 'tâm hồn', đi trong biển người, vượt qua sự phù phiếm, tìm hiểu trần duyên, khi biển cả hóa nương dâu, lắng đọng trong trái tim chính là một tâm hồn trong sạch! Đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, không vui không giận không buồn không thương, chỉ có trải qua khó khăn, khổ đau, sinh tử nơi trần thế, cùng với sự khảo nghiệm mới có được phản ứng dung bình tĩnh kia, cúi đầu ngẩng đầu trong trời đất, ngày dài lại đêm thâu đều ở tại lòng ta, sông núi thiên nhiên xanh đẹp động lòng người như thế, trần gian phàm tục có thể so sánh sao?

"Nước miếng rớt trên sàn kia!" Hoa Từ Ngang quơ quơ tay trước mặt Trương Tôn Ngưng, cười khanh khách vui vẻ, thầm nghĩ 'đẹp đến mức này sao?' Cũng đâu phải là ngày đầu tiên nhìn thấy, lúc không mặc quần áo cũng đã thấy qua, chẳng lẽ anh còn mê người hơn lúc mặc quần áo?

"Há?" Thật sự là Trương Tôn Ngưng nhìn đến ngây dại, theo bản năng quẹt quẹt dưới miệng: "Gạt người, yêu nghiệt!" Đánh vào ngực anh một cái, bắt nắn phản nắn nói.

Hoa Từ Ngang cười đến càng sung sướng hơn, nếu không phải cổ họng còn đau, xác định là ở ngoài đường cũng có thể nghe được tiếng cười sang sáng thoải mái của anh: "Yêu nghiệt, yêu tinh, vừa khéo tuyệt phối!"

Trương Tôn Ngưng không biết là ở trong mắt Hoa Từ Ngang cô mê hoặc biết bao nhiêu, phần yêu này khắc sâu trong tim anh, có cô, khi anh làm nhiệm vụ không chỉ vì đất nước mà chiến đấu, càng là vì gia đình - vì gia đình nhỏ của mình mà phấn đấu, anh hận không thể thời thời khắc khắc đều làm bạn ở chung một chỗ cùng cô, che giấu tất cả mọi tốt đẹp của cô chỉ để một mình anh nhận biết, chung đụng với cô, thân phận của anh không có thời gian tự do thuộc về mình, khiến lòng anh sinh ra chút không tự tin nho nhỏ, cho nên anh muốn dùng toàn bộ thời gian nghỉ ngơi dính sát cô, để lòng anh mọc rễ này nằm lớn lên thành đại thụ che trời, không cho bất kỳ người nào khác chen vào giữa bọn họ, nói anh ích kỷ cũng tốt, bá đạo cũng được, anh chỉ biết, nếu tương lai không có cô thì cuộc sống của anh sẽ có cục diện đáng buồn, sớm muộn gì cũng có ngày mũi mũi hôi thối sẽ bay khắp trời.

"Anh làm sao vậy?" Thấy Hoa Từ Ngang cũng nhìn mình chằm chằm ngây ngẩn, Trương Tôn Ngưng nhéo nhéo mắt của anh.

"Không có việc gì, bị em mê hoặc." Lời này cũng không coi là miếng lưỡi ngon ngọt, đúng là anh đang suy nghĩ về cô.

Mắt phượng của Trương Tôn Ngưng cong lên, cười ngọt ngào, sâu kín nói: "Không nên mê luyến chị, chị đây là một truyền thuyết."

Hoa Từ Ngang cười hi hi vui vẻ, cái câu này anh nghe mới mẻ: "Thú vị, không phải em nồn nóng ra ngoài à, bây giờ không vội nữa sao?" Hai người đã mê neho nửa ngày ở cửa.

"Gấp chứ! Sao mà không gấp? Trên tay anh xách cái gì?"

Nói xong, Trương Tôn Ngưng nghiêng đầu qua nhìn, Hoa Từ Ngang tay mắt lanh lẹ, đưa tay ra sau lưng, không nín được cười, rõ ràng ngoài miệng nói gấp lại còn nhớ thương đồ trong tay anh, thật là cô bé ăn ở hai lòng.

"Không nhìn thì không nhìn, hẹp hòi." Trương Tôn Ngưng không vui hừ một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác, ngay cả dáng vẻ ưỡn ẹo không được tự nhiên cũng đáng yêu.

Thấy cô bé bĩu môi, biết cô không phải là thật sự tức giận, Hoa Từ Ngang cũng không dám chậm trễ, tranh thủ thời gian giải thích: "Tạm thời giữ bí mật."

"Thôi đi, thần thần bí bí, giờ không muốn biết nữa, đi nhanh đi!" Trong lòng thật sự tò mò, ngoài miệng lại cố ý giống như lơ đãng, đi được hai bước, vừa tới cạnh cửa, Trương Tôn Ngưng chợt quay lại: "Đợi chút."

"Sao vậy, quên đồ à?"

Trương Tôn Ngưng lắc đầu, hôm qua cô có đeo theo balô, không có làm rơi đồ, còn Hoa Từ Ngang thì ngẩn nấp đầu ra đấy, cô nghiêm túc hỏi: "Có biết tam tông tứ đức hay không?"

Hoa Từ Ngang gật đầu, lại lắc đầu, tam tông tứ đức tất nhiên anh biết, nhưng nghe giọng của Trương Tôn Ngưng lại không giống như đang nói tam tông tứ đức truyền thống, cho nên lắc đầu: "Nói nghe thử."

"Nhớ kỹ, tam tông tứ đức em cần là: Bà xã ra cửa phải đi cùng, bà xã ra lệnh phải nghe theo, bà xã nói cái gì cũng đúng, bà xã trang điểm phải đợi, bà xã tiêu tiền phải trả, bà xã tức giận phải nhịn, sinh nhật bà xã phải nhớ, hiểu chưa?"

Lý luận gì đây, không phải anh đang thực thi điều thứ nhất à.

"Hiểu, những điều đồng chí chính ủy nói anh chắc chắn làm được."

"Còn nữa, chỉ cho phép anh đối xử tốt với một mình em, cưng chiều em, không được gạt em, chuyện đáp ứng em anh đều phải làm được, từng câu từng chữ nói với em đều là thật tâm, không cho gạt em, mắng em, phải quan tâm em, người khác bắt nạt em thì phải là người trước tiên lao ra giúp em, em vui thì anh phải vui theo em, em không vui thì anh phải dỗ cho em vui, vĩnh viễn đều phải nghĩ em là người xinh đẹp nhất, trong mơ cũng phải mơ thấy em, ở trong lòng anh chỉ có một mình em."

"Cam đoan, quay về anh sẽ lập một tờ quân lệnh." Hoa Từ Ngang không chút do dự lên tiếng, những điều này, cô không nói anh cũng sẽ làm được, sao bỗng nhiên có cảm giác hôm nay Trương Tôn Ngưng có phần thông minh hơn đây? Là do cô ấy không yên tâm hay sao?

"Vậy đi thôi, trước tiên tới trung tâm thương mại lấy xe." Trương Tôn Ngưng ném xe ở bãi đậu xe của trung tâm thương mại, hôm nay không thể không đi một chuyến. truyện chỉ đăng trên dd lequydon

Hai người tay trong tay đi xuống lầu, Trương Tôn Ngưng cũng không rõ vì sao bất chợt nói ra những điều 'nhảm nhí' kia, nên biết, nếu lòng dạ đàn ông ở trên người của bạn thì bạn nói cái gì chính là cái đó, nếu lòng dạ đàn ông không ở trên người của bạn nữa, bạn nói bạn còn lại cái gì?

Nhưng giờ phút này, bàn tay nhỏ bé của cô được bàn tay của anh bao quanh, ấm áp mà an tâm, khẽ nâng đầu lên nhìn gò má anh, bất chợt anh quay đầu nhìn, cô bướng bỉnh rút tay lại, hai tay nhỏ bé cầm ngược lại bàn tay to của anh, trong lòng kiên quyết, cô muốn trái tim của anh vĩnh viễn giống như giờ này phút này.

Thấy động tác nhỏ của cô, cố chấp lại tràn đầy tham muốn giữ lấy, Hoa Từ Ngang dứt khoát kéo cô vào trong ngực, cuối cùng không để ý cô hòng bị đau, cất tiếng cười to, tiếng cười sung sướng của anh quanh quẩn cả khu nhà nhỏ.

Năm 2001, mặc dù Trung Hoa đã rất giàu mạnh, nhưng xe hơi riêng cũng không có khắp nơi như sau này, trái lại môi trường đô thị tốt hơn rất nhiều, bãi đậu xe của trung tâm thương mại không lớn, chừng bốn năm hàng xe hơi, chiếc Land Rover của Trương Tôn Ngưng dễ nhìn thấy nhất, mới tinh không nói, còn là chiếc xe việt dã duy nhất.

"Ừ, xe không tệ." Mắt Hoa Từ Ngang nhìn xe, bình luận.

Mặc dù cùng chiếc quân xa đã qua cải tạo của anh có hơi chênh lệch, nhưng thật sự là một chiếc xe tốt, sau khi trở về nhìn chiếc xe của mình đậu ở nhà xe, Hoa Từ Ngang không nói gì cũng không có mất hứng, anh hiểu tính tình của cô không chú ý chuyện vật vãnh nhưng ngông nghênh kiên cường, lúc ấy cô đang bức bối nên quảng xe của anh lại, chuyện cô tự mua xe khác là trong dự liệu, anh không quan tâm, chỉ cần cô vui vẻ, giầy vò thế nào cũng đều

được, sự kiện kia, mặc dù sai lầm không phải là anh, nhưng xác thực người có lỗi trước thực sự là anh, nếu có thể làm lại anh nhất định nói ra sự thật, nỗi lo lắng khi tìm không được cô, còn có sự khủng hoảng khắc cốt ghi tâm khắc sâu trong lòng, anh không muốn trải qua một lần nào nữa.

"Em vẫn thích chiếc xe kia của anh." Dĩ nhiên, ý của Trương Tôn Ngung là chiếc xe đã bị Tề Thiên lái về đơn vị, chiếc quân xa đã được cải tạo lại.

"Có rảnh rồi anh cải tạo cho em." Hoa Tử Ngang cũng chiều nói, nếu như thuộc về cá nhân anh, khẳng định sẽ trực tiếp đưa cho cô, biết trên người cô có rất nhiều bí mật nhưng anh tin tưởng cô, một loại cảm giác tin phục mà anh cũng không thể nói rõ ràng, giống như đã có ràng buộc tâm linh ngàn năm, đã từng tương sinh cùng nhau, tin tưởng cô tựa như tin tưởng chính mình.

"Dạ." Trương Tôn Ngung vui vẻ gật đầu, cô không biết cải tạo xe, nhưng cô thích xe có tính năng cao.

"Còn tưởng em thích xe thể thao." Bề ngoài hoa lệ, đắt tiền giá trị, đều là vì bị tư bản lũng đoạn.

"Thích, dĩ nhiên là thích." Đứng dựa vào xe, trong mắt Trương Tôn Ngung thoáng qua ánh sáng long lánh, híp lại thành hình bán nguyệt, có thể thấy được cô thật tâm thích xe thể thao: "Thích nhưng không nhất định phải có, bây giờ em còn chưa đủ tiền để khoe của." Người ta vẫn còn là người nghèo, khiêm tốn thì chuyện gì cũng dễ xử lý hơn.

Hoa Tử Ngang sờ sờ mũi, khoanh tay trước ngực, cảm khái nói: "Thật là một cô bé lý trí." Đúng là cô gái đặc biệt, luôn thông hiểu như vậy, đối lập rõ nét với những phụ nữ tầm thường kia, sao anh có thể nào không thích cô đây?

"Đã nói là anh nhất được bảo bối rồi." Trương Tôn Ngung làm nũng đóng đưa cánh tay của Hoa Tử Ngang, bộ dáng kiêu ngạo, chọc cho Hoa Tử Ngang lăn nữa không để ý tới đau đớn mà cười to.

"Đây là thể lương của anh, em cầm để tiêu vật." Bỗng nhiên Hoa Tử Ngang chợt nhớ, bạn trai như anh thật sự có chút chậm lụt, cho tới nay cũng chưa cho bạn gái tiền tiêu vật, nếu để người khác biết còn tưởng anh quá sức keo kiệt.

Từ lúc bắt đầu có thể lương, tiền bên trong anh không có động tới, quanh năm tích góp từng tí một, giờ đã là một con số không nhỏ, không để Trương Tôn Ngung cự tuyệt, trực tiếp nhét vào trong balô của cô.

"Không cần, hai tỷ lần trước còn chưa có xài bao nhiêu." Trương Tôn Ngung cố ý cười đều, nói.

"Đó là do em lao động mà có được, không tính trong phạm trù tiêu vật." Hoa Tử Ngang như đinh chém sắt.

Lấy lòng sao, Trương Tôn Ngung chớp chớp mắt, người đàn ông này cao ngạo, hào phóng mạnh mẽ, còn biết công và tư rõ ràng, thật sự là không tệ, nếu anh đã đưa cho cô thì cô sẽ bảo quản, Chỉ có điều, ngoại trừ này số tiền 'lừa' được lần trước, cô sẽ không động đến tiền khác của anh, Nói tình yêu là chuyện của hai người, không liên quan tới thân phận tuổi tác, nhưng có ai có thể chân chính dứt bỏ những thứ mà người đời gọi là phạm tục kia đâu? Người trong cuộc không quan tâm nhưng bạn bè thân thích thì sao đây? cô cũng không muốn bị người nói sau lưng là vì tiền tài mới ở cùng với anh, cái gọi là lời người đời đáng sợ, trước khi chưa kết hôn cô sẽ phòng thủ đúng mực, về phần sau khi kết hôn, tất nhiên toàn bộ là tài sản riêng của cô, nhất là anh.

"Được rồi, đừng châm chọc anh nữa, đồng chí chính ủy, trạm tiếp theo đi chỗ nào?"

Trương Tôn Ngung vừa định trả lời thì điện thoại reo lên.

"Alô, cái gì! ? Biết, mình qua lập tức, ừ, trước cứ như vậy." Tiếp điện thoại xong, trong nháy mắt cả người của Trương Tôn Ngung lạnh xuống, đôi mắt lạnh lùng, vẻ mặt giận dữ, không nói hai lời đã lên xe.

Thấy thế, Hoa Tử Ngang không dám chậm trễ cũng đi theo lên xe: "Xảy ra chuyện gì?" Nghĩ thầm nhất định là xảy ra chuyện khẩn yếu, và lại người gặp chuyện không may còn là người hết sức quan trọng đối với cô ở thành phố X, rất có thể là Trương Tôn Mặc, nếu không, với tính tình của cô sẽ không gấp gáp tức giận thế này.

"Tiểu Mặc đã xảy ra chuyện."

Quả thế.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Người Tới Là Ai!

Kết!

Một tiếng thảng xe ben nhon phá vỡ buổi trưa yên tĩnh của sân trường, ở bãi đậu xe lân cận, mấy con chim đang nghỉ ngơi trên cây bị kinh sợ bay lên,

cuồng quít bay tán loạn về hướng phương xa, học sinh tới lui lại càng hoảng sợ hơn, rối rít nhìn qua, có bắt nạt, có tò mò, cũng có người lộ vẻ không sao cả. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Trưởng Tôn Ngưng chú ý tới chuyện khác, mở cửa xe chạy thẳng tới phòng y tế, Hoa Từ Ngang theo sát phía sau, phòng y tế của trường đại học Đê Hoa và khoa y ở cùng tầng lầu, vị trí hơi vắng vẻ, chung quanh cũng vô cùng tĩnh mịch.

"Tiểu Mặc!"

Người chưa tới mà tiếng đã tới trước, trong phòng y tế Trưởng Tôn Mặc nghe được thì đáp lại một tiếng, lúc này cậu ngồi dựa lưng trên giường, mặt mày, cánh tay và trên người có nhiều chỗ bị thương, đều đã sát trùng qua không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khỏe lại, thấp thỏm trong lòng Trưởng Tôn Ngưng buông xuống, nhưng lửa giận lại tăng không giảm, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào, ngay cả người tàn tật cũng xuống tay được, quả thật là cặn bã đến sức sinh không bằng, tốt nhất là đừng để cho cô bắt được, nếu không, cô nhất định cho hắn ta biết hai chữ 'hồi hận' viết như thế nào.

Nhìn thấy Trưởng Tôn Ngưng, Trưởng Tôn Mặc nhếch miệng nở nụ cười, chạm đến vết thương, kết quả là cười còn khó coi hơn so với khóc: "Còn có mặt mũi cười à, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đang yên đang lành sao lại bị thương thành như vậy?" Ngoài miệng khiển trách nhưng trong lòng Trưởng Tôn Ngưng cũng không dễ chịu, cô biết, Trưởng Tôn Mặc vẫn luôn thông minh hiểu chuyện, gặp chuyện thì lúc nào cũng lạc quan vui vẻ, tùm tùm cười mà đôi mắt, là do cậu sợ người nhà quan tâm lo lắng, nếu bị bắt nạt thì khẳng định là trước hết muốn dàn xếp ổn thỏa, có thể nhẫn thì nên nhẫn, thế nhưng bàn tay nắm thành quả đã nắm chặt, cậu không cam lòng, nhưng không có năng lực nên không thể không nhẫn nhịn.

Lúc này, trong phòng y tế, ngoại trừ Trưởng Tôn Ngưng và Hoa Từ Ngang thì chỉ có Trưởng Tôn Mặc và Liễu Diệp cùng một cô giáo khoa y, cô giáo hơn 40 tuổi, mặt mũi hiền lành, vừa nhìn đã biết là người có lòng nhiệt tình, ở Đê Hoa, chuyện hai chị em Trưởng Tôn Mặc hiếm khi có người không biết, cô giáo này cũng đã nghe nói qua, thấy dung mạo của Trưởng Tôn Ngưng cùng cậu thanh niên bị thương trên giường có tám phần tương tự liền đoán được thân phận của họ, cô giáo đã làm xong bốn phần, kiên nhẫn dặn dò mấy câu chú ý vết thương thì vội vàng đi làm chuyện khác, Hoa Từ Ngang không biết Trưởng Tôn Mặc và Liễu Diệp, sau khi vào cửa thì đứng dựa cửa sổ, anh tin tưởng Trưởng Tôn Ngưng có thể xử lý tốt.

"Tính không nói chuyện gì xảy ra sao?" Trưởng Tôn Ngưng không vui, nhìn chằm chằm hai người. dd lê quý đôn

"Khụ. . . Việc này, Tiểu Ngưng, bộ dạng như muốn ăn thịt người của cậu quá dọa người." Đây là lần đầu tiên Liễu Diệp thấy bộ dáng đáng sợ đáng sợ của Trưởng Tôn Ngưng, Trưởng Tôn Ngưng thích đánh nhau thích gây gỗ, mặc dù không phải cô làm Trưởng Tôn Mặc bị thương, nhưng vẫn có cảm giác bở ngỡ, sau lưng lại như có gió mát: "Chỉ là 'khốc' (tàn bạo) chết đi được."

Trưởng Tôn Ngưng liếc Liễu Diệp, chằm chằm nhìn cô nói: "Tiểu Mặc không nói, Diệp Từ, cậu nói." Không thể cứ như thế này nữa, trước kia chị em bọn họ bị bắt nạt coi như xong, nhưng giờ đây, cô đã là chị của Trưởng Tôn Mặc thì không thể để người khác làm càn làm áu, còn nữa, trước kia nhiều lắm chỉ là nói móc châm chọc mà thôi, bây giờ lại động tay chân, khi cô còn là 'Thiên Diện Từ Thần' không có người chết là không xong, coi như không thể giết người, cũng phải khiến bọn họ trả giá gấp mười lần.

Bị điểm đến tên, Liễu Diệp không thể lại cười ha ha, đầu đuôi gốc ngọn, nói ra những gì mà cô biết.

Thì ra, hôm nay viện nông học có tiết lúc một giờ rưỡi chiều, sau cơm trưa, Trưởng Tôn Mặc không đợi Liễu Diệp, tự đi tới trường học sớm một chút, qua hết ngã tư cuối cùng thì đã đến trường Đê Hoa, không biết từ chỗ nào lao ra hai tên côn đồ túm cậu vào hẻm nhỏ bên cạnh, đã tổng tiền còn ra tay đánh người, may mà có người tốt bụng đi ngang qua thấy được, đánh đuổi bọn côn đồ đuổi đi, mà lúc này, Liễu Diệp đi đón Trưởng Tôn Mặc không thấy cũng đuổi theo kịp, đưa cậu tới phòng y tế rồi gọi điện thoại cho Trưởng Tôn Ngưng.

Mới nghe thì nghĩ là do mấy tên côn đồ nghe hơi tiền nổi máu tham, người đã chạy có muốn truy cứu cũng không biết đi tìm ở nơi nào, hết sức khó khăn: "Hừ, dám cướp bóc đến trên đầu em trai của mình, thật đúng là muốn tiền không muốn mạng." Trưởng Tôn Ngưng cau mày, con tức giận đã bình ổn lại, đôi mắt sáng ngời không gọn sóng, tĩnh lặng như nước, bình tĩnh nhìn về phía trước như đóa anh túc lảng lảng nở rộ càng khiến người ta cảm thấy nguy hiểm, người khác không tìm được người không có nghĩa là cô không có biện pháp tìm được, coi như bọn họ có bản lĩnh chạy lên sao hỏa, cô cũng có biện pháp để cho bọn họ trả giá thật lớn, hồi hận căm giận chính bản thân đã ra tay đánh người.

"Chỉ, bỏ đi, dù sao cũng không tìm được người, em cũng không có chuyện gì, coi như em như xui xẻo, sau này em sẽ chú ý hơn." Trưởng Tôn Mặc cẩn thận nói xong, không dám nhìn Trưởng Tôn Ngưng.

Trước đây, nếu cậu có bị thương, Trưởng Tôn Ngưng nhiều lắm là đau lòng, an ủi cậu chứ không dám cùng người khác tranh luận chứ nói chi là ra mặt, bắt đầu từ mùa xuân, cô hoàn toàn thay đổi, thành người có thù phải trả không chịu thua thiệt chút nào, cô như thế khiến cho cậu kính trọng, cũng làm cho cậu sợ, cô để chi phiếu ở trong nhà cho cậu, trên người chỉ có hơn ba trăm ngàn tiền mặt, ngược lại là trước kia, cậu có chết cô cũng cũng sẽ không lấy ra một đồng, hiện tại lại không giống, cô thế nhưng. Chính là rất đau lòng. , cậu biết, nếu cô biết cậu vì tiền mà để cho mình bị thương, nhất định cô sẽ rất tức giận.

"Bà chị thấy cậu chính là tự tìm xui xẻo, ở nhà chờ một lát thì chết à!" Ngoài miệng tổn hại Trưởng Tôn Mặc, nhưng trong lòng Liễu Diệp lại tự trách, nếu như cô đi sớm một chút, cậu cũng sẽ không tự mình đi, cũng sẽ không gặp phải bọn cướp.

Lần đầu tiên Trưởng Tôn Mặc không mạnh miệng cùng Liễu Diệp, chỉ nhìn cô, cúi đầu, chính lúc này, cửa phòng y tế bị đẩy ra từ bên ngoài, Trưởng Tôn Như Ca, Trưởng Tôn Y Y và Phùng Lâm Lâm trước sau đi vào, làm cho mấy người trong phòng nhìn nhau, nhìn thoáng ra bên ngoài, à, không có mưa à?

Ngược lại, Trưởng Tôn Ngưng có thể lý giải tại sao Trưởng Tôn Như Ca xuất hiện, có lẽ anh ta tự cho mình siêu phàm, kiêu ngạo toan tính thiệt hơn một chút, cũng ích kỷ một chút, nhưng rốt cuộc cũng là người chính trực ngay thẳng, từ nhỏ đến lớn không hề ức hiếp bọn họ, nhiều lắm là thời điểm bọn họ

bị người ta bắt nạt thì khoanh tay đứng nhìn mà thôi, về phần trưởng tôn Y Y đang đứng bủi môi, trên mặt rõ ràng là không tình nguyện, rất có thể là bị Trưởng Tôn Như Ca cứng rắn kéo tới, cô ta ngẫm bằng lòng bị kéo tới, chắc cũng do Trưởng Tôn Như Ca nói cái gì đó, cô ta không phải là người ngu, chỉ cần nghĩ kỹ, khẳng định là có thể nghĩ ra ngay đó Phùng Lâm Lâm giờ trò, thế còn Phùng Lâm Lâm, vì cái gì mà tới đây? Thứ nhất bọn họ không phải thân thích, thứ hai không phải bạn bè, cũng tính là có mối thâm thù lớn, nhưng cô có còn ái mộ bằng son hồng từ đâu.

Vào cửa, liếc nhìn Trưởng Tôn Mặc, ngay sau đó tỏ vẻ ghét bỏ, quét mắt qua lại nhìn khắp phòng, khoanh tay uốn ngực ngẩng đầu, tư thái cao ngạo không ai bì nổi, chim không tước nhìn cô ta cũng thấy mặc cảm, cô ta mím môi hết sức đè nén vì vậy che giấu được rất tốt, nhưng nụ cười mỉa mai kín đáo không thể tránh được đôi mắt sắc bén của Trưởng Tôn Ngưng, cô ta là hà hê sao? Đến phòng y tế chính là để chế giễu hay sao? Dù loại ý tưởng cấp tốc thoáng qua trong đầu Trưởng Tôn Ngưng, ánh mắt cô u ám, nhưng mặt không biến sắc ung dung thản nhiên, yên lặng xem xét.

Trưởng Tôn Ngưng trầm ngâm quan sát Phùng Lâm Lâm không nhìn thấy, bởi vì sau khi nhìn thấy Hoa Từ Ngang cô ta liền cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, ngược lại bị Hoa Từ Ngang thu toàn bộ vào đáy mắt.

"Tiểu Mặc, cậu khỏe không?" Hôm nay, Trưởng Tôn Như Ca là thật tâm tới thăm, vào cửa đã chạy đến bên cạnh Trưởng Tôn Mặc.

"Không có chuyện gì, bị thương chút thôi, cảm ơn anh họ đã quan tâm." Trưởng Tôn Mặc khéo léo nói, nhưng không khó nghe ra sự khách sáo xa cách trong giọng nói.

"Nhìn xong, chúng ta đi thôi anh." Một giây Trưởng Tôn Y Y cũng không muốn ngây ngô ở đây, coi như lần trước Trưởng Tôn Ngưng âm thầm giúp cô ta vậy thì thế nào, cũng đâu phải cô ta cầu xin cô giúp, vẫn coi thường chị em bọn họ như xưa.

"Y Y." Trưởng Tôn Như Ca lúng túng nhìn về phía Trưởng Tôn Ngưng cười cười, lúc nào thì đầu óc của đứa em gái này mới có thể dài ra, rõ ràng là người ta đã không còn giống lúc trước, cũng không biết thu lại tính tình tiểu thư.

"Thôi đi, cố làm ra vẻ, đi nhanh lên, mắt không thấy tâm cũng sạch." Bởi vì quan hệ của Trưởng Tôn Ngưng và bọn họ, Liễu Diệp vẫn không ưa anh em Trưởng Tôn Như Ca, một đôi nịnh bợ tí tiện.

Từ trước đến nay miệng Liễu Diệp không tha người, Trưởng Tôn Như Ca bị nói thì hoàn toàn không đất dung thân, tiền lùi khó khăn, đúng lúc này, bất chợt bên ngoài có tiếng còi cảnh sát mãnh liệt, ngay sau đó là một trận ồn ào, một đám người tràn vào phòng y tế nằm ở lầu một, ‘rẹt’ một tiếng, một đám học sinh nhiều chuyện kéo rèm cửa sổ lên, ban ngày rèm cửa sổ được kéo xuống vì thế hai giáo viên khoa Y nghe thấy, bỏ công việc trong tay xuống chạy tới tra xét tình huống.

Phòng y tế chen chúc nhiều người như vậy, có vẻ hơi chật chội, Thuộc Ninh, Quách Huy, còn có Từ Hàng phiên toái cũng ở trong đó, do bọn họ nghe được xe cảnh sát tới Đệ Hoa nên đi theo tới đây, người đàn ông đứng đầu chừng ba mươi tuổi, mặc cảnh phục, oai vệ vô cùng, đi theo phía sau có hai người cảnh viên.

Trưởng Tôn Ngưng nheo mắt, nghĩ đi nghĩ lại, không nhận biết người tới là ai, cô cũng đâu có báo cảnh sát, lại càng không phạm pháp, bọn họ tới đây làm gì? Không đợi cô mở miệng, viên cảnh sát tinh thần tràn trề kia đã lên tiếng nói chuyện trước, chỉ có điều, chính là đang nói chuyện cùng Hoa Từ Ngang.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tôi Có Chuyện Muốn Nói

"Lão đại, cuối cùng anh cũng xuất hiện." Về mặt viên cảnh sát kích động, nếu không phải đang có nhiều người, lại mặc cảnh phục, sợ làm hỏng hình tượng nhân viên cảnh vụ, nhất định sẽ tiến lên ôm một cái thật chặt, sau đó là một phen thổ lộ ‘nỗi nhớ nhung’.

"Khụ, làm việc chính trước." Hoa Từ Ngang nghiêm trang nói: ‘Gọi cậu tới cũng không phải để chơi, hôm nay xử lý việc này không xong, về sau xem tôi thế nào trừng trị cậu.’ Cũng không quên cấp cho viên cảnh sát một ánh mắt cảnh cáo. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn: dd lequydon

Theo bản năng viên cảnh sát kia đáp một tiếng dạ, giọng vang dội, chỉ còn thiếu một cái quân lễ nữa là hoàn mỹ, nhưng anh không phải là quân nhân.

Bây giờ thì Trưởng Tôn Ngưng đã hiểu ra, tất cả đều là Hoa Từ Ngang an bài, nhưng anh ra lệnh lúc nào? Rõ ràng vẫn luôn ở phòng y tế cũng không có lên tiếng, nhìn cái miệng lưỡi nhai của Hoa Từ Ngang, mắt cô cong lên bày tỏ cô rất cảm kích.

Rốt cuộc thì Trưởng Tôn Mặc và Liễu Diệp cũng chú ý tới người nào đó đang cố ý hạ thấp sự tồn tại của mình, hình như anh đi cùng Trưởng Tôn Ngưng, là ai vậy, có thể dễ cảnh sát phải cung cung kính kính, còn nói là lão đại của anh ta? Nhưng bây giờ không phải là thời điểm hỏi điều này, vì thế hai người cũng đề xuống lòng hiếu kỳ, tất nhiên những người khác cũng bởi vì thái độ của cảnh sát mà đặc biệt chú ý tới Hoa Từ Ngang, rồi rất suy đoán thân phận của anh, đang làm gì ở chỗ này? Nhất là Từ Hàng, nhìn một cái là đã nhận ra, anh chính là người đàn ông ngày đó cướp đi Trưởng Tôn Ngưng từ trong tay mình, ánh mắt nhìn sang không khỏi mang theo mấy phần địch ý, nhưng chỉ chợt lóe lên, cảm xúc được khống chế rất tốt.

"Dẫn người tới." Cảnh sát kia phân phó một tiếng, hai người cảnh viên bên cạnh lui ra ngoài. dd LEQUYDON

Không lâu sau, áp giải hai người đàn ông bị còng tay đi vào, đang cảnh giác ngồi ở bên cạnh, tầm mắt của Trương Tôn Mặc bị Liễu Diệp cản trở, cho nên Liễu Diệp là người đầu tiên nhận ra đây chính là hai tên cướp cận kề, nếu không phải Trương Tôn Ngưng lôi kéo, cô đã xông lên tấn cho bọn hắn một trận để tiêu tan mối hận trong lòng, mẹ, chạy thì thế nào, còn không phải là bị cảnh sát bắt được, gây ra nghiệp chướng nặng nề ông trời cũng muốn thu thập bọn chúng.

Nhìn thấy hung thủ đánh em trai mình bị thương, Trương Tôn Ngưng đặc biệt tỉnh táo, đây cũng là thói quen trước khi ra tay của cô khi xưa, che giấu sát khí trong mắt, cô nhìn chòng chọc một hồi mới di chuyển ánh mắt, lại vừa vận dụng vào tầm mắt của Phùng Lâm Lâm, nhìn thấy hai người bị cảnh sát giải tới trong mắt cô ta lộ ra vẻ hốt hoảng, không để lại dấu vết lui về phía sau hai bước, tận lực giấu mình trong đám đông, ngay lập tức Trương Tôn Ngưng hiểu ra cái gì đó, không khỏi cười lạnh trong lòng, chắc chắn là có âm mưu, Tiểu Mặc gặp chuyện không may sợ rằng cùng người phụ nữ này có liên quan, hai lần dạy dỗ còn chưa học được ngoan ngoãn, hừ hừ. . . Thời gian còn dài. . .

"Ái chà! Cục trưởng Tôn, ngọn gió nào thổi anh tới đây?" Khoan thai đi đến, Đỗ Hải Lâm - chủ nhiệm giáo vụ của Đế Hoa chen qua đám người đi vào, hơn 40 tuổi, dáng người cao lớn, lưng hùm vai gấu, nếu không phải có công việc đảng hoàng, nhìn ông ta giống như một đầu lĩnh thổ phi.

Cục trưởng Tôn trong miệng Đỗ Hải Lâm chính là viên cảnh sát kia, tên Tôn Gia Nhạc, lúc này bị cắt đứt nửa chừng, anh rất không vui, đường đường là chủ nhiệm giáo vụ, để học sinh gặp chuyện không may ở phụ cận trường học, thôi, biết trẻ còn hơn không, hơn nữa lão đại dặn dò phải chiếu cố kỹ lưỡng, làm không tốt thì cuốn gói cút xéo, để ý chim chóc gì ông ta.

"Chủ nhiệm Đỗ, đừng trở ngại tôi làm việc, đợi lát nữa chúng ta mới thảo luận về trị an trường học, vấn đề an toàn của học sinh." Trước kia từng có tiếp xúc, cho nên Tôn Gia Nhạc nhận ra Đỗ Hải Lâm.

"Dạ, được, cậu làm việc đi." Đỗ Hải Lâm vội vàng biết điều lui ra, học sinh trường mình gặp chuyện không may, ông ta là người chịu trách nhiệm chủ yếu, nào dám không vắng lời người trước mặt, trong mắt học sinh, chủ nhiệm giáo vụ hết hung thần ác sát, ở trước mặt Tôn Gia Nhạc lại giống như chuột thấy mèo, mấy học sinh từng bị quở mắng xử phạt nhìn ông ta, âm thầm hô sáng khoái, Đỗ Hải Lâm nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông, khi nào thì hai chị em Trương Tôn Ngưng trở nên có khả năng như thế này, ngay cả Tôn Gia Nhạc cũng có thể sai khiến, tự mình giải phạm nhân tới nơi phá án, chuyện này. . . Trái đất này đi từ đông sang tây rồi! Đó là do ông ta không thấy cảnh Tôn Gia Nhạc kích động khi gặp Hoa Từ Ngang, nên mới có thể nghĩ như vậy.

"Bạn học này họ tên là gì?" Tôn Gia Nhạc đi tới trước giường, hết sức khiêm nhường hỏi, nói chơi sao, lão đại tự mình dặn dò có thể không lễ độ với người ta sao, mặc dù trong lòng thật sự rất tò mò quan hệ của bọn họ, nhưng lúc này cũng không dám hỏi.

"Trương Tôn Mặc." Báo rõ tên của mình, nhìn thoáng qua Trương Tôn Ngưng, nghi ngờ không hiểu.

"Xin chào bạn học Trương Tôn, tôi tên là Tôn Gia Nhạc." Tên vừa nói ra khỏi miệng, toàn trường xôn xao, đặc biệt là mấy người có chút địa vị xã hội như bọn Thuộc Ninh lại càng trợn to hai mắt.

Tôn Gia Nhạc, phó cục trưởng bộ công an tỉnh L, dù chỉ là phó cục trưởng nhưng quyền lực còn nhìn hơn so với cục trưởng, xuất thân là cảnh sát võ trang, năng lực lại mạnh, là học trò tâm đắc của cục trưởng, được công nhận là thí sinh kế tiếp cho vị trí cục trưởng, bây giờ, quyền hạn sử dụng ngang hàng với cục trưởng, anh lại khách sáo với một người tàn phế như thế, thậm chí là cung kính, trời ơi, nước sông Trường Giang chảy ngược rồi! Rốt cuộc chị em Trương Tôn có vận cứt chó gì sao lại biết nhân vật lợi hại như vậy? Mà những người lần trước đã thấy Văn Dục chăm sóc Trương Tôn Ngưng giờ càng thêm chân động, tâm tư khó dần, lần thứ nhất là trùng hợp, vậy còn lần này là sao đây? Cảnh sát làm việc có hệ thống trình tự, nào có chuyện giải phạm nhân tới cửa thẩm án, thật sự bọn họ không tin Trương Tôn Mặc có bản lĩnh thu thập hai tên bị còng tay, gọi cảnh sát mang theo người tìm tới cửa tỉnh sở, hơn nữa, nhìn thái độ của Tôn Gia Nhạc đối với cậu thì càng không thể nào, rõ ràng là cho Trương Tôn Mặc chỗ dựa, không xong không xong, cá nặc trở mình rồi.

Tôn Gia Nhạc không biết tình trạng của Trương Tôn Mặc, cậu ngồi ở trên giường nên không nhìn ra cái gì, hai chân của Trương Tôn Mặc nhìn không khác người bình thường, chính là không đủ sức đi đứng, xe lăn bị hư hỏng quảng ở cửa ra vào, anh cũng không nhìn thấy.

Không để ý tới người khác, Tôn Gia Nhạc nói tiếp: "Cảnh sát mới vừa bắt được hai tên cướp, điều tra ra là tái phạm, cũng đã nhận được tin báo, giữa trưa hôm nay bạn học Trương Tôn bị cướp ở phụ cận trường học, chúng tôi muốn biết tình huống cận kề để nhanh chóng kết án bọn họ."

Vừa nói, Tôn Gia Nhạc vừa nghĩ thầm, lão đại à, người ta là phó cục trưởng có được hay không, để ý tới chuyện cướp bóc nhỏ xíu này, đúng là 'đại tài tiểu dụng', lãng phí tài nguyên có biết không? Còn nữa, rõ ràng chính là lão đại anh liều mạng ra lệnh bắt người, bắt người thì cũng thôi đi, còn yêu cầu phải mang tới nơi này để tùy ý trừng trị, lão đại anh không phải là chí công vô tư nhất sao? Làm như vậy là lạm dụng chức quyền, sự anh minh của người ta bị anh hủy rồi ..., người ta muốn đi tìm Văn Dục phân xử.

Nếu để cho Hoa Từ Ngang biết trong lòng của Tôn Gia Nhạc đang cầu nhàu những điều này, khẳng định sẽ tặng cho anh câu: có gan đừng để ý tới lệnh của ông đây, khẳng định anh sẽ trả lời: người ta có gan, nhưng không dám trái lệnh của ông lớn anh, dù là UN (lực lượng bảo an LHQ) thì cũng phải để cho người ta sống nữa chứ.

"Được, anh hỏi đi." Từ trước đến nay Trương Tôn Mặc luôn rất ngoan ngoãn, tương đối lễ độ, bị cả đám vây quanh nhìn ngó cũng không có cảm giác không được tự nhiên, có thể là do từ nhỏ đã quen bị nhìn, coi tất cả bọn họ là loại người tám chuyện nhàn rỗi.

"Anh hỏi cái quý gì mà hỏi, sự thật đã phơi bày trước mắt, Tiểu Mặc là người bị hại, thương thể trên người là bằng chứng, bà đây là nhân chứng, còn viết cái gì mà viết, hai tên cận kề này nên sớm vào tù để xã hội ít đi một phần tử nguy hiểm, nói tóm lại, chính là cảnh sát các người làm việc không hiệu quả, để thứ người như thế làm xằng làm bậy ở bên ngoài, tổn thương người vô tội, không biết xấu hổ khi mặc bộ cảnh phục này à, nếu đổi lại là tôi thì đã sớm tự kiểm điểm, từ chức về nhà úp mặt vào tường sám hối." Liễu Diệp không nhìn được nhất là loại người bắt nạt kẻ yếu, hơn nữa còn là bạn của cô, hận không thể lập tức bắn chết hai tên cận kề này, lửa giận cũng lan đến trên người Tôn Gia Nhạc.

Tôn Gia Nhạc mắt tự nhiên, khỏe miệng giật giật, rốt cuộc cũng không nói gì, Liễu Diệp nổi danh là Trái Ót Nhỏ của nhà họ Liễu, là con gái bảo bối của cục trưởng bộ nông nghiệp - Liễu Truyền Phong, anh đã gặp qua cô một lần, nhưng cô thì chưa từng gặp qua anh, đã lâu không gặp, gặp lại thì chụp lên đỉnh đầu anh cái mũ mất chức lớn như vậy, kêu anh làm sao mà chịu nổi?

Nếu không phải là lão đại ở bên cạnh, dạn dò là chuyện khẩn cấp, anh sẽ thay mình cãi lại một trận, mỗi ngày anh đều đi sớm về tối, cần cù chăm chỉ có biết hay không.

"Nói không sai, trở về sẽ lấy lời của cô làm thành một bức hoành phi treo trong phòng, a, không được, một bức không đủ, làm mấy bức phát xuống dưới nữa, ngành công an toàn tỉnh mỗi người một bức, thời khắc tinh táo, Tiểu Lý, trở về lập tức làm ngay, nghe không?"

"Dạ, biết."

"Hừ, đây là anh nói, không còn việc gì nữa thì tôi đi, đây là quyền giám sát nho nhỏ của dân đen." Liễu Diệp nói tiếp, chọc vui không ít người, ngay cả Hoa Từ Ngang và Trưởng Tôn Ngưng cũng không tự giác mà cười cười, Tôn Gia Nhạc là càng giận quá hóa cười.

Cái cô Liễu Diệp này, đối lại là người bình thường thì chắc chắn sẽ không nói gì nữa, cô thì tốt rồi, bắn ra một câu như thế, không biết Tôn Gia Nhạc trở về có làm hoành phi hay không? Cô là ót chỉ thiên, mọi người ở Đế Hoa công nhận là không có người nào dám đắc tội, cay chết người không đền mạng, nếu như náo loạn lên, chuyện vui lớn đây.

"Đừng giỡn nữa, cậu lạc đề rồi." Hoa Từ Ngang nhắc nhở, cũng coi như cho Tôn Gia Nhạc một bậc thang, bằng không có người nói tiếp chắc anh không còn mặt mũi. truyện chỉ đăng trên dd lê quý đôn

"Biết rồi, lập tức trở về việc chính."

Tiếp đó, Tôn Gia Nhạc nghiêm trang xử lý công việc, không ai nói chen vào nữa, hỏi Trưởng Tôn Mặc vài vấn đề, cậu đều trả lời rõ ràng rành mạch, hơn nữa còn mạch lạc rõ ràng, hai tên cướp cũng đã thú nhận, nhưng tiếp theo đó, Tôn Gia Nhạc lại lúng túng, tội cướp giết cũng không lớn bao nhiêu, chẳng lẽ cứ như vậy mà bàn giao cho tòa án sao? Thấy bộ dạng mất nhìn chớp mũi của lão đại, rõ ràng là không hài lòng, nếu là ở trong đồn cảnh sát, hoặc thêm thời gian để anh điều tra một phen, cho thêm mấy tội danh rồi nhốt vào trại giam cũng không có vấn đề gì lớn, hiện giờ, dưới nhiều cặp mắt nhìn trừng trừng thì không dễ làm gì, hơn nữa, anh đoán không ra ý tứ của lão đại kính yêu là cái gì.

"Cục trưởng Tôn, tôi có chuyện muốn nói."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Có Vợ Nhàn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Những Lời Cô Nói

"Cục trưởng Tôn, tôi có chuyện muốn nói."

Nói chuyện không phải là ai khác mà chính là Trưởng Tôn Ngưng, ngay lập tức ánh mắt mọi người bị cô hấp dẫn, thấy cô đứng thẳng, mày đen như vẽ, sự yên tĩnh lạnh nhạt trên gương mặt tựa như tàn mát ra từ trong xương tủy, đôi mắt sáng ngời trong suốt so với đá quý còn chói mắt mẽ người hơn, cô lẳng lặng đứng nơi đó, tựa như tiên nữ không dính bụi trần, bóng dáng xinh đẹp mỹ lệ khiến người khác không thể khinh thường, chẳng biết từ lúc nào, Hoa Từ Ngang đã lặng lẽ đi tới bên cạnh cô, hai người kẻ vai sát cánh giống như một bức tranh kim đồng ngọc nữ hoàn mỹ khiến người đời ghen chết, thật ra, lúc này Hoa Từ Ngang thật sự muốn giấu cô đi, hung hăng thương yêu một trận, nhưng anh không thể làm hư việc của cô, đánh phải buộc lòng chịu đựng.....

Ngoài Đỗ Hải Lâm, ở bên trong phòng còn rất nhiều học sinh của Đế Hoa cũng đang thổn thức không dứt, bắt đầu từ lúc nào, cô gái quê vô cùng mùa nghèo khổ, yếu ớt đến đáng thương như gà rừng kia đã biến thân thành phượng hoàng? Thì ra, lời đồn đãi trong trường học mấy ngày gần đây đúng là 'không có lửa thì sao có khói', dường như chỉ trong một đêm, cô đã thay da đổi thịt, xinh đẹp đến mức để cho người ta không dời mắt được, nam sinh kinh ngạc nữ sinh ghen tỵ, dĩ nhiên, cũng có nữ sinh nhìn chằm chằm Hoa Từ Ngang mà cười ngớ ngẩn, Phùng Lâm Lâm núp trong đám đông là cuồng nhiệt nhất.

Trưởng Tôn Ngưng ngầm quan sát, ghi nhớ ở trong lòng, âm thầm ngắt đuôi Hoa Từ Ngang một cái, trong lòng mắng 'đồ yêu nghiệt, nhìn xem, anh rước lấy một đồng hoa đào thú, nếu ngày nào đó trên lưng cô mang tội danh 'giết người' thì cũng phải kéo theo anh làm đệm lưng', động tác của cô cũng không kín đáo, Tôn Gia Nhạc kinh ngạc thiếu chút nữa ngoác mồm, cũng may phản ứng kịp thời không có kêu thành tiếng, nếu không chắc là mất hết thể diện.

Khi nào thì lão đại đứng gần phụ nữ như thế? Bị phụ nữ véo mà trên mặt còn treo nụ cười gầy chết người? Thịnh thoảng lại thì thầm, Như Lai Phật Tổ ơi, rốt cuộc thì ông đã cũng thể hiện bản lĩnh cao cường rồi, cuối cùng gốc cây vạn niên thiết thụ lão đại này đã nở hoa kết trái, vỏ ót một cái, ai da, mình thật là dần, nhìn tướng tá cô bé này cùng Trưởng Tôn Mặc, là chị hay là em gái của cậu ấy, lão đại chỉ định là phải coi trọng, người ta mới không tiếc lấy việc công làm việc tư, nhiệt tâm sốt sắng như thế, thì ra là lấy lòng, nhìn cô bé non nớt búng ra sữa, không ngờ đây lại là khẩu vị của lão đại, hắc hắc.....

“Cục trưởng Tôn, anh cười cái gì vậy?” Trưởng Tôn Ngưng nhíu mày, đầu óc người bạn này của Hoa Tử Ngang không có bệnh đi, nhìn số tuổi chênh lệch của hai người, có cảm giác trình độ lão luyện của người này kém xa anh, nếu đổi thành Hoa Tử Ngang, với tính tình phức tạp của anh, chỉ sợ là cũng chỉ cười trong lòng, quả nhiên, không hồ là là người cô coi trọng.

Đột nhiên nụ cười của Tôn Gia Nhạc im bất, đồng thời cũng nhận được ánh mắt cảnh cáo của Hoa Tử Ngang, giả bộ háng giọng, điều chỉnh tốt cảm xúc: “Không có gì, muốn nói gì cứ nói không cần kiêng kỵ, trước kia còn làm việc ở trong cục tôi thích nhất thời điểm công khai phá án, mọi người cứ nói thoải mái, không oan uổng người tốt cũng không phóng thả người xấu.” dd lequydon

Kẻ ngu cũng đều nghe hiểu, lời nói của Tôn Gia Nhạc cực kỳ ‘chân chó’, lúc này, trong lòng hai người dưới quyền vô cùng khinh bỉ, những người khác cũng bày tỏ bảo lưu quyền phát biểu.

“Vậy thì tôi không khách sáo, cảm ơn cục trưởng Tôn cho phép tôi quơ tay múa chân.” Trưởng Tôn Ngưng chủ động nói một câu.

“Không dám nhận, không dám nhận, cô nói đi.”

Tôn Gia Nhạc ‘nịnh hót’ càng khiến mọi người như muốn rút mắt kiếng, đặc biệt là hai cảnh viên anh mang tới, ánh mắt này giống như muốn nói ‘phó bộ trưởng, anh dễ đặt một chút đùng rõ ràng như vậy được không?’, mọi người ở đây càng lúc càng thấy kỳ quái, với thân phận của Tôn Gia Nhạc sao lại phải như thế, đầu tiên là đối với Trưởng Tôn Mặc khách sáo, hiện tại lại hết sức nịnh hót Trưởng Tôn Ngưng, hận không thể đặt lên trên cứng bái như tổ tông, chẳng lẽ hai chị em họ giống như nhân vật chính trong bộ phim được phát lúc tám giờ, lúc mình một cái biến thành công tử tiểu thư của thế gia đại tộc, không cần thận lưu lạc ở bên ngoài? Hẳn không thật sự câu huyết như vậy chứ? Ngoại trừ người trong cuộc, ngay cả Tử Hàng cũng có chút manh mối trong đầu, lúc này hạ mí mắt suy đoán thân phận của Hoa Tử Ngang, dĩ nhiên anh ta vẫn luôn không tra ra được.

Không để ý tới bọn họ, Trưởng Tôn Ngưng đi vài bước đến trước mặt hai tên tội phạm, cách cánh cửa một mét thì dừng lại, không khỏi đột ngột lùi, sống lại ngày thứ nhất mình bị bắt cướp, lúc này em trai cũng lại bị cướp, là vận số của bọn họ quá ‘tốt’, hay do trị an của thành phố X quá kém đây? Không để lại dấu vết quét mắt nhìn Phùng Lâm Lâm đang liêu mạng che giấu mình, Liễu Diệp nói ông già của cô ta chính là Trưởng cục công an thành phố X, lúc này có thể khẳng định, cô ta có quan hệ trực tiếp tới chuyện Trưởng Tôn Mặc bị cướp, Trưởng Tôn Ngưng nhếch môi cười, rất là quý dị, nhưng cô không làm khó dễ Phùng Lâm Lâm, mà là quay đầu lại thoáng nhìn Hoa Tử Ngang, bởi vì nghĩ đến chuyện sau khi bị cướp gặp được anh, Hoa Tử Ngang không biết cô đang suy nghĩ mấy chuyện này, mỉm cười đáp lại, giống như nói cho cô biết, muốn làm cái gì thì cứ yên tâm lớn mật làm đi, tất cả đã có anh.

Trưởng Tôn Ngưng khéo léo nở nụ cười, trong lòng như có một dòng nước ấm bắt đầu chảy xuôi, chỉ một ánh mắt còn hơn ngàn vạn lời nói, được người khác quan tâm che chở thật tốt, sống hai đời, rốt cuộc cô có núi để dựa rồi, đau đớn mệt mỏi không còn cô đơn một mình nghỉ ngơi nữa, đã có một lòng ngực rộng rãi chắc bên cạnh, nhưng bây giờ không phải là thời điểm cảm động, Trưởng Tôn Ngưng quay đầu nói: “Thật sự không nghĩ tới, kẻ cướp như hai người rất có chí khí, dám làm dám chịu, chỉ bằng một bộ xương cốt cứng rắn đã đáng giá để không ít người học tập.”

Ngoại trừ vẻ mặt cao thâm của Hoa Tử Ngang, tất cả mọi người trong phòng, bao gồm cả hai tên cướp đều kinh ngạc về những lời Trưởng Tôn Ngưng nói, chẳng lẽ cô không muốn thay em trai hả giận sao? Không phải cô nên đánh mắng nhục nhã bọn họ sao? Không phải nên bỏ đá xuống giếng, thêm dầu vào lửa để tội của bọn họ tăng thêm một bậc sao? Có làm hay không, cô đang..... Khích lệ bọn họ, xác thực là khích lệ, không chứa một chút giả dối châm chọc nào, cô muốn làm gì?

Hai tên cướp ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, tuổi của bọn họ không lớn lắm, hơn 20 tuổi, cực gầy, có thể nói chính là một bộ da bọc xương, ánh mắt vẫn đục, nhưng khi nghe lời Trưởng Tôn Ngưng nói không hẹn mà cùng thoáng qua ánh sáng.

Dưới ánh mắt khó hiểu của mọi người, Trưởng Tôn Ngưng tiếp tục dùng chiêu đồng cảm đánh vào tâm lý: “Tôi nghĩ các anh luân lạc tới tình cảnh ngày nay nhất định là có nỗi khổ tâm, mặc dù tôi thật lòng đồng tình, cũng cảm thấy tiếc hận thay hai anh, nhưng hai anh lại ức hiếp em trai tôi, thật sự là đáng ghét, hai anh có tay có chân có đầu óc, cướp bóc ngoài đường phố coi như xong, ngay cả người hai chân không thể đi đứng cũng nở ức hiếp, thân là một người đàn ông mà không cảm thấy xấu hổ hay sao? Em trai tôi lúc nhỏ gặp chuyện không may khiến cậu ấy không thể không làm bạn cùng xe lăn, dù vậy, cậu ấy cũng chưa bao giờ oán trách số phận, đâm mình tự tử, chưa bao giờ buông tha ước mơ khát vọng, cậu ấy tự lập, tự mình cố gắng vươn lên, tự tin thông minh, khéo léo hiểu chuyện, tích cực lạc quan, nhưng bởi vì hai chân tàn tật, so với người bình thường phải trả giá gấp mười gấp trăm lần mồ hôi cùng cố gắng mới có thể đổi lấy một chút thành tựu, dĩ nhiên, cậu ấy còn phải đối diện với những ánh mắt khinh bỉ cùng áp lực thật lớn, cậu ấy ‘đi’ được đến hôm nay không dễ dàng, các anh hiểu chưa? Hừ! Đương nhiên các anh không hiểu, bởi vì các anh có một thân thể toàn diện thể nhưng lại có một trái tim tàn khuyết không đầy đủ, thân thể của cậu ấy khiếm khuyết không phải do cậu ấy lựa chọn, cậu ấy cũng không nguyện ý ‘lùn’ hơn người khác, thời điểm các người hướng tới cậu ấy xuống tay có nghĩ tới bởi vì các người nhất thời ‘ngứa tay’ mà hoàn toàn chôn vùi kiên trì nhiều năm mơ ước khát vọng, còn có tánh mạng của cậu ấy hay không? Trên đường có nhiều người như vậy tại sao không đi cướp, có tình hướng tới cậu ấy, đó là ý mạnh hiếp yếu lấy nhiều khi ít, lương tâm của các người cho chó ăn rồi à!” Một câu cuối cùng cơ hồ là gào lên, phòng y tế yên tĩnh đến mức ngay cả tiếng hít thở cũng nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sùng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 66: Cô Muốn Làm Gì?

Cả người Trưởng Tôn Ngưng tràn ngập sự đau buồn và phần nộ, trần thuật lên án, hai mắt và trái tim đau đớn bao nhiêu? Mặc dù Hoa Tử Ngang đã

sớm biết tình hình thực tế của Trương Tôn Mặc, nhưng nghe Trương Tôn Ngưng nói ra trong lòng vẫn nặng nề vô cùng, muốn kéo cô vào lòng an ủi một phen, nhưng thấy cô quật cường ngang đầu, lưng thẳng tắp, cuối cùng lại kiểm lại, không thể phá hư chuyện của cô.

Nghe xong lời nói của Trương Tôn Ngưng, hẳn là người còn có chút lương tri và xấu hổ đều không khỏi xúc động, rồi rít tự xét lại, có phải mình đã làm chuyện gì quá đáng đối với thiếu niên chăm chỉ này hay không? Ngày thứ nhất Trương Tôn Mặc nhập học liền được toàn trường quen thuộc, cậu lấy thành tích hạng nhất toàn tỉnh thi vào Đế Hoa, hơn nữa còn là người tàn tật học trường học bình thường do hiệu trưởng tự mình phê chuẩn. Trước kia bọn họ nghèo khổ, ần ần, vốn không có ai để ý đến chuyện của bọn họ, bất cứ nơi đâu bất cứ lúc nào bọn họ xuất hiện đều bị cười nhạo, chế giễu. Nghe Trương Tôn Ngưng nói chuyện giống như một lời cảnh tỉnh, bọn họ có tư cách gì mà đối xử với thiếu niên lạc quan kiên cường này như vậy?

Bởi vì mấy người anh em Trương Tôn Như Ca, Quách Huy, Thuộc Ninh tiếp xúc với bọn họ khá nhiều, thường xuyên lấy việc đùa bỡn bọn họ làm niềm vui, trong thoáng chốc nghĩ kỹ lại những việc mình đã làm lúc trước, không khỏi cảm thấy mình thật là ngây thơ lại ác độc. Trương Tôn Như Ca, Trương Tôn Y Y, Quách Huy cúi đầu, gương mặt Thuộc Ninh hối hận nhìn Trương Tôn Ngưng, không trở về được, cô gái có nụ cười đơn thuần, ngượng ngùng trước kia sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Cô gái trước mắt này, cho dù đang làm gì, cũng đều tỏa sáng rực rỡ. Từ Hằng đã sớm tốt nghiệp, ngừng đầu nhìn một chút, lại nhủ mảy mai suy nghĩ tâm sự của anh ta. Chỉ có Liễu Diệp, yên lặng đứng ở bên cạnh Trương Tôn Mặc, đôi tay để bên người nắm chặt thành quyền.

Hai tên cướp rớt cuộc còn có chút lương tâm, suy nghĩ một chút ngay cả người què bọn họ đều bắt nạt quả thật không bằng súc sinh, nhưng lại không thể nói người kia ra, quỳ trên mặt đất không ngừng nhận lỗi với Trương Tôn Mặc.

Một màn hài kịch này lại khảo nghiệm thân kinh của những người tại đây lần nữa, bọn họ cho là nói xin lỗi liền hết chuyện sao? Phải biết rằng, bọn họ đã rơi trong tay cảnh sát, mà Trương Tôn Ngưng, Trương Tôn Mặc đều không quyết định thay cảnh sát được. Hiển nhiên, bọn họ đã cố ý bỏ quên người tỏ vẻ khiêm tốn nào đó bên cạnh rồi.(=]]])

“Các người làm cái gì vậy, bị tôi mắng xong đã quyết định muốn “bỏ dao đồ tể, lập địa thành Phật” rồi hả?” Trương Tôn Ngưng châm chọc nói, âm thanh trở nên bén nhọn, có điều thân là người thân của người bị hại, loại thái độ châm chọc này của cô là rất bình thường.

“Chúng tôi thừa nhận chuyện mình đã làm, thật xin lỗi cậu bạn trẻ, nói xin lỗi không cầu tha thứ, các người không thay mặt cảnh sát được, anh em chúng tôi nhận tội.” Một trong hai tên cướp nói, từ trong lời nói của anh ta cũng không khó nghe ra, bản thân người này cũng không phải là người hung ác, trong lời nói mơ hồ nén một cơn oán khí.

Ha ha, Trương Tôn Ngưng đột nhiên cười lạnh, thay đổi thái độ buồn bã bị phần lúc trước, giọng nói lạnh lùng sắc bén, làm cho người ta nghe rợn cả tóc gáy, run như cây sậy. “Hừ, làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ, ức hiếp em trai tôi còn muốn toàn thân mà lui, quả thật cực kỳ buồn cười! Năm mơ ban ngày, khó trách sẽ bị người sử dụng làm vũ khí, đáng đời!”

Cô đây coi như là nước ấm nấu ếch sao? Cho một táo ngọt, trước tiên làm bọn họ chóng mặt, tiếp theo sẽ bị thương tích đầy mình, cuối cùng hung hăng cho một gậy, thực sự lại là một gậy chí mạng.

“Cô... Cô có ý gì?” Tên cướp ắt ngây ngốc hỏi.

“Có ý gì? Chính là ý trên mặt chữ chứ sao.” Trương Tôn Ngưng chỉ đứng nói chuyện với giọng điệu nhàn nhạt, nhưng dường như mọi người đang thấy một thanh lưỡi hái cán dài ở trên tay cô.

Rắc rắc!

Mọi người lại đơ mắt tập thể, hôm nay tam quan (quan niệm, nhận thức, hiểu biết) của bọn họ đã bị lật đổ không biết bao nhiêu lần, hoàn toàn có hiểu biết mới đối với Trương Tôn Ngưng, cô bé xấu xí đã biến thân thành Thiên Nga Trắng, xinh đẹp, cao quý cơ trí đến mức khiến cho mọi người phải chùn bước trước mặt cô, cô đã không bao giờ còn là cô gái mà mọi người có thể tùy ý bình phẩm từ đầu đến chân nữa. Nghe ý tứ trong lời nói của cô, hai tên cướp này là bị người sai khiến, hơn nữa cô còn biết người nọ là ai, .

Phùng Lâm Lâm núp ở trong đám người chột dạ, cảm giác trên đỉnh đầu treo một cây đao, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu có thể rớt xuống cắt đứt cổ. Theo bản năng muốn bỏ chạy, nhưng hai chân lại không nghe sai bảo, lao đảo một cái suýt nữa ngã xuống. Thật may là vịn được khung cửa, bởi vì xưa nay cô ta vốn hành xử phách lối, nên cũng không có một người nào dám cười ra tiếng. Trương Tôn Ngưng thấy bộ dạng nhếch nhác của cô ta lại giả vờ như không nhìn thấy, điều này làm cho Phùng Lâm Lâm thờ dài một hơi. Vừa bình tĩnh lại vừa cẩn thận nghĩ, không nói tới việc hai người kia tuyệt đối không dám bán đứng cô ta, Trương Tôn Ngưng cũng không thể khôn khéo như vậy, biết là cô ta giật dây người khác giờ trò, bản thân mình ngàn vạn lần không thể tự loạn trận cước. Coi như Trương Tôn Ngưng biết, nhưng không có chứng cứ, có thể làm gì cô ta? Ai bảo cô ta giờ trò xấu trước, để cho cô ta có khổ mà không nói được, cái này gọi là gây ông đập lưng ông. Lập tức, bình tĩnh trở lại, thoải mái ở lại ‘xem náo nhiệt’.

Phùng Lâm Lâm tự cho là thông minh, nghĩ rằng người khác đều là kẻ ngu, lại không biết Trương Tôn Ngưng đã sớm hiểu rõ tất cả những việc cô ta làm, chỉ là làm như không thèm để ý tới. Không đúng, không nên nói là không thèm để ý tới, mà là cô muốn giữ lại từ từ chơi. Coi như hiện tại vạch trần là cô ta là kẻ sai khiến người khác cướp bóc Trương Tôn Mặc, nhiều lắm là bị phê bình giáo dục một phen, không tạo được tính tổn thương thực sự, không đạt tới mục đích trả thù, còn khả năng khơi ngòi ra quả phản pháo điên cuồng hơn, khó lòng phòng bị. Nếu đã như vậy, không bằng giả bộ không biết, chơi trò mèo vờn chuột một chút, hơn nữa có loại trả thù không cần kêu đánh kêu giết, còn có thể để cho cô ta chịu rất nhiều đau khổ, thời thời khắc khắc như đứng đồng lửa, có bao nhiêu thú vị cơ chứ!

Trong lòng Trương Tôn Ngưng có tính toán, tiếp tục dùng lực chú ý ở trên người hai tên cướp, hôm nay sẽ dùng bọn họ giết gà dọa khỉ, nói rõ ràng cho mọi người biết, đặc tội với cô, cùng người cô muốn bảo vệ sẽ có kết cục gì Lãnh Nguyệt Dạ.

“Chúng tôi chỉ là giành chút tiền lẻ, nhiều lắm là đi vào đi bộ một vòng, rất nhanh sẽ có thể ra ngoài. Nói cho cô biết, đừng có mà dính vào, chúng tôi

cũng là có người chống lưng phía sau.” Tên cướp kia nói, hiển nhiên lão luyện hơn so tên cướp còn lại nhiều lắm.

“Hà? Vậy không biết đại nhân vật chống lưng cho các người là ai, nói ra cho mọi người nghe một chút, tôi lại tò mò là chánh phủ cao, hay là đại ca hắc đạo cao tay hơn đây? Xem người chống lưng của các người cứng rắn, hay là thủ đoạn của tôi cao minh hơn?”

Trưởng Tôn Ngưng bày ra gương mặt tò mò, nhưng hai tên cướp lại thấy được thấy được sự mỉa mai trong mắt cô, cùng đường, bọn họ bây giờ chỉ còn đường cùng, lúc này hai người như quả bóng xi hơi, không bao giờ phồng lên nổi nữa. Làm sao bọn họ không biết, chuyện cho tới bây giờ đã thành leo lên lưng cọp, nói ra người nọ không bằng không nói, còn có thể khiến người nhà có một cuộc sống an ổn.

“Cô muốn làm gì?” Tên cướp kia không hồ là người lão luyện, cho dù đã hiểu tình cảnh hiện tại, vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, nếu không phải trót đi lên con đường sai trái, bồi đường một chút, có lẽ sẽ là một nhân tài.

Trừ Hoa Tử Ngang mang nụ cười sáng tỏ trên mặt, tất cả mọi người đều tò mò, Trưởng Tôn Ngưng muốn làm gì? Cô sẽ không xử lý hai người này trước mặt bao người chứ? Hai người tên cướp cũng nghĩ như thế, biết mình phạm tội không nặng, cũng đoán chừng Trưởng Tôn Ngưng không có ngồng cuồng đến trình độ không coi ai ra gì kia, cho nên đến lúc này bọn họ vẫn bình thân ung dung. Vậy mà, lời nói tiếp theo của Trưởng Tôn Ngưng lại hoàn toàn đánh bọn họ rơi xuống vực sâu không đáy, không còn thời gian xoay sở.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Kết Cục Của Bọn Cướp

“Không cần suy nghĩ lung tung, chính các người làm vậy, tự tìm đường chết, không cần tôi phải ra tay, huống chi, dù tôi có tức giận đến đâu thì cũng là người có giáo dục, sao có thể hiểu luật mà phạm luật được, ngu xuẩn giống như các người vậy sao?” Lời nào của Trưởng Tôn Ngưng cũng như châu ngọc, nghiêm trang như một vị nữ vương cao cao tại thượng đang khiển trách thần dân bất tài.

“Cô.....”

“Đừng nóng nảy, nghe tôi nói hết đã.” Sau khi ném cho bọn họ một ánh mắt trấn an, Trưởng Tôn Ngưng lại nói tiếp: “Cướp bóc, hơn nữa chỉ giật được chút tiền lẻ, xác thực là pháp luật không thể làm gì các người, nhưng các người cũng đã phạm vào một tội lớn hạng nhất không thể tha thứ.”

Hai tên cướp vừa nghe thì ‘lộp bộp’ một cái, thậm chí không xong, sắc mặt càng thay đổi, giả bộ trấn tĩnh: “Cô nói vậy bịa gì đó?”

“Tôi không hề nói bịa, lát nữa sẽ hiểu.” Dứt lời, Trưởng Tôn Ngưng chợt xoay người nói với Tôn Gia Nhạc: “Cục trưởng Tôn, không biết hít thuốc phiện và tàng trữ cùng buôn lậu thuốc phiện theo thông lệ trừng phạt như thế nào?”

“Chung thân hoặc tử hình, chỉ có điều.....”

Biết Tôn Gia Nhạc nghi ngờ cái gì, tin tưởng mọi người cũng đều đang nghi ngờ, Trưởng Tôn Ngưng chỉ chỉ cổ tay cùng chuỗi ngọc trên cổ hai tên cướp, nói: “Nhìn bọn họ đi, làn da xanh xao vàng vọt, tinh thần uể oải, quần áo không ngay ngắn, hết sức đề nén cảm xúc lo âu chính là triệu chứng của người nghiện thuốc lâu ngày, bọn họ là côn đồ không phải là Phật tử, mang một chuỗi ngọc coi còn được, mang nhiều như vậy không phải có biểu thị gì đó hay sao, chẳng lẽ mang theo để trừ tà? Còn nữa, từ trước đến giờ tôi rất ghét những thứ đồ bẩn thỉu này, lúc nào cũng có mùi vị khó ngửi.”

Trước kia, thường tiếp xúc với trùm buôn thuốc phiện, cho nên đối với ma túy cô có trực giác khác hẳn với người thường, không thể không nói hai người này giấu ma túy khá giỏi, dưới tình huống bình thường rất khó bị phát hiện, mấy người Tôn Gia Nhạc không nghĩ tới phương diện kia mới sơ sót, nguyên nhân chính là phát hiện bọn họ mang ma túy trên người, cô mới dám to gan mà yên tâm giết gà dọa khỉ.

Cô không sợ bị người ta nói lòng dạ nhỏ mọn, cô chính là muốn dùng hành động thực tế để nói cho mọi người biết, đắc tội với cô, còn có người cô phải bảo vệ thì nhất định cô sẽ tính toán chi li, trả lại gấp mười gấp trăm lần, chính chết bỏ, ra tay là không cho bọn họ có thời gian xoay sở, tin tưởng sau này, không có ai còn dám tùy tiện trêu chọc chị em cô, bởi vì Trưởng Tôn Mặc vẫn còn có lòng tự ái của một đứa trẻ, sau kiếp nạn này, sẽ phải càng cấp thiết tự mình mạnh mẽ lên, sau này cô không thể thời khắc bảo hộ ở bên cạnh cậu, tự mình mạnh mẽ là điều cần thiết, mà không có gì hay hơn hết là học hỏi, đây cũng là nguyên nhân mà cô hao tâm tổn trí lớn như thế báo thù cho cậu ở trước mặt mọi người, mục đích chính là muốn kích thích tiếng lòng mãnh cảm nhất của cậu.

Theo lời Trưởng Tôn Ngưng nói, hai cảnh viên tiến lên giữ chặt hai tên cướp, mạnh mẽ gỡ chuỗi ngọc trên người bọn họ xuống, dùng sức nặn ra một cái, quả nhiên bên trong là heroin có độ tinh khiết cao, hơn nữa trong một hạt châu chứa khoảng 15 gram, hai tên cướp thấy thế thì liều mạng giãy giụa, hung hăng dữ tợn, giống như điên bỏ nhào chạy về phía Trưởng Tôn Ngưng, một cảnh viên thấy thế quả quyết nã một phát súng vào trên đùi một tên, lúc này bọn họ không thể không đành lòng, mặt xám như tro tàn, suy sụp ngồi một đống trên mặt đất, coi như không bắn chết cũng cách cái chết không sai biệt lắm *le.qy.don*

Có mặt ở đây phần nhiều là học sinh khoa y, quen nhìn tử thi máu tươi nên không thấy gì đáng sợ, ngược lại nhìn thấy số lượng heroin lớn thì cảm thấy khiếp sợ, từ trong nội tâm bội phục Trưởng Tôn Ngưng, ngay cả cảnh sát cũng không phát hiện thế nhưng cô lại sớm nhìn thấu, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ, trước kia cô là trăn châu bị long đông, anh hùng mắc nạn, còn thủ đoạn của cô, báo thù thì quang minh lỗi lạc, quả quyết tàn nhẫn, không lưu lại

hậu hoạn, ngoài kính nể cũng khiến người ta sợ hãi, về sau thấy cô thì nên đi đường vòng tốt hơn, dĩ nhiên, đây là ý tưởng khách quan của rất nhiều học sinh, những người tiếp xúc với Trương Tôn Ngưng nhiều như đám người Trương Tôn Như Ca, Thuộc Ninh, Quách Huy thì có ý nghĩ phức tạp hơn nhiều, đặc biệt là Phùng Lâm Lâm cực kỳ sợ hãi, giờ phút này, trực giác nói rõ cho cô ta biết, Trương Tôn Ngưng tuyệt đối biết tất cả chuyện mà cô ta đã làm, chỉ e người kế tiếp bị trả thù chính là cô ta.

Chẳng qua Phùng Lâm Lâm đã quá lo lắng, hiện giờ, tối thiểu là như vậy, Trương Tôn Ngưng đã đạt được mục đích vì thế tâm tình không tệ, tạm thời không muốn để ý tới cô ta. “Cục trưởng Tôn, kế tiếp làm phiền các anh vậy, không biết hai người này còn hại bao nhiêu người khác, hơn nữa còn ẩn hiện ở phụ cận trường học của chúng tôi, nói không chừng còn có bạn học của chúng tôi gặp nạn, các anh ngàn vạn lần phải trừ con giặc thay chúng tôi, biểu dương chính nghĩa!”

Bỏ đá xuống giếng, phải hay không? Trước mắt chính là lập biên bản hiện trường, ý ngoài lời của Trương Tôn Ngưng chính là dùng sức chính bọn họ, chính chết bỏ, chính càng thâm càng tốt, hai tên cướp nhãi ranh này, cộng thêm thuốc phiện, ngàn tính vạn tính không ngờ cầm đầu đến trong tay một con nhóc, mặc dù hận không thể lột da rút gân uống máu cô, nhưng đã không còn hơi sức để so đo, bởi vì đã lên cơn ghiền đang run run cơ rút thành một đống.

“Tất nhiên, đây là trách nhiệm của tôi.” Tôn Gia Nhạc khách sáo lên tiếng, anh còn muốn theo Trương Tôn Ngưng tán gẫu một lát, nhưng bị Hoa Tử Ngang trừng mắt lập tức đổi lời nói: “Hai người các cậu, còn không mau giải hai khối u ác tính này về xử lý cẩn thận.” Cái mà bọn họ gọi là cẩn thận, chính là để cho hai tên đó biết thế nào là khổ sở đến chết.

“Dạ!” Hai cảnh viên lên tiếng, một người giải một tên đi ra ngoài.

“Chủ nhiệm Đỗ, chúng ta cũng nên đi nghiên cứu vấn đề an toàn sân trường một chút rồi.”

“Dạ dạ, cục trưởng Tôn, xin mời!”

Sau khi Tôn Gia Nhạc và Đỗ Hải Lâm rời đi, giáo viên khoa y xua đuổi, học sinh xem náo nhiệt cũng đều giải tán, chỉ còn lại chị em Trương Tôn Ngưng, Hoa Tử Ngang, Liễu Diệp, anh em Trương Tôn Như Ca, Từ Hàng, Thuộc Ninh, Quách Huy đi theo Phùng Lâm Lâm ra ngoài, lúc Phùng Lâm Lâm đi ra cửa còn nhìn Hoa Tử Ngang một cái, không thể tránh được mắt phượng của Trương Tôn Ngưng.

“Đối nghịch với em, thật sự là chuyện đáng sợ nhất trên đời, ăn tươi nuốt sống, chết cũng không biết chết là tại sao.” Hoa Tử Ngang không coi ai ra gì, vô cùng cung chiêu nói, lần đầu tiên gặp cô đúng lúc nhìn thấy cô trực tiếp phế não tên cướp xui xẻo đó, hai tên cướp ranh trước mắt này, ngoài tội cướp giật còn dính vào ma túy chắc chắn sẽ bị đá vào đại lao, có thể thấy, thủ đoạn này so với anh còn ác hơn ba phần.

Trương Tôn Ngưng cười nói thân nhiên, giống như đang nói về thời tiết, gió nhẹ nước chảy: “Đúng vậy, là anh nói, em có một đôi mắt giết người, chính bọn họ đào hầm trước, sau là chọc phải em, đương nhiên, em đây là giúp người ta hoàn thành ước vọng, nghĩa bất dung từ!”

“Ha ha ha, ngoan độc tuyệt tình, đủ thông minh!” Hoa Tử Ngang nhỏ giọng cười nói, câu tiếp theo ‘anh thích’ không ra khỏi miệng, nhưng ý tứ đã nhấn nhủ đến.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nhiệm Vụ Hiện Thời

"Tiểu Ngưng, cậu quả thật ‘soái’ đến ngây người, trả thù phải đẹp như vậy, chị đây bội phục, có rảnh rồi truyền dạy chút kỹ năng đi." Liễu Diệp vỗ bả vai Trương Tôn Ngưng, tia la nói.

"Bái phục là được, ngàn vạn lần đừng nên mê luyện chị." Bởi vì anh rể sẽ ghen, nửa câu sau cô không nói ra miệng, nhưng liếc mắt quyền rũ nhìn Hoa Tử Ngang, lequydon

"Oe." Liễu Diệp bày tỏ sự ghét bỏ.

"Biến, chết đi! Được rồi, chuyện đã kết thúc, chúng ta cũng nên rút lui." Trương Tôn Ngưng đuổi người một cái, động tác tùy tiện nhưng không thô tục, ngược lại hết sức ưu nhã.

“Các người không đi học hả?” Liễu Diệp vô cùng rối rắm hỏi, bởi vì hiện tại ông nội đang dạy học ở trường, có đánh chết cô cũng không dám trốn tiết.

"Không đi, Tiểu Mặc cần nghỉ ngơi, làm phiền cậu đi gặp hiệu trưởng xin phép nghỉ." Thật ra thì có lên lớp hay không đối với Trương Tôn Ngưng căn bản là không sao cả, với kiến thức của cô cũng có thể lấy mười cái bằng bác sĩ, nếu không phải sợ Trương Tôn Thục Nhã đau lòng, nhất định cô đã nghỉ học, tự do tự tại thoải mái đi chơi.

"Thôi đi, lại đây." Liễu Diệp ngoắc ngoắc ngón tay.

Trưởng Tôn Ngưng cúi đầu: "Gi?"

Từ trước đến giờ Liễu Diệp luôn lớn giọng, len lén chỉ chỉ Hoa Tử Ngang, giọng nhỏ y hệt con muỗi hỏi: "Thằng thần được khoan hồng, anh ấy là ai, quan hệ thế nào với cậu?"

"Muốn biết?" Trưởng Tôn Ngưng cũng nhỏ giọng, Liễu Diệp gật đầu mạnh một cái, cô có thể ghen thời gian dài như vậy mới hỏi, thiếu chút nữa đã ghen thành nội thương được không, đương nhiên là muốn biết.

"Cậu đoán đi?" Nói xong, Trưởng Tôn Ngưng cất tiếng cười thanh thúy như chuông bạc vang vang ở trong phòng y tế.

"Mẹ nó, quỷ hẹp hòi, không nói thì thôi!" Liễu Diệp tức giận nói, dĩ nhiên cũng không phải thật sự tức giận, cô phát hiện, sau khi Trưởng Tôn Ngưng thay đổi, khuyết điểm lớn nhất chính là mồm miệng trở nên đặc biệt độc địa, trước kia, chỉ có một mình Trưởng Tôn Mặc, hiện tại cộng thêm Tiểu Ngưng, quả thật cô muốn chết vô cùng. *ddlequydon*

"Không đẹp thì trả lại tiền gấp hai cho cậu à!" Trưởng Tôn Ngưng cười, bạn bè thân tình cãi nhau âm ỉ, không tổn thương hòa khí và tình cảm, cảm giác này cô chưa bao giờ thể nghiệm qua, thật tốt!

"Cậu! Cậu! Cậu! Tức chết mình, đi đây." Giày vò nửa ngày, buổi chiều đã xong tiết thứ nhất, tiết thứ hai lập tức tới giờ, thời gian không còn kịp nữa, Liễu Diệp không cam lòng cũng phải đi học trước, vừa đi vừa nói thầm trong bụng, không nói thì không nói, xem cậu có thể lừa gạt tới khi nào, cũng không tin ngay cả Trưởng Tôn Mặc cũng bị lừa gạt, chỉ cần cậu ấy biết, tất nhiên chị đây cũng biết, hừ! Nhóc con.

"Chúng ta cũng về đi." Trưởng Tôn Ngưng nói xong, Hoa Tử Ngang chủ động nắm đường khô lực, ôm lấy Trưởng Tôn Mặc, ba người rời đi.

Bọn họ không biết, tiếp theo đó, một cuộc điều tra gió lốc về thân phận của Hoa Tử Ngang đang lặng lẽ diễn ra ở đây, lời đồn đãi về Trưởng Tôn Ngưng lặng lẽ phiêu tán, trở thành đề tài tán gẫu trong giờ rỗi rảnh của học sinh trường Đề Hoa.

Dọc đường đi, Trưởng Tôn Mặc không nói chuyện, cúi đầu nghĩ tới bản thân mình, thỉnh thoảng Trưởng Tôn Ngưng và Hoa Tử Ngang nói vài lời với nhau, nhưng đều không quấy rầy đến cậu, cho tới khi về đến nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn rầu rĩ mới tươi tỉnh lại, chuyện hôm nay làm cho cậu hiểu thêm rất nhiều về cách sinh tồn trong xã hội, suy nghĩ thông suốt, tin tưởng cậu sẽ trưởng thành hơn.

Hoa Tử Ngang nhìn căn nhà Trưởng Tôn Ngưng mua, hẳn là building của công ty nhà mình bán hoặc cho thuê, cười đến mức đắc ý hả hê, Trưởng Tôn Ngưng lại không để ý tới, mặc cho anh cười đến rút gân, sau khi lên đến nhà, Trưởng Tôn Ngưng vào phòng vệ sinh, chốc lát sau trong phòng khách có thêm một chiếc xe lăn mới tinh, một vài vật dụng hàng ngày của nam giới, dùng đầu ngón chân để suy nghĩ cũng biết, thích 'giờ trò' ở sau lưng, tốc độ lại nhanh chóng kịp thời như vậy, trừ Hoa Tử Ngang còn có ai?

"Anh rể, cảm ơn anh!" Trưởng Tôn Mặc nhớ đến vừa rồi bị Hoa Tử Ngang bồng tới ôm lui, xấu hổ muốn chết, xe lăn mới thật đúng là 'cập thời vũ', hơn nữa, so sánh với xe lăn chị mình mua thì cao cấp hơn rất nhiều.

Trưởng Tôn Ngưng bước vào phòng khách chỉ nghe thấy câu nói đó của Trưởng Tôn Mặc, suýt nữa trượt chân, choáng, Hoa Tử Ngang, anh có cần phải ra tay nhanh như vậy ác như vậy dứt khoát như vậy bá đạo như vậy hay không, một chút đường sống cũng không lưu lại, lúc đi vào rõ ràng hai người còn chưa biết nhau, cũng chưa nói chuyện với nhau, thế nào mà vừa xoay người ra ngoài thì thế giới đã đổi khác, cô vào toilet lâu vậy sao? Ngẩng đầu nhìn thời gian, có lộn không, mới mười phút thôi mà, mười phút, Hoa Tử Ngang đã tóm được em trai của cô rồi, mà em trai ruột thịt duy nhất bán cô không chứa một mống nữa chứ? Có cần cầu huyết như vậy hay không? Có cần điên cuồng như vậy hay không? Có cần đá kích người ta như vậy hay không?

"Em không sao chứ, sao không cẩn thận vậy." Hoa Tử Ngang bước nhanh về phía trước đỡ cô, tỉ mỉ thân thiết đến không thể bắt bẻ, nhưng ý cười trong mắt thật sự khiến người ta nén giận.

Trưởng Tôn Ngưng rầu rĩ buồn bực không dứt, cảm thấy rất mất mặt, mặc dù Hoa Tử Ngang là cô nhận định, nhưng lần đầu tiên thấy người thân của cô đã giờ thù đoạn thế này, thật sự là quá đã kích người ta, kêu cô làm sao mà chịu nổi? Nếu sau này Trưởng Tôn Thực Nhã cũng bị anh lấy lòng như thế, phản bội cô đứng về phía chiến tuyến của anh, ngộ nhớ về sau anh bắt nạt cô thì ai sẽ cho cô chỗ dựa? Được rồi, Trưởng Tôn Ngưng thừa nhận là có chút làm kiêu, cô không cần bắt luận kẻ nào làm chỗ dựa, nhưng thấy đáng về chảnh chọe của anh thì khó chịu, trừng mắt một cái phui cánh tay của anh.

"Tiểu Mặc, em không biết dè dặt một chút sao? Nhanh như vậy đã bị anh ấy thu mua, không thấy một cái cái đuôi to vênh ở phía sau à?" Trưởng Tôn Ngưng ra về 'chỉ tiếc rèn sắt không thành thép', oán giận nói.

"Chị, em dè dặt có ích gì không?" Nét mặt của Trưởng Tôn Mặc vô tội, nhìn Trưởng Tôn Ngưng. -dd.le.quy.don-

Nhìn thấy hai người xuất hiện cùng nhau, còn có ánh mắt trao đổi kín đáo giữa bọn họ, cậu đã đoán được, dù sao thì theo cậu hiểu, từ sau khi chị thay đổi thì chỉ quan tâm để ý tới người có tài, nếu là người không quan trọng, nhìn nhiều cũng ngại lãng phí thời gian, lãng phí hơi sức, dù chỉ vừa mới biết thân phận thật sự của Hoa Tử Ngang, nhưng khi ở phòng y tế cậu đã quan sát hồi lâu, thấy tướng mạo của anh đúng đắn, phong cách khác thường, tuần tú lịch sự, không phải là nhân vật đơn giản, chỉ có 'nam nhi bảy thước' tài năng xuất chúng như thế mới xứng với chị của mình, hơn nữa, cũng là đáng về người chồng trong lý tưởng của cô, có một loại người, dù là bèo nước gặp nhau, cũng sẽ khiến người khác không tự chủ mà mù quáng tin cậy, Hoa Tử Ngang vốn là loại người này.

"Em có dè dặt đi nữa thì chị cũng cầm đầu nhào tới." Trưởng Tôn Mặc dạ thừa bỗ sung một câu.

"Em" Được thôi, một tên hai tên đều có năng lực, nghiêng đầu, một ánh mắt sắc như dao bay về phía Hoa Từ Ngang, thật tình cô rất hoài nghi, người đàn ông này làm thế nào đầu độc đứa bé đơn thuần kia, anh đã nói gì với cậu ấy?

Hoa Từ Ngang đáp lại bằng ánh mắt, trời đất chứng giám, anh chỉ nói thật mà thôi, nhưng vấn đề là lời nói thật cũng đủ làm cho người ta tưởng tượng xa vời, Trương Tôn Ngung hối hận, sao lúc ấy lại nhào vào cái tên vừa phức tạp vừa khó chịu muốn chết này? Nghĩ tới nghĩ lui, tổng kết ra một câu, một lần sốt cao sai lầm cả đời!

"Đều là người một nhà có gì mà không thể nói, Tiểu Mặc cũng không cười nhạo em, mỗi ngày em kêu ông xã không rời miệng, người ta kêu một tiếng anh rở thì có gì quá đáng đâu?" Anh nói như vậy thì không khác nào giấu đầu hở đuôi, càng tỏ càng đen.

"Anh câm miệng!"

Trương Tôn Ngung ‘thẹn quá thành giận’, trời mới biết, tiếp theo anh có thể lại nói ra câu kinh người gì nữa hay không, hình tượng chị đây cũng bị hủy trong tay tên này rồi, mà lúc này, Trương Tôn Mặc đang ngồi ở bên cạnh cười khúc khích lảng lảng nhìn bọn họ.

Đặt mông ngồi xuống sàn nhà trải thảm, sờ sờ cầm một quả táo đã được rửa sạch, hung hăng cắn một cái để hả giận, không muốn rời rắm cái đề tài mà từ lúc vừa bắt đầu đã bị Hoa Từ Ngang chiếm thế chủ động này nữa, dù sao cũng đã như vậy, để Trương Tôn Mặc biết cũng tốt, với điều kiện của anh, ai cũng không nói ra được chữ ‘không’, căn bản không cần lo lắng, ngược lại người nên lo lắng chính là cô, với điều kiện xuất thân của cô hiện giờ, so sánh với thực lực địa vị của nhà họ Hoa, một bay thật cao ở trên trời, một chôn thật sâu ở trong hố, đây là sự khổ sở cũng là điểm mấu chốt, cô sẽ không giống mấy thiếu nữ tao nhã ngây thơ không hiểu thế sự, cho rằng chỉ cần yêu nhau thì thân phận địa vị bao gồm tất cả nhân tố thực tế đều dư thừa, nếu vì tình yêu mà cô phải uất ức cầu toàn, tuyệt đối không có khả năng, khiến Hoa Từ Ngang gây ra chuyện không vui cùng người nhà cũng không phải là mong muốn của cô, cho nên bây giờ, cô phải làm tốt mọi việc đồng thời yêu thương anh thật nhiều, cố gắng vì mình mà dốc sức để anh ngày ngày không quá khổ sở, giết người phóng hỏa, ăn miếng trả miếng cô vô cùng thuần thực, làm vợ người ta thì cô chưa có thử qua, sau khi quen biết Hoa Từ Ngang thường không tự chủ sẽ nghĩ tới những vấn đề này, nhưng mỗi lần đều đau đầu nhức óc chán ốm vô cùng, tất cả lòng tự tin cũng đều co đầu rút cổ, không khỏi thở dài dùng sức lắc đầu một cái, trong nháy mắt gạt đi bóng râm trong lòng, thôi, chuyện chưa tới thì để đó, về sau tiếp tục buồn phiền cũng được.

"Nghĩ cái gì, sắp cắn đứt đầu ngón tay kia." Hoa Từ Ngang ngồi xuống bên cạnh, giải cứu ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn ra khỏi miệng cô.

"Mắc mớ gì tới anh." Trương Tôn Ngung đụng khuỷu tay vào người anh, lặng lẽ nhích thân thể ra một chút, còn có người đang ở đây, chú ý hình tượng được không?

"Có thật không?" Hoa Từ Ngang cũng không tin, có thể khiến cô cắn ngón tay cũng không cảm thấy đau, không liên quan đến anh thì liên quan tới người nào, điểm tự tin này anh vẫn là có: "Yên tâm, tất cả có anh."

Kỳ quái, rõ ràng anh không nhiều lời, chỉ sáu chữ bình thường cũng khiến cô giống như thấy tiền đồ sáng lạng của hai người, hi vọng đúng là như thế: "Anh có ý tứ gì?"

"Cái gì mà có ý tứ?" Hoa Từ Ngang thật sự không hiểu ý của cô, cánh tay dài chụp tới, ôm cả người cô vào trong ngực.

"Buông ra." Người đàn ông này có thể chú ý một chút hình tượng ở nơi công cộng hay không, còn có người đang ở đây biết không, khoe mắt cô đảo qua, mẹ nó! Đầu còn bóng dáng tên nhóc Trương Tôn Mặc kia, không biết đã sớm trượt đi góc nào rồi.

"Tiểu Mặc vào phòng sách rồi, em mới vừa nói cái gì?" Hoa Từ Ngang dán bên tai Trương Tôn Ngung nói, may nhờ Trương Tôn Mặc tránh đi đúng lúc, nếu không đã phải xem phim miễn phí rồi.

Trương Tôn Ngung đẩy mắt anh ra, thật sự có chút hơi ngửa: "Một đồng này giải thích thế nào?" Chỉ vào đồng đồ dùng nam giới, xe lăn thì trực tiếp bỏ quên, coi như đưa lễ ra mắt cho Trương Tôn Mặc, xét đến cùng, nếu không phải bởi vì Hoa Từ Ngang thì cậu cũng không gặp phải kiếp nạn kia.

"Nơi này không có, thuận tiện nên kêu người đưa tới." Hoa Từ Ngang nói như chuyện thường ngày vậy.

"Nơi này là nhà của em mà! ?" Có làm hay không? Mở to hai mắt nhìn Hoa Từ Ngang, chẳng lẽ anh nghĩ, cô không phải ở một mình có được hay không, Trương Tôn Mặc cũng ở đây biết không?

"Có gì khác nhau sao? Dù sao em ở đâu anh ở đó, em chính là trận địa của anh, tất yếu phải giữ vững trận địa." Tư tưởng này của Hoa Từ Ngang thật sự cần ăn đòn.

"Đừng càn quấy."

Không đợi Trương Tôn Ngung nói câu kế tiếp ra miệng, Hoa Từ Ngang đã tiếp lời: "Trong nhà nhiều phòng như vậy, không có một gian cho anh sao, vậy em muốn., anh không ngại." Lời nói bị tình lược chỉ là ý tứ rất rõ ràng.

"." Cô còn có thể nói gì? Với tính tình phức tạp khó chịu lại cường thế của anh, không cho anh ở, không phải nửa đêm leo cửa sổ à! Cái gì cũng không nói, dứt khoát đổi chủ đề: "Ông xã, không dễ dàng gì anh mới nghỉ phép, không về nhà ở mấy ngày sao?" Vòng vèo không muốn chứa người, đây là rõ ràng cỡ nào!

Hoa Từ Ngang liền truong ra vẻ mặt vô lại: "Không về, anh mà về là mọi người lại nhón nháo tìm vợ cho anh, lại đòi ẵm cháu nội, trước mắt, em chính là nhiệm vụ quan trọng nhất của anh."

Chương 69: Chuyện Nhỏ Lúc Sáng Sớm

Màn đêm buông xuống, thành phố vừa lên đèn.

Lam Cách – quán bar lớn nhất thành phố X, lúc này đã ồn ào huyền ảo tiếng người, âm nhạc ầm ầm như núi lửa chấn động, nhảy múa kêu gọi kích tình, nam nữ vừa mất nhau kẻ vai sát cánh, bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng đều có thể tán tỉnh thác loạn thân đêm, mấy bồi bàn trẻ tuổi cầm rượu ngon trong tay lui lui tới tới qua lại, muôn hình muôn vẻ thành thạo điêu luyện trong đám đông.

Ban ngày, nơi này là địa phương an tĩnh nhất thành phố X, yên tĩnh đến mức gần như cuộc sống có không ý nghĩa, thế nhưng đến buổi tối, nơi này là địa phương náo nhiệt nhất thành phố X, nóng bỏng đến mức tựa như toàn bộ địa cầu đều muốn bùng cháy theo, điên cuồng không có giới hạn, ở nơi này, nhận thức tiền không nhận thức người, rượu ngon thức ăn ngon, người đẹp kêu gọi, phát tiết, kích thích....., chỉ cần có tiền, không có cực phẩm gì là không hưởng thụ được, bất kể đạo đức, gian tình vô hạn, nhưng Lam Cách có một quy củ mà ai cũng không thể phá vỡ, đó chính là: cam tâm tình nguyện.

Người tới chơi lúc vào cửa phải ký một văn bản đồng ý, chịu trách nhiệm thanh toán tiền bạc cũng như hành vi của chính mình, Lam Cách chỉ cung cấp nơi chốn giải trí, không thể không nói ông chủ nơi này vô cùng thông minh gian trá, nhưng ít ai biết ông chủ của nó chính là Ninh thiếu nữ danh mặt lạnh ở thành phố X - Thuộc Ninh, bar Lam Cách này do Thuộc Ninh sáng lập khi mới mười ba tuổi, cũng bởi vì còn nhỏ tuổi mà anh ta đã lộ ra tài năng kinh doanh xuất sắc nên được người nhà thương yêu vô cùng.

Lúc này, trong một căn phòng sang trọng nhất Lam Cách——

Từ Hàng, Quách Huy, Phùng Lâm Lâm đều bởi vì một câu của Thuộc Ninh mà dừng lại động tác.

“Cậu vừa nói gì? Cậu chắc chắn?” Đây là lần đầu tiên Từ Hàng hoài nghi thánh giác của mình, nhìn chằm chằm Thuộc Ninh, chỉ sợ bỏ qua bất kỳ biểu cảm nhỏ nào của anh ta.

“Cậu không có nghe lầm, người đàn ông kia chính là nhị thiếu nhà họ Hoa.” Giọng nói của Thuộc Ninh lạnh như băng lặp lại lần nữa, nhìn như trấn tĩnh vô cùng, chỉ có chính anh ta biết rõ, lúc chợt nghe đến ba chữ ‘Hoa Từ Ngang’ thì anh ta cả kinh, thiếu chút nữa làm rơi chén cơm xuống đất, thật sự hi vọng là mình nghe lầm.

Nhà họ Hoa cùng nhà họ Thiệu có chút sâu xa, nhưng những năm gần đây quan hệ của hai nhà đã gần như xa lạ, như nước và lửa, trên thương trường lại là đối thủ một mất một còn, nhưng không thể thay đổi được sự thật là hai nhà đã từng có quan hệ thân thiết mấy đời, lúc trước anh ta không nhận ra Hoa Từ Ngang, chỉ biết ở thành phố X có một vị đại gia không ai dám trêu chọc, người trong nhà như đinh chém sắt nói cho anh ta biết, người đàn ông đó chính là Tiểu Ma Vương mà người người ở thành phố X vừa nghe tên đã sợ mất mật, lúc đó đầu óc anh ta trống rỗng, ngay cả người nhà của anh ta cũng giống như chim sợ nã, nỗi khiếp sợ vẫn còn canh cánh trong lòng.

Nghe nói, năm đó khi Tiểu Ma Vương nắm quyền, từ chính phủ cao cấp cho đến mấy bà bán báo không ai không sợ anh, nhìn thấy anh thì kiếm đường vòng mà đi qua, trốn xa chừng nào tốt chừng đó, cơ hồ chính là Tiểu Ma Vương vừa bước ra khỏi nhà là người người trên đường đều đồ xô né tránh, ngay cả chó mèo cũng chạy trốn đến cái bóng cũng không thấy, may mà ông cụ Hoa ‘vì dân trừ hại’, ném anh vào quân đội, dần dà mọi người cũng quen đi, cũng có lẽ là ngầm ăn ý không nguyện nhắc tới, cho đến ngày hôm nay, Tiểu Ma Vương đã là sĩ quan thượng tá trẻ tuổi nhất thuộc bộ binh đội đặc chủng bậc nhất, dưới quyền có vô số người tài, quyền thế lớn ngập trời, một đàn ông như vậy thì có người nào cả gan dám trêu chọc?

“Hoa Từ Ngang.” Từ Hàng che giấu cảm xúc, nhẹ giọng lầm bầm, cái tên này tựa như ma như thần, uống một ngụm rượu đỏ trong ly, đứng dậy rồi đi, thân là con rể nhà họ Quách, cũng lớn tuổi nhất, so với con em chân chính của nhà họ Quách anh ta càng hiểu rõ ân oán giữa nhà họ Quách và nhà họ Hoa, còn có ‘sự tích chối lợi’ của Hoa Từ Ngang, lần này phiền toái rồi, sớm nên nghĩ đến là anh, chỉ có điều anh ta cũng mong đợi giao chiến cùng anh, trải qua những năm này, anh có trở thành con cọp đã bị thuần phục hay không, kỷ luật trên người chẳng lẽ anh còn dám làm xằng làm bậy hay sao?.....

“Này! Chờ em một chút!” Quách Huy vội vàng đuổi theo, anh ta chỉ cảm thấy hứng thú với con gái, về phần Hoa Từ Ngang này, quân cái khi gió anh là thần thánh phương nào, ngược lại, Từ Hàng đã nói là muốn giới thiệu người đẹp cho anh ta, không thể để cho từ Hàng chạy trốn.

“Tôi không có thời gian tiễn em.” Thuộc Ninh rất không khách sáo với Phùng Lâm Lâm đang ngồi không yên, lên tiếng đuổi khách.

Phùng Lâm Lâm ngẩn ra, lúc đi tới cửa cuối cùng nhìn không được quay đầu lại hỏi: “Hoa Từ Ngang rất ưu tú sao?” Căn bản là cô ta không có ấn tượng với ‘Tiểu Ma Vương thời đại’, khi đó cô ta còn nhỏ.

“Như em thấy.”

Thuộc Ninh không nhìn được phát phát tay, ưu tú hay không ưu tú chẳng lẽ còn nhìn không ra sao? Mặc dù anh ta không muốn thừa nhận, nhưng thật sự không thể không thừa nhận, trong phòng chỉ còn lại anh ta, theo bản năng nắm chặt quả đấm, anh ta sẽ không dễ dàng nhận thua, đã sai một lần anh ta

không muốn bỏ lỡ cả đời.

Bên ngoài phòng, mắt Phùng Lâm Lâm sáng ngời, chỉ có người đàn ông ưu tú nhất mới xứng với cô ta - đại tiểu thư nhà họ Phùng, không tự kìm hãm được mà thoáng nở một nụ cười, sau đó đi mau chóng rời đi.

Thời tiết dần dần ấm lên, sáng sớm Trương Tôn Ngưng rời giường đã nhìn thấy Hoa Từ Ngang ở trong sân làm thầy dạy học trò Tôn Mặc luyện thái cực quyền, tuy chỉ là hoạt động tay, nhưng thật sự là phương thức tập thể dục tốt, hơn nữa thái cực quyền có lợi cho việc tu thân dưỡng tính.

Tối qua Hoa Từ Ngang ngoan ngoãn ngủ ở phòng khách, Trương Tôn Ngưng không khỏi thở nhẹ một hơi, thật sự cô lo lắng anh lại ‘động kinh’, vì vậy mà hôm nay tâm tình của cô đặc biệt tốt, hai người bọn họ, một bị thương, một bị bệnh, cô chuẩn bị bữa sáng thanh đạm là chính, nhưng hết sức phong phú, hơn nữa còn bổ dưỡng có lợi cho sức khỏe.

“Vây là tốt rồi, tạm thời tôi không về, cậu siêng năng đi thăm cô, nếu cô ấy hỏi thì nói cho cô ấy biết tôi có nhiệm vụ, cứ vậy đi.” Hoa Từ Ngang nhanh chóng cúp điện thoại, quay người lại thấy Trương Tôn Ngưng ở sau lưng thì giật mình: “Sao em ở chỗ này?”

“Đây là nhà em, ở chỗ nào còn phải xin phép anh à! Lại nói điện thoại với ai, lén lút lút lút, khẳng định là không có chuyện gì tốt?” Mắt Trương Tôn Ngưng quét tới quét lui trên người Hoa Từ Ngang như thể ‘bộ dạng anh rất có vấn đề’.

“Không có gì, dặn dò Tề Thiên mấy câu, kêu cậu ấy thay anh đi thăm chiến hữu bị thương.” Hoa Từ Ngang thoải mái nói, đích thực là anh dặn dò Tề Thiên đi thăm ‘chiến hữu’.

Trương Tôn Ngưng hít một hơi thật sâu, trực giác nói cho cô biết, không có đơn giản như vậy, nhưng biểu hiện của Hoa Từ Ngang lại bình thường, khiến cô tìm không ra một chút xấu hổ nào.

“Không tin thì em xác nhận cùng Tề Thiên đi.” Hoa Từ Ngang giờ cái điện thoại quần dụng của anh lên.

Trương Tôn Ngưng liếc anh một cái, Tề Thiên là người của anh, có thể nói thật với cô mới là lạ. v

“Nếu không anh coi hết cho em kiểm tra kỹ càng, thế nào?” Nói xong, hôn nhẹ lên mắt cô một cái, đôi mắt này thật sự rất ghê gớm, thiếu chút nữa thì anh không che giấu được rồi, phi phi phi, thật sự anh đâu có làm chuyện gì có lỗi với cô, không nên nghiêm trọng như vậy chứ.

“Lưu manh! Tốt nhất là anh đừng để cho em bắt được bím tóc, ăn điểm tâm.”

“Ừ.”

Hoa Từ Ngang dang cánh tay ôm Trương Tôn Ngưng vào nhà, Trương Tôn Mặc đã múc cháo vào chén, bóc xong trứng gà, đang chờ bọn họ vào ăn.

Trên bàn ăn, Hoa Từ Ngang hỏi Trương Tôn Ngưng: “Hôm nay em có sắp xếp gì không?” Dĩ nhiên, toàn bộ hành trình anh đều muốn đi cùng, hiện giờ cô là nhiệm vụ quan trọng nhất của anh.

“Còn chưa có nghĩ ra, có lẽ là bàn bạc tình hình tiến triển ở bên kia với chú Tàn, Chú Tàn gọi điện nói nhìn trúng mảnh đất ở huyện Dương Nhạc, kêu em có rảnh trở về xác nhận, nhà cửa cũng đã sửa sang lại không sai biệt lắm, kế tiếp là cày bừa vụ xuân nhưng mầm mống lại chưa mua, chẳng qua em chỉ cho chút ý kiến thôi, đề chú ấy làm chủ là được, sau khi trồng trọt xong là bắt tay vào loạt chuyện xây nhà xây nông trường, tóm lại không sợ không có chuyện làm.” Năm nay nhất định là một năm hết sức bận rộn, hơn nữa cũng sắp đầu tư lớn, năm nay sẽ không có lợi nhuận, nhưng quá trình này ắt hẳn không thể thiếu, cô không phải là người thiên cận, xem ra lúc không có chuyện gì làm cô phải nhanh chóng suy nghĩ tìm con đường phát tài khác.

“Cần liên lạc lên tiếng.” Về sủng ông thì Hoa Từ Ngang là một tay thiện xạ, nhưng còn trồng trọt thì mười phần là dân ngoài nghề.

“Anh rể, nếu cho lính của anh đến lao động miễn phí mấy ngày cho nhà em, chị sẽ cực kỳ hài lòng.”

“Không sai, Tiểu Mặc nói đúng.”

Vốn là hai người một xưởng một họa nói đùa, Hoa Từ Ngang lại tưởng thật: “Được, để anh xem tình huống rồi thu xếp.”

Anh đang lấy việc công làm việc tư biết hay không? Hai chị em nhìn nhau, không nói thêm gì, dù sao người được lợi là bọn họ.

“Chị, mấy ngày trước chị nói sẽ tự đi chọn giống cây ăn quả phải không?” Bọn họ đã quyết định trồng cây ăn quả dưới chân núi, mặc dù kết quả có hơi chậm một chút nhưng tương lai rất khả quan, bọn họ cũng nên chuẩn bị chăm chút chủng loại sản phẩm của mình.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Ngoài Ý Muốn Bất Gặp

"Mấy ngày này đi, quyết định sớm cũng an tâm, tránh cho chậm trễ việc gieo trồng, đúng rồi, có một chuyện mà hôm qua quên hỏi em."

"Chuyện gì?"

"Ngày hôm qua em có hỏi tên của người tốt bụng ra tay cứu em không, có ân với chúng ta phải nên cảm ơn người ta." Bất luận là đời trước hay đời này, Trương Tôn Ngưng đều là người tri ân đồ báo, chỉ do lúc trước không có cơ hội mà thôi. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn dd lequydon

"Em có hỏi....., nhưng anh ấy rất gấp, nói phải vội vàng đi phỏng vấn, Liễu Diệp nói một hồi mới chịu để lại danh thiếp."

"Danh thiếp đâu?"

"Hình như Liễu Diệp cất trong túi rồi."

"Vậy em nói Liễu Diệp lập tức liên lạc với người kia, nói chúng ta muốn mời anh ấy ăn cơm, dù như thế nào cô ấy cũng phải giải quyết chuyện này." Trương Tôn Ngưng không thích nhất là thiếu ân tình của người ta, nếu đã nợ thì phải mau chóng trả cho xong.

"Tại sao?" Muốn mời thì cũng là cậu mời mới tương đối có thành ý.

"Cứ theo chị nói sẽ không sai, nhanh đi."

"Dạ."

Trương Tôn Ngưng suy đoán, người nợ làm chuyện tốt không muốn để lại tên, khẳng định là không thêm để ý đến sự cảm tạ của bọn họ, tất nhiên sẽ tìm mọi cách từ chối, Trương Tôn Mặc quá non nớt, khẳng định là không biết ăn nói, còn Liễu Diệp lại chuyên trị mấy ca khó dây dưa loại này, nhất định có thể thành công, chính là trời cũng sẽ mời được người.

Sau khi Trương Tôn Mặc nói chuyện với Liễu Diệp xong, chỉ chốc lát sau, cô trả lời là đã giải quyết, thật sự nghĩ không ra cô dùng phương pháp gì mà tốc độ nhanh như vậy, vượt qua hỏa tiễn luôn rồi.

Chuyện quyết định xong, thu xếp xong, Trương Tôn Ngưng cùng Hoa Tử Ngang đi ra ngoài mua sắm, khu biệt thự cách trung tâm thương mại không xa, lại có đủ thời gian, hai người không lái xe, tay nắm tay tản bộ dạo mát.

"Ông xã, anh không có lời gì muốn nói à?" Ở trước mặt Trương Tôn Mặc thì cô không gọi thân mật như vậy, nghe vào trong tai của Hoa Tử Ngang, giống như đã lâu rất lâu, thật hường thụ.

"Ừ, chân Tiểu Mặc sao vậy?" Anh đã xem qua, chân của Trương Tôn Mặc không khác người bình thường, rõ ràng là bị gãy khi còn bé, theo thời gian càng ngày càng tệ hơn, đến hiện tại đã không còn phản ứng!

"Rất kỳ quái có đúng hay không, em cũng nghĩ không ra, vì sao một đôi chân nhìn qua thật tốt lại không có cảm giác, trước kia trong nhà quá khó khăn, không có biện pháp dẫn em ấy đi bệnh viện lớn để kiểm tra, hiện tại thì khác, chờ qua thời gian này, em dự định tìm bác sĩ giỏi khám thật kỹ cho em ấy." Thất vọng lâu như vậy, Trương Tôn Ngưng không muốn lạnh nhạt lâu lâu khiến cho cậu hi vọng, ngộ nhờ kết quả như công dã tràng thì làm thế nào? Cho nên vẫn giữ trong lòng không tiết lộ ra, đây là lần đầu tiên nhắc đến cùng Hoa Tử Ngang.

"Cô của anh là chuyên gia khoa chỉnh hình." Người bình thường khám bệnh cần hẹn trước nửa năm, nhưng nếu là Trương Tôn Mặc, anh có thể thu xếp ngay lập tức. truyện chỉ đăng trên dd lequydon

"Em muốn đi Đông y thử trước." Trong lòng Trương Tôn Ngưng thật sự tính toán như vậy, không chút suy nghĩ đã bật thốt lên, nói xong mới nhìn thấy vẻ mặt thất bại của người nào đó, người đàn ông này thật sự là không có thương tổn đến nào bộ sao? Sao về mặt lại trở nên trầm trọng như vậy, hay bản tính của anh là thế, chẳng qua sau khi vào quán ngủ thì tính tình có chút đặc biệt phóng đại?

Bị chê rồi, nhưng không sao, Đông y thì anh cũng biết: "Thầy của anh trai anh, bác sĩ Bạch Thuật được không?"

Đông y nhà họ Bạch trong giới y học không ai không biết, không nào người không rõ, hành y đã mấy đời, Ông cụ Bạch Thuật lại càng được tôn xưng là 'Thái Đầu Đông y học của Trung Hoa', từng trị liệu cho lãnh đạo nhiều quốc gia. Nếu nói về Đông y, ở Trung Hoa, Bạch Thuật tự xưng thứ hai, tuyệt đối không người nào dám xưng là đệ nhất.

Trước kia đã từng biết qua tên tuổi của ông cụ Bạch, nghe Hoa Tử Ngang nói cô kích động đến mức nhào tới hôn mạnh một cái lên mặt anh, không thêm để ý người qua đường 'Giáp Ất Bình Định' gì đó, không ngờ Bạch Thuật lại là thầy của Hoa Tử Ngang, tin rằng có Hoa Tử Ngang giật dây từ bên trong, xin anh ấy nhìn qua chân của em trai là quá tốt.

Hoa Tử Ngang thuận thế ôm vòng eo thon nhỏ của cô, không để cho cô thoát ra: "Nếu anh xin ông cụ Bạch trị chân cho Tiểu Mặc, có phải em sẽ lấy thân báo đáp làm tã ỉ không, hả? Em là người không thích nợ nhân tình mà." Đầu lưỡi của Hoa Tử Ngang vô tình hay cố ý lướt qua khóe miệng tởm son nước của cô, tà khí cười cười.

"Không được." Trương Tôn Ngưng lắc đầu, trên mặt hơi nóng, nợ nhân tình, nhưng giữa bọn họ vẫn còn tồn tại từ 'nợ' sao, hiển nhiên là không, đẩy hoa Tử Ngang một cái nhưng anh vẫn không nhúc nhích, dứt khoát bỏ qua, anh muốn ôm cô đi mua sắm thì cô cũng không có ý kiến.

"Không có lương tâm." Hoa Tử Ngang cương chịu siết chặt lỗ mũi cô, tiếp theo lại gọi xuống một gáo nước nước lạnh: "Hiện giờ ông cụ Bạch không ở

trong nước, hai năm trước, một nhà ba người con trai của ông ấy bị tai nạn giao thông, người lớn đều qua đời, đứa bé được cha mẹ che chở chỉ chịu chút vết thương nhẹ, nhưng từ đó về sau mắc phải tự bế chứng, ông cụ Bạch đã dẫn con bé ra nước ngoài trị bệnh, đến nay cũng chưa về, anh sẽ tận lực mau chóng liên lạc với ông ấy."

Nghe xong chuyện nhà của ông cụ Bạch, Trương Tôn Ngưng an tĩnh lại, ở trong ngực Hoa Từ Ngang gật đầu, việc đời khó đoán, không ai có thể dự liệu, cô không cảm thán, bởi sinh và tử, đối với cô mà nói cũng chỉ là hai loại trạng thái vật lý mà thôi.

"Từ Ngang! ?"

Một giọng nữ mang theo sự không xác định hòa lẫn vui mừng kinh ngạc vang lên từ phía sau, thân thể Trương Tôn Ngưng không khỏi ngẫn ra, vội vàng rời khỏi ngực Hoa Từ Ngang, giờ tay gầy gầy trán thoáng che giấu sự lúng túng, cô len lén nhìn qua kẽ ngón tay, ôi mẹ nó, quý bà ăn mặc quý khí lại thời thượng trước mắt không phải là bà nội trong miệng Hoa San San sao, không phải là mẹ của Hoa Từ Ngang thì là ai?

Sẽ không trùng hợp thế chứ? Thành phố X nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, thật tình muốn tìm ai đó cũng đâu có dễ, ai có thể nghĩ đến đi mua sắm lại có thể đụng phải mẹ chồng tương lai, hơn nữa còn vừa vặn bị bắt ở tình huống này, Hoa Từ Ngang nói người nhà của anh cũng ở trong trụ sở quân đội, hai phương hướng hoàn toàn khác nhau, nên nói cô xui xẻo hay nói cô 'đi đêm có ngày gặp ma' đây, có điều là có gì đáng sợ đâu? Ngày hôm qua còn phiền não vấn đề đối mặt với người nhà họ Hoa, hôm nay đã gặp được, có cần nhanh như vậy hay không! Thiệt là, 囧 làm sao đây, 囧 chết rồi, đều tại Hoa Từ Ngang.

Không có gương, Trương Tôn Ngưng nghĩ, khẳng định là lúc này mặt mình so với tám vải đỏ còn đỏ hơn, đầu cúi thấp đến không thể thấp hơn, trong lòng thấp thòm không dứt, làm thế nào đây? Nên làm cái gì đây?

"Tiểu tử thú, trở lại cũng không về nhà, không phải con nói là có nhiệm vụ trọng yếu sao?" Văn Thiên hướng về phía Hoa Từ Ngang với dáng vẻ 'hung sư vấn tội', nhưng không khó nghe ra trong giọng nói có sự từ ái cùng mong đợi.

Được không! Hoa Từ Ngang sững sờ, lần này trở về anh không có tiết lộ với trong nhà một chút tin tức gì về chuyện tình cảm của mình, hai đứa con trai đều là quân nhân, cơ hồ quanh năm sống ở quân đội, con lớn nhất ly dị, tâm lạnh như nước, con trai nhỏ đến nay cũng không chịu cưới vợ, xem ra bà cũng là một người mẹ lao tâm.

"Đúng là có nhiệm vụ lớn." Nói xong, hoa Từ Ngang lại kéo Trương Tôn Ngưng vào trong ngực: "Nhiệm vụ này được không? Trận địa công không xong con nào có mặt mũi mà về nhà." Anh một bộ nghiêm trang phớt tình nói.

Nghe Hoa Từ Ngang nói, Văn Thiên mới chuyển chú ý lực qua bên cạnh, Trương Tôn Ngưng hơn 囧 rồi, uống công vừa rồi còn khản trương, căn bản là người ta không có nhìn mình, bản lãnh đã kích người chết không đền mạng của Hoa Từ Ngang là di truyền từ người này sao?

"Ngoan, ngẩng đầu lên, con dâu xấu xí cũng phải gặp mẹ chồng, huống chi em dâu có xấu, đừng sợ." Hoa Từ Ngang nửa cười giỡn nửa thật nói, dù có tránh cũng khẳng định là không tránh khỏi.

Thật sự là trong lòng chưa có chuẩn bị tốt, nhưng Trương Tôn Ngưng cũng không phải là người trốn tránh thực tế, từ từ ngẩng đầu lên: "Chào bác gái!" Giọng nói thanh thanh rõ ràng, ngọt ngào như nước suối chảy vào đáy lòng của người ta.

Văn Thiên là 'lão nhân tinh' đã sống nửa đời, tự nhiên sẽ không dễ dàng bị mê hoặc, đến khi nhìn rõ khuôn mặt của Trương Tôn Ngưng thì không khỏi cả kinh: "Là cháu?" Cả ngày tiểu nha đầu trong nhà cứ treo ở khóe miệng 'chị Diễm Tâm', bà có muốn quên cũng khó, trừ Văn Thiên và Hoa San San ra, 'chị Diễm Tâm' là ai mặt mũi ra sao không có người nào trong nhà họ Hoa biết, nhưng tên tuổi của 'chị Diễm Tâm' thì bọn họ cũng đã sớm như sấm bên tai.

"Hai người quen nhau?" Lúc này, đổi lại là Hoa Từ Ngang gật mình, theo lý giải của anh, Trương Tôn Ngưng hẳn là không hi vọng sớm như vậy đã gặp người nhà của mình mới đúng! Minh có bỏ lỡ cái gì không?

"Xem là thế đi." Trương Tôn Ngưng cười cười, hiển nhiên là có chút thận trọng. Mặc dù cô đang tự nói với mình, không có gì phải sợ, coi như nhiệm vụ mục tiêu là được, nhưng không biết là do sống lại quá lâu nên tâm trạng thay đổi hay là thế nào, càng nghĩ vậy lại càng nhớ bà là mẹ chồng tương lai, gặp quý.

"Ừ, gặp qua một lần." Cũng không có chanh chua cay nghiệt hay lên giọng bắt bẻ chán ghét như trong tưởng tượng, Văn Thiên chỉ lẳng lặng quan sát Trương Tôn Ngưng, so lần gặp đầu tiên, ánh mắt bà tìm tòi nghiên cứu sâu hơn chút: "Chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi."

Điều này là hiển nhiên, đúng là có chuyện cần phải nói! Cũng không biết là tốt hay xấu đây?

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Hạnh Phúc Ở Trên Đường

Trưởng Tôn Ngưng gật đầu thuận theo, Hoa Tử Ngang cũng không có lý do để phản đối, vì vậy ba người đi vào quán cà phê gần đó, tìm một chỗ gần cửa sổ chia ra ngồi xuống, tầm nhìn rất thoáng, hai mẹ con mỗi người gọi một ly cà phê đen, Trưởng Tôn Ngưng chỉ cần một ly nước lọc, sau khi sống lại, cô đặc biệt chú trọng đến đường sinh, không dính những thức uống đó.

Hoa Tử Ngang len lén nói bên tai cô, tính cách của mẹ anh rất cởi mở, không chú ý chi tiết vật vãn, rất hiền hòa, dễ thân cận, kêu cô không cần khăn trương, lúc này Trưởng Tôn Ngưng rất muốn lớn tiếng phản bác anh, đó là mẹ của anh, đương nhiên anh cảm thấy như vậy, nếu bà là người thật sự hiền hoà dễ đối phó, vậy vợ trước của Hoa Tử Nghiêu cũng sẽ không tựa như thấy quỷ khi gặp bà, khúc mắc giữa vợ chồng Hoa Tử Nghiêu, Trưởng Tôn Ngưng không rõ ràng lắm, nhưng quả thật có bị ảnh hưởng, chẳng qua cô rất cảm kích Hoa Tử Ngang, ở trước mặt mẹ anh vậy mà vẫn không quên nghĩ đến cảm thụ của cô, trong lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi, cộng cả hai đời, cô cũng chưa từng khăn trương thế này.

Trên đường đi tới quán cà phê, Văn Thiển đơn giản kể qua lần đầu tiên họ gặp mặt cho Hoa Tử Ngang nghe, kết quả là anh vô cùng tự luyện nói một câu: ‘thiên định nhân duyên’, chạy cũng không chạy được, sau đó lại nói chuyện phiếm, ngược lại không có nghiêm túc giống như Trưởng Tôn Ngưng nghĩ, có lẽ Văn Thiển cũng chú ý tới sự khẩn trương của cô, đơn giản hỏi tình trạng gần đây của Hoa Tử Ngang một chút, còn có một vài tình hình căn bản của cô, qua cuộc trò chuyện, Trưởng Tôn Ngưng bị dẫn vào bầu không khí, dần dần quên đi sự khẩn trương kia, bắt đầu nhìn ra Văn Thiển có mấy phần giống Hoa Tử Ngang đã nói.

"Thật xin lỗi, cháu đi WC." Trưởng Tôn Ngưng ưu nhã đứng dậy nói xin lỗi, cảm thấy mình nên chừa chút thời gian cho hai mẹ con bọn họ, sao cô cứ có cảm giác Văn Thiển có lời muốn nói riêng với anh, cô ở đây không thích hợp. mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Tử Ngang, mặc kệ đứa nhỏ Tiểu Ngưng này hiện tại thế nào, vừa nhìn đã thấy tương lai không phải là nhân vật đơn giản, con tin tưởng bản thân mình có thể điều khiển cô ấy sao?" Ấn tượng đầu tiên của Văn Thiển đối với Trưởng Tôn Ngưng không tệ, hơn nữa, ánh mắt của đứa con trai nhỏ này từ trước đến giờ tinh chuẩn sắc bén, bà tin được.

"Tất nhiên." Chỉ hai chữ đơn giản, nói ra tình thế bắt buộc của anh.

Văn Thiển gật đầu, bà hi vọng con trai nhỏ hạnh phúc, đừng bước theo gót chân đứa con trai lớn: "Tử Ngang à, mẹ chỉ hy vọng con hạnh phúc, nhưng trong lòng con phải có tính toán, con đã đến tuổi lập gia đình, nên sớm định xong đi, chúng ta đều già rồi."

"Rõ."

"Ai! Nghe bà nội nói, nha đầu kia sắp trở về rồi, con nên chuẩn bị tâm lý." Nói thật lòng, bà chán ghét chết nha đầu của nhà kia, cũng không biết bà cụ nhìn trúng cô ta điểm nào, vì thế mới mật báo cho con trai.

"Uh." Cảm xúc của Hoa Tử Ngang không hề gọn sóng, trở lại thì thế nào, anh đi đường của anh, cô ta qua nòng độc mộc của cô ta, nếu cô ta dám không an phận, anh sẽ chặt đứt câu luôn.

Vừa không một tiếng động thở dài, Văn Thiển lẳng lặng nhìn con trai, một đồng lớn lòi trong lòng còn chưa nói ra miệng, ‘Chiến thần’ thì thế nào? Lãnh đạo toàn quân thì như thế nào? Thân là một người mẹ, bà không hy vọng anh đứng ở vị trí quá cao đưa mắt nhìn xuống thế giới, chỉ cần anh bình an hạnh phúc vui vẻ là tốt rồi, nhưng hiện tại thì sao? Nhiệm vụ mà anh thi hành là loại nguy hiểm kinh khủng nhất, là bảo vệ bình an hạnh phúc của người khác, từ sau khi vào quân ngũ thì không còn biết vui vẻ cái gì là nữa, khi còn bé, so đứa bé khác anh nghịch ngợm hơn một chút, lại bị nói thành Hồn Thể Tiểu Ma Vương, nhưng thân là mẹ, bà rõ ràng nhất, là anh quá chính trực, trong mắt không tha hạt cát, nhìn thấy có người bị ức hiếp lại kiên quyết giúp người ta khi dễ trở lại, mặc dù người ta không hề cảm kích, phần nhiều còn có thể bị hiểu lầm, mà lời đồn đãi về Tiểu Ma Vương này, cũng là từ người có lòng trong giới thượng lưu truyền đi, không quan tâm đến ý nguyện của anh, kiên quyết đưa anh vào quân ngũ, trong lòng anh có oán tức, so bất luận kẻ nào cũng chịu khổ nhiều hơn rất nhiều, từ một binh lính nho nhỏ bỏ một đường lên đến sĩ quan cấp thượng tá, không có nửa phần dựa vào trong nhà, Hồn Thể Tiểu Ma Vương ngày xưa đã hoàn toàn thay da đổi thịt, tu thành ‘bán thần bán ma, vừa ‘lập địa thành Phật’ vừa ‘vạn kiếp bất phục’, đối với tất cả mọi người anh ít lời nhiều ý, đã qua bao nhiêu năm rồi, thời điểm vừa mới nhìn thấy anh đối xử với cô gái an tĩnh đó, dịu dàng săn sóc như thế, thật sự là bà không thể tin được, len lén bầm mình đến mấy lần, đến bây giờ vẫn còn chóng mặt. Tóm lại, anh hạnh phúc là tốt rồi.

Lúc Trưởng Tôn Ngưng trở lại, Văn Thiển đã đi.

"Mẹ anh đi rồi, hai người tán gẫu cái gì, có nói xấu em hay không?" Không biết quanh co lòng vòng, Trưởng Tôn Ngưng trực tiếp hỏi thẳng.

"Ngược lại em sống lại rất nhanh." Hiển nhiên Hoa Tử Ngang đã quên, trong khoảng thời gian Trưởng Tôn Ngưng rời khỏi chỗ này, tổng cộng anh nói cùng mẹ mình bao nhiêu chữ, một đôi tay đã đếm được, sao chênh lệch lại lớn như vậy chứ?

"Yên tâm đi, bà rất hài lòng về em."

"Thật không?" Trong lòng Trưởng Tôn Ngưng không nắm chắc.

"Thật, so với trần châu còn thật hơn." Hoa Tử Ngang kéo cô ngồi lên chân mình, cười cười nói: "Không nhìn ra, em cũng có lúc khẩn trương sợ hãi."

"Đúng vậy, cái anh không nhìn ra còn nhiều lắm." Liếc Hoa Tử Ngang một cái, ngây thơ! Dám chê cười cô, còn không phải đều do anh làm hại, bàn tay nhỏ bé hướng phía bên hông của anh.

"Không thành thật sẽ bị trừng phạt."

A! Theo bản năng Trưởng Tôn Ngưng thu tay lại, không cần nghĩ cũng biết, trừng phạt là chỉ cái gì, cái tên lòng dạ hiểm độc, cứ uy hiếp cô đi, đợi lúc không có người xem cô không trả thù lại gặp bội mới là lạ.

"Đi, một lát nữa là chợ hết bán thức ăn." Mới mấy giờ chứ, nghỉ bán sao?

Hoa Từ Ngang kết nơ, cười rộ lên chạy ra ngoài: "Lát nữa anh cũng muốn ăn bánh ngọt, chị Điềm Tâm."

Bóng dáng hai người biến mất, Văn Thiển đi ra từ trong góc, cười mà rơi lệ.

Thật ra thì Trương Tôn Ngưng hoàn toàn có thể mời khách đến nhà hàng, nhưng muốn cô biểu đạt một chút thành ý của mình, không nề hà vất vả muốn đích thân xuống bếp, nếu như thời không hoán chuyển, chuyện của Trương Tôn Mặc xảy ra ở mười mấy năm sau, có thể cậu bị đánh đến chết cũng không có người nào biết, hay để ý tới, thậm chí, ngay cả điện thoại báo cảnh sát cũng sẽ không gọi giúp, vì thế, dám làm việc nghĩa ở trong mắt Trương Tôn Ngưng quả thật là rất đáng quý.

"Chuyện thú vị gì, nói ra để cho chúng ta vui mừng cùng nhau."

Tiếng đến người cũng đến, Trương Tôn Ngưng đi ở phía trước, Hoa Từ Ngang xách đồ theo phía sau, hai người mới vừa bước vào phòng khách, một bóng người nhẹ nhàng tiến tới: "Lão đại, cực khổ rồi, để em cầm."

"Sao cậu lại ở đây?" Hoa Từ Ngang nghi ngờ, còn thuận thế giao hết đồ cho Tôn Gia Nhạc, nói cho anh biết phòng bếp ở đâu, còn về phần Trương Tôn Ngưng, trong tay chỉ có một bình rượu gia vị, cũng đưa luôn cho anh, lao động miễn phí ngu sao không dùng.

"Nghe Liễu Diệp nói lão đại muốn mời khách, em tới ăn chứ."

"Làm phiền anh, cục trưởng Tôn." Tôn Gia Nhạc và Hoa Từ Ngang quen nhau, nhưng cô thì không quen, chuyện ngày hôm qua, anh cũng ra sức rất nhiều, cho dù anh không đến, cô cũng sẽ để cho Hoa Từ Ngang gọi cho anh.

"Không phiền, không phiền, chị dâu cũng đừng khách khí với tôi, nếu không lão đại sẽ mất hứng đó." Nói chuyện với Trương Tôn Ngưng nhưng thỉnh thoảng Tôn Gia Nhạc còn liếc nhìn sắc mặt của Hoa Từ Ngang: "Chị dâu, nếu về sau có việc xin cứ dặn dò, cũng đừng kêu cục trưởng cục trưởng, quá khách sáo, chị là chị dâu, kêu tên là được rồi." Anh cũng không dám để Trương Tôn Ngưng gọi khác, trừ phi anh ngại da mình quá căng.

"Nói mấy lời vô dụng làm gì, bữa cơm hôm nay cậu làm." Hoa Từ Ngang đang lo không có lý do để ngăn cản Trương Tôn Ngưng xuống bếp, cô làm cơm chỉ anh mới có thể ăn, người nhà miễn cưỡng thông qua.

Nhìn đi, nhìn đi, đúng là lòng dạ hẹp hòi, không phải chỉ nói hơn hai câu thôi sao, ngay tức khắc liền phạt anh nấu cơm, trả thù trắng trợn.

"Dạ, đi ngay." Trong lòng oán giận, Tôn Gia Nhạc cũng không dám nói nửa chữ không, mang theo nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp, nói giỡn à, ai dám cãi lệnh lão đại nhà anh, vậy không phải là tự tìm tai vạ sao? Anh cũng đâu có ngu đến vậy, một bữa cơm thôi mà, nấu thì nấu.

Nhìn ra Hoa Từ Ngang là có ý, Trương Tôn Ngưng cũng không nói thêm gì nữa, thật không biết anh khó chịu không được tự nhiên cái gì, lại càng không biết Tôn Gia Nhạc thế nào lại cam tâm tình nguyện nhận thức một tên lão đại 'Bạo Quân' như vậy, có phải do đời trước thiếu nợ anh hay không? Nhưng Hoa Từ Ngang đúng là có tư cách để người ta phục tùng.

Rảnh rỗi chú ý tới những người khác, Liễu Diệp đành đặc ngồi trên ghế sa lon ăn chuối tiêu, kể từ sau khi biết tình hình gia đình của Trương Tôn Ngưng chuyển biến tốt hơn, không hề khách sáo với cô: "Tiểu Ngưng, cậu đúng là không được, câu được chú rể rửa vàng lớn như vậy mà một chữ cũng không nói cho mình biết."

"Không phải cậu cũng biết rồi sao." Lừa ai cũng không gạt được cô.

"Đúng vậy, cậu nên trông chừng kỹ anh ấy, sát thủ điển hình của các thiếu nữ, cấp độ yêu nghiệt." Nhà họ Liễu là một trong số ít gia tộc không tránh hoa Từ Ngang như tránh sói, mà Liễu Diệp cũng chỉ dựa vào quan sát của bản thân cảm thấy anh rất lợi hại.

"Nhất định." Ai dám dòm ngó người của cô, nhất định chỉ có một đường 'chết'.

"Người cậu cần mình áp giải tới rồi." Vừa nói Liễu Diệp vừa chỉ chỉ người trẻ tuổi bên cạnh, lúc trước anh đang nói chuyện phiếm cùng Trương Tôn Mặc, sau khi bọn họ đi vào vẫn ngồi yên lặng, an tĩnh khác thường, tựa như bị làm ma pháp.

"Áp giải?"

"Đúng vậy, ai kêu tên này còn cứng đầu hơn so trâu, dầu muối đều không ăn, vì thế mình trực tiếp gọi cho Tôn Gia Nhạc áp giải tới, tên kia nghe nói là chuyện cậu dặn dò nháy nhót giống như là cần thuốc lắc." Nếu không, cô làm gì có mặt mũi lớn đến vậy, bừa bãi một cái, đáng vẻ khinh khỉnh.

Trương Tôn Ngưng không phản bác, biểu hiện cực kỳ im lặng, quả nhiên, biện pháp Liễu đại tiểu thư sử dụng là đơn giản và trực tiếp nhất, cũng may người ta không có tức giận. Ài? Sao nhìn mặt quen thế này, gặp qua nơi nào? Trương Tôn Ngưng cố gắng nhớ lại, đột nhiên trong đầu xuất hiện một hình ảnh, trong đám người cười trộm thấp thoáng một bóng dáng kiên nghị, là anh! truyện chỉ đăng trên ddlequydon

"Luu Nghệ."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Hạnh Phúc Ở Trên Đường (2)

“Không ngờ Trương Tôn tiểu thư còn nhớ rõ tôi... Tôi là Lư Nghệ.” Lư Nghệ đứng dậy bắt tay với Trương Tôn Ngưng, căn hộ này chính anh bán cho Trương Tôn Ngưng, vốn bị cưỡng chế đưa đến đây khiến anh rất tức giận, nhưng khi tới nơi này lại không giận nữa, hiện tại trong lòng còn cảm thấy may mắn lắm phần, may mà mình tới nơi đây.

“Tôi cũng không ngờ là anh cứu Tiểu Mặc, cảm ơn anh.” Thế giới thật sự quá nhỏ, có thể nào cô cũng không nghĩ tới lại là người quen biết.

“Một cái nhắc tay mà thôi, mọi người không cần để trong lòng, đổi lại là người khác chắc chắn cũng không thể mặc kệ.” Lư Nghệ gật gật đầu, nói xong cũng có hơi ngượng ngùng, lúc trước Trương Tôn Mặc đã nói một đồng lời cảm tạ.

Từ trước đến nay Trương Tôn Mặc luôn rất thận trọng kỷ tính, không hiểu Lư Nghệ và chị đang nói chuyện gì với nhau, cũng không nhìn về phía Hoa Từ Ngang, liền hỏi: “Anh Nghệ, anh biết anh rể của em à?” Xưng hô anh rể này câu gọi tương đối xuôi miệng.

Biết, đâu chỉ là biết, quả thật quá biết, hẳn là người đã từng đi lính, cho dù chưa từng nhìn thấy mặt anh thì cũng đều nghe qua danh tiếng cùng sự tích của anh, mà Lư Nghệ lại có may mắn là đã từng nhìn thấy phong thái của anh từ xa, đến bây giờ cũng khó quên.

“Là thần tượng của tất cả quân nhân, dĩ nhiên anh biết.” Lư Nghệ trở nên rất kích động, trong mắt sáng ngời sự bá sùng, thiếu chút nữa là nhào tới ôm anh quay chuyển mấy vòng, đáng tiếc là không dám, đây cũng là nguyên nhân mà Lư Nghệ cảm thấy may mắn.

Hoa Từ Ngang dò xét Lư Nghệ một chút, như có điều suy nghĩ: “Lư Nghệ, tay súng Lư Nghệ của đội súng thần, một năm trước, bởi vì bị thương mà giải ngũ.” Súng thần là đội đặc chiến trực thuộc liên đội, hầu hết mấy tay thiện xạ của đội đặc chiến Lữ Lí đều xuất thân từ nơi đó, Lư Nghệ là một hạt giống tốt, đặc biệt là ở phương diện đánh úp, toàn liên đội không ai sánh bằng, vốn là anh muốn tuyền vào đội đặc chiến, bồi dưỡng trọng điểm, chỉ tiếc có một lần đang làm nhiệm vụ Lư Nghệ đã bị thương, mặc dù không có ảnh hưởng tới sinh hoạt hàng ngày, nhưng không thể đảm nhiệm nhiệm vụ của đội đặc chiến, chuyện này bản thân Lư Nghệ cũng biết, lúc giải ngũ từng có người gọi đùa, mất đi súng thần liên đội Lư Nghệ, tương đương với nửa bầu trời sụp đổ.

Chỉ một câu ngắn ngủn, đã khiến Lư Nghệ kích động đến điên cuồng, giống như thần tượng không chỉ biết tên của anh, còn biết đến chuyện của anh, trời ơi! Nghĩ cũng không dám nghĩ, giờ khắc này, Lư Nghệ có cảm giác mình là anh lính hạnh phúc nhất thiên hạ, mặc dù anh đã giải ngũ.

Không thể trách Lư Nghệ, trong quân đội, địa vị của Hoa Từ Ngang tuyệt đối là vô tiền khoáng hậu (ý là không trên không dưới), anh tạo ra vô số thứ nhất, đến nay có rất ít người có thể vượt qua.

“Đáng tiếc.” Hoa Từ Ngang thật sự cảm thấy đáng tiếc, lúc Lư Nghệ giải ngũ thì anh đang đi họp ở khu vực khác, nếu không, rất có thể anh sẽ có sắp xếp khác, thật đáng tiếc cho một mầm non bắn tỉa thiên phú.

“Thủ trưởng Hoa không cần tiếc hận thay tôi, không thể vào đội đặc chiến là số mạng của tôi đã định, nhưng một ngày cầm vũ khí cả đời cầm vũ khí, cho dù tôi không mặc quân trang cũng sẽ thời khắc ghi nhớ sứ mạng của quân nhân, chăm chỉ làm việc, cố gắng để bản thân có ích cho xã hội.” Lư Nghệ khẳng khái nói, mặc dù anh rất cố gắng khống chế cảm xúc, nhưng không khó nghe ra sự khổ sở chua cay ở nội tâm.

Không có trình độ học vấn, không có một nghề nghiệp thành thạo, thói quen của một quân nhân khiến cho anh dung nhập vào hoàn cảnh mới vô cùng chậm chạp, đã là một quân nhân giải ngũ, nhưng anh không thể không đối mặt với vấn đề khó khăn này.

Trương Tôn Ngưng đã tận mắt thấy qua hoàn cảnh làm việc của Lư Nghệ, không khỏi lộ vẻ xúc động, cô chỉ có thể nói anh không thích hợp, quay mặt qua nhìn Hoa Từ Ngang, thấy anh chỉ gật đầu trầm mặc khi nghe Lư Nghệ nói, nhưng cô không có bỏ qua chút ánh sáng chột lóe lên trong mắt anh, ở chung mấy ngày này cô hiểu rõ, nhất định là trong lòng anh cảm thấy rất đáng tiếc, lúc trước cô đoán được Lư Nghệ đã từng đi lính, nhưng không ngờ còn là người mà ngay cả Hoa Từ Ngang cũng vô cùng coi trọng, có phải là cô nên làm một chút gì hay không?

“A ~, thì ra gốc của anh là quân nhân.” Liễu Diệp lại giải quyết xong một trái cam, vỗ vỗ bả vai của Lư Nghệ: “Ông anh Lư Nghệ, có câu nói, không đánh nhau thì không quen biết, xác định là nhờ tôi nên anh mới gặp được thần tượng, đừng canh cánh trong lòng chuyện tôi kêu Tôn Gia Nhạc bắt anh tới đây nữa, đó là chuyện nhỏ, đúng không?”

“Làm sao có thể chứ, tôi cảm ơn cô còn không kịp.” Lư Nghệ cười làm lạnh, nhưng trong lòng còn có chút oán giận Liễu Diệp, mẹ nó, cô gái này quá mức hung dữ, hơn nữa còn mang theo trợ thủ, tác phong hoàn toàn như bọn giặc cỏ.

Trương Tôn Ngưng lắng nghe thiếu chút nữa thì cười ra tiếng, con nhóc này ngược lại biết thấy kể hồ mà cảm châm, tùy cơ ứng biến, rõ ràng người mà cô đắc tội là người nhà, miệng trên đụng môi dưới, giờ lại còn kêu người ta mang ân đội nghĩa với cô, xem ra không phải là cái vớ suông, mồm mép cũng rất lưu loát, vừa nhìn Lư Nghệ thì đã biết là người trung hậu ngay thẳng, chỉ bằng điểm này anh nên học hỏi Hoa Từ Ngang một chút, dù sao người tốt không phải nói bằng miệng, dĩ nhiên, loại người nói suông, miệng như xe lửa chạy là không thể chấp nhận, tất cả đều phải có nền tảng thực tế.

“Nghe Tiểu Mặc nói hôm qua anh vội vã đi phỏng vấn, sao không tiếp tục làm ở địa sản Bảo Hoa?” Trương Tôn Ngưng là có mục đích nên hỏi, nghe được bốn chữ ‘địa sản Bảo Hoa’, theo bản năng Hoa Từ Ngang quan sát Lư Nghệ lần nữa, nhưng không có nói gì.

“Tôi ăn nói vụng về, không thích hợp làm nhân viên tiêu thụ.” Lưư Nghệ thẳng thắn, đương nhiên, khẳng định là còn có những nguyên nhân khác. “Kết quả như thế nào?” Trương Tôn Ngưng hỏi tiếp, giống như đang tán gẫu việc nhà, nhưng đại não lại xoay chuyển nhanh chóng.

Lưư Nghệ lắc đầu, thoáng nở nụ cười bất đắc dĩ, trầm ngâm một hồi lâu mới nói: “Bọn họ yêu cầu tăng ca, nhưng tôi chỉ muốn tìm một công việc vào ban ngày, buổi tối tôi còn phải đi học bổ túc.” Làm việc gần một năm, cảm nhận sâu sắc được xã hội bất đồng với quân ngũ, đây là con đường anh tự mình ngộ ra, anh không có bạn bè ở thành phố X, được nhìn thấy Hoa Tử Ngang giống như được gặp người thân, nói nhiều rồi, cũng không muốn nói ra suy nghĩ trong nội tâm.

Cách nghĩ không sai, biết nhìn xa trông rộng, Trương Tôn Ngưng rất tán thành, không phải ông bà ngày xưa đã nói rồi sao, kiến thức chính là lực lượng, sống đến già học đến già, cảm giác có ánh mắt nhìn mình chăm chú, quay đầu qua đúng lúc chạm vào ánh mắt của Hoa Tử Ngang, lửa bắn ra khắp nơi.

Hoa Tử Ngang: Em đang đánh chủ ý vào cậu ấy.

Trương Tôn Ngưng: Ông xã, người ta thay anh giải quyết vấn đề khó khăn, trợ giúp quân nhân giải ngũ ra khỏi sự gò bó.

Hoa Tử Ngang: Gian xảo.

Trương Tôn Ngưng: Ông xã, chẳng lẽ trong lòng anh không phải đang nghĩ cách giải quyết vấn đề sao, thay vì để cho anh ấy nghe theo sắp đặt của anh, thêm một mình anh ấy cũng không nhiều thiếu một mình anh ấy không ít, không bằng tặng cho em, điểm nào cũng có chỗ dùng.

Hoa Tử Ngang: Gian trá.

Trương Tôn Ngưng: Có được hay không, ông xã? (gian trá em gái anh, người ta thay anh phân ưu, lại giải nạn cho anh, khéo hiểu lòng người biết bao nhiêu hử!)

Hoa Tử Ngang:..... Ừm (ánh mắt chết người.)

Trương Tôn Ngưng: Gì!

“Khụ khụ, hai người chú ý một chút, còn có mấy đứa trẻ đang hít thở ở đây này.” Liễu Diệp nhắc nhở, loại chuyện sát phong cảnh này cũng chỉ có cô dám làm, lại nhìn Trương Tôn Mặc và Lưư Nghệ người ta, thấy hai người đắm đuối đưa tình, đã sớm chạy cách xa năm mét.

“Cô có ý kiến?” Xưa nay chưa có, Hoa Tử Ngang phát biểu.

“Có.” Liễu Diệp tràn đầy sức mạnh.

“Giữ lại.” Hoa Tử Ngang phóng ra ánh mắt sắc như đao.

“.....” Liễu Diệp rút cổ lại, con bà nó, ánh mắt giết người trong truyền thuyết, mẹ nó, quá dọa người, thật không có phong độ gì hết, lại dám uy hiếp cô, xem cô có kêu phụ nữ của anh làm khó làm dễ không cho biết, hiển nhiên, người nào đó bị bỏ quên đang vui sướng hài lòng xem cuộc chiến bạn xấu, nhất định là bị kịch.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 62.3

"Lưư Nghệ." Hoa Tử Ngang kêu, suy nghĩ một chút, cảm thấy lời này anh nói thì tốt hơn.

"Dạ!"

"Tới đây ngồi xuống."

"Dạ!"

Lưư Nghệ gần như là phản ứng theo bản năng, có thể thấy được anh rất thích làm lính, cũng do trời sinh chính là một quân nhân, bị buộc phải giải ngũ hẳn là tiếc nuối lớn nhất trong cuộc đời của anh, thậm chí là nỗi đau vĩnh viễn không phai nhạt.

"Thủ trưởng Hoa, có chuyện xin cứ dặn dò."

"Gọi giống Gia Nhạc được rồi." Thủ trưởng tới thủ trưởng lui, nghe là thấy phiền.

"Dạ, lão đại." Mặc dù không thích ứng, nhưng lời của thủ trưởng, anh tuyệt đối phục tùng.

Trẻ con dễ dạy, Trưởng Tôn Ngưng hướng về phía Hoa Tử Ngang cười cười, uy tín của Hoa Tử Ngang vượt xa tưởng tượng của cô! Lưu Nghệ đã giải ngũ mà còn sùng bái như thế, đoán chừng Hoa Tử Ngang kêu anh lập tức đi chết, chắc anh cũng sẽ không chút do dự.

"Đề cậu làm hộ vệ cho Tiểu Mặc, thấy thế nào?" Trước khi ra lệnh, Hoa Tử Ngang rất ít trung cầu ý kiến của người khác.

Lưu Nghệ vừa mừng vừa lo, ngây ngốc gật đầu, đoán chừng cũng không nghe rõ Hoa Tử Ngang nói cái gì, ai, gần như là sùng bái mù quáng! Cậu bé, cậu đừng bị người bán còn thay người kiếm tiền, Liễu Diệp vô cùng đồng tình quay đầu lại nhìn, mân mê tay một cách thần bí.

Trao đổi ánh mắt với Trưởng Tôn Ngưng xong, Hoa Tử Ngang nói tiếp, đơn giản rõ ràng mà tóm tắt: "Lương tháng 3000, cuối năm có thưởng, ăn ở tùy ý cậu, có thể ở chỗ này cũng có thể về nhà, nhiệm vụ chính là Tiểu Mặc, phụ trách an toàn của cậu ấy, cậu ấy đang đi học ở trường Đế Hoa, cậu có thể chọn ngành học mình cảm thấy hứng thú, tôi cho người sắp xếp cho cậu, về sau không muốn làm nữa thì cứ nói."

Ba ngàn một tháng, vào lúc này đã được coi là lương cao, đốt đèn lồng cũng không dễ tìm, hơn nữa còn có tiền thưởng, điều kiện rộng thênh thênh, lại có thể học tập, không gặt đầu là người ngu, Liễu Diệp ở bên cạnh nghe cũng muốn hỏi, tốt nghiệp rồi tôi có thể đến công ty của mấy người làm không? Hoặc là Trưởng Tôn Mặc có cần bảo mẫu không?

Điều kiện như vậy không thể nói là không ưu việt, hai người ăn ý đạt thành nhận thức chung, thật sự là bởi vì tình trạng cơ thể của Trưởng Tôn Mặc, sau này Trưởng Tôn Ngưng sẽ khá bận rộn, khẳng định là không thể chăm sóc chu toàn, và lại không có người tin tưởng ở bên cạnh cô cũng không yên lòng, nếu xảy ra chuyện giống ngày hôm qua, sợ rằng không trùng hợp có Lưu Nghệ thứ hai xuất hiện, khát vọng tự lực của cậu rất mạnh mẽ, nhưng dù sao cũng không phải thành công trong một sớm một chiều có thể, đúng lúc Lưu Nghệ cần một công việc có thời gian rộng rãi, anh cũng có năng lực đảm nhiệm, tại sao không để cả hai phối hợp cùng nhau? Đối với sự quan tâm của Trưởng Tôn Ngưng, Hoa Tử Ngang lại ít nhiều ân giấu lòng riêng, có Lưu Nghệ chăm sóc, cô có thời gian 'chăm sóc' anh nhiều hơn.

"Cám ơn lão đại rất nhiều, nhất định em sẽ tận tâm tận lực." Hoa Tử Ngang đã mở miệng, Lưu Nghệ không có lý do cự tuyệt, không ngờ tới ăn com lại ăn ra công việc tốt này, có phải người tốt có báo đáp tốt hay không? mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Nếu Liễu Diệp biết suy nghĩ trong lòng anh, nhất định sẽ nói, đúng vậy, người ngốc có phúc của người ngốc, cũng đều là ngốc cả mà thôi.

"Ừ, ngày mai bắt đầu đi làm."

"Dạ"

Thân là người trong cuộc, một câu Trưởng Tôn Mặc cũng không chen vào, giống như bị cứng rần sắp xếp cho một người hộ vệ, nhưng có thể giúp được ân nhâncậu cũng không phản đối, chẳng qua, những chuyện quyết tâm phải làm kia sẽ không thay đổi, cậu không muốn cả đời sống ở dưới cánh chim của người khác.

Vừa đúng lúc, ngoài này nói chuyện vừa xong thì Tôn Gia Nhạc đang bận rộn trong phòng bếp thò đầu ra, hướng về phía phòng khách hét lên: "Chuẩn bị ăn com!"

"Em đi gọi Văn tiên sinh." Trưởng Tôn Mặc chuyển động xe lăn chuẩn bị đi tới phòng sách, cậu vẫn còn chưa biết Văn Dục là anh họ của Hoa Tử Ngang.

"Văn Dục đang ở đây?" Ít có chuyện gì khiến Hoa Tử Ngang cảm thấy kinh ngạc.

"Đúng vậy, anh ấy tới đã lâu rồi, nói là tìm anh và chị, hai người chưa về nên anh ấy đến phòng sách làm việc rồi."

"Văn Dục thật sự là một người cuồng công việc." Thật lòng Liễu Diệp cảm thấy như vậy, đi thăm bạn còn mang theo công văn, chẳng lẽ, đến bây giờ vẫn chưa tìm được vợ.

"Anh đi tìm anh ấy, mọi người chuẩn bị dọn com trước đi." Hoa Tử Ngang sai bước đi vào phòng sách.

Tự mình anh tới nơi ở của Trưởng Tôn Ngưng, ai cũng không biết, Văn Dục có thể tìm đến, cho thấy Văn Dục đã cố ý điều tra qua, mà mỗi khi Văn Dục cố ý tìm kiếm hành tung của anh, thường thường đều do tâm tình không tốt, hoặc là công việc không thuận lợi.

Trong phòng sách.°diendan°lequydon°

Văn Dục gơ tay vỗ trán, chống cùi chỏ trên bàn, hồ sơ văn kiện ở trước mặt, rõ ràng là chưa lật qua một tờ nào, anh đang nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, mây cau lại.

"Tìm mình có việc?" Hai người bằng tuổi nhau, Văn Dục lớn tháng hơn Hoa Tử Ngang, lúc bình thường bọn họ không gọi anh họ em họ, có lời cứ nói thẳng.

Ngẩng đầu nhìn Hoa Tử Ngang, xoa bóp huyệt Thái Dương, lắc đầu: "Tôi xem hai đứa trẻ các người có hòa thuận không."

"Bịa đặt." Nhìn anh mặt ừ mày ê, dáng vẻ này chính là vì cái 'đề tài muôn thuở' làm phiền, chính xác là anh ra ngoài tránh để được yên tĩnh: "Đi thôi, ăn com trước đã, ra ngoài còn mang một đồng án kiện, quả thật cậu sắp nhập ma rồi." Cũng chỉ có Hoa Tử Ngang mới dám nói như thế với 'ngọc diện

Phán quan'.

Không thể thương tổn một người đàn ông bị ép buộc cưới vợ, ‘nữ thần’ của anh đã xuất hiện, không biết ‘thiên mệnh chân nữ’ của Văn Dục ở nơi nào? Chẳng lẽ ở trụ sở quân đội.

Người nhà họ Hoa ngồi vây chung một chỗ, đang ăn trái cây sau bữa cơm, cộng thêm tán gẫu, đây là tiết mục hàng ngày mà người nhà họ Hoa giữ lại sau khi Hoa Từ Ngang vào quân ngũ, kiên trì bền bỉ, mặc kệ là ai, cho dù là có bao nhiêu vợ vàng, chỉ cần là ở nhà thì cũng sẽ chủ động ngồi một chút cùng người nhà, vui vẻ, phiến nào, chuyện trong nhà chuyện xã hội đều nói, cũng bởi vì khai thông được với nhau, nên so với gia đình cán bộ bình thường thì người nhà họ Hoa đoàn kết hơn, vào lúc này, ông cụ Hoa, lão phu nhân, Hoa Hạ, Văn Thiển, còn có Hoa San San, ngay cả lão quản gia Hồ Khẩu cũng ở đây.

"Văn Thiển, con nói nhìn thấy ai?" Ông cụ Hoa không xác định nên hỏi lại, hai mắt mờ trừng tựa như trứng bò câu.

"Từ Ngang cùng bạn gái của nó, hôm nay con đi thăm bạn trên đường trở về thì đụng phải." Thật sự Văn Thiển nhin không được, chuyện cả đời của con trai nhỏ là chuyện lớn, là việc hệ trọng trong mắt người nhà, hơn nữa, gần đây lão phu nhân luôn lăm lăm muốn thu xếp coi mắt, bà cũng không muốn con trai nhỏ bị tìm phiền toái, một nửa ý định là có tính tiết lộ.

"Thật sao? Vậy nó có nói khi nào dẫn người về nhà cho chúng ta nhìn một chút hay không?" Ông cụ Hoa vợ vàng hỏi, tính tình của ông phóng khoáng, trong ý thức của ông, người mà cháu nội ông nhìn trúng nhất định là tốt nhất, lập tức sinh đứa chất trai cho ông chơi đùa lại càng tốt hơn.

"Vậy theo em thấy con bé đó là dạng người gì, theo Từ Ngang của chúng ta." Hoa Hạ trầm ổn nói.

"Đúng vậy đúng vậy, bà nội nói nhanh lên, thím tương lai trông như thế nào, xinh đẹp không?" Hoa San San bên cạnh cũng không cam nguyện rơi ở phía sau. diendan♥le♥quy♥don♥

"Theo tôi thấy, đó là một đứa quần người, Từ Ngang trở lại cũng không về nhà chắc là bị quyến rũ rồi." Lão phu nhân Trịnh Lan nói thảm một câu.

Trong lòng lão phu nhân đã nhận định cháu dâu, tự nhiên cảm thấy ai cũng không được, mọi người coi như không nghe thấy, Văn Thiển nhất nhất giải đáp hiếu kỳ trong lòng bọn họ, nói gần nói xa đều là thiên vị, hơn nữa, còn đặc biệt dặn dò bọn họ ngàn vạn lần đừng quấy nhiễu, mặc dù bà cũng không hiểu vì sao con trai lại kiên trì như vậy, nhưng tin tưởng trong lòng anh có tính toán.

Nghỉ ngơi ba ngày, cổ họng của Hoa Từ Ngang đã tốt lắm, không cần uống thuốc nữa, nhưng Trương Tôn Ngưng không yên lòng, đặc biệt nhờ Hoa Từ Nghiêu căn cứ vào tình trạng của anh kê một đơn trà nhuận giọng, cũng tự mình đi đến tiệm thuốc mua theo tỷ lệ điều chế, chia đều thành nhiều phần gói kín lại, mỗi lần uống một gói, nấu nước sôi pha, trộn thêm mật ong vào nữa là được, vô cùng dễ dàng, mật ong là loại thuốc quý giá giúp nhuận giọng, loại bán trên thị trường không tinh khiết, đêm đó, cô chạy cả đêm trở về thôn Vĩnh An chính là vì mua mật ong tinh khiết, vừa đúng lúc trong thôn có nhà nuôi ong.

Mà Trương Tôn Mặc vốn bị thương ngoài da, nhờ bôi thuốc nên máu ứ đọng rất nhanh biến mất, cũng đã thân quen với Lưu Nghệ, hiện giờ, rốt cuộc Trương Tôn Ngưng đã có thể yên tâm đi làm chuyện của cô.

Bay đi thành phố S sẽ phải bỏ qua thành phố J, trên máy bay, Trương Tôn Ngưng xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào Hoa Từ Ngang, lười biếng giống như con mèo con, đối với trồng trọt, rõ ràng Hoa Từ Ngang một chữ cũng không biết, cố tình muốn đi theo, thật sự là muốn mang cái câu ‘em ở đâu, anh ở đó’ kiên trì tới cùng.

Lần này, mục tiêu của Trương Tôn Ngưng là giống cây ăn quả, mục đích là huyện Lâm Thu - vùng nông nghiệp phía nam của tỉnh S, huyện Lâm Thu bốn bề toàn núi, toàn huyện có 90% là vùng đồng bằng, còn lại đều là vùng núi, những năm tám mươi còn nghèo khó vô cùng, sau công cuộc cải cách, chính phủ đã kết hợp tình hình thực tế, đầu tiên là dẫn dắt dân chúng ở huyện mở núi sửa đường, sau đó, dưới sự hiệp trợ của tỉnh phát triển trồng trọt cây ăn quả, trải qua nhiều năm vất vả và tâm sức, dưới sự hỗ trợ của khoa học kỹ thuật đã không ngừng đột phá, tích lũy nhiều kinh nghiệm quý báu, ngày nay, huyện Lâm Thu đã có tên là ‘quê hương trái cây’, danh tiếng lan xa, trái cây xuất phẩm ở Lâm Thu không chỉ có bề ngoài đẹp mắt, hơn nữa vị lại ngon, dinh dưỡng phong phú, vượt xa tiêu chuẩn của nước ngoài, nghe nói, ngày nay huyện Lâm Thu đã là huyện giàu có nhất tỉnh S, mọi nhà đều là ‘nhà cao cửa rộng’ khí phái, trừ ngày mùa có định, thời điểm khác chính là bắt chim mò cá, đánh bài đánh cờ để tiêu khiển giải trí, so với người thành phố thì ngày ngày thoải mái hơn không biết bao nhiêu lần?

Rất nhanh đã đến phi trường thành phố S, nhưng huyện Lâm Thu ở phía nam tỉnh S, thuộc quản hạt của thành phố Cao Dương, hai người không thể không đổi xe buýt đi đến thành phố Cao Dương trước, sau đó mới đổi xe đi huyện Lâm Thu, vốn bọn họ muốn đón xe đi thẳng, giảm bớt phiền hà, nhưng tài xế xe taxi ngại quá xa, nói đúng hơn không rành đường, đi một ngày tính thành hai ngày, cho bao nhiêu tiền cũng không chịu đi, cũng may, dọc đường coi như bình yên, chẳng qua khi tiến vào huyện Lâm Thu thì đường xá gồ ghề, có chút lượn quanh, nhưng hai người đều đã quen bôn ba, cũng không cảm thấy mỏi bao nhiêu.

"Bà chủ, còn phòng không?"

Đây đã là nhà trọ thứ mười ba mà bọn họ đi vào, Trương Tôn Ngưng miễn cưỡng hỏi một câu, không ôm hi vọng lớn bao nhiêu, nếu hỏi vì sao không phải là khách sạn mà là loại nhà trọ nho nhỏ, hai người cũng đang nén giận đây, cái gọi là nghe danh không bằng gặp mặt, lời đồn đãi không thể tin hết, huyện Lâm Thu nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, đan xen khắp nơi bảy tám con đường, khách sạn quy mô khá có hai ba cái, nhưng chỗ nào mà không đầy ắp người, toàn không có phòng trống, nói là mở hội chùa, sau đó lại đi đến nhiều nhà trọ, cũng giống y như vậy, mà đây là nhà trọ cuối cùng trên con đường này, vị trí cũng khuất nhất.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 62.4

Người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi ngẩng đầu lên, tròn to đôi mắt hí, không có hoa mắt đi, thế nhưng bà nhìn thấy ‘kim đồng ngọc nữ’, ngay sau đó vui vẻ nói: "Có có có, số hai người thật tốt, còn đúng một phòng."

Chỉ còn một phòng, vậy có nghĩa là muốn hai người ngủ chung trên một cái giường à, Trương Tôn Ngưng có chút do dự, cô biết mình yêu mến Hoa Từ Ngang, cả thân thể và lý trí đều không bài xích anh, nhưng có kinh nghiệm từ lần chung gối chung giường trước đó, có phần hơi sợ hãi, không biết có phải do độc thân đã lâu hay không, sự tham muốn chiếm hữu của bản thân vượt qua mức của người bình thường, một khi có người xâm lấn lãnh địa, trong tiềm thức lại phát ra tín hiệu ngăn chống, điều này làm cho cô rất mâu thuẫn, thói quen này thật là quá đáng sợ.

"Chúng tôi đến đây có công việc chứ không phải là khách du lịch." Hoa Từ Ngang vô cùng phúc hắc nói, vuốt vuốt mái tóc của cô, anh nhận ra ý nghĩ trong đầu của Trương Tôn Ngưng, không muốn cô bị uất ức nên vẫn luôn theo khuôn phép cũ ‘uất ức’ mình, dù sao thì sớm muộn gì anh cũng chiếm được cô.

"Hai vị, các người cũng đi rất nhiều chỗ rồi mới đến chỗ tôi, vậy thì chắc cũng biết tình huống hiện giờ, huyện mở hội chùa, khách sạn trong toàn huyện cũng rất thiếu, nếu không phải có một khách trả phòng thì chỗ tôi cũng đầy ngập khách, đi ra khỏi nhà rồi thì đừng quá chú trọng, một đêm 100, nếu hai vị không ở thì đợi trời sáng cứ đi chỗ khác hỏi thử." Bà chủ nhìn mặt mà nói chuyện nói, nhưng thực sự là nói thật, ở địa phương nhỏ này, bà lấy giá tiền này không tính là thấp, nhưng hình như đã nói lệch đi ‘điểm mấu chốt’.

"Xem phòng trước." Hoa Từ Ngang nói ra yêu cầu, chỗ nào anh cũng có thể ở, nhưng không thể để cho cô gái nhỏ của anh quá uất ức, nói đi nói lại thì chuyện này toàn phải trách anh, sớm đặt phòng thì không phải đã không có phiền toái này, nhưng vấn đề là huyện Lâm Thu là địa phương khá vắng vẻ, anh cũng hữu tâm vô lực, cũng không thể vì chuyện này mà làm chút ít chuyện kinh động đến lực lượng võ trang của địa phương, anh còn muốn yên tĩnh thêm mấy ngày đây.

Bà chủ không phản đối, đi trước dẫn đường, gian phòng nằm ở giữa hành lang là gian phòng rộng rãi nhất, có một cái giường đôi, mắc áo, TV, một bàn hai ghế, rất đơn giản lại hết sức nhàn nắp chỉnh tề.

"Mang drap chăn của bà đi đi." Bỏ lại một câu như vậy, người cũng biến mất như gió, chưa đến mười phút, anh cầm một bộ mới tinh trở lại, hơn nữa, vừa nhìn thì đã biết là hàng cao cấp, trong thời gian này, bà chủ đã mang bộ chăn drap đi ‘thay’.

Hoa Từ Ngang lộ ra khí thế uy nghiêm tự nhiên, khiến động tác của bà chủ nhanh nhẹn hơn, năm ba động tác đã chỉnh lý xong đi ra ngoài, giao tiền xong, nhà trọ nhỏ cũng không cần thủ tục gì, coi như hai người có một chỗ để ngủ vào buổi tối.

"Ông xã, em" Trương Tôn Ngưng cảm thấy phải nói đến vấn đề của bản thân, cũng không biết vì sao cô lại muốn nói thế.

"Anh hiểu, chờ em." Về sau tăng gấp bội, câu này anh nói thầm ở trong lòng, thuận thế vòng qua cái eo thon của cô, cúi đầu hôn phớt một cái, cung chiêu nói: "Đói không, đi ăn."

"Vừa rồi bà chủ nói bây giờ tối nay hội chùa chính thức bắt đầu, em chưa từng thấy qua, anh dẫn em đi có được hay không?" Trương Tôn Ngưng nằm ở trong ngực Hoa Từ Ngang, vô cùng ý lại nói, về sau sẽ bồi thường cho anh. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

"Được." Yêu cầu của cô, cho dù là lớn nhỏ anh đều sẽ không cự tuyệt, huống chi anh cũng chưa từng đi hội chùa, khi còn bé thì cảm thấy không hứng thú, về sau là không có cơ hội, đúng lúc mở rộng tầm mắt, rốt cuộc thì văn hóa Trung Hoa trăm ngàn năm lưu truyền xuống là như thế nào? Chẳng qua, anh mới không nói mình cũng chưa từng xem qua, lần này hoàn toàn là vì ‘dẫn cô đi’, trong lòng phúc hắc cười gian.

Vì vậy, dất bàn tay tay nhỏ bé của cô ra cửa, căn bản cũng không cần hỏi thăm đường, đi theo dòng người đông như nước biển chảy là chính xác không sai được, hai người tò mò, lúc ban ngày những người này mai phục ở chỗ nào?

Địa điểm tổ chức hội chùa nằm ở một nơi phía bắc huyện được đặt tên là Thu Linh tự, chùa nằm ở phía đông một nơi rộng lớn, kích thước không nhỏ, người người tấp nập, vô cùng náo nhiệt, tuy là ban đêm, nhưng nơi đây lại sáng như ban ngày.

Dân bản xứ nói, hội chùa Lâm Thu tổ chức hàng năm, mỗi lần là mười ngày, bình thường đều tổ chức sau mùa xuân, trước khi cày bừa vụ xuân, bắt đầu từ buổi tối ngày thứ nhất cho đến buổi tối ngày thứ mười mới kết thúc, có thể hấp dẫn hơn triệu người tham gia, ban ngày thì hội chùa tương đương chợ, phần nhiều là lấy kinh doanh thương phẩm làm chủ, vật dùng hàng ngày, nón áo giày vớ, xe ngựa dây thòng lọng, cần cái gì cũng đều có, hơn nữa rắn chắc dùng bền, giá tiền lại tiện nghi, vì vậy hội chùa cũng là nơi mua sắm lớn, dĩ nhiên, cũng có bán đồ cổ, tranh chữ, hoa cỏ, chim chóc, cá sấu, những thứ học đòi văn vẻ gì đó, chẳng qua người hiểu thì quá ít, không được hoan nghênh cho lắm, đến tối, phần nhiều là thức ăn ngon cùng biểu diễn làm chủ, món ăn vật đặc sắc các nơi trên cả nước, biểu diễn nhiều loại hình nghệ thuật dân gian, không chỉ hấp dẫn người lớn, còn có người già con nít, so với ban ngày không biết náo nhiệt gấp bao nhiêu lần.

Hôm nay là ngày hội chùa thứ năm, khắp nơi giăng đèn kết hoa, cực kì náo nhiệt, nơi chốn khá lớn, phía đông có biểu diễn trống com rất vui nhộn, phía tây có ảo thuật tạp kỹ kinh hiểm kích thích, phía bắc có loại hình dân gian miền bắc, phía nam có cuộc tranh tài căng thẳng kịch liệt hứng thú, được chú ý

nhất là biểu diễn múa rồng múa sư tử, bọn nhỏ vỗ tay, mấy ông già gõ ngón tay cái, người lớn thì tấm tắc khen hay, mấy quán ăn ngon bị vây quanh, làm ăn phát đạt, tiểu thương bán được thì vừa lòng, khách hàng được ăn thì thoải mái.

Vừa đến hội chùa, lần đầu tiên hai người bị không khí vui chơi náo nhiệt lây sang, đi tới bên này nhìn ngắm bên kia, ngay cả người an tĩnh như Trương Tôn Ngưng cũng thỉnh thoảng vỗ tay ủng hộ, Hoa Tử Ngang nhìn nụ cười vui vẻ trên mặt cô cũng cười cười, hai người có gì mà chưa từng thấy qua, biểu diễn xuất sắc gì mà chưa từng xem qua, nhưng lần này tâm tình buông lỏng, thật đơn giản vui vẻ, chỉ cần hai người ở chung một chỗ, làm cái gì đều là hạnh phúc ngọt ngào.

Thức ăn ngon nhẹ nhàng bay vào mũi, con sâu thèm ăn trong bụng Trương Tôn Ngưng đã sớm bị quyến rũ, kiềm chế không được: “Ông chủ, cho tôi một phần mì xào cá chép sốt chua ngọt.” Trong ấn tượng, đây cũng là món ăn nổi tiếng, không biết làm sao lại chạy đến hội chùa làm món ăn vặt rồi, ừ, vẫn là câu quảng cáo của Lý Đại kia rất đúng, tất cả đều có khả năng.

“Được, mời hai vị vào bên trong, lập tức có liền!” Bên cạnh quầy hàng bày sáu cái bàn, giọng chào hỏi của ông chủ đặt sệt tiếng quê hương.

Bên trong chỉ còn một chỗ trống, Trương Tôn Ngưng dứt khoát nghiêng người ngồi ở trên đùi Hoa Tử Ngang, một phần mì xào cá chép sốt chua ngọt chính tông được bung lên rất nhanh: “Ông xã, em ăn cá, anh ăn mì, hắc hắc.”

“Em ăn trước đi, anh dứt em ăn.” Hoa Tử Ngang cung chiêu nói, cầm đôi đũa duy nhất lên chọn khối mập nhất, bỏ xương, đưa đến khóe miệng Trương Tôn Ngưng: “Ngoan, há miệng.”

Trương Tôn Ngưng lắc đầu, nhiều người nhìn như vậy, cô xấu hổ, cắn môi dưới, bộ mặt thẹn thùng. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Nha đầu này động một chút là xấu hổ, đoán chừng, lúc ban đầu mặt dày mày dạn quán lấy anh chỉ vì nhất thời xúc động.

“Ngoan, nếu không anh dùng miệng cho em ăn à.” Hoa Tử Ngang xấu xa nói, không quên lướt mắt quét qua một cái, mọi người không dám nhìn bọn họ nữa, nhưng khổ cho đôi tình lữ ngồi bên cạnh bọn họ, thờ mạnh cũng không dám thờ.

“Được rồi, em ăn là được.” Ngậm miếng cá chua ngọt vào miệng, cái miệng nhỏ nhắn ngọạ nguyệt thật là hấp dẫn: “Ông xã, em muốn ăn kẹo hồ lô.”

“Anh đi mua.”

“Ông xã, em muốn ăn thịt dê xiên.”

“Chờ anh.”

.....

“Ông xã, em muốn đậu hủ thái.”

“Không cho phép ăn.” Nghe nói món đó không vệ sinh.

“Ông xã hắc hắc.”

Hoa Tử Ngang bị sai khiến hết lần này tới lần khác, lần này vừa ngồi xuống định hỏi cô cười khúc khích cái gì, thấy Trương Tôn Ngưng chỉ chi mồm không, được rồi, đừng nói mì, ngay cả nước cũng không còn, ngược lại, vừa mới kêu anh đi mua gì đó vẫn còn chưa ăn, nha đầu vô tâm lại giảo hoạt này, thì ra là xấu hổ, có ý sai anh đi, ngay cả anh cũng dám đùa bốn, thật sự là phải dạy dỗ trừng trị thích đáng, nhưng anh cũng chỉ nhìn cô mà cười cười. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Mặt trời đã lên dốc núi, ánh sáng sắc vàng làm cho chung quanh huyện Lâm Thu giống như được phác họa một đường viền rực rỡ.

Cả đêm Trương Tôn Ngưng ngủ rất ngon, mơ mơ màng màng mở mắt ra, trời ơi! Thật sự là một gương mặt tuấn tú trắng trong thuần khiết, đầu Hoa Tử Ngang đang ở cách mặt cô không tới năm phân, đây chính là ‘mỹ nam say ngủ’ trong truyền thuyết sao? Lại một lần nữa bị mê hoặc, thật là ước ao ghen tị, không nhìn được muốn làm chuyện xấu, tay vừa động, kính hãi!

Tại sao có thể như vậy?

Trương Tôn Ngưng không tin, chăm chú nhìn qua xem lại, hoa mắt, nhất định là hoa mắt, nếu không sao cô lại thấy mình nằm ở trên người ai đó? Là hoàn toàn ‘treo’ mới đúng, nếu như đứng lên, tuyệt đối sẽ không té xuống, tư thế thân mật đến mức phải nói là táo bạo, máu nóng sục sôi, nhưng. Nhìn lắm rồi, Chẳng lẽ cảm giác cũng sai rồi? Bền chắc mà dẻo dai tràn đầy nhục cảm, chân thật như vậy. A! Sẽ không là nửa đêm nằm mộng xuân rồi ngủ với ‘mỹ nam’ đó chứ, vậy không phải là thiệt thòi lớn sao? Không có hưởng thụ được gì hết!

Không đúng, không đúng, cảm giác không đúng, nếu nói như vậy, tại sao hiện giờ cô không có bất kỳ cảm giác khó chịu nào, cô cũng không nhận ra người nào đó là loại người dễ dàng thỏa mãn, nhưng vẫn không đúng, quái lạ ở chỗ nào, thế nào mà trong lòng có cảm giác. Cảm giác mất mát, đợi chút, mất mát! Tại sao cô mất mát? Chẳng lẽ thân thể thật sự muốn anh đến không khống chế được? Thói quen nhiều năm không phải trong một đêm có thể đổi được? Ai nha, cái gì cùng cái gì đây, cô đang suy nghĩ lung tung cái gì, mắc cỡ chết người. Trương Tôn Ngưng vui mặt vào gối nằm, không ngừng khiển trách mình, tại sao có thể nghĩ đến những thứ này, muốn dọa người ta sao, nếu như bị người khác biết thì còn mặt mũi gặp ai nữa?

Chương 75: Lời Đồn Bay Đầy Trời

Ha ha... bên cạnh vang lên tiếng cười vui vẻ, Hoa Từ Ngang đã sớm tỉnh, cũng có thể nói, căn bản là đêm nay anh không ngủ được, vừa rồi nhìn thấy cảm xúc rối rắm của Trương Tôn Ngưng rất rõ ràng, cô bé này, khi ngủ vẫn không thành thật như cũ, chỉ một lát sau khi ngủ, cô tựa như một con mèo nhỏ mò tìm nơi ấm áp, không ngừng chui vào trong lòng anh, cuối cùng dứt khoát ôm anh như ôm cái lò sưởi, chỉ khổ cho anh, trong lòng giống như có móng vuốt của một con mèo nhỏ không ngừng gãi gãi, gãi đến toàn thân anh nhiệt huyết sôi trào, bầu vật xinh đẹp nằm trong ngực, nhìn lại ăn không được, còn có chuyện gì bí ẩn hơn nữa không, nhưng anh tin cuộc sống như hòa thượng này rất nhanh sẽ kết thúc, nghẹn một đêm cũng không tính là gì, đợi ngày sau sẽ đòi lại gấp bội.

"Không cho cười." Trương Tôn Ngưng xấu hổ, nhắc chân tùy tiện đạp Hoa Từ Ngang một cái, thật khéo đạp đúng vào bộ vị quan trọng.

Lập tức Hoa Từ Ngang nắm được chân cô, vẻ mặt ai oán lên án: "Nhẹ chút, đừng có tự tay đoạn 'tính phúc' nửa đời sau của mình." Ánh mắt thâm thúy long lánh giống như đang nói..., xoa xoa cho anh đi!

Trương Tôn Ngưng không tiếp tục đề tài này với anh nữa, đứng dậy mặc quần áo, giờ phút này, cô thần nhiên hào phóng, không hề có ý thức phản kháng muốn nhanh chóng thoát đi như lần trước, chẳng lẽ chuyện như vậy thật sự là 'nhất hồi sinh, nhị hồi thực' (Một lần thì lạ, hai lần là quen), đến lần thứ ba thì...

Hoa Từ Ngang vừa mới vươn mình đứng dậy, so với Trương Tôn Ngưng thì đã chinh lý xong trước, trong mắt đều là sự cung chịu vui vẻ, có thể không cao hứng sao, chẳng mấy chốc là có thịt ăn rồi, ăn chay ba mươi năm dễ dàng lắm hay sao?

Có việc quan trọng phải làm, hai người nhanh nhẹn thu thập xong, bữa ăn sáng đơn giản, trực tiếp bao một chiếc xe, tìm tài xế quen thuộc đường đưa bọn họ đi huyện Lâm Thu - vùng nổi danh về trái cây, đầu tiên là đến Hương Trấn, vùng chuyên trồng cây ăn trái, không khoa trương chút nào, nơi đây, nhà nhà hộ hộ đều là vua cây ăn quả, ngày nay, Hương Trấn vẫn trồng cây ăn quả ở quy mô lớn, dựa vào việc thu hoạch trái cây sống qua ngày, mà vùng lớn nhất Hương Trấn đều là nhà vườn cửa cao rộng lớn, tầm nhìn ngày càng xa, trên cơ sở ươm mầm gây giống cây ăn quả, đồng thời cung cấp hướng dẫn kỹ thuật một năm, Trương Tôn Ngưng chạy đến đây chính là vì điều này.

Trước khi tới, Trương Tôn Ngưng đã liên lạc qua với trưởng trạm nông nghiệp của Hương Trấn, nhưng thông tin rót lại ở phía sau, trong điện thoại nói cũng không rõ ràng lắm, chỉ đơn giản nói là muốn mua một lượng lớn cây giống, chi tiết cụ thể đợi gặp mặt mới thảo luận, bọn họ chưa quen thuộc tình hình nhà vườn của Hương Trấn, liên lạc với lãnh đạo nhỏ ở địa phương có thể thuận lợi không ít. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Vừa đến Hương Trấn, hai người trực tiếp đến tìm trưởng trạm nông nghiệp, đó là một người đàn ông hơn 40 tuổi, tên Trương Lực, mặt Trung Quốc điển hình, mặt to mày rậm, lấp lánh có hồn, nhìn chính là dạng người khôn khéo.

Đối với trồng trọt, Hoa Từ Ngang một chữ cũng không biết, lần này căn bản là đi theo làm 'sứ giả bảo hộ', nói cho oai chứ đây chính là 'chăm chỉ hèn hò', tất cả đều do Trương Tôn Ngưng làm chủ, khi cô nói rõ nơi đến, Trương Lực kinh ngạc không nhỏ, nhìn thế nào thì đôi nam nữ trẻ tuổi y hệt kim đồng ngọc nữ này cũng không giống nông dân, tự nhiên nghĩ chéch sang hướng khác nên khi nói chuyện có phần sơ suất, đầu óc của Trương Tôn Ngưng thông minh, sao có thể không biết ông ta đang nghĩ gì, cô cũng không tức giận, ngược lại ngồi xuống trò chuyện tán gẫu với ông, đề tài rất tự nhiên bị hướng tới chuyện trồng cây ăn quả, mới đầu Trương Lực còn có chút tự đắc, nhưng khi nghe Trương Tôn Ngưng nhắm vào mấy quan điểm rõ nét trong việc trồng cây ăn quả, hơn nữa còn phân tích sâu sắc một trận, ngay tức khắc, trong lòng có vài phần kính trọng, cũng không dám ra vẻ nữa, mặc dù Hoa Từ Ngang không nói lời nào, nhưng sự uy nghiêm mạnh mẽ của anh cũng khiến ông sinh ra mấy phần cung kính trong lòng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tới nơi, Trương Tôn Ngưng dừng lại, cũng không dùng những kiến thức ở nước Mỹ trước kia tán gẫu với ông, nói muốn đi xem cây giống, Trương Lực hớn hơ đồng ý, tự mình dẫn bọn họ đi đến nhà vườn.

Thật ra thì Trương Tôn Ngưng có thể dễ dàng thuyết phục người trong nghề, cũng không phải bởi vì cô lợi hại, mà do cô đã có bằng cấp chuyên gia, trước kia, thời điểm còn là Ngân Nguyệt, cô đã từng bảo vệ một chuyên gia nông nghiệp hải ngoại về nước suốt một năm rưỡi, sở trường của người đó chính là trồng và cải thiện cây ăn quả, bản thân cô cũng là người có năng lực học tập siêu cường, thời gian sống chung một năm rưỡi, lý luận, kiến thức thực tế, học được không ít kinh nghiệm, hơn nữa cô cũng xuất thân từ nông thôn, lại học ngành nông học, muốn lừa gạt một trưởng trạm nông nghiệp nhỏ cũng không khó, nguyên nhân chính là có cơ hội ở kiếp trước cộng thêm điều kiện ở kiếp này, vì thế, cô mới có lòng tin mình có thể làm một người phú quý nhàn nhả.

Đi cùng với Trương Lực tới bốn - năm thôn, gần như đều nhìn qua mọi giống cây ăn quả thích hợp với phương bắc, Trương Tôn Ngưng tương đối hài lòng, không hổ là 'quê hương trái cây', không chỉ có cây giống mà cái gì cần có đều có, hơn nữa, nhìn cây ăn quả sinh trưởng tốt cũng làm cho lòng người phấn khởi, nhà vườn nào cũng đều có kinh nghiệm phong phú, vốn là Trương Tôn Ngưng làm việc rất gọn gàng, lập tức giơ tay chỉ, táo, đào, mận, hạnh, anh đào, nho, mua 1000 bụi cây giống tất cả, trong đó đào, anh đào, mận, nho đen, mua 500 bụi, sau nhà có chín ngọn núi hoang, vừa đứng một ngọn trồng một loại, cô đã quan sát qua, dựa vào trung gian đỉnh núi nhỏ nhất, sửa đường đi cho bằng phẳng, trước khi cây ăn quả chưa thu được kết quả, giữa các hàng có thể trồng xen cách giống cây ngăn ngày khác, đến lúc đó, có thể bán trái cây theo mùa, cũng có thể chế biến thành nông phẩm hoàn chỉnh.

Mấy nhà vườn bị chọn trúng mừng rỡ vô cùng, bọn họ chưa gặp qua cô gái nào đẹp như Trương Tôn Ngưng, một cô gái vừa làm việc gọn gang nhanh chóng lại vừa xinh đẹp, cũng sáng khoái bày tỏ, đến thời điểm trồng cây nhất định sẽ vận chuyển cây giống đến đúng thời hạn, hơn nữa, đảm bảo chất lượng, cũng tự mình đi đến chỉ đạo trồng miễn phí, nông dân vốn chất phác thẳng thắn, Trương Tôn Ngưng vui vẻ nói chuyện cùng bọn họ, bàn bạc lại giá cả, cùng bọn họ ký kết hợp đồng mua bán, và lại cũng giải thích tường tận từng điều khoản, không có điều gì mờ ám, làm việc gọn gang linh hoạt là một mặt, cẩn thận tỉ mỉ lại là một chuyện khác, việc chung làm chung, đối với bên nào cũng đều tốt.

Dĩ nhiên, Trương Tôn Ngưng cũng không quên chỗ tốt của Trương Lực, đợi sau khi bàn giao chuyện bên này rõ ràng, lại cùng Hoa Tử Ngang quay trở lại huyện Lâm Thu, ở lại đó một buổi chiều, hôm sau mới quay trở về thành phố X. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

Thời điểm Hoa Tử Ngang cho người thu xếp đề Lưu Nghệ đến học ở Đê Hoa, cũng đã xin cho Trương Tôn Ngưng nghỉ học dài hạn, chương trình học thường ngày tùy ý, tham gia kỳ thi cuối kỳ là được, điều này tiết kiệm cho cô rất nhiều phiền toái, không cần luôn nhờ người khác nữa, còn phải vất óc suy nghĩ hết mọi loại lý do.

Vì vậy, khi hai người trở lại thành phố X liền trực tiếp về nhà, nhưng lúc này, sắc trời bên ngoài đã tối mờ, chờ mòn chờ mỏi vẫn không thấy Lưu Nghệ đưa Trương Tôn Mặc về, Trương Tôn Ngưng cố ý nhìn thời khóa biểu, hôm nay tiết cuối cùng tan lúc năm giờ, mắt thấy đã hơn sáu giờ rưỡi, gọi điện thoại cho hai người đều không có ai nhận, không khỏi bắt đầu lo lắng.

"Có Lưu Nghệ ở đó, em không cần lo lắng." Hoa Tử Ngang an ủi, trong lòng cũng có phần sốt ruột.

Không sai, Lưu Nghệ đã được tuyển chọn tham gia tập huấn lính đặc chủng, xác thật bản lĩnh rất giỏi, thành tích nổi trội xuất sắc, nhưng dù sao cũng đã giải ngũ hơn một năm, hơn nữa, các loại quan hệ trong xã hội rất phức tạp, không thể so với trong quân ngũ, anh lo lắng Lưu Nghệ gặp phải chuyện không ứng phó được.

"Em đến trường học xem một chút."

Mặc dù thời gian tiếp xúc cùng Lưu Nghệ không lâu, nhưng tin tưởng anh là người rất có nguyên tắc, mà từ trước đến giờ Trương Tôn Mặc cũng khéo léo hiểu chuyện, càng nghĩ càng thấy lo lắng, có lẽ đây là tâm linh cảm ứng tồn tại giữa cặp sanh đôi!

"Nha., hoá ra là như vậy!"

"Tôi nói rồi, sao loại người ở nông thôn nghèo nàn đó lại thay da đổi thịt chỉ trong một đêm! Nhìn không ra, bề ngoài rất thanh thuần, bên trong còn dâm dăng hơn so với ‘gà’, thật ghê tởm, đồ không biết xấu hổ."

"Ai nha, không đúng, không phải đi bán, mà là bị người ta bao nuôi, là tình nhân."

"Giống nhau thôi..., giống nhau thôi."

"Sao có thể như nhau."

"Như thế nào mà không giống nhau, cũng cùng là loại người có vấn đề về nhân cách thôi, mấy người khoan hãy nói, trước kia không có phát hiện, đáng người của cô ta là kiểu trước lời sau lõm, trời sinh chính là hấp dẫn đàn ông, hơn nữa lại có một cặp mắt câu hồn, có mấy người đàn ông có thể chịu nổi sức hấp dẫn đó? Tôi còn nghe nói, khoảng thời gian trước cô ta còn quần lấy ‘băng vương tử’ Ninh thiếu, Ninh thiếu không thèm nhìn tới, giờ cô ta lại đi quyến rũ đàn ông khác, thật là hạ tiện, mặt mũi nữ sinh chúng ta bị cô ta vứt sạch rồi."

"Thôi đi, Ninh thiếu là nhân vật có thân phận thế nào, đoán chừng, ngay cả bóng lưng của loại nữ sinh hạ tiện bại hoại kia cũng không muốn nhìn."

"Đúng vậy đúng vậy, loại nữ sinh lăng lợ như cô ta chỉ xứng để cho mấy lão già sắp chết vui đùa."

"Còn là cái loại nam sinh đầu heo ngồi không mà hưởng đó nữa, cũng là cái loại kiên trì không tới một phút mà thôi."

"Đúng vậy, ha ha ha."

"Xuy! Các người nhỏ giọng chút, nghe nói người tình mà cô ta câu được không chỉ trẻ tuổi mà còn cao lớn đẹp trai, hơn nữa có tiền có quyền, coi chừng tai vách mạch rừng, dẫn lửa thiêu thân."

"Stop! Ai mà tin."

.

Đối tượng mà mọi người đang bàn luận không phải là ai khác, chính là Trương Tôn Ngưng, từ sau ngày cô và Hoa Tử Ngang cùng xuất hiện, lời đồn đãi như cuồng phong tràn đầy trời đất, cô bị một người đàn ông thần bí bao dưỡng, chưa tới một ngày, hầu như ở đại học Đê Hoa không ai không biết, không người không hiểu, còn có mấy kẻ nhàn rỗi muốn mưu cầu danh lợi, mang chuyện này bắt quái cho mấy tòa soạn báo nhỏ đăng tin như một xì căng đan, hơn nữa còn thêm mắm dặm muối, miêu tả sống động như thật, hiện giờ, người người trong nhà ngoài phố lúc không có việc gì liền xúm lại nói tới chuyện này, đầu lòng phê phán nếp sống xã hội hiện nay, hoài nghi tư cách của sinh viên đại học, hiện tại, lời đồn đãi này đã diễn biến thành nhiều loại phiên bản, tiếp tục lưu truyền, chỉ không ngờ là đương sự không có ra mặt.

Trưởng Tôn Ngưng không biết mấy ngày mình đi huyện Lâm Thu đã xảy ra những việc này, chỉ khổ cho Trưởng Tôn Mặc và Lư Nghiê, mỗi ngày bị nước miếng vấy quanh, đánh không được chửi không xong, thiếu chút nữa tức thành cá nóc.

Hôm nay, sắc trời tối mờ bọn họ mới từ trong thư viện lác lác đi ra ngoài.

"Thật là quá đáng, bọn họ lại dám chửi bới lão đại cùng chị dâu như vậy." Lư Nghiê đẩy xe lăn đi chậm chậm, cắn răng 'kéo kẹt', thật sự rất muốn đi phét bọn người xuyên tạc ngu xuẩn kia.

"Anh Nghiê, bình tĩnh đi, đừng để ý tới lời đồn nhảm."

Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, mặc dù Trưởng Tôn Mặc nhỏ tuổi hơn Lư Nghiê, nhưng cuộc sống chua cay từ nhỏ đến lớn khiến cho cậu hiểu rõ sự phức tạp của xã hội hơn Lư Nghiê, lòng người khó lường, những lời đồn nhảm kỳ quặc này, hiển nhiên là có người cố ý tạo ra để đả kích chị của cậu, coi như không thể tạo thành tổn thương, nhưng có thể dựa vào đó để bôi nhọ thanh danh của chị, danh tiếng không thể làm cơm ăn, có hay không cũng không quan trọng, nhưng nếu chị muốn gả cho Hoa Tử Ngang thì không thể không quan tâm, hơn nữa, nói đến gia thế của nhà họ Hoa, chỉ mỗi thân phận của Hoa Tử Ngang, nếu có tiếng xấu, thăm tra khi kết hôn cũng sẽ rất phiền toái, nhưng Hoa Tử Ngang thật sự rất quan tâm đến chị, cũng sẽ không để cho chị chịu một chút xúi tổn thương nào, tất nhiên là có rất nhiều cách làm cho lời đồn biến mất, tất cả vấn đề cũng đều không quan trọng.

"Trưởng Tôn Mặc, anh đứng lại!"

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 63.2

Hiện tại, hai chữ 'Trưởng Tôn' rất nhạy cảm, nhưng đã tan học lại là giờ cơm tối, trong sân trường học sinh lui tới rất nhiều, giọng nói khắc nghiệt của Trưởng Tôn Y Y vang lên ở sau lưng, trong nháy mắt, Trưởng Tôn Mặc cũng cảm giác được có vô số ánh mắt từ bốn phương tám hướng bắn tới, vênh lỗ tai cẩn thận nghe.

"Kêu anh đứng lại, có nghe hay không!"

Trưởng Tôn Y Y cực kỳ tức giận hét lên, ngay sau đó, sau lưng có tiếng bước chân dừng dừng, nhưng Trưởng Tôn Mặc vẫn không có ý nói Lư Nghiê dừng lại, cô ta kêu cậu dừng lại cậu liền dừng lại sao, vậy rất không có mặt mũi, sau khi trong nhà xảy ra một loạt biến hóa, cậu đã sớm âm thầm thề, sẽ không nhẫn nhịn nữa, muốn bản thân phải sống một cách phấn khích, bảo vệ mẹ và chị.

"Tên què chết dẫm, anh điếc à!" Trưởng Tôn Y Y thở hổn hển đuổi theo giẫm cọt, ngăn cản đường đi, bên cạnh cô ta có bốn-năm nữ sinh đi theo, Trưởng Tôn Mặc cũng không biết bọn họ, có lẽ là bạn học của cô ta.

Càng chung đụng, Lư Nghiê càng cảm thấy ngoại trừ hành động bất tiện ra, ở bất kỳ phương diện nào, Trưởng Tôn Mặc cũng đều có tư thái long phượng, anh cực kì thương thức cậu, là hộ vệ bên người cậu, sao có thể để người khác nói lời ác độc? Vốn là đang nổi giận trong bụng, giờ nghe lời nói của Trưởng Tôn Y Y càng giận hơn, nhưng khinh thường ra tay với đứa con gái ngu ngốc kia. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Nhìn chằm chằm Trưởng Tôn Y Y, anh trầm giọng nói: "Tránh ra!"

"Không tránh, anh là ai?" Trưởng Tôn Y Y liếc mắt nhìn Lư Nghiê, căn bản là không coi trọng anh.

"Chó ngoan không chắn đường." Không đánh con gái, nhưng cũng không đại biểu không mắng, anh cũng không chỉ mặt gọi tên, nếu ai nguyện ý nghe anh mắng, anh cũng không xen vào.

"Anh." Trưởng Tôn Y Y cũng không quá ngốc, không nhìn anh nữa mà quay lại nhìn Trưởng Tôn Mặc: "Trưởng Tôn Mặc, được lắm, anh giỏi rồi."

"Đúng vậy, mọi người thường đi lên chỗ cao, có ai giống như cô không, nhiều năm như vậy vẫn còn ở dậm chân tại chỗ." Trưởng Tôn Mặc nói lời ác độc, trước kia cô ta châm chích Liễu Diệp hiện tại cậu không ngại để cô ta thử nghiệm một chút.

"Anh...! Không ngờ anh còn cất giấu 'miệng đồng răng sắt', nhưng có múa mép khua môi cũng vô dụng, tôi cảnh cáo anh, tốt nhất là khuyên nhủ người chị không biết xấu hổ kia của anh, chớ có giờ mấy thủ đoạn không thể gặp người, đến lúc đổ bể lại liên lụy đến chúng tôi, cô ta không biết xấu hổ, anh không sợ mất mặt, nhưng nhà Trưởng Tôn chúng tôi vẫn cảm thấy khó coi, các người muốn chết không ai ngăn cản, đừng có kéo chúng tôi làm dèm lưng."

Trưởng Tôn Y Y nói một cách 'nghĩa chính ngôn từ', khi nào thì nhà Trưởng Tôn trông nom qua sống chết của bọn họ? Cô ta có tư cách gì mà cảnh cáo cậu, dựa vào cái gì mà chỉ trích chị của cậu, bộ dáng như hạng đàn bà chanh chua chửi đồng, rõ ràng là tự mình đang mất mặt xấu hổ, thật sự muốn gả bộ không biết cô ta.

"Trưởng Tôn Y Y! Tôi nhìn nhin cô hai mươi năm, không có nghĩa là sẽ luôn luôn nhìn nhin, tôi là anh họ của cô, chị tôi cũng là chị họ của cô, tôi cảnh cáo cô, về sau lễ độ một chút, không có chuyện gì thì đừng có lộ dạng ở trước mặt tôi, ích kỷ, hẹp hòi, ghen ghét đố kỵ không phải là lỗi của cô, nhưng suy diễn ngu ngốc được như thế này, quả thật, ngu xuẩn đến mức không có thuốc chữa."

Trưởng Tôn Mặc cũng không bỏ qua cho mấy người sau lưng Trưởng Tôn Y Y nên mới nói ra những lời này, Lưu Nghệ nghe xong, thiếu chút nữa hô to 'Tiểu Mặc uy vũ', thì ra, một đứa bé khéo léo hiểu chuyện, miệng lưỡi cũng có thể ác độc như vậy, lời nói rất sắc bén.

"Ai nha, thật sự là chị nào thì em nấy, đều nhanh mồm nhanh miệng giống nhau, nghe nói thời điểm tự trường, Trưởng Tôn Ngưng đã nói cho Phùng đại tiểu thư á khẩu không trả lời được, còn tưởng là cô ta nói xin lỗi trước công chúng đấy." Một bạn học nói.

"Tôi cũng có nghe qua, nghe nói, lúc ấy mấy người Ninh thiếu đều ở đó, mặt mũi Phùng đại tiểu thư chẳng còn gì." Bạn học thứ hai nói hùa theo.

"Quả nhiên, Trưởng Tôn Ngưng đúng là xưa đâu bằng nay, khuê môi múa mép chiêu chuộng đàn ông, nói không chừng đó là việc người ta giỏi nhất, về sau phải trông chừng bạn trai cho kỹ." Bạn học thứ ba nói xong, cười duyên liên tiếp. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

"Tất cả mọi người đều nói, đàn ông tranh cướp giành giật muốn bao nuôi cô ta không có 100, cũng có 80, đều là mấy chú hai có tiền tài địa vị, các người nói xem, có phải do cô ta không có cha hay không hả?" Bạn học thứ tư thêm dầu thêm mỡ không sợ phiền phức lớn.

"Các người đừng nói nữa..... Nói thế nào cũng là chị họ của Y Y, cô ấy nghe trong lòng khó chịu." Bạn học thứ năm ra mặt giảng hòa.

Cũng may bọn họ không nói lời nào nữa, mặt Trưởng Tôn Y Y lúc đỏ lúc xanh, một lát tím một lát trắng, vô cùng đặc sắc, càng lúc càng cảm thấy không còn mặt mũi, nhưng do chỉ số thông minh có hạn, cô ta tức giận chỉ vào Trưởng Tôn Mặc, miệng mắng to: "Phi, anh thì tính là cái gì, có mẹ sinh không có cha dạy, tên què chết dầm, Trưởng Tôn Ngưng cũng giống mẹ cô ta, loại người không ai muốn, là thứ" Chữ 'hàng' chưa nói ra khỏi miệng, bị mấy cái bạt tay liên tiếp thay thế.

Nhìn lại, hai bên má của Trưởng Tôn Y Y hằn đầy dấu tay, chỗ hồng chỗ xanh, so với đầu heo mập 300 cân còn đẹp mắt hơn, bị sưng trướng đau đến mức cô ta mở miệng không được, run run rẩy rẩy chỉ vào 'hung thủ', bạn học của cô ta cũng bị bạt tay, theo bản năng che mặt lui về phía sau.

"Chị, anh rê!"

"Lão đại, chị dâu."

Trưởng Tôn Mặc và Lưu Nghệ cũng thật sự hết chịu nổi Trưởng Tôn Y Y, đang tính toán xem có nên ra tay hay không, nhưng bọn họ ra tay chắc chắn sẽ không 'đặc sắc' được như vậy, nhiều lắm chỉ là trừng trị một chút mà thôi khó tiêu được mối hận trong lòng. lúc này, thấy Hoa Từ Ngang và Trưởng Tôn Ngưng xuất hiện, thật là trời muốn diệt Trưởng Tôn Y Y, ai kêu cô ta có cái mông to nhưng trí tuệ lại không phát triển.

"Chị đây vắng mặt trên giang hồ, không ngờ trên giang hồ đều là truyền thuyết về chị, haiz., thật sự không phải là người kiếm com bằng nắm đấm, đau tay quá."

Trưởng Tôn Ngưng nháu mày nhìn hai bàn tay nhỏ bé trắng nõn hơi ửng hồng của mình, Hoa Từ Ngang vội vàng bao vào trong tay mình khẽ xoa xoa, so với cô, bộ dạng của anh càng đau lòng hơn, Trưởng Tôn Y Y bị đánh, nghe hai người nói thì tức đến mức thiếu chút nữa là ngã quỵ, đánh người còn to tiếng nói khoác, quả thật là 'vô pháp vô thiên'.

"※○◎□+○※○."

Trưởng tôn Y Y đoán không sai, có Hoa Từ Ngang thì ở đây, anh chính là trời, chính là pháp luật, không có người nào dám nói nữa chứ không, bởi vì năng lực cùng quyền lực anh nắm giữ, quốc gia không thể thiếu đi anh.

"Có muốn anh xử lý thay em hay không?"

Trưởng Tôn Ngưng nhìn Hoa Từ Ngang, không nói lời nào, nhưng ánh mắt đã biểu đạt tất cả, có thù không báo không phải phong cách của cô, đương nhiên muốn xử lý, hơn nữa, phải xử lý thật nghiêm túc, một lần hai lần cũng không nhớ nổi, đúng là muốn ăn đòn!

"Về nhà trước thôi."

"Chị dâu, chị không tức giận à?"

"Đúng vậy chị, ít nhiều dạy dỗ cũng một chút đi!"

"Nhớ, bất cứ lúc nào cũng không nên vì người không có ý nghĩa mà hao tâm tổn sức, nho chưa ăn ít một chút, ăn nhiều tổn hại sức khỏe, dầu gì thì chị cậu cũng được coi là có danh tiếng, không có xi căng đàn thì chị là một người bình thường, cũng tiết kiệm được chút tiền quảng cáo, sở dĩ lời đồn vẫn là lời đồn, bởi vì nó sẽ tự bay mất, giống như xà phòng nước thổi lên phao phao nhưng không chịu nổi một kích!" Biện pháp đơn giản mà hữu hiệu nhất để đối phó lời đồn chính là coi như không có, nhưng không có nghĩa là không so đo mặc cho người khác tổn hại hình tượng của mình.

"Dạ, biết." Trưởng Tôn Mặc và Lưu Nghệ cùng gật đầu liên tục.

"Còn nữa, người có tâm địa thiện lương giống như chị đây, một cô gái hào phóng rộng lượng không tầm thường, sao có thể so đo với mấy kẻ thô thiển

đó, đi thôi, về nhà ăn cơm."

Éc. Được rồi, không thể không thừa nhận, cô đúng là một cô gái không tầm thường, một đóa hoa ‘tuyệt thế’, nhưng thiện lương, hào phóng rộng lượng thì có lộn không? Nếu không thì người nào đã đánh kẻ ngu ngốc kia thành đầu heo, còn ngai tay mình bị đau? Là ai biến hai tên cướp vật thành dân bán ma túy đưa vào nhà giam? Nhìn dáng vẻ của cô, rõ ràng không phải là không so đo, còn không phải là đợi tính sổ sau hay sao, có thù lập tức báo, chính chết bỏ, đương nhiên, chính ra sao cũng không thể nói ra miệng. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Về đến nhà, cơm nước xong, Trương Tôn Ngưng không để ý tới sự việc này nữa, tắm sớm một chút rồi đi ngủ, mấy ngày nay, mặc dù Hoa Từ Ngang dốc hết toàn lực để cho cô ăn ở thoải mái, nhưng dù sao cũng không so được như ở nhà.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Con Rể Tới Cửa

Bar Phong Cách Trẻ, trong một gian phòng trang nhã.

Phùng Lâm Lâm hậm hực uống bia, ngồi trên ghế salon cầm giận nói: “Tức chết, lại có thể thất bại trong gang tấc.” Chẳng những Trương Tôn Ngưng không bị tức giận đến giờ chần nõi điên mà còn hơn hờ tiếp nhận, cô phải con nhỏ chết tiết đó thật sự bị giận đến điên rồi hay không, dám coi thường đại lễ của cô ta, còn nói cô ta thô lỗ không có đầu óc, cô mới là hồ ly tinh không có đầu óc, chỉ biết quyến rũ của đàn ông, nhưng không sao, dù sao thì thanh danh của cô cũng hỏng rồi, muốn gả vào nhà họ Hoa không dễ dàng như vậy, ngược lại, thân phận của cô ta càng có ưu thế hơn

Sau khi gặp Hoa Từ Ngang, Phùng Lâm Lâm đã quăng Thuộc Ninh lên chín tầng mây, căn bản là Thuộc Ninh không hề liếc mắt nhìn cô ta cũng chẳng quan tâm đến ý, nhưng giờ phút này, gương mặt như khối băng vạn năm không thay đổi lại lộ vẻ tức giận.

“Vừa rồi bạn bè truyền tin tức đến nói, Trương Tôn Y Y bị Trương Tôn Ngưng đánh thành Nhị Sư Huynh (1), ra tay phải nói là nhanh chuẩn ngoan(2), đã nói với chị là chiều này vô dụng, chị còn xài.” Quách Huy không nề mặt nói một câu, có chút hả hê, tự tiện ‘chăm sóc’ cô gái ngồi bên cạnh, không để ý tới ai cả.

Kể từ hai lần trước không mò được chỗ tốt từ Trương Tôn Ngưng, anh ta đã thay đổi suy nghĩ, quân tử báo thù mười năm không muộn, đợi đến thời điểm cô lộ là phòng bị, hừ hừ.....

“Ngu không ai bằng.” Từ Hàng lắc lắc cái ly cao cổ, mí mắt cũng lười nâng lên, thời điểm Phùng Lâm Lâm tìm người chung quanh tung ra lời đồn anh ta cũng biết, vì lòng riêng nên không ngăn cản, nhưng anh ta cũng không nhận ra, chính là vì lời đồn này mới có thể thấy được cô giáo hoạt như thế nào, huống chi còn có Hoa Từ Ngang làm hậu thuẫn, Phùng Lâm Lâm làm vậy không khác gì nhóm lửa tự thiêu, Phùng Kiều là người khôn ngoan sao lại sinh ra đứa con gái ngu như vậy, ngoại trừ ngang ngược còn rõ gan tị ương ngạnh khoe của ra thì cái gì cũng sai, sơ sót một cái là nhà họ Quách sẽ chôn vùi trong tay cô ta: “Chờ đón sự trả thù đi.” Trương Tôn Ngưng không phải là người chịu thua thiệt, Hoa Từ Ngang cũng không thể nào để cho cô thua thiệt, chỉ có thể hi vọng con báo táp kia đừng đến quá mãnh liệt.....

“Về sau, còn làm chuyện đả thương ở sau lưng người khác, đừng trách tôi không để ý tới tình cảm giữa hai nhà, bây giờ, ngay lập tức biến mất khỏi địa bàn của tôi, cút!”

Ngu xuẩn, không có Trương Tôn Ngưng, Hoa Từ Ngang cũng không phải là người mà Phùng Lâm Lâm có thể mơ ước, hiếm thấy Thuộc Ninh nói được một câu dài thế này, hơn nữa còn bộc lộ cảm xúc ra ngoài, Từ Hàng không thể không nhếch môi cười, chỉ có chính anh ta biết mình có ý gì, Phùng Lâm Lâm bị sự tức giận của Thuộc Ninh làm cho sợ đến run lên, hung hăng túm túi xách rời đi, cô ta không dám không đi, không ai hiểu rõ tính khí nói được làm được của Thuộc Ninh hơn cô ta, chuyện gì anh ta cũng có thể làm ra, những năm này, tuy ái mộ anh ta, nhưng cũng rất sợ anh ta, đúng lúc cô ta cũng không muốn ở chỗ này, cô ta không ngốc, nghe ra bọn họ cũng thiên vị Trương Tôn Ngưng, nhưng mà tại sao? Hình như tất cả đã thay đổi từ khi xảy ra tai nạn xe cộ, tầm mắt của Thuộc Ninh bị hút đi, ngay cả thiếu niên tài tuấn Từ Hàng, người luôn mắt cao hơn đầu coi phụ nữ như quần áo cũng bắt đầu cảm ở trường học, chờ cô xuất hiện.

Đồ hạ tiện đáng bị đâm ngàn đao Trương Tôn Ngưng kia, tại sao cứ tranh với tôi, giành cùng tôi! Thứ mà Phùng Lâm Lâm tôi đã nhìn trúng, chưa từng không có được, Hoa Từ Ngang tôi bắt buộc phải có, xem tôi chính chết cô như thế nào.

Nếu như đoạn độc thoại nội tâm này của Phùng Lâm Lâm mà để Trương Tôn Ngưng nghe được, đoán chừng sẽ cười phun nước, còn tặng kèm ba chữ: ‘tôi sẽ chờ’, dám kêu gào cùng Thiên Diện Từ Thần, quả thật có dũng khí, không thể giết người cũng không có nghĩa là không thể mượn đao giết người, lại càng không đại biểu cô không thể làm cho người biến mất một cách thần bí.

Sau khi Phùng Lâm Lâm đi, Thuộc Ninh mặc kệ mấy người khác, tự đi vào phòng nghỉ dành riêng cho mình, anh ta dựa vào cửa nhắm mắt lại, vừa rồi anh ta quá xúc động, điểm này không giống anh ta, nhưng nghe những lời đồn gây bất lợi cho cô, cả người giận đến sắp nổ tung, không chế không được bản thân, không ngờ, bất tri bất giác, cô ở trong lòng anh ta đã sâu đến vậy, từ khi nào thì bắt đầu, làm thế nào mới đúng đây?

Trương Tôn Mặc và Lưu Nghệ từ trường học về, vừa vào cửa liền nói cho Trương Tôn Ngưng nghe, toàn bộ học sinh của trường Đế Hoa đều đã bị xử phạt, những người liên can cũng bị ghi vào hồ sơ, đoán chừng chỉ có cậu và Liễu Diệp là ngoại lệ, một giây tre đánh chết một thuyền người, xử phạt như

vậy không tính là nặng nhưng cũng không nhẹ, đủ để cho những người vô tội bị liên lụy hận thấu người tung ra lời đồn, cũng là cho bọn họ một bài học kinh nghiệm.

Những điều này đều nằm trong dự liệu của Trương Tôn Ngưng, từ trước đến giờ, Hoa Tử Ngang làm việc luôn nghiêm khắc, nghe xong cô chỉ cười nhạt, mấy người Trương Tôn Mặc chỉ biết là trường học xảy ra chuyện, nhưng bọn họ không biết, trong lúc học sinh toàn trường Đế Hoa bị xử phạt, gần như đồng thời giới chính trị và giới thương mại cùng giới truyền thông cũng xảy ra chuyện, ngay cả Phùng Lâm Lâm cũng có đoạn thời gian không xuất hiện ở trường học.

Một tờ điều lệnh, cục trưởng cục công an thành phố X - Phùng Kiều được điều đến tỉnh L – tỉnh có an ninh kém nhất thay cho cục trưởng cục công an đương nhiệm, nói cho oai là ‘trời giao nhiệm vụ lớn’, mất thấy hạng mục chính phủ tới tay tập đoàn Đăng Phong lại bị đập chết, tổn thất mười mấy tỷ, tổng giám đốc Quách Trường Nghĩa tức đến mức thiếu chút nữa tự sát, mặt khác, mấy nhà truyền thông lớn cùng phòng công an ở thành phố X liên hiệp chèn ép mấy hãng truyền thông tư nhân đang hưng thịnh, tòa soạn báo nhỏ thì bị nhốt tận gốc, tất cả đều làm vô cùng hợp tình hợp lý, có nhân có quả, người không biết nội tình chỉ cho là trùng hợp, người biết nội tình lại không dám nói ra, biết cũng sẽ không nói.

Tóm lại chỉ một câu, lời đồn đưa tới sóng gió từ từ sẽ phai đi, có người không chịu chút tổn hao gì, còn thuận tiện nhất được niềm vui lớn, có người thì trộm gà không được còn mất nắm gạo, nhưng bọn họ đều biết, cuộc chiến tranh đoạt chỉ vừa mới bắt đầu, là thế lực ngang nhau đánh giằng co hay là thực lực chênh lệch khác xa, rốt cuộc ai chết vào tay ai, kính xin mỗi mắt mong chờ!

Nhất thời, thế giới yên tĩnh.

Nháy mắt đã cuối tháng ba, gió xuân ấm áp nhẹ nhàng thổi lật phát qua mặt, thổi qua núi Sùng Sơn trùng điệp, thổi qua sông lớn Đại Hà, thổi qua thành phố thị trấn, thổi qua phố lớn ngõ nhỏ, thổi tới một sức sống bừng bừng tươi trẻ.

Điện thoại của Trương Tôn Ngưng, điều khiển tv trong nhà đều chuẩn bị cho tình hình tiến triển canh tác, tất cả đều đang tự động tiến hành, Tề Thiên trở về đơn vị không lâu đã báo cáo tin tức với Hoa Tử Ngang, nói chuyện đã giải quyết chu đáo, càng vui vẻ hơn là anh đang hưởng thụ cuộc sống nghỉ phép, trong lúc đó, bị ông cụ Hoa ‘xách’ trở về đại viện một lần, thời gian còn lại một tác cũng không rời khỏi Trương Tôn Ngưng, gọi hướng đồng không đi hướng tây, gọi đánh chó không đuổi gà, ở sau lưng, Trương Tôn Mặc và Lưu Nghệ len lén gọi anh ‘nô lệ của vợ’.

Kể từ khi Hoa Tử Ngang qua đây ở, Trương Tôn Ngưng đã chuyển vào ở tòa nhà bên cạnh biệt thự, trừ lúc nấu cơm, đi ra ngoài, hầu như hai người đều vui ở nơi đó. (vì dễ cho dễ dàng, đoạn sau sẽ theo gọi là Đông viện, Tây viện, Trương Tôn Mặc ở Đông viện, Trương Tôn Ngưng ở Tây viện.)

Buổi sáng hôm nay, Trương Tôn Mặc không có lớp, ở trong phòng sách giúp Lưu Nghệ học bổ túc Anh ngữ, một người nói cực kỳ nghiêm túc, một người nghe đến mức say mê, ngay cả Trương Tôn Ngưng và hoa Tử Ngang đi vào cả buổi họ mới phát hiện ra.

“Anh ngữ của Tiểu Mặc khá giỏi, Lưu Nghệ, cậu học cho tốt.” Người gặp chuyện tốt thì tinh thần luôn thoải mái, mấy ngày nay hoa Tử Ngang luôn rạng rỡ, bắt bẻ nghiêm khắc như anh cũng hiếm khi khen ngợi hoặc khích lệ người khác.

“Biết, lão đại, nhất định em sẽ học tốt mấy chữ như nhện bò kia.” Thân là tay súng bắn tỉa, Lưu Nghệ luôn trầm ổn tinh táo, nhưng vừa thấy hoa Tử Ngang liền kích động, đã mười ngày rồi mà vẫn chưa sửa được.

“Chị, hai người muốn đi ra ngoài sao?” Thấy hai người ăn mặc tương đối chỉnh chu, Trương Tôn Mặc hỏi.

“Ừ, về nhà một chuyến.” Tần Ngũ đã thúc giục mấy lần, có một số việc chờ cô trở về bàn bạc và an bài, chẳng qua, cô là phải về nhà, còn về phần vị bên cạnh kia....., aiz, thật sự không bỏ rơi được, càng chung đụng càng thấy được, gần đây tên này vô cùng bám người, bản lĩnh bám người không thua kém cô, người ta còn chưa mở miệng, anh đã trực tiếp hành động.

Đây là muốn về gặp phụ huynh sao? Ánh mắt của Trương Tôn Mặc lòng vòng quanh hai người, rất nhanh khôi phục bình tĩnh, rũ mắt lộ vẻ phức tạp, cậu hi vọng người chị ruột thịt duy nhất hạnh phúc, cũng tin tưởng Hoa Tử Ngang có thể lo lắng cho chị, nhưng quan hệ của bọn họ đã thân mật như vậy, khi nào thì chị mới đi gặp người nhà họ Hoa, người nhà họ Hoa sẽ tiếp nhận chị sao?

1.Trư Bát Giới

2.Nhanh chóng chuẩn xác ngoan độc

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Con Rể Tới Cửa (Tt)

Trương Tôn Ngưng đã nhận ra tâm tình của Trương Tôn Mặc không ổn định, gần như đoán được suy nghĩ của cậu, nhưng không muốn nói gì cả, chuyện cô muốn làm không ai có thể ngăn cản, chuyện cô không muốn làm cũng không người nào bắt buộc được, mọi việc đều là do con người, trong lòng cô đã tính toán, mẹ và anh trai cùng anh họ của Hoa Tử Ngang vì anh cũng đã ngầm thừa nhận mình, thái độ của bạn nhỏ Hoa San San tạm thời có thể không cần để ý, chỉ còn lại ông nội và bà nội cùng ba của anh, mỗi nhân vật đều vô cùng trọng yếu, mặc dù biết Hoa Tử Ngang sẽ không chịu sự thao

túng của bọn họ, nhưng ngộ nhờ trong đó có người phản đối, muốn làm khó anh thì sao, cô thích anh, đi cùng với anh là muốn anh hạnh phúc vui vẻ, chứ không phải khiến anh bị kẹt ở giữa tình thế khó xử, từ trước đến giờ cô không vung gây khi chưa xác định chuẩn mực tiêu, cho nên cô phải nỗ lực cố gắng, tôi thiếu không thể để cho áp lực ở bên ngoài ảnh hưởng đến người nhà họ Hoa, gây bất lợi cho chính mình.

“Đừng rồi, gần đây Diệp Tử đang bận rộn gì vậy?” Lần trước ở nhà cô com nước xong thì không đến nữa, đây không giống với tính cách của Liễu Diệp chút nào.

“Hả... A...” Tâm tư của Trương Tôn Mặc bị kéo trở về: “Không biết, xong tiết học thì không thấy bóng người đâu, thần thần bí bí.” Cậu đâu biết cô đang làm gì, thời điểm điên lên chính là không có cách nào.

Trương Tôn Ngưng gật đầu một cái, không nói gì nữa, Hoa Tử Ngang tiếp lời cô: “Luu Nghệ, cậu dọn qua đây ở đi.” Như vậy thì 24h Trương Tôn Mặc đều có người ở cùng, Trương Tôn Ngưng càng yên tâm hơn.

“Đạ, ngày mai sẽ dọn đồ qua.” Luu Nghệ không cự tuyệt, mệnh lệnh của Hoa Tử Ngang, anh cũng không cự tuyệt được.

Lại dẫn dò chuyện vụn vặt một chút, Trương Tôn Ngưng và Hoa Tử Ngang lái xe ra cửa, trong lúc chờ đèn đỏ Hoa Tử Ngang nghiêng đầu nghiêm túc nói: “Cô bé, em an tâm đi.” Suy nghĩ trong lòng cô, anh hoàn toàn hiểu, nhưng anh không cho đó là vấn đề, cô thế này khiến anh cảm thấy rất thất bại và đau lòng, thỉnh thoảng cô còn mơ mơ màng màng, có lúc lại liều lĩnh làm anh thấy rất đáng yêu.

Lý trí sao? Cô thừa nhận, lý trí của mình đạt tới một trình độ gần như là bệnh hoạn, nếu không phải thế, cô cũng sẽ không tốn công tốn sức thiết kế cái chết của mình muốn cho người đời sau ghi khắc, nhưng cô không cho lý trí là một loại sai lầm, phân tranh trong hào môn quyền thế cô đã nhìn thấy rất nhiều, kết cục thảm nhất thường là phụ nữ, hơn nữa còn là những người phụ nữ có năng lực kém cỏi nhất đã mất đi giá trị, tuy cô không cho là số phận như vậy sẽ rơi vào trên đầu mình, nhưng có thực lực thì khi nói chuyện với người khác sống lưng sẽ càng thẳng hơn.

Trương Tôn Ngưng không lên tiếng, Hoa Tử Ngang lại nói tiếp: “Yên tâm đi, tất cả đã có anh.” Anh cưới vợ quan hệ vợ vẫn gì tới người khác, nhưng cô chỉ mới hai mươi tuổi, cũng chưa yêu đương gì cả, như thế nào mà suy nghĩ sâu sắc như vậy?

Hiển nhiên, cô hiểu rõ Hoa Tử Ngang đang nói cái gì, không cảm động là giả, liếc nhìn anh, anh là giun đũa hay sao?

Hoa Tử Ngang nheo đôi mắt thâm thúy, nào có, là chúng ta tâm ý tương thông, đèn xanh bật, Hoa Tử Ngang một tay lái xe, thò người qua, một cánh tay khác vòng qua thân thể Trương Tôn Ngưng, nhanh chóng đặt một nụ hôn lên bờ môi mềm mại của cô, dám nói anh là giun đũa, không trừng phạt không được.

“... Ừm...” Tiên sư anh, Hoa Tử Ngang, quý hẹp hòi, có cơ hội là chiếm tiện nghi, anh đang lái xe có biết hay không? Em gái anh.

Giữa trưa, hai người đã chạy tới huyện Dương Nhạc, đến nửa đường Trương Tôn Ngưng gọi điện thoại về, Trương Tôn Thục Nhã kêu cô mua gạo, bột mì, dầu, thức ăn gì đó, trong nhà hàng ngày có người làm việc, dùng rất nhiều, kết quả là, Trương Tôn Ngưng lôi kéo Hoa Tử Ngang dừng lại ở chợ nông sản lớn nhất huyện Dương Nhạc cần quét, đều là hàng tốt giá thấp lại thực dụng, tổng cộng tốn chưa đến hai ngàn, dân quê chất phác, mua bán cũng thật thà lại ít nói, chỉ cần com nước ngon miệng bọn họ cũng đã rất thỏa mãn.

Thời điểm gần đến thôn Vĩnh An, chân trời cuộn cuộn nổi lên một vùng mây đen, từ từ che kín ánh mặt trời quang đãng.

“Căng thẳng không?” Trương Tôn Ngưng hỏi.

“Có gì mà căng thẳng.” Từ trước tới nay, luôn là người khác khấn trương khi gặp anh: “Anh lại không xấu xí.” Hoa Tử Ngang bỏ tức một câu, bộ dáng tự luyện làm cho người ta không nhận được nhếch nhếch miệng.

“Tự luyện.”

“Hết cách rồi, bầm sinh.”

“Cẩn thận, vui quá hóa buồn.”

“Cô bé, anh sai rồi, xin em nói tốt ở trước mặt mẹ em cũng là mẹ vợ của anh.”

“Cô bé? Gọi ai đó?”

“Bà xã.”

“Anh muốn chưa tới cửa đã bị liệt vào danh sách đen à?” Dân quê vẫn còn rất bảo thủ, trước hôn nhân không thể gọi loạn.

“Tiểu Ngưng.”

“Không có ý tưởng mới, không có sáng tạo, không có cảm giác thân thiết, không đủ thân mật.”

“Tiểu bảo bối thân yêu.”

“Nổi da gà.” Vuốt ve cánh tay, nổi hết cả da gà.

“Ngưng nhi.”

“..... Cũng tạm được, nhớ đó, còn kêu sai là phạt anh ăn cháo.” Lần trước, lúc ở Lâm Thu cô có phát hiện mới, Hoa Từ Ngang ghét cháo.

“Dạ, đồng chí chính ủy.”

Trong lúc nói chuyện lan man, dưới sự chỉ huy của Trương Tôn Ngưng, xe đậu ở ngoài cửa lớn nhà Trương Tôn Thu, đây là lần thứ hai đến nhà Trương Tôn Thu, đối với ông ngoại & bà ngoại này, Trương Tôn Ngưng cũng không có ấn tượng tốt, thậm chí có thể nói là rất kém, nếu không phải là Trương Tôn Thực Nhã nói hôm nay có chuyện ở nơi này, cô sẽ không đưa theo Hoa Từ Ngang lần đầu tiên tới nhà - trực tiếp đến đây, làm gì có chuyện gì xảy ra đúng lúc như thế, không biết có phải có người đang muốn ‘đào hố’ âm mưu gì đó không?

Vừa xuống xe, chỉ nghe thấy trong sân có người nói chuyện, ồn ào lộn xộn, có người nói ‘không sai biệt lắm, nhanh, lại dùng sức’, có người đáp lại ‘bên này không thành vấn đề’, có người rống cổ hỏi ‘trước sau đều tốt chưa, cây gậy đâu? Nhanh lên một chút!’.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 64.3

Đây là đang làm gì? Cánh cổng màu đen ngăn trở tầm mắt, Hoa Từ Ngang nghiêng đầu nhìn Trương Tôn Ngưng, Trương Tôn Ngưng lắc lắc đầu, lại nhún nhún vai, cô không có ‘thiên lý nhãn’, làm sao có thể biết bên trong đang làm cái gì, nhưng có thể nghe ra là một đám đàn ông đang làm việc tốn sức, đi vào không phải là thấy được hay sao?

Trương Tôn Ngưng kéo cánh tay của Hoa Từ Ngang bước vào cửa chính, còn chưa kịp nhìn người trong sân đang làm gì, bỗng nghe ‘ầm’ một tiếng, một vật nặng rơi xuống đất, ngay sau đó, một đồng màu đen mạnh mẽ đổ ập xuống hướng về phía mặt hai người đập tới, chủ yếu là đánh về phía Hoa Từ Ngang, phản ứng của Hoa Từ Ngang nhạy bén cực kỳ, gần như trong nháy mắt, ôm thắt lưng thon nhỏ của Trương Tôn Ngưng, mau chóng xoay người nhẹ nhàng mà khéo léo tránh khỏi, động tác của anh nước chảy mây trôi, làm liên một mạch khí thế nhanh như gió, hôm nay anh mặc áo khoát trắng, vì thế, nhìn giống như thần tiên xuống phàm trần khiến người người kinh diễm, từ đầu đến cuối anh đều làm theo bản năng, ôm Trương Tôn Ngưng bảo hộ ở trong ngực, bảo vệ thật tốt, mặc dù biết rõ cô không yếu đuối, nhưng che chở cho cô mà không có bất kỳ lý do gì là chuyện có ý nghĩa nhất cuộc đời này của anh, trái lại, thân là phụ nữ, có được một người đàn ông vì mình che gió che mưa như thế thì còn vinh hạnh nào bằng! Cuộc đời này còn có gì để luyến tiếc nữa?

"Không sao chứ?" Giọng tay vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn tròn bóng của Trương Tôn Ngưng, anh ân cần hỏi.

"Không có việc gì." Có thể có chuyện gì, nếu anh không ôm cô tránh ra, cô còn định đại phát từ bi, trực tiếp một cước đưa ‘cục thịt đen’ trở về hỏa tinh, nhón chân lên, nói nhỏ ở bên lỗ tai anh: "Ông xã, bản lĩnh khá tốt." Đây cũng xem như là lần đầu tiên thấy được thực lực nho nhỏ của anh, chưa bằng một phần ngàn vạn bản lĩnh thực sự, nói xong, ở cổ anh ‘chặt’ một cái, bày tỏ là phần thưởng, đối với chuyện này, Hoa Từ Ngang hài lòng lại kích động, cánh tay bên hông không khỏi căng thẳng, ánh mắt sáng quắc hận không thể hòa tan cô ra thu nhập vào thân thể mình.

Lại nói về ‘cục thịt đen’, không nên được vào Hoa Từ Ngang, lại té ‘bẹp’ một cái như chó gặm cứt, lúc này ngồi dưới đất ôm đầu, đập đập chân, xả cổ họng lớn giọng khóc thét lên, vừa khóc vừa gào la: "Mẹ... Mẹ... Ô... Giành cô đầu... Giành... Ô..."

Ở một bên, mấy người làm việc nghe động tĩnh rồi rít bỏ xuống công việc vây lại hỏi tình huống, Trương Tôn Ngưng và Hoa Từ Ngang liếc mắt nhìn nhau, trong đầu đồng thời hiện ra hai chữ, kẻ ngốc, Trương Tôn Ngưng nhíu mày suy nghĩ một hồi, thật không dễ dàng mới đào ra tên của người này trong trí nhớ lúc trước, Lưu Mãnh, híp híp mắt nhìn kỹ, tướng ngũ đoản*, cao không qua ba khối đậu hũ, râu quai nón, mặt tròn lớn đen thui, theo bản năng Trương Tôn Ngưng hướng về phía trong ngực Hoa Từ Ngang chui chui, luôn cho rằng mình có kiến thức rộng rãi, lại không biết là kiến thức của mình vẫn còn hạn hẹp, hóa ra người thành tinh chính là như vậy! Nghĩ tới đây, Trương Tôn Ngưng không khỏi bức tức, lúc trước mẹ Lưu Mãnh dẫn người tới làm mai, chẳng lẽ coi cô như đồ bỏ đi là hàng phế phẩm giảm giá hay sao? Lúc ấy không muốn nói nhiều cũng không để ở trong lòng, khi đó, nếu biết dung nhan của Lưu Mãnh như thế này, trực tiếp đốt lửa đánh đuổi tất cả bọn họ ra khỏi nhà, đúng là khinh người quá đáng! Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Lưu Mãnh chỉ vào Trương Tôn Ngưng khóc rống không ngừng, nước mắt nước mũi cùng chảy ròng ròng, gương mặt tuấn tú của Hoa Từ Ngang đã sớm đen thui, quanh thân tỏa ra khí lạnh bức người, nếu không phải được rèn luyện hàng ngày, cũng như cổ kị kỵ luật của quân nhân, nhất định anh sẽ đập rớt cằm của anh ta, để cho thế giới hoàn toàn yên tĩnh.

{Chuyện bên lề

*Ngưng nhà ta oán thán: Thưa anh, nếu anh tuân thủ luật pháp thì địa cầu đã sớm hòa bình rồi.

*Tên con trai nào đó nhíu mày: Ông đây chính là luật pháp.

*Ngưng nhà ta híp mắt: Anh nói ai là ông?

*Tên con trai nào đó sờ mũi: Cái đó không trọng yếu, biết anh là chồng em thì được rồi, của riêng em. }

"Ai nha, đứa con trai mệnh khổ của tôi! Sao con lại ngồi dưới đất, trên đất lạnh như vậy, là đồ chết dẫm đáng bị đâm ngàn đao nào bắt nạt con!" Nhà Luru Mãnh ở ngay tại tây viện, chung một cái sân với Trương Tôn Thu, thím Kiều – mẹ của anh ta nghe tiếng khóc rống tức giận của con trai khờ nhà mình, chạy tới tựa như một mũi tên, trong tay cầm theo một cái bếp lò nhỏ đen thui, người đầy mùi khói, tức giận la rầm lên.

Tất cả người trong thôn Vĩnh An đều biết Luru Mãnh là kẻ ngốc, thường hay khóc rống, mấy người phụ nữ trong phòng vốn không để ý, cho đến khi nghe thím Kiều chửi rủa liên tục một mạch từ lúc vừa vào viện, mới vội vã đi ra ngoài, Trương Tôn Thục Nhã và Luru Nguyệt trung ra về mặt vô cùng nghi hoặc, thấy Trương Tôn Ngưng dựa vào trong ngực của một người đàn ông lại càng thêm nghi ngờ, nhưng trước mắt cũng không phải thời điểm hỏi chuyện này, chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, không nhận ra được anh chính là ‘đại đầu bình’ lần trước ‘bắt đi’ con gái.

Thím Kiều vừa mắng vừa nâng đứa con trai đang phát cuồng lên, nhưng bà ta làm sao có khí lực lớn bằng Luru Mãnh, không những không nâng nổi, thiếu chút nữa mình cũng lao đao ngã xuống, thật may là có người thuận thể đỡ một cái, người đỡ bà ta không phải là ai khác, chính là hàng xóm ở đông viện của Trương Tôn Thu, đó là con trai của Nhị Ngưu - Triệu Thiên Tường, cậu đỡ thím Kiều nhưng ánh mắt lại nhìn Hoa Tử Ngang bên cạnh Trương Tôn Ngưng, mặc dù Hoa Tử Ngang không có mặc quần trang, mà mặc một bộ veston nhìn vô cùng thoải mái, nhưng Triệu Thiên Tường đã nhận ra anh chính là người đàn ông hôm đó từ trong nhà ‘bắt’ Trương Tôn Ngưng đi, cho dù bỏ qua tướng mạo, bản thân anh cũng tựa như mặt trời cao cao tại thượng, rực rỡ tỏa sáng, trắng sáng sao đêm không khỏi âm thầm phai mờ ở trước mặt anh, huống chi, mình là một người bình thường, nhìn lại nhìn, chán rã cái đầu.

"Đây là thế nào?" Trương Tôn Thục Nhã đi vòng qua bên con gái, đung đung cánh tay của cô, hỏi. Truyện chi đăng trên diendanlequydon

"Con nào biết." Trương Tôn Ngưng nhún nhún vai, thật sự là cô không biết rõ tình huống, cô còn muốn biết kẻ ngốc kia nổi điên cái gì.

"Cô dâu. . . Giành. . . Cướp cô dâu của con. . . Mẹ đánh người xấu."

Mọi người cố nén sự buồn nôn, không muốn chấp nhận với một kẻ ngốc.

"Là các người bắt nạt con trai tôi đúng không, đồ trời đánh, hai đứa khốn kiếp này, không biết xấu hổ."

Thím Kiều xông vào làm khó dễ Trương Tôn Ngưng, mắng chửi như tát nước, càng mắng càng khó nghe, Hoa Tử Ngang cũng bị ‘ăn theo’, mọi người chung quanh liên tục lưng quần kéo bà ta lại khuyên nhủ nhưng không được, hai mẹ con ở trong viện của Trương Tôn Thu náo loạn, nói Trương Tôn Ngưng có niềm vui mới quên tình cũ, thủy tính dương hoa, trời sinh phóng đãng, mọi người đến nhà Trương Tôn Thu giúp đỡ cũng không phải là người không rõ phải trái, nghe xong không biết nên khóc hay nên cười, đã gặp qua người không biết xấu hổ nhưng thật sự chưa từng thấy người không cần mặt mũi đến mức này, con trai nhà mình là dạng gì sao bà ta lại không biết, dù cho nhà của Trương Tôn Ngưng có khó khăn đến mức nào đi nữa, tìm đối tượng cũng phải là người có thể làm việc, tâm trí kiện toàn, xếp hàng đến ngày tận thế cũng không thể đến lượt con trai ngốc nhà họ Luru bà ta, huống chi, trong khoảng thời gian này nhìn thấy biến hóa của nhà Trương Tôn Ngưng, có ngu đi nữa cũng có thể nghĩ biết cô không phải là kẻ đầu đường xó chợ, ngày sau ắt có thành tựu, vì vậy, hai mẹ con nhà họ Luru la lối om sòm lại càng lộ vẻ có tinh gây sự.

Ít ngày trước, vốn nhàn rỗi mà nhàm chán, Trương Tôn Ngưng có học một trò ảo thuật nhỏ, cổ tay khê đao, lập tức trong lòng bàn tay xuất hiện hai quả cam, lại thuận thể giương tay lên, bay thẳng vào trong miệng hai mẹ con, không lệch không sai, mỗi người một quả, rốt cuộc thế giới an tĩnh.

"Ừm. . . A. . . Ừm. . ."

"A. . . Oa. . . Ô ô. . ."

Phí mất một nửa sức lực, hai mẹ con mới nhả được quả cam ra ngoài, nhưng cổ họng bị nện nên rất đau, trong lúc nhất thời lại không dám nói chuyện lớn tiếng, thím Kiều nhìn chằm chằm Trương Tôn Ngưng, Luru Mãnh lại đuổi tay ném chần, lẩn lộn gào khóc, nhìn ngốc vô cùng, trực tiếp bị mọi người không để ý tới.

"Chung một thôn, lại là bậc con cháu, dù sao tôi cũng kêu một tiếng thím Kiều, nhưng cũng đừng có cậy già lên mặt, tính khí của Trương Tôn Ngưng tôi đây tốt, nhưng không phải là không biết phát cáu, lúc trước tôi đã nói rất rõ ràng, si tâm vọng tưởng đó là bệnh, phải trị! Hôm nay tôi lại xin khuyên một câu, ngậm máu phun người tùy tiện phỉ báng người khác, coi chừng dẫn lửa thiêu thân, nếu lại để tôi nghe được lời nói bóng nói gió gì nữa, hoặc là có chuyện giống ngày hôm nay, mặc kệ điên hay là ngốc, tuyệt đối chiều đãi các người không phải là cam nữa, nói không chừng sẽ là súng đạn, dao găm." Người trong thôn đều biết thím Kiều tư lợi, lúc trước trong thôn truyền ra lời đồn không tốt về Trương Tôn Ngưng, chính là bà ta tung tin, ngược lại bà ta không nghĩ mình xấu xa, đúng là ngu ngốc lì lợm chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Trương Tôn Ngưng không thể không nện búa tạ, cũng không có thời gian rảnh tán gẫu với bà ta.

"Cô."

Thím Kiều còn muốn cãi vạ, ánh mắt của Hoa Tử Ngang bén nhọn như dao liếc bà ta một cái, trong nháy mắt trời đất như mù mịt, cát bay đá chạy, bầu không khí rét lạnh ép tới mọi người khó thở, quá đáng sợ, ánh mắt của anh như muốn ăn thịt người! Thím Kiều lập tức bụm miệng, cũng không biết hơi sức từ nơi nào tới, vừa lùi vừa kéo, y như kéo heo chết lôi con trai ngốc của bà ta ra khỏi sân, lần trước, sau khi bị Trương Tôn Ngưng dạy dỗ, bà ta vẫn không cam lòng, luôn lải nhải chủ đề này, không ngờ bị con trai ngốc nghe được nhớ ở trong lòng, hôm nay làm ra cái trò như vậy, mặt mặt chết người, không biết người trong thôn nghĩ ra sao, Trương Tôn Ngưng thay đổi thay da đổi thịt, con trai của bà ta ngốc, chẳng lẽ bản thân bà ta cũng ngu ngốc? Về sau cũng không dám nói xấu Trương Tôn Ngưng nữa, sau khi về nhà dù phải may cũng phải may miệng của con trai ngốc lại, nếu không, bà ta

tin người đàn ông có dáng dấp cực kỳ tuấn tú trước mắt sẽ xé nát bọn họ ra.

Những người khác ở bên cạnh vẫn còn chưa phản ứng kịp, Hoa Tử Ngang lại giống như không có chuyện gì, nói một câu giọng nhẹ nước chảy: "Em lại 'bất nạt' người đang hoảng." Giọng cũng chill trầm thấp như tiếng đàn, khiến người ta say mê. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Trưởng Tôn Ngưng đứng lưng vào lồng ngực anh, bộ dáng đẹp mắt coi như xong, cổ tình giọng nói còn tựa như ma âm, toàn thân cũng khiến cho người ta nhìn không được mà mê muội, quả thật là muốn chết: "Cô gái nhỏ bé em đây chịu thua." Cô ra tay để lại một đồng lớn bút tích, cũng không bằng một ánh mắt của anh, lực sát thương có cần phải mạnh như vậy hay không! Xem ra, đối phó với loại người ngu dốt vẫn là giải quyết bằng uy quyền gọn gàng dứt khoát hơn.

"Tiểu Ngưng, chuyện này." Trưởng Tôn Thục Nhã nhìn thoáng qua Hoa Tử Ngang, lại nhìn về phía Trưởng Tôn Ngưng, muốn nói lại thôi, đây là thói quen nói chuyện của bà.

"Chào bác gái, cháu là bạn trai của Ngưng nhi, Hoa Tử Ngang."

*Trưởng ngũ đoàn: mình và tứ chi đều ngắn

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Con Rể Ba Tốt

Dứt lời, ngoại trừ Trưởng Tôn Ngưng, ánh mắt của mọi người ở tại chỗ đều tập trung vào Hoa Tử Ngang, từ trên xuống dưới, trước sau trái phải, tỉ mỉ quan sát, cho dù là siêu sao quốc tế, bị mười mấy bóng đèn sáng chói chiếu trong thời gian lâu như vậy cũng sẽ sợ hãi trong lòng, nhưng Hoa Tử Ngang vẫn thoải mái, ánh mắt thâm thúy thản nhiên chào đón, cười yếu ớt như có như không mang theo mấy phần thần bí, cũng không khiến người ta cảm thấy lạnh lùng, không thoải mái.

Nhìn một hồi, ngược lại mọi người thấy ngượng ngùng, có ánh mắt lảng tránh, có người cúi đầu, có người cười ngây ngô, mọi người không hện mà cùng nhớ tới một đoạn văn, thím Kiều cắn răng nghiêng lợi nói thầm, trí nhớ của Nhị Ngưu không tệ, bất tri bất giác nói ra miệng: "Tư thái như thanh tùng thủy trúc, khí thế như chim ưng sẵn mồi, trí tuệ như Gia Cát tái thể, tài năng như Công Cẩn hồi sinh, ngông nghênh kiên cường, thiết huyết nhu tình, văn có thể hưng quốc, võ có thể an bang, sủng thê như mạng, yêu nhà như mình, tiêu tiền như nước, tài bảo như núi." Không phải chính là nói người đàn ông ở trước mắt đây sao? Lúc nghe đoạn văn này cậu kinh ngạc hồi lâu, cảm thấy trên đời không có dạng đàn ông tuyệt thế vô song tốt như vậy, trong lòng vẫn còn một tia hi vọng, cho tới giờ khắc này, cậu không thể không thừa nhận, mình là lệch ngòi đay giềng.

Hoa Tử Ngang nghe xong, ánh mắt không khỏi sáng lên, liếc nhìn Nhị Ngưu, trực giác cho anh biết, người này không phải là người có thể nói ra những lời như thế, cúi đầu hỏi Trưởng Tôn Ngưng: "Là khen anh hả?"

Lúc trước tùy tiện mở miệng đuổi thím Kiều, không ngờ bị Nhị Ngưu nhắc tới lần nữa, nhìn lướt qua, nâng đôi mắt sáng ngời chống lại ánh mắt của Hoa Tử Ngang, Nhị Ngưu là một chàng trai tốt, nhưng không phải là mâm thức ăn ngon của cô, mặc kệ trước kia Trưởng Tôn Ngưng có cảm giác như thế nào với cậu, vĩnh viễn cô sẽ không cho cậu một chút hi vọng nào.

"Khen sao? Chắc vậy?" Cô thuận miệng nói, nếu dùng những lời đó trên người của anh, nhiều lắm chỉ xem như là đánh giá mà thôi.

"Ừ, đánh giá khách quan, dùng từ chính xác, ngôn ngữ sinh động, tu từ tuyệt đẹp."

"....."

Ách....., đây chính là dán vàng lên mặt mình trong truyền thuyết sao? Trưởng Tôn Ngưng cảm thấy vô lực đối đáp, liếc mắt xem thường đúng lúc chống lại ánh mắt như bóng đèn của Hoa Tử Ngang, nụ cười tươi rói như vậy, đây gọi là đặc ý hạ hê mà còn cố tình nghiêm túc, vẻ mặt đứng là đang hưởng thụ, biểu cảm của người này cũng quá mâu thuẫn!

"Cũng đừng đứng mãi ở ngoài sân, mau vào nhà, chú Triệu, Nhị Ngưu hai người cũng vào nhà nghỉ một lát, uống nước, một hồi làm tiếp, dù sao cha và anh Tần vẫn chưa trở lại." Chuyện hai mẹ Lưu Mạnh được xem là bản nhạc đệm nho nhỏ, không ai nhắc lại, Trưởng Tôn Thục Nhã phản ứng trước tiên, kêu gọi mọi người.

"Đứng, đứng, gió rất lạnh, đừng đứng ở trong sân nữa, mau vào nhà." Trương Xảo cũng nói theo, ánh mắt nhìn Trưởng Tôn Ngưng cũng phức tạp hơn.

Cả đám đã có rất nhiều kinh ngạc, nhủu mày không hiểu nhìn hai người, ào ào đều đi theo vào nhà, tướng mạo phong cách của Hoa Tử Ngang đều là số một số hai, chỉ cần là người không ngu ngốc đều biết anh không đơn giản, không nói cái khác, chỉ riêng công phu dụ dỗ Trưởng Tôn Ngưng đậm nhạt như sương tới tay thì đã biết, đáng tiếc, không biết lúc bọn họ mới bắt đầu là ai dính lên ai trước, nếu không, sợ rằng phải quý bái trước anh, thôn Vĩnh An chưa từng có nhân vật như vậy tới, lúc này không đuổi sát theo nhìn một chút thì rất đáng tiếc, có nhiều người còn len lén chạy về nhà, lạng lẽ dẫn con

gái mười tám mười chín tuổi của mình tới cô ý rêu rao, lòng dạ Tư Mã Chiêu cũng không sợ bị sét đánh, bọn họ đã xem thường Hoa Tử Ngang, lại càng xem thường Trương Tôn Ngưng hơn, đều là quê nhà đồng hương, ít nhiều gì cũng phải nhìn mặt mũi của người lớn trong nhà, nếu không quá đáng cô cũng sẽ không trở mặt.

Từ khi nhìn thấy Trương Tôn Ngưng, Lưu Nguyệt - bà ngoại của Trương Tôn Ngưng vẫn không nói gì, ngược lại nhìn Hoa Tử Ngang nửa ngày, vui mừng khắp khối, vào phòng, vội vàng pha trà lấy hoa quả, không ngừng đẩy tới trước mặt Trương Tôn Ngưng, đối với chuyện này Trương Tôn Ngưng chỉ cười cười, lễ phép nhưng khách sáo mấy câu, tốt như thế ý tứ rất rõ ràng, nhưng cô không phải là bà ta, đừng nói tới tình cảm bà cháu chân thật.

“Mẹ, mới vừa rồi mọi người làm sao vậy?” Trương Tôn Ngưng hỏi, nếu như không có chuyện gì lớn, khẳng định là không thể có nhiều người như thế này, bị Lưu Mãnh náo loạn vọt vào như vậy, cô cũng không rõ ràng lắm.

“Hồi trưa chuông lừa sụp, con lừa bị đè ở bên trong, sợ là không xong.” Mắt Trương Tôn Thục Nhã nhìn Lưu Nguyệt bên cạnh, bà đang âu sầu nhíu chặt mày, con lừa này là sức lao động chủ yếu trong nhà, mất thấy tới mùa vụ trồng trọt, trong lúc bất chợt không có con lừa, kêu bà ta làm sao không gấp gấp bốc lừa.

“Aiz! Con cứ tưởng chuyện gì lớn.” Có gì ghê gớm đâu, không phải một con lừa thôi sao, không có thì mua: “Không còn thì thôi, khi nào trồng trọt gọi chú Tần giúp một tay.” Lưu Nguyệt đau lòng con lừa, cũng sợ làm trễ nãi mùa vụ, Trương Tôn Ngưng vừa nói như thế, trong lòng từ từ buông xuống, không còn rối rắm liễu nữa, đối với mấy người Lưu Nguyệt, dù tình cảm của Trương Tôn Ngưng có đậm bạc như thế nào, bọn họ cũng là cha mẹ của người mẹ của thân thể này, nhân tiện nhắc một cánh tay mà thôi.

“Ừ, chú Tần cũng nói như vậy.” Cha mẹ đều lớn tuổi, thân thể có khỏe mạnh cũng không bằng ngày xưa, già sức khá hơn nữa cũng không bằng mấy mớ, trong khoảng thời gian này, trừ nấu cơm cho công nhân, chính là đọc sách học tập, càng ngày càng cảm thấy làm ruộng khoa học có rất nhiều chỗ tốt, bà cũng hiểu biết hơn rất nhiều: “Tiểu Ngưng, con đến.....” Mắt Trương Tôn Thục Nhã liếc về phía Hoa Tử Ngang, vốn định cùng con gái nói một vài lời thân thiết, nhưng bàn tay anh vẫn siết tại trên eo cô, tựa như sợ bị người ta đoạt bảo bối vậy.

“Di Nhã, di yên tâm, cháu sẽ cung chiều Ngưng nhi cả đời, xin đi cùng các bác các chú chứng kiến, nếu cháu để Ngưng nhi chịu một chút xiêu vẹo ức, mọi người cứ tới trừng trị cháu.”

“Tôi là người đầu tiên thu thập cậu, cần gì phiền toái người khác?”

“Yên tâm, chú không có cơ hội.”

Trương Tôn Ngưng le lưỡi nhìn Hoa Tử Ngang, di dòm mà đáng yêu, việc đời khó đoán, cô chỉ quý trọng mỗi một giây ở hiện tại, tương lai sẽ xảy ra cái gì, ai cũng không có cách nào đoán trước, nhưng lên trời xuống đất, Hoa Tử Ngang cũng chỉ có thể là của một mình Trương Tôn Ngưng cô, nếu không, cho dù xuống mười tám tầng địa ngục cô cũng sẽ lôi kéo tất cả người có lỗi với cô cùng nhảy xuống.

Vốn Hoa Tử Ngang không muốn chen miệng trong khi mẹ con các cô nói chuyện, nhưng thấy ánh mắt mọi người trong phòng giống nhìn động vật hiếm thấy, đặc biệt là sự lo âu trong mắt Trương Tôn Thục Nhã, nghĩ đến lúc điều tra biết cảnh ngộ bà gặp phải lúc còn trẻ, cảm thấy nên cho bà một viên thuốc an thần, thật ra thì trong lòng anh vô cùng rõ ràng, lời thề nặng, lời tâm tình dễ nghe hơn đi nữa, đối với Trương Tôn Ngưng mà nói đều không hữu dụng, cô mê luyến anh, thích anh, thương anh, cho anh tất cả sự ảm áp cùng tình cảm, nhưng lòng của cô tựa như đôi mắt trong suốt như hồ thu tĩnh lặng kia, không vui không buồn, không giận không hờn, anh có thể đoán được trước kia cô đã từng trải qua cái gì, nhưng nghĩ không ra tại sao cô lại có kinh nghiệm những thứ kia, còn trẻ nhưng số phận lận đận, nếu như có một ngày anh có lỗi với cô, sợ rằng bản thân anh cũng không có cách nào tha thứ cho mình.

Thình lình nghe được Hoa Tử Ngang bảo đảm, Trương Tôn Thục Nhã cũng nghiêm chỉnh không nói nữa, đối chủ đề nói con cái tự có phúc của con cái, con gái đã hoàn toàn thay đổi, chỉ hy vọng nó có thể không chế người đàn ông y hệt vương giả này, đừng theo gót chân của mình.....

“Thục Nhã, ngày hưởng phúc của cô đã tới, Tiểu Ngưng chính là lợi hại, tìm được nhà chồng tốt như vậy, nhìn đáng đáp tương mạo tuần tú của tiểu tử này, nhất định là nhân tài, nhất định là rất giỏi.” Trương Xảo cười ha ha lại gần nói.

Ban đầu, lúc nghe Hoa Tử Ngang nói là bạn trai Trương Tôn Ngưng, quả thật trong lòng bà có ngăn cách, những năm này, bà xem Trương Tôn Ngưng như con gái, nhìn như con dâu, nhưng rất nhanh đã bị phong thái tài hoa của anh khuất phục, uy nghiêm khí phách chấn sợ, con trai nhà mình có xuất sắc thì cũng chỉ là một tay trồng trọt giỏi giang mà thôi, rồi khỏi đất đai thì hai mắt xem như bị mù, Hoa Tử Ngang là rồng, con trai nhà mình nhiều lắm chỉ là một con thằn lằn, bại bởi người đàn ông như vậy cũng không mất mặt, đổi lại là bà, bà cũng sẽ chọn rồng, Trương Xảo vốn là người có lòng dạ rộng rãi, suy nghĩ thông là không có chuyện gì nữa

“Chị Trương, chị cũng đừng chế giễu tôi.”

“Chế giễu cái gì, nhìn hai đứa bé tình cảm rất tốt, Tiểu Ngưng cũng không còn nhỏ, chọn một ngày thật lành tổ chức chuyện vui, cô cũng xong một tâm nguyện, đúng không?”

“Tiểu Ngưng vẫn còn đang đi học.”

“Ai nha, ai nói sinh viên đại học không thể kết hôn, tiểu tử, cậu nói đúng không?”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Con Rể Ba Tốt (2)

Hoa Từ Ngang gật đầu, mặc dù người phụ nữ mập mạp này nói liên hồi như nã súng máy, lần đầu tiên anh tới cửa, bà ấy là người ngoài mà xả tới chuyện kết hôn của nhà người ta thì có phần thái quá, nhưng lời bà ấy nói nghe rất động lòng, vừa nghĩ tới có thể đúng lý hợp tình quang minh chính đại ăn tươi cô gái nhỏ là anh có cảm giác đến tóc gáy cũng hưng phấn, nhưng trong quân đội đề xướng vấn đề kết hôn có chút phiền phức, đàn gái yêu cầu phải 23 tuổi, đặc biệt là chức vị trong quân đội của anh cao như vậy, có biết bao nhiêu đôi mắt nhìn chăm chăm, xem ra phải suy nghĩ chút biện pháp, phải sớm dần bảo bối dưới mí mắt mới tương đối an tâm.

“Đúng rồi cậu trai trẻ, cậu là sinh viên đại học à? Chúng ta đã gặp qua ở đâu chưa?” Nhìn bề ngoài thì tuổi của Hoa Từ Ngang và Trương Tôn Ngưng tương xứng, so với mẹ ruột thì Trương Xảo còn đề tâm hơn, lần trước Hoa Từ Ngang đến nhà tìm Trương Tôn Ngưng, bà chỉ nhìn thoáng qua trong vài phút đồng hồ, trừ rung động, căn bản là không nhớ rõ dáng dấp của anh.

“Học viện quốc phòng.” Ở Trung Quốc, đó là học viện quân sự duy nhất, năm đó anh đã vinh dự được cấp bằng tốt nghiệp xuất sắc nhất.

“A, vậy cậu đang đi học à? Học cái gì?”

Trương Xảo không có vấn đề gì, đối với trường học theo lời Hoa Từ Ngang không biết chút nào, đại học chính là trường học cao nhất, chỉ cho là cùng một dạng với trường mà Trương Tôn Ngưng đang học, sợ rằng trong phòng này, trừ Hoa Từ Ngang ra, cũng chỉ có Trương Tôn Ngưng là rõ ràng, học viện quốc phòng có ý nghĩa như thế nào đối với đất nước Trung Quốc, nếu không thì tại sao nghe đến học viện quốc phòng, còn có thể hỏi anh nơi đó học cái gì.

Hôm nay tính khí của Hoa Từ Ngang khá kiên nhẫn cũng cực kỳ tốt, đối mặt với một đám nông dân quê mùa thô kệch mà không chút nào xem thường hay tỏ thái độ khinh bỉ, vừa định trả lời vấn đề Trương Xảo hỏi thì nghe Lưu Nguyệt ở ngoài phòng nói một câu “về rồi”, sau đó có một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi vào, mặc một bộ đồng phục bảo hộ màu xanh dương đậm, chính là Tần Ngũ.

“Anh Ngũ đã về rồi, uống ngụm nước nóng ấm người trước đi.” Trương Tôn Thực Nhã vội vàng rót ly nước nóng, kín đáo đưa cho Tần Ngũ.

“Cám ơn.” Tiết xuân se lạnh, bên ngoài trời rét căm căm, Tần Ngũ thừa dịp còn nóng nhấp một hớp, lập tức có cảm giác thân thể ấm lên, tươi cười chào hỏi hương thân trong thôn, trong khoảng thời gian này, bọn họ đã sớm thân quen: “Tiểu Ngưng về khi nào?” Ông biết hôm nay Trương Tôn Ngưng sẽ trở về, nhưng không ngờ lại dẫn theo người, hơn nữa nhìn có hơi quen mắt, nhất thời ông nhớ không ra đã gặp qua ở nơi nào.

“Vừa tới không lâu, chú Tần đi đâu vậy?” Dù ở phương diện làm việc hay là phương diện nhân phẩm, đối với Tần Ngũ, Trương Tôn Ngưng càng ngày càng hài lòng, Tần Ngũ tốt hơn nhiều so với ông ngoại và bà ngoại ‘ruột’.

“Đến đầu núi phía tây chặt mấy gốc cây lớn, chú Thu còn chưa trở về sao?” Chuồng lừa lâu năm không sửa sang bất thành linh sụp đổ, con lừa bị chôn nửa thân, hít vào nhiều, thở ra ít, phải mau chóng nâng ra ngoài.

“Chưa về.” Trương Tôn Ngưng thấy hai người không nói chuyện, nghĩ có lẽ Trương Tôn Thu đã đi làm việc: “Chú Tần biết anh ấy?” Cô chỉ chỉ Hoa Từ Ngang, nếu không sao lại nhìn anh chăm chăm làm gì, nếu không phải biết rõ nội tình cô đã ghen.

“Nhìn rất quen.”

Tần Ngũ trầm tư suy tưởng, Trương Tôn Ngưng không khỏi tò mò, ánh mắt trong suốt quanh quẩn giữa hai người, qua năm Hoa Từ Ngang vừa đúng ba mươi tuổi, lúc trước đã hỏi Tần Ngũ, năm nay ông bốn mươi mốt, hai người chênh lệch mười một tuổi, Hoa Từ Ngang chính là người thành phố X, còn Tần Ngũ lại tới từ tỉnh H ở phía bắc, nếu có điểm liên hệ thì chính là bọn họ đều xuất thân quân nhân, nhưng một giải ngũ, một đang trong thời hạn nghĩa vụ quân sự, một người chỉ là công binh, một không cầm quyền trong chiến tranh, gắn kết lại, đã vào lữ đoàn bọc thép thì sẽ không đi qua công binh đoàn, khi Tần Ngũ vừa vào cửa, mắt của Hoa Từ Ngang thoáng lóe sáng, Trương Tôn Ngưng cảm nhận được, nguyên nhân chính là như thế cô mới càng hiếu kỳ, giữa bọn họ có chuyện xưa gì? Thậm chí để cho Hoa Từ Ngang theo bản năng khoát tay ngăn người khác nói ra tên của anh.

“À! Nhớ rồi, Hoa Từ Ngang!” Tần Ngũ nói ra ba chữ ‘Hoa Từ Ngang’ thì mặt tràn ngập sự kích động, thương thức, kính nể, đối với quân nhân mà nói, tin phục chính là chứng tỏ người đó có năng lực cùng thực lực tuyệt đối, cùng binh chủng, số tuổi đều không quan hệ.

“Đã lâu không gặp, đội trưởng Tần.” Tần Ngũ đã từng là một nhân vật trong quân khu trực thuộc công binh đoàn trong một đại đội, trí nhớ của ông khắc sâu Hoa Từ Ngang, trọn đời không thể quên ba chữ Hoa - Từ - Ngang.

“Cái gì mà đội trưởng, về hưu rồi.” Đã mười năm không có ai xưng hô với ông như vậy, gặp Hoa Từ Ngang, bỗng chốc khiến ông nhớ tới rất nhiều năm tháng quá khứ ở bộ đội, tuy rằng gian khổ, cũng có đồ máu hy sinh, nhưng theo từng nhiệm vụ theo từng lời dẫn dắt lẫn nhau giữa các chiến hữu, tình nghĩa đó không có nơi nào thể cảm nhận lại được, thật sự rất là hoài niệm!

“Mười năm trước, trận Hồng quân đột kích đánh úp, mẹ nó, tiểu tử cậu quá bá đạo.” Tần Ngũ thật sự tìm không ra từ văn nhả nào để hình dung ấn tượng đối với Hoa Từ Ngang khi đó, bây giờ nhớ lại tình cảnh kia, vẫn cảm thấy rung động lòng người như cũ, khắc sâu vào trong tâm tưởng.

Hoa Từ Ngang khẽ cười, thật chói mắt, lại làm cho người ta không phân biệt được thật giả, càng không có cách nào bắt được cảm xúc của anh, dĩ nhiên, ngoại trừ Trương Tôn Ngưng, tận trong xương bọn họ là một loại người, nếu nói cô hiểu rõ Hoa Từ Ngang không bằng nói cô hiểu rõ bản thân mình thì đúng hơn, Trương Tôn Ngưng che giấu toàn bộ cảm xúc thành một chữ ‘tĩnh’, chỉ lộ rõ tính tình chân thật ở trước mặt Hoa Từ Ngang, mà Hoa Từ Ngang, ngoại trừ ở trước mặt Trương Tôn Ngưng thì ở trước mặt người khác cũng đều là thật giả giả thật, thật giả khó phân.

“Chú Tàn, trận địa lôi cũng đã cho chúng tôi nếm nhiều đau khổ.” Linh đã về hưu, kêu đội trưởng không còn thích hợp nữa, Hoa Từ Ngang đổi giọng gọi theo Trương Tôn Ngưng.

Hồng quân đột kích đánh úp? Mười năm trước? Địa lôi? Trương Tôn Ngưng nhanh chóng tìm tòi trong trí nhớ những sự kiện liên quan ở kiếp trước, có rồi! Mười năm trước, số hiệu ‘hồ báo’, quân đội liên hợp diễn tập, vốn là diễn tập thành công, thực lực thể lực hai bên ngang nhau, nhưng chỉ huy bên Lam quân lại ra sức vận dụng kế ‘bình bất yếm trá’, giấu giếm đội ngũ bí mật, tức là mấy công binh am hiểu đặt gờ mìn bọn Tần Ngũ, trận địa lôi tuyệt diệu khiến Hồng quân liên tiếp bị nhục, diễn tập chưa được nửa đường Hồng quân đã hao tổn hơn phân nửa binh lực, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần, diễn tập một lần đã xuất hiện thể cục thiên về một bên, đối với Hồng quân hết sức bất lợi, ngay thời điểm Hồng quân bị Lam quân ‘tùy ý lấn áp’ Hoa Từ Ngang giống như từ trên trời giáng xuống, ‘một người một ngựa’ ban đêm tập kích Lam quân, vừa hành động đã chiếm đóng đại bản doanh của Lam quân, diễn tập kết thúc trước thời hạn, Hồng quân trình diễn cuộc chiến tập kích ‘hoa hoa lệ lệ’ nhất ‘trong lịch sử’.

Sau cuộc diễn tập, Hoa Từ Ngang danh tiếng đại chấn, trong một đêm, từ trinh sát trở thành nhân vật làm mưa làm gió quen thuộc trong toàn quân, cho đến khi trưởng thành là ‘chiến thần’ chỉ có thể ngưỡng vọng, những điều này, Trương Tôn Ngưng tìm được từ trong tài liệu, ở kiếp trước, khi ấy cô vẫn còn rất nhỏ, xem ra, một người là chốt thí của trận địa lôi, một người là nhân vật trình diễn trận tập kích, cây kim so với cọng râu, bọn họ muốn quên thực sự cũng khó.

“Mười năm không gặp, cậu vẫn còn ở quân đội?”

Hoa Từ Ngang gật đầu, ngày nay, với thân phận của anh muốn rút lui cũng không dễ dàng, huống chi anh chưa hề nghĩ đến chuyện đó, lúc này mọi người mới biết Hoa Từ Ngang là quân nhân, mà lần trước đã từng gặp mặt anh ở nhà mình, Trương Xảo bưng tỉnh hiểu ra, hai bóng dáng đứng chung một chỗ, khi ấy anh không đeo quân hàm, cũng không mặc quân trang quen thuộc nên có khác biệt, thật sự là một ‘đại đầu binh’? Cũng không giống, Tần Ngũ đã là nhân vật có kiến thức rộng mà bọn họ công nhận, ngay cả ông cũng tán thưởng anh như vậy, có lẽ nào là nhân vật bình thường?

“Phong cách của chú Tàn vẫn như cũ, tiếc là về hưu sớm quá.” Nếu như ông vẫn còn ở quân ngũ, lữ đoàn đặc chiến nhất định là có một chỗ của ông, đáng tiếc.

Tần Ngũ cười cười lắc đầu, khoát khoát tay: “Già rồi, ngược lại cậu còn trưng gương mặt hai mươi mấy tuổi ra ‘già danh lừa bịp’.” Biết tuổi thật của Hoa Từ Ngang cũng không lớn, thân đã từng là một quân nhân có sự kính sợ đối với anh, ngày nay đã giải ngũ, thái độ từ ái như bậc cha chú đối với con cháu, vì thế mới nói nói cười cười, thú vị trêu ghẹo anh, ông chính là người sáng lạng hài hước như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 65.3

"Tôi biết rõ mình trẻ tuổi." Hoa Từ Ngang cũng không khách sáo, vốn cũng không già, nếu là người khác nói anh ‘già danh lừa bịp’, chắc chắn anh sẽ đánh rớt cằm của người đó.

"Được rồi, hai người chó có vuốt đuôi lẫn nhau nữa."

"Há? Sao hai người ở chung một chỗ?"

Trương Tôn Ngưng không lên tiếng Tần Ngũ vẫn chưa để ý mười ngón tay đan xen của hai người, vô cùng thân mật, sừng sốt, hẳn không phải cậu ấy ‘lừa’ được người. . . . ? Ở một bên, Trương Tôn Thực Nhã giải thích quan hệ của bọn họ, Tần Ngũ nghe xong vỗ tay một cái, nói liên tục ba chữ ‘tốt’, những người khác trong nhà nghe bọn họ nói chuyện cũng hồ lý hồ đồ, vừa nhắc tới đề tài quen thuộc, lại bị cắt đứt.

"Chuyện gì mà kích động như thế hả?" Trương Tôn Thu vừa đứng trở lại, tiếp nối đề tài. Mang truyện đi xin ghi rõ nguồn diendanlequydon

Tần Ngũ rất vui, vì Trương Tôn Ngưng, cũng vì Hoa Từ Ngang, tóm lại bọn họ ở bên nhau là ông gờ hai tay hai chân tán thành, lập tức lôi kéo Trương Tôn Thu nói lại một lần, Trương Tôn Thu rất biết điều, dò xét Hoa Từ Ngang một hồi, nhưng cũng không xoi mói gì, khách sáo nói mấy câu.

"Ba, sao ba về rồi?" Trương Tôn Thực Nhã hỏi, bên ngoài còn tàn cục chưa thu thập xong.

"Haiz, Tường Tứ Nhi bị hai vết thương cũng không ở nhà, vào nhà đi."

"Vậy người có sao không?" Tường Tứ Nhi là đồ tể duy nhất trong thôn, con lừa bị tảng đá lớn đè nửa thân thể, đã treo ngược một hồi, không giết cũng sẽ chết, nếu không mau thực huyết thì thịt bán không bao nhiêu tiền, ăn cũng không ngon, huống chi nhiều thịt như vậy cũng ăn không hết: "Không nói

mấy giờ trở lại sao?"

"Không có, đoán chừng cũng phải rất tối."

"Nếu chuyện khác thì có thể giúp một tay, chuyện này không tốt lắm." Tần Ngũ nói xong, Trương Tôn Thục Nhã cũng gạt đầu một cái.

"Khụ! Tôi nói này, mượn dao tôi đây, cả đám đàn ông các người còn không thu thập được một đầu lừa nửa sống nửa chết à, máu cũng không cần, trề thêm lát nữa thì thật sự chết." Trương Xảo nói.

"Lấy dao ra rồi." Trương Tôn Thu cũng nghĩ đến việc này, nhưng vấn đề là ai dám ra tay đây? Có người giết gà còn phải mời thầy đây.

Hoa Tử Ngang ở một bên nghe rõ ngọn nguồn, thì ra những người này muốn giết con lừa, không mời được đồ tể, nói với anh không phải là xong rồi sao, trong rừng nhiệt đới nguyên thủy đã thú hung mãnh nào mà anh chưa từng giết, nếu không anh đâu còn tánh mạng mà đứng ở đây?

"Tìm cho tôi bộ quần áo, tôi tới làm."

Mọi người nhìn về phía Hoa Tử Ngang, người tự đề cử mình, lúc anh nói chuyện với Tần Ngũ bọn họ đều nghe, biết anh tham gia quân đội, chắc hẳn quân nhân biết giết lừa chứ? Bọn họ không biết, không phải tất cả quân nhân đều biết giết lừa, chỉ là vì trên tay Hoa Tử Ngang nhiễm quá nhiều máu, Tần Ngũ lấy ra một bộ đồng phục giống y như trên người ông, Hoa Tử Ngang không ngại, hai ba động tác đã mặc xong, giống như cán bộ lãnh đạo đi cơ sở phía dưới, bước ra bên ngoài.

"Dao." Trương Xảo nhanh miệng nhắc nhở.

"Không. Lấy ra đây." Anh quen dùng dao găm, suy nghĩ một chút lại không bỏ được dao găm của mình, giờ tay nhận lấy dao mổ.

Thật ra thì bọn họ ở trong phòng nói chuyện cũng chỉ gần mười phút, Hoa Tử Ngang đi phía trước, mấy người đàn ông khác cũng cùng đi ra ngoài, tìm dây thừng, buộc vào đòn gánh, nâng tảng đá lớn lên, chỉ chốc lát sau đã đưa con lừa ra khỏi tảng đá, hiển nhiên hai cái chân sau đã bị tảng đá lớn đập nát bấy, bắt đầu ‘gào khóc’ kêu hai tiếng, không còn hơi sức, sau đó chỉ là hừ hừ, bọt máu theo lỗ mũi chảy ra ngoài, nhất định là không sống nổi, Tần Ngũ ở một bên hiệp trợ, thủ pháp của Hoa Tử Ngang gọn gàng, rất nhanh giải trừ khổ sở cho con lừa, cũng rọc lấy hoàn hảo nguyên bộ da của con lừa, tiếp theo là nội tạng, phân nhỏ thịt, tất cả mọi người đều tiến lên giúp một tay. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Đàn ông ở bên ngoài bận rộn, ở trong nhà phụ nữ cũng vội vàng, nấu nước, xắt thức ăn, nấu cơm, theo tập quán ở nông thôn, giết heo cuối năm cũng thế, thường ngày giết súc vật cũng vậy, đều phải mời người giúp đỡ ăn một bữa, còn có hương thân quan hệ tốt tới ăn cùng, không cần dọn mười đĩa tám chén, thường là một món mặn, một món canh, một món dưa muối là được, mọi người ăn đích thực vui vẻ và hứng thú.

Có Trương Tôn Thục Nhã cùng Trương Xảo giúp đỡ Lưu Nguyệt, sau đó lại có mấy cháu cháu hàng xóm tới giúp, đều là người tay chân lanh lẹ, bảy tám người bận rộn ở phòng bếp, khoảng tám giờ tối, nhiệt nhiệt nháo nháo cơm nước xong, chỉ có Trương Xảo vẫn còn ở lại giúp đỡ dọn dẹp, Trương Tôn Ngưng nói phải đi về nghỉ ngơi.

"Anh Ngũ, như vậy được không?" Trương Tôn Thục Nhã thấy con gái mang theo bạn trai về nhà, trong lòng không yên, bà muốn đi về theo, nhưng Tần Ngũ ngăn bà lại. Truyện chỉ đăng trên diendanlequydon

"Yên tâm đi, cậu ấy có chừng mực." Tính luôn cả hôm nay, tổng cộng làm việc cùng Hoa Tử Ngang hai lần, lần đầu tiên còn là quan hệ đối địch, tuy không hiểu rõ anh lắm, nhưng ông tin tưởng anh, với năng lực và sức quyến rũ của Hoa Tử Ngang, chuyện anh muốn làm không ai có thể ngăn cản và cự tuyệt, chuyện anh không muốn làm cũng không người nào có thể ép buộc anh.

Trở lại hầm trú ẩn, bên ngoài tạm thời có cầu đèn điện, bên trong không có, vẫn là khoảng không gian đen kịt, Trương Tôn Ngưng tìm cây nến đốt lên, Hoa Tử Ngang biết, trước kia nhà cô rất nghèo, nghèo đến mức phòng ốc cũng không có, nhưng chân chính đặt mình trong đó, ngàn vạn ý định hợp thành tín niệm, kiếp này, nhất định phải dành cho cô tất cả những thứ tốt nhất.

"Ngưng nhi." Khẽ gọi một tiếng, kéo Trương Tôn Ngưng vào trong ngực: "Vì sao chúng ta không quen biết nhau từ lúc nhỏ." Nếu như vậy, anh đã có thể chăm sóc cô từ rất sớm, trời mới biết, khi anh nhìn vào đôi mắt trong suốt của cô, ánh mắt không chút gọn sóng ấy khiến anh đau lòng biết bao nhiêu, trải qua sống chết bao lần, đôi mắt xinh đẹp ấy mới trở nên lảng động mê hoặc còn khiến người ta thương tiếc như vậy, anh nguyện ý chờ đợi cô nói ra chuyện xưa của mình.

Cô cũng không biết, lúc là ‘Ngân Nguyệt’ có cái gì không tốt, không tự do, khi cảm xúc dâng trào mãnh liệt, thời khắc khảo nghiệm kích thích thần kinh, quá khứ đã qua, Trương Tôn Ngưng cũng không cần sự đồng tình, sau mưa gió trời lại xuất hiện cầu vồng, đường đi nhấp nhô gập ghềnh, là động lực tiến tới con đường bằng phẳng nhanh hơn: "Lại có thêm tật xấu suy nghĩ lung tung, ngoan! Em đi nhóm lửa."

"Em nghỉ ngơi, để anh."

Xuất thân là lính trinh sát, quét mắt một vòng là có thể nắm giữ hoàn cảnh chung quanh, Hoa Tử Ngang quen việc dễ làm, đi ra bên ngoài ôm củi vào, rửa nồi, đốt lửa, lò đất không thể so với trong thành, bỏ củi nhiều sẽ bốc khói, bỏ ít thì dễ bị tắt, mặc công đốt lại lần nữa, may mà năng lực sinh tồn trong dã ngoại của Hoa Tử Ngang siêu cường, nhóm lửa nấu cơm chỉ là chuyện nhỏ, lần đầu tiên đốt lò đất nông thôn, nhất thời không sờ được cách thức, vì vậy mà luống cuống tay chân, mấy lần sặc đến mức ho khan, Trương Tôn Ngưng muốn giúp, anh lại còn không cho.

Người đàn ông trang phục đẹp mắt toàn thân đang khom lưng nhóm lửa, không cần thận đã làm cho mặt xám mày tro, đáng về thật sự có chút tức cười, không phải đâu bị đốt cháy rồi đấy chứ, nếu bị Tần Ngũ hoặc là người trong thôn nhìn thấy, đoán chừng sẽ cho bình chọn cho anh danh hiệu ‘Ba tốt’,

thứ nhất, bộ dạng tốt, tiếp theo, chịu khó, có năng lực tốt, thứ ba, sắc sảo, biết đau lòng người khác, chỉ có điều, với cô mà nói, điểm tốt của anh cũng không chỉ có mấy điều này.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tình Cảm Ấm Áp Trong Tuyết

Tàn niên đô vị hữu phượng hoa,

Nhị nguyệt sơ kinh kiến thảo nha.

Bạch tuyết khước hiềm xuân sắc vãn,

Cổ xuyên đình thụ tác phi hoa.

(Bài thơ Tuyết Mùa Xuân của Hàn Dũ)

Tục ngữ nói, ngày lập xuân, cây cối sống lại. Hôm nay đã qua Xuân Phân ba ngày, nhìn sườn phải của triền núi xa xa, còn có trong khe núi cũng đã điểm nhạ màu cỏ non, nhưng không nghĩ sáng sớm thức dậy lại thấy hoa tuyết rơi.

Không giống tuyết cứng rắn lạnh lẽo giữa mùa đông, từng đóa bông tuyết lớn lông lá, giống như tung bay, lại không quá nhiều làm phiền người khác. Đưa hai tay ra, bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng, mang theo hơi lạnh, thấm vào tâm thần con người, nhẹ nhàng mà sung sướng, chợt cảm thấy có tinh thần hơn gấp trăm lần. Rơi xuống trên đất cũng giống vậy, nhanh chóng dung nhập vào bùn đất đi dẫm dục sức sống.

Theo tính tình Trương Tôn Ngưng, thời tiết như vậy tuyết đối sẽ che đầu ngủ ngon, nhưng Hoa Từ Ngang lại không chịu, dù sao cô không được, dứt khoát ôm cô hung hăng hôn nồng nhiệt một phen, cho đến khi cô không buồn ngủ nữa mới bỏ qua. Hậu quả của việc làm như vậy chính là, rót một bụng thật lạnh nước để tỉnh táo, phối hợp ý chí mạnh mẽ mới miễn cưỡng ép được ngọn lửa bên trong.

Mỗi lần cũng không kìm hãm được, mỗi lần tất cả đều là anh đau khổ nhất, thời khắc máu chốt ăn không được còn phải tự mình nghĩ biện pháp giải quyết, trong khoảng thời gian này bỗng thành bạn bè thân mật với nước lạnh, da cũng bị xối nước trắng không ít, nếu không nhờ thể trạng của anh, đổi lại chủ nhân tám phần phải đi bệnh viện truyền dịch đi.

Mặc dù Trương dây cung trong lòng của Tôn Ngưng dần ra, cũng càng ngày càng hứng thú nồng đậm, nhưng hạnh phúc cả đời, anh không muốn có bất kỳ một chút ép buộc nào ở bên trong, có thể đợi, đợi cô không hề muốn đẩy mình ra theo bản năng, sợ bản thân bị thương tổn nhưng lại lý trí ngêngh hợp nữa. Tính nhẫn nại, cũng là một trong những môn phái học của lĩnh đặc chủng, đợi cô hoàn toàn rộng mở cánh cửa lòng, cam tâm tình nguyện giao cho mình, anh đều sẽ đòi lại tất cả, cười gian trong lòng.

Trong khoảng thời gian này ngày ngày dính chung một chỗ, mỗi lần nhìn hoa Từ Ngang vì tôn trọng cô, đều muốn chịu một phen giầy vò, trong lòng Trương Tôn Ngưng cũng không dễ chịu, vốn là như vậy khó tránh khỏi tổn thương thân thể.

Nhưng cô cũng không rõ vì sao, mình cũng không phải là người phong kiến bảo thủ, nhất định để những điều tốt đẹp nhất cho đêm tân hôn, nhưng dù cô chỉ dùng một chút sức lực hoàn toàn không đáng kể, nhưng hoa Từ Ngang cũng nhạy cảm nhận thấy được, lập tức ngừng lại, đột ngột không xâm nhập đòi lấy nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, cô lẽ là là tự mình cô đơn quá lâu rồi, hoa Từ Ngang lại vô cùng tôn trọng mình, giữa bọn họ cần một cơ hội, một cơ hội nào đó xúc động đến mức đầu nóng lên sẽ đột phá, thuận theo tự nhiên thôi.

Trời tuyết công nhân không thể làm việc, Trương Tôn Thực Nhã cùng Tần ngũ cũng còn chưa trở lại, hai người ăn điểm tâm đơn giản xong liền ra cửa. Trên thực tế, là Hoa Từ Ngang ôm con mèo lười là Trương Tôn Ngưng này ra cửa.

Chống cây dù trong suốt, chàng trai ôm cả bả vai cô gái, khiến dáng người nhỏ nhắn gần như bị che ở trong ngực ấm áp, từ từ bước chậm trong mưa tuyết, tâm tình vui vẻ, càng thêm hạnh phúc. Hai người giống như cặp đôi Thần Tiên hạ phàm hẹn hò, bông tuyết cũng hâm mộ, mà hiểu chuyện tránh qua. Nói chuyện tâm tình, ngắm cảnh, người gần bó yêu nhau ở chung một chỗ làm cái gì cũng đều lãng mạn ngọt ngào. Không tin nếm thử một chút, liền cảm thấy gió xuân cũng ngọt, vô cùng dịu dàng mon tron gió má.

Trải qua những ngày sửa chữa, vốn là gò đất cao thấp chập chùng trước cửa đều đã san bằng theo như yêu cầu của Trương Tôn Ngưng, một vùng trống trải.

Sông Thanh Thủy hướng Bắc, lấy đường làm phạm vi chia làm hai khối lớn trái phải, phía bên phải ít hơn với bên trái, đã dọn xong, chỉ chờ gieo giống cây bừa vụ xuân.

Bộ phận đất bên trái tương đối cần cỗi, lẫn lộn không ít cát đá, trực tiếp trồng lương thực sản lượng sợ lên không được, Trương Tôn Ngưng khiến giữ lại

có tác dụng khác. Sau lưng trên núi hoang cỏ dại tạp cây đều đã bị thanh trừ sạch sẽ, cũng đều đặc biệt sửa nhanh và tiện tiểu đạo, Tàn ngữ làm việc chính là thận trọng.

Tối hôm qua trời đầy mây, cảnh tối lửa tắt đèn cái gì cũng đều không nhìn được, Trương Tôn Ngưng cũng là lần đầu tiên thấy đáng về sau khi thay đổi bề ngoài của vùng đất mình nhận thầu, kế hoạch phú quý nhàn nhả lại đi thêm được một bước, càng xem càng cảm thấy sáng sủa trong lòng, lòng tin tràn đầy.

Hoa Từ Ngang tuy là người thành phố chính gốc, trước khi làm lính không có chạm tới đất đai nông thôn, nhưng vài năm nay cũng chạy trong núi không ít. Luyện tập trong rừng rậm, nhiệm vụ dã chiến phong phú, còn có bản thân đặc chiến lữ của bọn họ cũng đang ở trong núi lớn, đã sớm yêu hơi thở mát mẻ của tự nhiên, để ngửi hơn so với mùi người trong thành phố nhiều.

"Nhiều đất như vậy em muốn trồng cái gì?" Hoa Từ Ngang tán thành phụ nữ độc lập, nên có sự nghiệp nhỏ của bản thân, nhưng thật sự là tò mò, anh hoàn toàn chưa từng giao thiệp với lĩnh vực trồng trọt. Có lẽ học một ít không tệ, về sau già rồi làm không được, có thể trồng vài mẫu đất cần, chính mình thoải mái vui vẻ.

"Không nói cho anh." Trương Tôn Ngưng xoay cổ một, nháy mắt mấy cái với Hoa Từ Ngang.

Thật ra thì, cô nhận thầu những thứ này cũng không cần tính toán chi đơn thuần là trồng lương thực, trong đầu có một khuôn mẫu sơ bộ, còn phải căn cứ tình huống thực tế điều chỉnh một chút xiu, bây giờ còn chưa sẵn sàng trả lời vấn đề của Hoa Từ Ngang. Trồng trọt không phải ngành nghề mạnh mẽ làm một lần là xong hết, muốn tiến hành theo chất lượng, đây cũng chính là chỗ thú vị của nó

"Quý hẹp hòi."

"Chẳng lẽ cho anh chơi xấu, không cho em làm sao, quý hẹp hòi cũng là bị anh lây." Nhớ tới lần trước anh xách trong túi đựng gì đó cho đến bây giờ còn chưa nói, sau khi đến nhà cô lại còn giấu đi, không biết lại muốn làm cái gì." Muốn biết đến chuyện tiếp sau như thế nào, hãy nhìn xem tiếp đi không phải rõ ràng à."

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Tình Cảm Ấm Áp Trong Tuyết (Tt)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

"Thật sự không nói cho anh biết sao?"

"Ừ."

"Thật à?"

Mặt của Hoa Từ Ngang càng đến gần càng gần, hô hấp quấn quanh, lông mi gần như chạm vào lông mi của cô. Thân thể Trương Tôn Ngưng bị trói buộc, muốn tránh cũng không thể tránh, anh này rõ ràng chính là bức hiếp, còn có muốn mượn cơ hội lợi dụng. Xem ra tu vi của chính mình vẫn chưa đến nơi đến chốn nha, lần trước anh nói không tự nói với mình, mình sẽ không hỏi tới, chiều này phải học, về sau có lẽ hữu dụng, ngộ nhờ anh sờ chính xác tính khí thoa giấu mình trách bạn, Tiểu Tam Tiểu Tứ thần mã nhưng là sẽ càng ngày càng ngồng cuồng. “cộc”, âm thanh trán đụng trán, động tĩnh thật lớn, nhưng không đau.

"Không nói thì không nói, sao lại đụng anh?"

"Rõ ràng chính là anh đụng em mà."

"....." âm thầm cảm nín, Hoa Từ Ngang cười cười, bé con này lại nghịch ngợm, "Có đau hay không, là anh không đúng, xoa xoa cho em nhé."

Anh đang nói ‘xoa’, không phải lấy tay, mà là dùng môi, dứt lời cũng đã hôn lên. Choáng nha, lại lợi dụng, hôn xong cái trán lại đi xuống bồm phía một phen, sớm biết vậy cô đã bôi một tầng mỹ phẩm thật dày, cho anh dính đầy miệng, ném thử thật tốt một chút mùi vị của chất hóa học.

"... Ừm... Ừ..., ông xã, anh có dám phách lối hơn nữa không?" Trương Tôn Ngưng thật vất vả phải giải phóng nói, là ai nói không có thói quen diễn cho người ngoài nhìn? Rõ ràng là người đàn ông thâm trầm đen tối. Tuy nói hiện tại là ngày đông lạnh lẽo, có tuyết rơi, bình thường không ai bên ngoài đi loạn, nhưng người nào dám cam đoan sẽ không có?

"Dám!"

"....." Được rồi, câu này coi như cô rõ ràng, anh vốn chính là một người không sợ trời không sợ đất, không có gì không dám. “Ông xã, người chính là manly một chút, lạnh lùng một chút, khóc một chút, đen tối một chút tương đối còn có phong cách đàn ông.” Dính người, dây dưa đánh loạn đến cùng cái

gì vẫn là để lại cho cô thôi _LND.

Có cô gái thích người đàn ông kém hơn so với mình, dễ dàng không chế định đoạt, như lại có cô gái bản thân cũng rất mạnh mẽ, thích người đàn ông mạnh mẽ hơn mình, Trương Tôn Ngưng là thuộc về người sau. Mỗi gặp gỡ thì mơ mơ màng màng nhìn Hoa Từ Ngang thành cây tùng, thật ra thì trong lòng cô anh là gốc cây vô cùng to lớn, cao vút trong mây, có thể che gió che mưa, ngồi ầm chơi đùa, mệt mỏi có thể dựa vào, cây tùng vĩ đại nhất trên đời. Chính là anh cho cô cảm giác an toàn, chinh phục cô gái khởi từ hoàn sinh như cô, khiến cô ý lại vào anh, quần lên anh, tham luyến hơi thở của anh.

Chẳng lẽ dịu dàng sai lầm rồi? Săn sóc sai lầm rồi? Anh là sợ cô cảm giác mình mất thăng bằng còn giống khối không hiểu phong tình tăng đã có được hay không, ba mươi năm mới gặp gỡ một cô gái đúng khẩu vị của mình chạy trách chính. Dịu dàng, săn sóc, cung chiều đều là dành riêng cho cô, cô gái nhỏ không có lương tâm, chẳng lẽ thích anh dùng vẻ máu lạnh vô tình, hung ác sắc bén kia ở trên người cô sao? Kì lạ có thể hiểu, nhưng anh nhưng không nổi.

Thấy hoa Từ Ngang cau mày nửa buổi không nói lời nào, Trương Tôn Ngưng cho là anh suy nghĩ nhiều, trái tim nhỏ bị tổn thương, vội vàng giải thích.

Nhưng một khi gấp gáp lại không diễn đạt được ý mình, càng giải thích lại càng không hiểu. Vừa nghĩ, vừa nói, bên khoa tay múa chân, vừa ngẩng đầu, lại thấy người ta đang mỉm cười nhìn mình, làm gì có bộ dạng bị tổn thương.

Buồn bực, bà ngoại ơi, mới vừa rồi nhất định là đầu óc bộ đóng băng, nếu không làm sao có thể cho là anh bị đá kích bởi vì đề nghị đơn thuần của chính mình? Anh rõ ràng có một trái tim mạnh mẽ vô địch vũ trụ, cho dù mọi người trên toàn thế giới bị đá kích chết hết, anh cũng sẽ không bị thương tổn chút nào. Lại bị người đàn ông phúc hắc này tính toán, khó chịu một cách nghiêm trọng.

"Ông xã, dù anh thật sự biến thành phụ nữ đi nữa em cũng sẽ không chê anh." Chỉ trực tiếp vứt bỏ, cô cũng không lả gan nói năm chữ phía sau ra khỏi miệng, con cộp sẽ xù lông.

Mất thấy sắc mặt Hoa Từ Ngang trở nên đen lại như mây đen dữ dội, cố gắng đè nén khí thế như mưa gió sắp tới của anh, đôi mắt sáng an tĩnh của Trương Tôn Ngưng không che giấu được nụ cười thực hiện được âm mưu, rốt cuộc hòa nhau một lần, nếu không đúng là thật không có mặt mũi, ha ha ~.

"Cái đó, ông xã thân ái, chúng ta tản bộ đi, chớ lãng phí cảnh vật tốt đẹp như thế này, từ khi quen biết đến bây giờ chúng ta còn chưa có nghiêm chỉnh hẹn hò lần nào đấy." Trương Tôn Ngưng nói một cách tội nghiệp, lúc này không nói sang chuyện khác là người ngu.

Hoa Từ Ngang bị nói xong vô cùng không thoải mái, tuy nói là câu nói đùa, nhưng đó là loại chất vấn, Trương Tôn Ngưng có khả năng là thuận miệng nói, nhưng vấn đề liên quan đến tôn nghiêm của đàn ông anh không thể không suy nghĩ nhiều. Vốn là không có ý định dễ dàng bỏ qua cho cô, nhưng mấy chữ "không hẹn hò nghiêm chỉnh" lọt vào tai, khiến anh bỗng mất đi tất cả dũng khí trách cứ cô trong chớp mắt.

Mình là quân nhân, ngày nghỉ vốn đã ít, lần này mượn cớ bị bệnh lấy ra hết ngày nghỉ của nhiều năm không có nghỉ mới theo cô lâu như vậy được. Bình thường cô thích gì làm nấy, làm theo cảm tính, giống như cái gì cũng không quan tâm, chỉ cần đi cùng với anh là tốt rồi. Lần này trở về bọn họ gần như hình với bóng, đến nơi nào cũng là ra vào một đôi, nhưng không có tiến hành ước hẹn bình thường giữa tình nhân một lần nào, là anh sợ sót.

"Tốt."

Gió nhẹ như cũ, Tuyết rơi như cũ.

Cô gái rúc vào trong ngực người đàn ông, bước chậm dọc theo bờ sông Thanh Thủy, thỉnh thoảng trầm mặc, thỉnh thoảng cô gái hát một khúc ca, khiến chàng trai tán dương. Đường bùn nước tuyết cũng không dễ đi, nhưng hai người lại cùng nhau đi vững vàng như vậy, có một loại cảm xúc càng ngày càng đậm, hình ảnh thật sạch sẽ, hài hòa mà tốt đẹp.

"Qua một thời gian ngắn nữa những bên có liên quan trong huyện sẽ phái người tới dọn dẹp dòng sông, gia cố đê, sau đó con đường này từ đông đến tây cũng sẽ được trải đá xanh, sẽ không có bùn rồi." Những thứ này đều là phúc lợi sau khi Tần ngũ cùng lãnh đạo huyện thảo luận lấy được này, đối với việc này Trương Tôn Ngưng cực kỳ hài lòng.

"Ừ, là bọn họ nên làm." Ý tứ chính là em không cần đáp nhân tình của bọn họ, càng không cần khách khí.

"Ông xã, về sau em muốn trồng cây bạch quả ở bên này, còn có tất cả hai bên đường bên kia." Trương Tôn Ngưng nói xong, chỉ chỉ lãnh địa hướng bắc của mình.

"Được, anh tìm cây non cho em." Hoa Từ Ngang thu lại chút cợt nhả, nghe xong lời Trương Tôn Ngưng nói anh nghĩ nghĩ, có lẽ cô thích mình nghiêm túc hơn một chút, liền thay đổi thành bộ mặt phớt tỉnh.

Thật ra thì, Trương Tôn Ngưng là tương đối yêu thích người đàn ông mạnh mẽ, như vậy mới có khí phách nam tử hán, nhưng Hoa Từ Ngang như thế nào cô đều thích, huống chi còn là của riêng mình, người biết đủ thường vui vẻ.

"Ông xã, anh không phải cần phải cố ý trở thành đáng yêu em yêu thích, cứ dùng tính tình thật là tốt rồi." Như vậy có vẻ giống như cô là người rất ích kỷ, bá đạo, không nói lý.

"Anh là loại người thay đổi tính tình của mình vì người khác sao?" Hoa Từ Ngang hỏi ngược lại, tà tà cười một tiếng, cũng là cực kì mê người. "Bản tính vốn là như thế."

"Con người đen tối." Trương Tôn Ngung nói thầm, chẳng lẽ thật sự bị cô đoán trúng rồi, trước kia tính tình anh chính là thay đổi thất thường, ở bộ đội không chỗ phát huy, gặp phải mình lại "mở phong ấn" rồi sao.

Cây bạch quả: (tên khoa học: Ginkgo biloba; 銀杏 trong tiếng Trung, tức là ngân hạnh hay 白果 là bạch quả) Bạch quả là cây thân gỗ rất lớn, thông thường đạt tới chiều cao 20–35 m (66–115 ft), cây có lá là duy nhất trong thực vật có hạt, có dạng hình quạt với các gân lá tỏa ra thành phiến lá, với một vài cây tại Trung Quốc cao trên 50 m (164 ft). Cây có tán nhọn và các cành dài, gồ ghề, thông thường có rễ ăn sâu có khả năng chống chịu sự tàn phá của gió, tuyết. Các cây non thường cao và mảnh dẻ, ít phân cành; tán lá trở nên rộng hơn khi cây lớn. Trong mùa thu, lá đổi màu thành vàng sáng và sau đó bị rụng, đôi khi chỉ trong một khoảng thời gian ngắn (1–15 ngày). Sự kết hợp giữa khả năng kháng chịu sâu bệnh, gỗ có sức đề kháng mỗi một và khả năng sinh ra các chồi và rễ khí làm cho bạch quả có khả năng trường thọ

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Tình Cảm Ấm Áp Trong Tuyết (Tt)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Xem kia, xem kia, đáng về ai oán lại nổi lên rồi. Cô mà nói không thích, chỉ sợ anh thực sự sẽ khóc lớn một trận. Lại nói làm sao anh lại đi làm lính vậy, thiếu mất ảnh đế như anh đúng là tiếc nuôi của giải Oscar mà, quả thực là chuyện tiếc nuôi nhất thế kỷ này.

"Ngao." Hoa Từ Ngang sờ sờ đầu Trương Tôn Ngung, xoa xoa mái tóc cô.

"....." Không chấp nhận với anh, "Ông xã, sau này em còn muốn trồng cây hợp hoan ở trước phòng và sau nhà, chúng ta cùng nhau trồng có được hay không?"

"Được." Từ khi làm lính tới nay đã gặp không ít cây hiếm, quản lý được rất nhiều khu vực sa mạc hóa, nhưng còn chưa có trồng cây hợp hoan bao giờ, suy nghĩ một chút lại hỏi "Tại sao lại trồng cây hợp hoan." Anh từng nghe người nói về truyền thuyết chuyện xưa của cây hợp hoan, cảm thấy quá thê mỹ (câu chuyện đẹp nhưng kết cục quá buồn thảm) diananlequydob_Lanhnguyetda.

"Thích."

Đúng, đơn thuần là thích, không quan hệ tới truyền thuyết về nó, cô không tin những thứ kia. Hoa cây hợp hoan đẹp, tựa như quả cầu nhung hồng, mang theo mấy phần dí dỏm đáng yêu như đứa bé.

Hơn nữa có mùi thơm ngát ủa lại, lá cây lại sạch sẽ kỳ lạ, mảnh khảnh tựa như lông vũ, tán cây như cái ô, mặt trời lặn thì khép lại, mặt trời mọc lại xòe ra. Vỏ và hoa của cây hợp hoan có thể cung cấp làm thuốc, hoạt huyết ngừng đau, giải ưu an thần, thái âm bổ dương. Có tác dụng tốt để giữ gìn thân thể khỏe mạnh, trấn tĩnh, an thần, thanh nhiệt giải độc, mỹ dung dưỡng nhan, làm mờ sẹo, giải rượu, cũng là nguyên liệu quan trọng trị liệu thần kinh suy nhược.

Và lại chất gỗ hết sức kiên cố, hoa văn gỗ thông thẳng, kết cấu mịn, dùng bền lâu, giá trị kinh tế rất khả quan. Bóng cây hợp hoan khá khác biệt, được gọi là thực vật có tính nhạy cảm, bị liệt là lựa chọn là loại cây hàng đầu để kiểm tra quan sát động đất. Loài cây thân kỳ thú vị như vậy, lại có nhiều tác dụng sao có thể không khiến người ta thích được chứ?

"Trở về cũng trồng hết trong viện đi." Hoa Từ Ngang đang nói tới vườn trong biệt thự, kể từ sau khi đến đó ở, có đuổi anh cũng đều không trở về nhà mình.

"Được đó. Ah? Tuyệt ngừng rồi. Ông xã, em muốn ăn rau dại, chúng ta đi đào rau dại thôi." Rau dại không chỉ có ăn ngon, dinh dưỡng phong phú, hơn nữa đa số đều là dược liệu, vô cùng hữu ích đối với thân thể.

"Hiện tại bắt đầu đi sao?"

"Em biết rõ nơi nào có, đi thôi."

Nói xong, vội kéo Hoa Từ Ngang, nhanh chóng trở về cầm giỏ bện từ nhánh cây du non cùng lưới hái cùn (sau khi lưới hái đã cùn hòng không dùng được nữa bình thường dân quê đều dùng nó để đào rau dại, không nỡ bỏ) đi vào trong núi.

Mặc dù đã qua Xuân Phân mấy ngày, nhưng âm lịch còn chưa có tới tháng ba, nhiệt độ tương đối thấp. Trên sườn núi phần lớn cỏ dại rau dại mới lên, cũng dính vào đất, đào không nổi. Chỗ Trương Tôn Ngung muốn đi là trụ sở bí mật có hơi nước ẩm áp nuôi dưỡng, đoán được là chỗ nào rồi chứ?

Nhận thầu hợp đồng sau khi tới tay, cũng đã để Chính phủ huyện gửi xuống một phần thông báo, nói rõ núi Ô Lan là địa bàn tư nhân của Trương Tôn Ngung cô, nếu phát hiện người tự tiện xông vào phải điều tra truy tố trách nhiệm pháp lý. Vốn là thôn dân phụ cận núi Ô Lan cũng không dám vào núi, diananlequydob_Lanhnguyetda nay thông báo xong, lại càng không có người nào dám đi rồi. Cũng vì thái độ nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, tránh cho rước họa vào thân.

Tuyết động bị hòa tan, Tiết Xuân dịu dàng, khắp núi cây cối dần dần biến xanh, lần nữa đứng ở dưới chân đỉnh núi Dược Vương, ánh mắt Hoa Từ Ngang không tự chủ được nghiêng mắt nhìn về phía sơn động nơi bọn họ đã tan rã trong không vui, mím chặt môi, vẻ mặt hối tiếc.

"Hỏi hận à?"

"Ừ." Nếu như thời gian có thể quay ngược lại, nhất định sẽ không đối với cô như vậy nữa, sai lầm một lần, anh âm thầm thề, sẽ dùng cả đời tới sửa lại, thương cô, cưng chiều cô, yêu cô. "Anh....."

"Không cần phải nói, em hiểu, nhớ cho kỹ bài học này." Hai người ở chung một chỗ sao có thể không có trở ngại, nhưng trang cũ đã lật qua trang mới, Trương Tôn Ngưng không muốn cứ mãi không tha, quan trọng nhất là hiện tại với tương lai.

"Nhất định." Hoa Từ Ngang nặng nề gật đầu.

"Được rồi, kiểu cách nữa lại giống phụ nữ. Đi, dẫn anh đi xem trụ sở bí mật của em một chút."

Trương Tôn Ngưng dám cam đoan, trước mắt, trừ cô, còn chưa có người thứ hai biết đến chỗ giao nhau giữa đỉnh Kim Ngu, Bách Hoa Ổ và đỉnh Dược Vương, đây cũng là một trong những nguyên nhân cô muốn ngăn cản người khác vào núi. Hồ nằm ở địa hình nơi này vốn là rất bí ẩn, trên hẹp dưới rộng, điển hình của dạng túi, dựa vào thế núi chống đỡ, xuân hạ thu còn có cây cối rậm rạp thấp thoáng, không phải trùng hợp thì thật không dễ dàng bị phát hiện.

Dẫn Hoa Từ Ngang dọc theo đường mòn bản thân mình tạo ra đi xuống, quanh co, rốt cuộc đi tới cuối cùng. Trương Tôn Ngưng sớm nghĩ tới nơi này nhiệt độ hơi cao, lại không nghĩ rằng hoàn toàn ra khỏi dự liệu.

Hồ nước đã sớm tan hết băng, sóng gợn lăn tăn, cá nhỏ tự do tự tại, bốn phía có rất nhiều nơi cây cối ẩm áp trời ra lá xanh, cỏ dại đã mọc cao qua bàn chân, cũng không có thiếu hoa dại đã đơm nụ. Bên ngoài mới vừa nhận được thiệp của mùa xuân (thời xưa hay có phong tục đưa thiệp tới trước một thời gian rồi mới đến nhà người khác làm khách để chủ nhà có thời gian chuẩn bị - ở đây ý nói bên ngoài mới cuối đông mà nơi đây đã là mùa xuân), mà nơi này mùa xuân đã đến, quá vui mừng.

"Ha ha ~." Trương Tôn Ngưng cười vui vẻ.

"Đúng là chỗ tốt." diananlequydo_b_Lanhnguyetda Sau khi Hoa Từ Ngang bị kinh ngạc nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, Thiên Nhiên luôn có đủ những điều kì thú, cũng hiểu được được liệu lúc trước, còn có cả đến từ chỗ nào, dưới chân chính là hồ cá thiên nhiên, cách đó không xa thì có mấy vị thảo được thường gặp.

"Đương nhiên là chỗ tốt." Trương Tôn Ngưng kiêu ngạo hát đầu, giống như người được kích lệ là cô vậy. "À? Mã Nào đưa cho anh lần trước sao rồi?"

"Sắp xong rồi." Thực tế đã sớm làm xong, đang nằm trong tay anh.

"Ừm." Trương Tôn Ngưng không có ý gì khác, lại đến chỗ này, chợt nhớ tới liền thuận miệng hỏi. Nhìn xem chung quanh một chút, chỉ vào phương hướng Bách Hoa Ổ nói: "Ông xã, bên kia cỏ dại mọc tốt nhất, nhất định là có rau dại, chúng ta đi xem một chút."

"Đi thôi."

*cây hợp hoan: tên khoa học Albizzia julibrissin, họ Đậu - là loại cây gỗ, có thể cao 15 - 18m, thân nhẵn. Lá màu lục sáng, cuống lá dài 25 - 30cm, mang 6-8 đôi cuống lá chét bậc nhất dài 10 - 15 cm. Mỗi cuống lá này lại mang 10 - 12 đôi lá chét bậc 2, đối xứng, mỗi lá có hình trứng lưỡi liềm, không lông. Chuỳ hoa ở ngọn nhánh. Cụm hoa hình đầu 3 - 4 cm. Nhị gồm những chỉ nhị dài 3 cm như những chùm lông màu hồng tươi. Quả đẹp, mỏng, thông xuống dài 9 - 10 cm, rộng 2 - 3cm, chứa 8 - 10 hạt. Cây được trồng làm cây cảnh.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Tình Cảm Ấm Áp Trong Tuyết (Tt)

Editor: Lãnh Nguyệt Dạ

Gật đầu một cái, một tay Hoa Từ Ngang dắt tay nhỏ bé của Trương Tôn Ngưng, một tay khác giờ lên giỏ hướng đi tới chỗ cô nói, tỉ mỉ nhắc nhở cô chú ý dưới chân, chớ giẫm ở chỗ trơn trượt lại chỉ đi trên cỏ dễ dàng hơn. Cô gái khác thích mỹ phẩm cao cấp, quần áo, giày, mũ, đồ trang sức nhân hiệu nổi tiếng, sơn trân hải vị, mà cô không cần thiết cũng không trang điểm, ăn mặc cũng chỉ chọn thứ thích hợp với bản thân, cho dù lặt vặt được thứ gì đó vừa ý, ăn cái gì cũng chỉ chú trọng dinh dưỡng, thường thường ăn cơm rau dưa. Bình thường phụ nữ thích những chỗ náo nhiệt, cô lại chỉ yêu thích an tĩnh, chuyên gia chạy vào trong núi, luôn đặc biệt như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, cô là người biết hưởng thụ sinh hoạt nhất. Bao nhiêu người muốn rồi rảnh hưởng lạc mà lại không có thời giờ rồi rảnh, giống anh vậy.....

"Ông xã anh nghĩ gì đó, đập nát Bà Bà Đình rồi." Trương Tôn Ngưng vỗ chân trái Hoa Tử Ngang, ngẩng đầu oán giận nói.

Bà Bà Đình tên khoa học gọi bồ công anh, là rau dại cực kỳ thường gặp, bình thường đất nào cũng có thể sinh trưởng. Mùa xuân trong vườn không có món ăn, gần như nhà nào cũng sẽ hái về chấm tương ăn với cơm.

"A." Hoa Tử Ngang giờ chân lên, Bà Bà Đình non mềm mới vừa mọc lên bốn phiến lá cây đã bị giẫm nát.

"Không được tái phạm!" Trương Tôn Ngưng chu cái miệng nhỏ nhắn cảnh cáo.

"Dạ, anh sai lầm rồi, lập tức sẽ sửa đổi." Hoa Tử Ngang lưu manh cười nói, Trương Tôn Ngưng giống như nghe được nửa câu phía sau 'sửa lại tái phạm, phạm vào sửa nữa'.

Thời gian mười lăm năm toàn bộ cống hiến cho quốc gia, bộ đội, nhân dân, mọi người chỉ thấy anh hồ mả gọi gió, vinh quang vô hạn, có mấy người gặp qua anh đang bỏ sát trong vũng máu, gãy gục trong đồng người chết? Càng quy về tự nhiên, càng cảm thấy linh hồn trống rỗng cô đơn, anh thật sự là tham luyện phần an tĩnh tốt đẹp này, nếu như thời gian vì vậy dừng lại, thì tốt biết bao! Không cần quyền lực, không làm quan cao, chỉ yên lặng trải qua cuộc sống gia đình hạnh phúc yên ổn thuộc về chính bọn anh.

Thấy Hoa Tử Ngang mất hồn lần nữa, Trương Tôn Ngưng nhú nhú mày, trong con ngươi trong suốt sáng ngời nhuộm vẻ đau lòng. Cô hiểu tim của anh, hiểu rõ ràng anh đang nghĩ cái gì, không phải là bản thân mình chưa mệt mỏi không chịu nổi lúc đêm khuya vắng người. Bọn họ giống nhau ở chỗ đều dâng hiến thời gian đi ra ngoài, giữ lại cho mình quá ít, mà không giống nhau là, cô vĩnh viễn thoát khỏi cái thân phận đó, mà anh vẫn còn phải vác gánh nặng đó trên vai.

Lắc lư cánh tay Hoa Tử Ngang, Trương Tôn Ngưng nở một nụ cười rực rỡ, giống như ánh nắng lóe ra từ tầng mây sau cơn mưa bão, tạo nên cầu vồng bảy màu làm người ta vui tai vui mắt, xua đuổi hết mọi lo lắng."Ông xã, em giúp anh. Sau này bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần nhớ em vẫn luôn ở đây."

"Thật là, không cho ta thỉnh thoảng thương cảm một lần sao?" Được cô gái nhỏ của mình an ủi, Hoa Tử Ngang có chút ngượng ngùng.

"Cho phép! Ai nói không cho, em giết kẻ đó." Người đàn ông kỳ quái này, cô vừa không có ý cười anh. Thỉnh thoảng sâu não một lần tính là gì, nếu là vô dục, vô tình (không mong muốn, không tình cảm) đã sớm lập đất thành Phật rồi, huống chi đây cung buộc quá căng sẽ dễ dàng đứt đoạn."Ông xã, bên kia có dương xỉ, tòi non, còn có gai non nha, chúng ta đi qua đi.""Ừ." Nhất thời nhìn cảnh sinh tình, cảm xúc bộc phát, cũng chỉ là một lúc mà thôi, anh biết con đường của mình phải đi như thế nào.

Dương xỉ tươi mới tron nhẵn, có mỹ danh"Vua của món ăn núi", phương pháp thưởng thức cũng rất nhiều, nhưng bởi vì có thành phần gây ung thư nhất định, bọn họ chỉ hái một chút mầm non. Tòi non giống như là phiên bản thu nhỏ của cây tòi, mùi ngon, tòi non trộn đậu hũ, tòi non xào trứng đều ăn rất tốt. Mầm gai non ở rất thường gặp khu rừng Đông Bắc, bình thường mùa xuân ở đỉnh cao cuối tháng 4 đầu tháng 5 mới đâm chồi trở mã, ở chỗ này chịu ảnh hưởng của hồ ứ đọng hơi nước đã mọc dài được 6, 7 cm, là thời điểm đang còn non.

Hoa Tử Ngang chưa từng làm ruộng, nhưng ở bộ đội cũng đã rèn luyện làm không ít việc nặng, đặc biệt là thời điểm làm lính quèn trước kia, thường bị "chăm sóc" đặc biệt. Có lúc bị phái đến ban cấp dưỡng giúp một tay, đi trong núi đào hoa dại là chuyện thường như cơm bữa, cho nên tốc độ nhỏ còn nhanh nhẹn hơn so với Trương Tôn Ngưng. Chỉ chốc lát sau, hai người liền đào được một sọt, trừ Bà Bà Đình, Dương Xỉ, tòi non, mầm gai non, còn có cây Tế Thái, Khổ Thái, rau Sam, cây Hương Thung.

"Ông xã, lúc trở về chúng ta mang một ít cho người nhà của anh đi."

"Viên đạn bọc đường?" Hoa Tử Ngang có ý đùa Trương Tôn Ngưng.

"Cái gì! Hiếu thuận, người ta là hiếu thuận có được hay không!" Trương Tôn Ngưng vô cùng không cam lòng nhấn mạnh.

"Ha ha ha..... Tốt!"

"Ông xã, chúng ta bắt hai con cá trở về nấu canh đi."

"Được."

Tay trong tay trên đường về, bọn họ thu hoạch lớn mà nở nụ cười, một ngày ước hẹn, không nói tới lãng mạn, lại ấm áp vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Mua Đất Ở Huyện Dương Nhạc

Hai người về đến nhà thì Trương Tôn Thục Nhã đã quay trở về, Tàn Ngưu cũng ở đây, đang chặt cây bên ngoài hầm trú ẩn, bỏ xong một đồng gỗ xếp chồng chất chỉnh tề ở chân tường trong lán gỗ, lán là mới dựng, trước kia cũng không có, lần này không cần lo lắng trời mưa củi bị ướt đốt không cháy,

hoặc bị mục nát không đốt được, vừa nhìn thì biết, đây là kiệt tác của Tần Ngũ, tay nghề của ông thật sự rất giỏi.

"Chú Tần, nghỉ một lát đi, củi chú chẻ cũng đủ để đốt hai tháng rồi."

Nghe được tiếng nói, Tần Ngũ mới vừa giơ lên cây búa to lên lại hạ xuống, dựng trên mặt đất, hai tay chống trên cán búa, ngẩng đầu nhìn Trương Tôn Ngưng và Hoa Tử Ngang đang đi xuống từ trên sườn núi: "A, là Tiểu Ngưng và Tử Ngang à! Hôm nay không tốt ngày, không làm được việc khác, dù sao cũng ngầy ngốc không có gì làm, không bằng chẻ chút củi dự trữ, sắp phải xuống giống rồi....., khẳng định trong nhà rất bận rộn, đến lúc đó sẽ không có thời gian."

Từ nhỏ đến lớn, trong nhà không có trụ cột, trong ngoài ngoài đều dựa vào Trương Tôn Thục Nhã thu xếp, tính tình bà mềm mại như vậy, cũng không trách được, trước kia mỗi lần hai chị em gặp chuyện thì ý niệm đầu tiên trong đầu chính là im hơi lặng tiếng, thật sự sẽ không có ai thay bọn họ ra mặt làm chỗ dựa, Tần Ngũ không có con cái, có vợ ở quê nhà, thời điểm ông đi lính đã chạy theo người, sau khi xuất ngũ ông vẫn không đi tìm, cha mẹ qua đời chỉ còn lại mình ông, thời gian chung đụng không lâu, nhưng Tần Ngũ thật lòng xem chị em bọn họ như con ruột mà thương yêu, nghiêm nhiên cũng coi nơi này thành nhà mình, tất cả mọi chuyện đều rất dụng tâm, để có một chút sức lực cũng tự thân tự lực, đây chưa chắc không phải chuyện tốt.

"Đừng quá vất vả, chú Tần, chú phải học trộm lười, về sau việc nhà càng ngày càng nhiều, làm như chú vậy không phải là mệt mỏi chết à!" Trương Tôn Ngưng cười nói, cũng đã đi tới trước mặt ông.

"Làm gì có, mấy việc kia cũng đã thuê người làm, chú chỉ làm chút lật vật, không mệt, lại nói chẻ củi này ra để phơi nắng, khi đốt sẽ không có khói." Tần Ngũ chẻ là cây tạp vừa chặt xuống không lâu từ trên núi, vẫn còn ẩm ướt.

"Đúng rồi, hai đứa đi đâu vậy?" Tần Ngũ hỏi, nhìn quần áo hai người mơ hồ ướt, hiển nhiên đã ngầy người bên ngoài ở một thời gian rất lâu.

"Đây, nhìn xem." Trương Tôn Ngưng xoay người cầm lấy cái giỏ trong tay Hoa Tử Ngang, giống như hiến vật quý đưa tới trước mặt Tần Ngũ.

"Nhiều rau dại như vậy, còn có cá, mức độ nghiện của hai đứa thật là lớn." Một chút cũng không kỳ quái bọn họ đào nơi nào ra đầy một sọt rau dại, tuyết rơi lại chạy lên núi đào rau dại, đoán chừng cũng chỉ có mấy người trẻ tuổi làm thôi, tuổi trẻ thật là tốt, làm cái gì cũng đều có cảm xúc mạnh mẽ, ông rời khỏi quân ngũ nhiều năm, ước chừng lúc này cấp bậc của Hoa Tử Ngang cũng không thấp, bận thế mà anh còn tranh thủ thời gian vui vẻ cùng với cô bé làm chuyện cô muốn làm, có thể thấy được là thật sự rất cưng chiều cô: "Hai đứa chạy cả ngày khẳng định là mệt rồi, mau vào nghỉ đi, mẹ cháu đang nấu cơm"

"Dạ, vậy tụi cháu vào trước, chú Tần chẻ hết mấy cây này cũng đừng chẻ nữa."

"Được, mau vào đi."

Nếu thể lực của bọn họ cũng kém như vậy thì nguy rồi, hai người mệt đến ỉu xiu, bởi vì ở bên ngoài lâu nên quần áo cũng ướt, rất không thoải mái, vào hầm trú ẩn vội vàng đi tìm quần áo khô để thay, Trương Tôn Thục Nhã đã nấu cơm xong, đang chuẩn bị xào rau.

"Mẹ, xào hai món là được." Có rau dại, còn có cá, làm nhiều ăn không hết thì không thể ăn nữa, Trương Tôn Ngưng thay quần áo xong, tìm ra một chậu không, lấy băng ghế nhỏ ngồi xuống bắt đầu lật rau dại, mặc dù lúc sau bọn họ đào đã rất cẩn thận, nhưng khó tránh vẫn dính theo một chút lá cây khô hoặc cỏ khô gì đó.

Trương Tôn Thục Nhã nhìn Hoa Tử Ngang, trong lòng cảm thấy không thích hợp, người ta lần đầu tới cửa, lại còn mang theo quà tặng phong phú, chiêu đãi giản dị quá còn ra thể thống gì, hôm qua vừa tới đã giúp giết con lừa, bận trước bận sau, lúc ăn cơm nhiều người hò hét loạn như vậy cũng ăn không ngon, cho dù anh thích con gái của bà nên không so đo, nhưng truyền tới tai người nhà anh thì phải làm sao đây? Không được, không thể để con gái chưa có vào cửa đã bị người ta xem thường, bản thân bà ăn khổ đã nhiều, không hy vọng con gái bị nhà chồng khinh bỉ.

Trương Tôn Ngưng không biết Trương Tôn Thục Nhã đang suy nghĩ những điều này, nếu biết, chắc cô sẽ nói cho bà biết, người dám khi dễ Trương Tôn Ngưng cô vẫn còn chưa ra đời, Trương Tôn Thục Nhã vẫn làm thêm một món sớ trường của mình, Trương Tôn Ngưng bắt đầu đi mà lắc đầu, lúc người đang hoảng có chấp lên so ra còn bướng bỉnh cứng rắn, bà đã kiên quyết, nếu không để cho bà làm, trong lòng bà sẽ mất hứng, không xen vào nữa, theo bà đi

Hoa Tử Ngang rất có mắt nhìn, luôn cũng tìm việc để làm, đầu tiên là thu thập sạch sẽ cá mà Trương Tôn Ngưng gặt đầu muốn ăn, sau đó lại lấy chậu nước ở bên cạnh rửa rau dại, lần lượt rửa sạch sẽ từng thứ, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, chuyện như vậy hiển nhiên không phải lần đầu tiên làm, Trương Tôn Thục Nhã ở bên cạnh nhìn mà không khỏi lộ vẻ xúc động. Mắt thấy đầy giỏ, rau dại đã lật xong rồi, ah? Sao cái này lại ở đây? Trương Tôn Ngưng rút ra hai cây hương thung không giống với thực vật bình thường, dân quê gọi nó hoa bánh bao, còn tên khoa học cây hoa cát cánh, có đường kính to, lá xanh biên biếc, trên đầu chia ra hai đóa hoa như bánh bao, một đóa màu xanh dương, một đóa màu trắng, nguyên cây đầy đủ còn mang theo bùn đất, hiển nhiên là đào về để trồng.

"Của anh?" Trương Tôn Ngưng cầm lên hai gốc cây cát cánh quơ quơ ở trước mặt Hoa Tử Ngang, ở trong sọt của bọn họ, không phải cô đào thì chính là anh đào, nhưng anh đào lúc nào? Tay rất nhanh nhẹn, ngay cả cô cũng không phát hiện.

"Là anh đào."

"Ồ chân núi mọc rất nhiều, đào về làm gì?"

"Tặng cho em! Biết em thích." Ánh mắt Hoa Tử Ngang sáng quắc, trong nụ cười tươi mang theo vài phần nghiêm túc, lời tâm tình êm tai anh không biết nói, sợ làm cho chính mình buồn nôn chết, điểm quan trọng của sự lãng mạn lại không nhiều lắm, ở chân núi thấy hai bụi cây cát cánh này đã chớm nở

liền thuận tay đào lên.

Anh nghe người ta nói, hoa cát cánh nở đại biểu cho hạnh phúc gắng sinh lần nữa, bắt được hạnh phúc, niềm hạnh phúc đó sẽ vĩnh hằng, có người đã định trước là không có duyên với nó, bắt không được hạnh phúc, cũng không giữ được hoa, niềm hạnh phúc vì vậy chính là vô vọng, anh may mắn, kịp thời bắt được hạnh phúc, hơn nữa còn muốn một đời một thế bảo vệ hạnh phúc thuộc về anh, cây hoa cát cánh này là tặng cho Trương Tôn Ngưng, người con gái duy nhất đời này anh yêu, cũng là tặng cho chính mình, hi vọng từ nay về sau, hạnh phúc thời khắc làm bạn cùng anh, anh đào cả gốc cây cát cánh lên, là muốn chúng chuyển sang nơi khác vẫn sinh tồn tươi tốt, anh muốn trồng chúng trong bồn hoa ở sân nhà, xanh tươi cùng hạnh phúc của bọn họ.

"Sao anh biết em thích hoa cát cánh?" Nụ cười của Trương Tôn Ngưng tận sâu đáy mắt, cầm cây hoa cát cánh yêu thích không buông tay, hiển nhiên là sung sướng với niềm vui nho nhỏ Hoa Từ Ngang mang đến.

Hoa cát cánh rất thường gặp, dưới ruộng, nơi vùng biên cương, đỉnh núi hoang hoặc trên dốc đá, ngay cả trong công viên nơi thành thị cũng có, nó không có ung dung như hoa mẫu đơn, không có lãng mạn như hoa hồng, không có hương thơm như hoa nhài cũng không có khí chất vương giả như hoa lan, đóa hoa lớn, năm cánh, đơn giản như một vị ẩn sĩ, thanh cao không ham mộ hư vinh nơi chốn phồn hoa, ở trong bách hoa viên, hoặc một màu trắng noãn, hoặc mang theo chút sắc xanh, trong sắc xanh pha lẫn tím tím, thanh thần mát mắt, khiến cho người ta có cảm giác yên tĩnh, đạm bạc, thư thái hưởng thụ.

Vậy mà, cái cách Trương Tôn Ngưng thích hoa cát cánh không có bao nhiêu quan hệ với những điều này, cô thích, chỉ vì nó là loài hoa mà người cha ở kiếp trước của cô thích nhất, cũng là quả sinh nhật hàng năm cô nhận được, cô không biết tại sao cha lại thích hoa cát cánh, tại sao mỗi sinh nhật đều tặng quà giống nhau cho cô, nhưng bây giờ cô đã hiểu, hàng năm, ngày nhận được hoa cát cánh, người đàn ông bình thường lãnh huyết tàn khốc như ác ma đó sẽ trở nên dịu dàng từ ái, sẽ mang theo cô cả ngày, luyện công buổi sáng, tập thể dục, xuống bếp, ăn cơm, nghe nhạc, xem tivi..... Cô thích hoa cát cánh, ngày có hoa cát cánh cô sẽ giống như những đứa trẻ trong gia đình bình thường, cha chỉ thuộc về một mình cô, hiện tại, cô vẫn thích hoa cát cánh, hoa cát cánh ở bên người tựa như cha đang ở bên cạnh vậy, bọn họ đều là đặc công, thân bất do kỷ, nhưng cô biết, ông rất yêu thương mình, càng lớn càng biết.

Nhưng, hình như cô thật sự không có đề cập tới mình chuyện thích hoa cát cánh ở trước mặt Hoa Từ Ngang, làm sao anh biết được? Thấy vật nhớ người, đôi mắt trong suốt của Trương Tôn Ngưng hơi mờ lung mờ mịt.

"Muốn biết?" Hoa Từ Ngang rất nhạy cảm, tự nhiên bắt được tâm tình cô chần chừ, trái tim không khỏi căng thẳng, vốn đoán được cô thích hoa cát cánh, cũng chỉ nghĩ tặng cô mà thôi, cái gì lãng mạn hay không lãng mạn đều không sao cả, nhưng không ngờ lại gọi lên tâm tư của cô, trong sự nồng đậm nhớ nhung, mang theo thật sâu đau đớn, là ai đã khắc sâu trong lòng cô, khiến anh ghen mà cũng đau lòng.

"Muốn."

Hoa Từ Ngang ngoắc ngoắc ngón tay, ý bảo cô ghé tai lại đây, Trương Tôn Ngưng đứng lên rời khỏi băng ghế của mình, đến bên cạnh Hoa Từ Ngang cúi người xuống, lỗ tai đến gần bên miệng anh, Hoa Từ Ngang dùng thanh âm chỉ có hai người mới có thể nghe được nói mấy câu, nói xong, mượn cơ hội hôn một lên trên cằm cổ trắng nõn của cô, nhanh chóng thoát đi, giống như người không liên quan tiếp tục loay hoay rau đại trong tay, nhưng đuôi lông mày tung bay đủ chứng minh tâm tình vô cùng tốt của anh.

Trương Tôn Ngưng vốn là vì lời nói của anh làm cho vừa thẹn vừa cáu, lại còn bị hôn trộm, từ đỉnh đầu hồng đến bụng, nhìn Trương Tôn Thực Nhã chỉ ở khoảng cách năm bước xa, trái tim đập 'thình thịch' giống như muốn nhảy ra ngoài, tên khốn kiếp này, ở trước mặt mẹ vợ mà cũng dám càn rỡ như thế, quả thật là ăn gan hùm mật gấu, thiếu dạy dỗ, nếu như bị thấy, anh còn không bị kịch mới là lạ, Trương Tôn Ngưng xấu hổ, theo bản năng giơ tay lên chụp vỗ Hoa Từ Ngang, đúng lúc bị Trương Tôn Thực Nhã xoay người lại cầm hành lá cắt nhỏ nhìn thấy, kết quả là, bị kịch của cô tới trước.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Cô Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 67.2

"Tiểu Ngưng, con làm gì vậy, tại sao bắt nạt người ta?" Tuy rằng tính tình của Trương Tôn Thực Nhã mềm yếu, nhưng đối với sự giáo dục con gái luôn rất nghiêm khắc, tuyệt đối không cho phép tùy tiện bắt nạt người khác, chẳng qua, sau khi tính tình Trương Tôn Ngưng cải biến, bà mới không dám nói nặng lời.

"Con đâu có." Rõ ràng chính là anh ấy bắt nạt con gái của mẹ, chẳng qua mẹ không nhìn thấy mà thôi? Trương Tôn Ngưng bắt lực nhìn trời.

"Còn nói không có, mẹ đã nhìn thấy." Trương Tôn Thực Nhã tin những gì mắt thấy mới là chân lý thật sự, lời lẽ đầy chính nghĩa, nếu như bà đi một bước sang hướng bên cạnh, tầm mắt vòng qua Trương Tôn Ngưng, nhất định sẽ thấy con hồ ly phúc hắc nào đó cười vô cùng há hê.

". . . ." Mẹ mình không nhạy bén như Trương Tôn Mặc, cô còn có thể nói gì, không biết tốt xấu là lỗi của cô, mới vừa rồi Hoa Từ Ngang nhân cơ hội ăn đậu hũ con gái bà nhưng bà không thấy, ngược lại thấy con gái 'đánh' con rể, chuyện gì đang xảy ra?

Thôi, so đo với bà cũng vô dụng, oan có đầu, nợ có chủ, đầu sỏ gây chuyện đang ngồi rửa rau khoe mẽ ở bên cạnh, Trương Tôn Ngưng nghiêng đầu

trùng người đã chiếm ‘tiện nghi’ mà còn giả bộ vô tội.

Trưởng Tôn Ngưng: Tên phúc hắc biến thái, mẹ nó, anh thật quá gian xảo.

Hoa Từ Ngang: người ta nào có, rõ ràng là em đánh anh, có nhân chứng mà. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Trưởng Tôn Ngưng: Anh đánh lừa dư luận, dẫn dắt tầm nhìn của người khác chệch hướng, tức chết em rồi.

Hoa Từ Ngang: Bà xã, đừng nóng giận, em tức giận làm lòng anh đau, nếu không, anh để cho em hôn trở lại. (một tên con trai rướn cổ lên, có nhìn thế nào thì đáng vẻ cũng đều là ‘tiểu bạch thỏ’ mạnh mẽ bổ nhào vào người ‘sói xám lớn’, có oan mà nói không ra lời.)

Trưởng Tôn Ngưng: (buồn bực, không ngừng cắn răng)

Trưởng Tôn Ngưng: không có chuyện gì anh nhìn em kỹ như vậy làm gì? (dây dưa đến vấn đề kế tiếp, ngay cả chính cô cũng không có chú ý, áo lót, quần lót, còn có đồ trang sức đều là hình hoa cát cánh, vừa bị anh nói, thật sự là muốn tìm chỗ chui vào.)

Hoa Từ Ngang: không nhìn xem người nhìn em là ai? (lý lẽ đúng là hùng hồn)

Trưởng Tôn Ngưng:

Không phải Trưởng Tôn Ngưng không phản bác được, mà là lời của Hoa Từ Ngang thật sự đâm vào trong tim cô, nếu như bọn họ là người dung, anh quan sát cô tí mỉ làm gì? Coi như là tên háo sắc cũng không cần anh chủ động, là anh quan tâm mình, coi trọng mình, che chở mình mới quan sát tí mỉ như thế, hiện tại, cô chợt hiểu thâm ý khi tặng cây hoa cát cánh cho cô của người cha đã mất, đó đơn giản là sự mong đợi của một người cha đối với con gái, cây cát cánh nở hoa, hạnh phúc sẽ giáng xuống, nhất định là anh linh cha phù hộ, thân hoa cây cát cánh dẫn dắt linh hồn cô đi tới nơi này, xuyên qua thời gian bắt lấy hạnh phúc của mình.

"Ồi chào! Thơm quá, hôm nay lại có lộc ăn."

"Anh Ngũ, cực khổ rồi, tắm một rồi ăn cơm."

Tần Ngũ đứng lúc vén màn cửa lên đi vào, Trưởng Tôn Ngưng cùng Hoa Từ Ngang vội vàng dọn dẹp, bưng rau đại đã rửa sạch lên bàn, cái khác để qua một bên trước, trà băng ghế về chỗ cũ, Trưởng Tôn Thục Nhã cũng bưng hết món ăn mới ra lò lên bàn, lấy bát đũa, cũng chuẩn bị thỏa đáng để bốn người ngồi xuống ăn cơm, Hoa Từ Ngang là bạn trai của Trưởng Tôn Ngưng, lần đầu tiên tới cửa vẫn phóng khoáng, ăn như thế nào thì cứ ăn thế đó, thỉnh thoảng còn tán ngẫu vài chuyện trong quân đội với Tần Ngũ, ngược lại, Trưởng Tôn Thục Nhã có vẻ vô cùng gò bó, vẫn là Trưởng Tôn Ngưng kéo đề tài đến chuyện trông trọt, bà mới hơi tự

*nhiên một chút, cũng tham gia góp ý. Chương mới nhất
đăng trên diendanlequydon*

*"Chú Tần, giống cây ăn quả cháu đã đặt hàng xong, lược
kế tiếp chính là đào hồ trồng, phải đào xong toàn bộ trước
tiết thanh minh, tránh làm trễ nãi thời vụ." Trưởng Tôn
Ngưng vừa ăn cơm vừa nói, gắp vài miếng thịt cá trong
chén lên bỏ vào trong miệng, dù sao, có người lặt xương,
anh lại không hiểu việc trông trọt, hẳn là nên làm chút
công việc phục vụ.*

*"Được, còn có mười ngày, làm kịp, lát nữa chú đi sắp xếp,
ngày mai sẽ bắt đầu đào."*

*"Dạ, cháu nhờ nhà vườn Lâm Thu giảng giải cận kề
điểm an toàn. đã chinh lú ra một phần. đời cơm nước*

xong sẽ đưa cho chú, có một số điểm là do sau khi nghe cháu miêu tả, nhà vườn đã đặc biệt nhằm vào tình huống thực tế của chúng ta mà cho ý kiến, vì thế, lúc đào hố nhất định phải theo quy định, đến thời điểm trồng cây, bọn họ sẽ đến đây cùng với cây giống, trực tiếp chỉ đạo trồng."

"Thật tốt quá, như vậy chúng ta cũng không cần tự mình mò mẫm rồi." Tần Ngũ vỗ đùi, mặc dù trên những cuốn sách nông nghiệp ông mua cũng giới thiệu rất cẩn kẽ, nhưng chưa có thao tác thực tế qua, trong lòng thui chung không nắm chắc, tám đình núi gần ngàn mẫu đất, cũng không phải là chuyện giỡn, xảy ra một chút sai lầm cũng đều là đang đốt tiền.

"Cháu đã nói, chúng ta muốn trồng trọt theo khoa học kỹ thuật, phát triển đây chuyên sản xuất công nghiệp thực phẩm xanh, cũng không thể làm xằng, yên tâm đi, cháu sẽ lần lượt mời người chuyên nghiệp đến hướng dẫn, mặt khác, kết quả còn phải đợi đến hai ba năm, trong khoảng thời gian này cũng không thể lãng phí vô ích, cháu quyết định trồng xen dâu tây tứ quý, sản lượng lớn, tương lai tung ra thị trường cũng không tồi." So với ai khác, Trương Tôn Ngưng rất sợ tiền của mình tụt nước, không cần Tần Ngũ lo lắng, đến lúc đó cô cũng sẽ sắp xếp xong.

"Vậy thì tốt, Tiểu Ngưng, cháu rất thông minh!"

"Đúng rồi! Tiểu Ngưng, lần trước, trong điện thoại chú Tần nói với con chuyện mua đất, lần này trở về con có thời gian đi xem không?" Trương Tôn Thục Nhã nói xen vào.

"Vì chuyện đó con mới về, nên quyết định sớm đừng chậm trễ, ngày mai chúng ta đi một chuyến."

"Vậy chú lập tức lên tiếng chào hỏi với người liên quan."
Tần Ngũ nói.

"Đạ." Trương Tôn Ngưng dừng lại, ngẫm nghĩ lại nói tiếp: "Mẹ, chú Tần, chờ trồng trọt xong, cũng nên bắt tay vào xây nhà, hai người có thời gian thì lưu ý tình hình thị trường vật liệu xây dựng, trước hết nên chuẩn bị sẵn vật liệu, con đã thương lượng qua với Tiểu Mặc, xây nhà ở giữa núi Ô Lan, bản vẽ phòng ốc Tiểu Mặc đã thiết kế gần xong, khi nào rồi rảnh thì san bằng bên trong ngọn núi nhỏ trước, để xe dễ ra vào."

"Con cứ yên tâm đi, mẹ với chú Tần sẽ chuẩn bị tốt."

"Vậy hai người phải phải nhiệt tâm sức hơn."

"Đứa nhỏ này nói cái gì thế, đều là người một nhà còn nói lời khách sáo, không phải đều là phải làm à, hơn nữa, cháu chạy ở bên ngoài cũng không dễ dàng gì, khổ cực không thể ít so với chúng ta!" Tần Ngũ nói, trong giọng nói mang theo ý trách cứ và sự đau lòng.

Trương Tôn Ngưng cười cười, hình như còn lời nhưng không nói, cúi đầu ăn cơm, sau khi ăn xong, Tần Ngũ về trong thôn sắp xếp chuyện đào hố trồng cây, tài liệu Trương Tôn Ngưng cho sửa sang lại cũng mang theo, Trương Tôn Thục Nhã không đi, mặc dù có Hoa Tì Ngang làm bà có cảm giác đè nén, nhưng bà sợ để hai người bọn họ đơn độc ở chung một chỗ sẽ chọc cho người trong thôn chỉ trích, nhất là một nhà thím Kiều, nếu bắt

được tin tức còn không biết cái biên như thế nào.

Ngày hôm sau, vừa sáng, Tần Ngũ đã chạy tới, chờ sắp xếp người làm công xong, gọi Nhị Ngưu giúp một tay chiếu ứng, ông và Trương Tôn Ngưng cùng hoa Tì Ngang đi xem đất ở huyện Dương Nhạc, bởi vì Trương Tôn Ngưng cùng Hoa Tì Ngang muốn về thẳng thành phố X, Tần Ngũ lái xe một mình. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon.com

Đến huyện Dương Nhạc đã gần mười giờ, Tần Ngũ đi chào hỏi trước, chỉ tịch huyện Lý Việt, cục trưởng đất đai Chu Khải Nam Đô đã sớm xử lý xong công vụ hành chính đang đứng chờ, đối với bọn họ mà nói, Trương Tôn Ngưng đúng là tài thần, lại bò trên thang mây, ba người tới trước phòng làm việc của Lý Việt, hai bên đều có người không biết nhau, Hoa Tì Ngang trầm mặc im lặng, bộ dáng đặt mình ngoài sự việc, Trương Tôn Ngưng chưa giới thiệu, nhưng mấy người Lý Việt cũng không dám khinh thường anh, ngược lại, khách sáo mời hút thuốc lại mời uống trà.

Lý Việt giới thiệu cục trưởng xây dựng huyện Dương Nhạc - Khương Đại Niên cho Trương Tôn Ngưng, hơn bốn mươi tuổi, mập hơn so với bất kỳ một cán bộ nào của huyện Dương Nhạc mà cô đã từng gặp, những năm này, khẳng định là vợ vet không ít, vẫn là Tần Ngũ suy nghĩ chu đáo, chuyện mua đất không liên quan đến ông ta, nhưng về sau, xây dựng công ty thì thuộc thẩm quyền của ông ta, làm thân không có chỗ xấu, nhưng dáng vẻ khinh thường này của ông ta bày cho người nào nhìn, lần trước mời khách đã bỏ qua ông ta do ông ta đi họp ở thành phố, cũng không phải là quảng ông ta bên ngoài kế hoạch, dù

sao thì cán bộ lớn nhờ của huyện Dương Nhạc đã bị lôi kéo hơn phân nửa, chẳng lẽ còn sợ ông ta à, Trương Tôn Ngưng không thể không khách sáo đôi câu, sau đó nói đến chuyện đi xem đất. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

Tân Ngũ coi trọng đất ở phía nam và tây của huyện Dương Nhạc, địa thế bằng phẳng, bao quanh nửa huyện thành, cách nội thành khoảng nửa cây số, chiếm diện tích khoảng 2500 mẫu trái phải, tình trạng mọi mặt cũng không tệ, trước đó cũng đã khai thông với Lý Việt cùng Chu Khải Nam, giá đất mỗi mẫu là 1300 đến 1500 vạn là thống nhất, hiện tại mà nói, giá này không tính là rẻ, nhưng một là vì đất thương nghiệp đắt đỏ hơn so với đất nông nghiệp, thứ hai là Trương Tôn Ngưng biết đất thổ cư ngày sau sẽ có giá trị, hai bên thống nhất xong, lập tức ký hợp đồng làm thủ tục.

Khoản tiền mua đất vẫn do chính phủ huyện tiếp thu như cũ, sau khi thống nhất điều khoản sử dụng, Trương Tôn Ngưng làm xong tất cả thủ tục, đang muốn chuyển khoản lại bị Hoa Tì Ngang vượt lên trước một bước. Chương mới nhất đăng trên diendanlequydon

"Anh sao vậy, em có tiền mà?" Những chuyện này, trên nguyên tắc cô không muốn xài tiền của anh, tiền bán bảo bối vẫn còn, lại nói, nếu như không có, cô sẽ nghĩ biện pháp

"Chỗ tiêu tiền vẫn còn rất nhiều, tiền của anh để cũng là để, không cần quá tiện nghi ngân hàng, bằng không, em tính phần anh đầu tư." Hoa Tì Ngang biết Trương Tôn Ngưng làm gì cũng kiên trì, nhưng anh không muốn cô nhận hiết cùng mình.

Có phần việc cũng nhiều.

"Anh biết em muốn đầu tư gì không?"

"Tùy em làm gì cũng được."

"Không cần, coi như tiền của anh, kiếm được đều là của em, bồi thường. Phi! Phi! Em mới sẽ không bồi thường."

"Được, đều là của em, anh không cần trả lại."

Ánh mắt của Trương Tôn Ngung nhìn anh không cảm kích chút nào, ai kêu anh giành tiền, không đa nghi, vô cùng tốt, sự tình đã xong xuôi, khó tránh khỏi lại phải mời mấy người lãnh đạo ăn một bữa, chủ yếu là công việc...vân vân... Đợi cơm nước xong xuôi, Trương Tôn Ngung dặn dò Tần Ngũ chút chuyện sau này thì trời cũng đã tối, Tần Ngũ về trong thôn, Trương Tôn Ngung và Hoa Tì Ngang ở lại huyện Dương Nhạc một tối, sáng sớm hôm sau chạy về thành phố X.

Bạn đang đọc truyện *Quân Sủng: Có Vợ Nhàn Rỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.